

Kirkon presidentit

OPETTAJAN KIRJA

Uskonto 345

Kirkon presidentit

Opettajan kirja

Uskonto 345

Kirkon koululaitos

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko
SUOMI

Huomautukset ja oikaisut, myös painovirheitä koskevat oikaisut, lähetetään osoitteeseen:
CES Curriculum, 50 E. North Temple Street, Floor 8, Salt Lake City, UT 84150-2722, USA.
Sähköposti: cesmanuals@ldschurch.org

© 2005 Intellectual Reserve, Inc.

Kaikki oikeudet pidätetään

Painettu Saksassa 2007

Hyväksytty englanniksi: 3/00

Hyväksytty käännettäväksi: 3/00

Alkuperäisjulkaisun nimi: *Presidents of the Church Teacher Manual*

Finnish

32479 130

Sisältö

Johdanto	IV
Luku 1 Joseph Smith – kirkon ensimmäinen presidentti	1
Luku 2 Brigham Young – kirkon toinen presidentti	21
Luku 3 John Taylor – kirkon kolmas presidentti	37
Luku 4 Wilford Woodruff – kirkon neljäs presidentti	51
Luku 5 Lorenzo Snow – kirkon viides presidentti	69
Luku 6 Joseph F. Smith – kirkon kuudes presidentti	84
Luku 7 Heber J. Grant – kirkon seitsemäs presidentti	98
Luku 8 George Albert Smith – kirkon kahdeksas presidentti	112
Luku 9 David O. McKay – kirkon yhdeksäs presidentti	125
Luku 10 Joseph Fielding Smith – kirkon kymmenes presidentti	137
Luku 11 Harold B. Lee – kirkon yhdestoista presidentti	149
Luku 12 Spencer W. Kimball – kirkon kahdestoista presidentti	164
Luku 13 Ezra Taft Benson – kirkon kolmastoista presidentti	181
Luku 14 Howard W. Hunter – kirkon neljästoista presidentti	194
Luku 15 Gordon B. Hinckley – kirkon viidestoista presidentti	205

Johdanto

KATSAUS

Julkaisussa *Kirkon presidentit – opettajan kirja* on 15 lukua. Kussakin luvussa käsitellään yhtä kirkon presidenttiä, ja luku on jaettu kahteen osaan: ”Osa 1: Varhaisvuodet” ja ”Osa 2: Myöhemmät vuodet”. Se ajanjakso, jota opiskeltavana olevan profeetan elämässä käsitellään kummassakin osassa, vaihtelee eri profeettojen kohdalla. Aineisto on pyritty jakamaan kahteen osaan niin, että kumpikin osa ehditään käsitellä yhden oppitunnin aikana.

TÄMÄN KIRJAN LUKUJEN RAKENNE

Historiallinen tausta. Kumpikin luvun osa – ”Osa 1: Varhaisvuodet” ja ”Osa 2: Myöhemmät vuodet” – alkaa esittelyllä, joka keskittyy opiskeltavaan profeettaan ja tuona ajanjaksona kirkkoon liittyviin tapahtumiin tai tosiasioihin.

Tapahtumia, kohokohtia ja opetuksia. Osio ”Tapahtumia, kohokohtia ja opetuksia” sisältää ehdotuksia opetusideoiksi, jotka liittyvät niihin alaotsikoihin, joiden alla ne ovat. Kukin opetusehdotus on merkitty tunnukseksi (☞). Oppilaiden osallistumiseen liittyvien ehdotusten lisäksi tässä opettajan kirjan osiossa on lisää kertomuksia tai kiinnostavia tietoja profeetasta. Opettajien tulee auttaa oppilaita tutkimaan profeettojen elämää ja tunnistamaan periaatteita, jotka ohjasivat näiden elämää. Oppilaita kehoitetaan omaksumaan ja soveltamaan samoja periaatteita omaan elämäänsä heidän pyrkiessään tulemaan enemmän Vapahtajan kaltaisiksi.

LISÄAINEISTOA

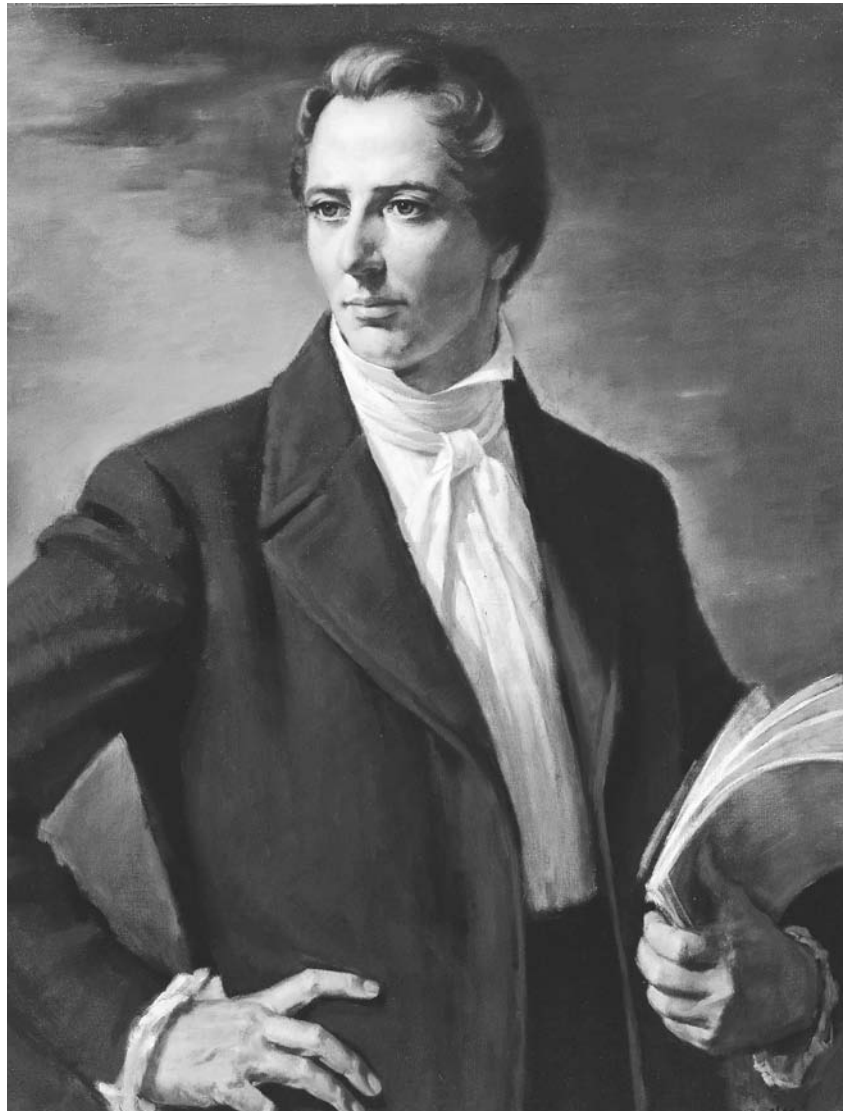
Kirkon presidentit – aikajana. Oppilaan kirjan loppuun on painettu aikajana, josta ilmenee kirkon presidenttien elinaika Joseph Smithistä Gordon B. Hinckleyn. Aikajanasta ilmenee myös joitakin tärkeitä kirkon, Yhdysvaltain ja maailman tapahtumia. Tähän kaavioon kannattaa viitata aina, kun ryhdytään käsittelemään uutta lukua.

Kirkon presidentit -DVD. Kirkon jakelukeskuksesta on saatavissa erikseen *Kirkon presidentit – DVD-aineisto* (uskonto 345, 2003; varastonumero 54047 130). Tämä kolme DVD:tä käsittävä aineisto sisältää dokumenttiohjelman ja valokuvagallerian jokaisesta kirkon presidentistä Joseph Smithistä Gordon B. Hinckleyn sekä kunkin lausuman todistuksen.

LUKU 1

Joseph Smith

KIRKON ENSIMMÄINEN PRESIDENTTI

Alvin Gittinsin teos Joseph Smith, © 1959 IPI

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIAALINEN TAUSTA

Joseph Smith syntyi 23. joulukuuta 1805 Sharonin kaupunkikunnassa Windsorin piirikunnassa Vermontin osavaltiossa Yhdysvalloissa. Tuohon aikaan suuri osa Yhdysvaltojen itäosaa oli asumaton erämaata. Ahkerat perheet saattoivat raivata maata ja hankkia siitä elannon. Asuttuaan muutamilla paikkakunnilla Vermontissa ja New Hampshirissa Smithin perhe muutti Palmyraan New Yorkin osavaltioon vuonna 1816. Myöhemmin, vuonna 1818, he hankkivat maapalan läheltä Farmingtonin kaupunkikuntaa (myöhemmin nimeltään Manchesterin kaupunkikunta) ja raivasivat noin 40 hehtaaria maata. Kumoran kukkula, jonne levyt oli haudattu, oli viiden kilometrin päässä Smithien maatilalta.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Kirkon presidentit ovat Jumalan profeettoja.

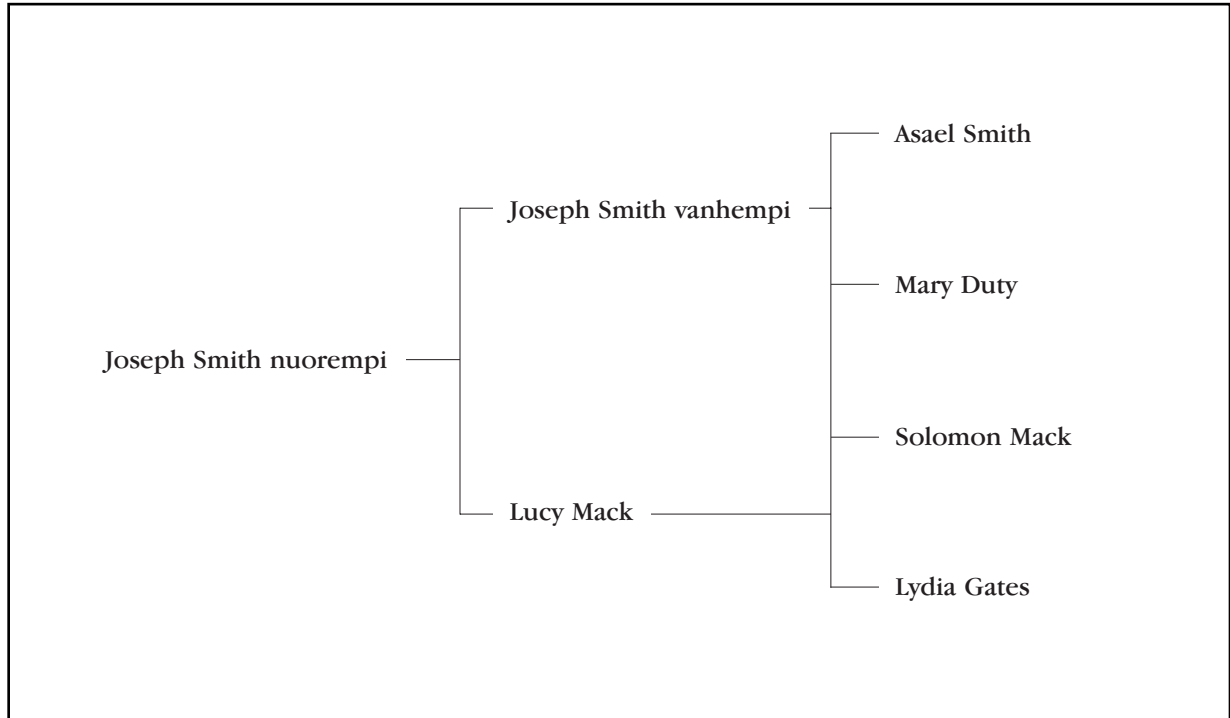
 Toista viisi tai kuusi viimeisimpien kirkon presidenttien todistusta DVD-aineistosta *Kirkon presidentit* (uskonto 345, 2003; varastonnumero 54047 130). Älä kerro oppilaille, kuka puhuu. (*Huom.* Wilford Woodruffin todistus ja todistukset Joseph F. Smithistä Gordon B. Hinckleyyn ovat heidän omalla äänellään. Joseph Smithin, Brigham Youngin, John Taylorin ja Lorenzo Snow'n todistuksissa äänet eivät ole heidän omiaan.) Kysy oppilailta, tunnistavatko he jonkun näiden profeettojen äänistä. Voit pyytää heitä kuuntelemaan kaikki näytteet ja kirjoittamaan vastauksensa ja antaa sitten heille oikeat vastaukset. Kun oppilaat ovat kuunnelleet kaikki näytteet, pyydä heitä lukemaan OL 1:4–5, 14, 38. Esitä seuraavat kysymykset:

- Mitä kukin näistä jakeista opettaa profeetoista?
- Mikä on profeettojen rooli kirkossa?
- Miksi kirkon presidenttien elämää kannattaa tutkia?

Joseph Smith syntyi hyvään, uskonnolliseen perheeseen.

 Valitse ainakin päivää ennen oppituntia kaksi oppilasta ja anna kummallekin heistä kopio sivuista 15–19 julkaisusta *Kirkon historia aikojen täytyessä* (uskonto 341–343, 2. painos, 2005). Pyydä toista oppilasta tekemään luokalle yhteenveto Joseph Smithin isänpuoleisten isovanhempien uskonnollisesta taustasta ja toista oppilasta hänen äidinpuoleisten isovanhempiensa uskonnollisesta taustasta.

Piirrä taululle Joseph Smithin sukupuu oheisen mallin mukaan:

Keskustelkaa luokassa lyhyesti Joseph Smithin vanhempien ja isovanhempien uskonnollisesta taustasta: Pyydä oppilaita katsomaan oppilaan kirjasta sivun 3 vasemmanpuoleisen palstan neljättä kappaletta, jossa kerrotaan Joseph Smith vanhemman ja Lucy Mack Smithin uskonkäsityksistä. Pyydä aiemmin tehtävän saaneita oppilaita kertomaan Joseph Smithin isovanhempien uskonnollisesta taustasta. Auta oppilaita ymmärtämään, että Joseph Smithin esivanhemmat antoivat hänelle uskonnollisen perinnön, joka osaltaan valmisti häntä evankeliumin palautukseen. Lue seuraavat sanat, jotka Asael Smith lausui ennen pojanpoikansa Joseph Smithin syntymää:

"Sielulleni on julistettu, että yksi jälkeläisistäni saa aikaan työn, joka mullistaa uskonnollisten uskomusten maailman" (lainattuna julkaisussa George Q. Cannon, *Life of Joseph Smith, the Prophet*, 1986, s. 26; ks. myös *Opin ja Liittojen Kirja ja kirkon historia – Evankeliumin oppi* -luokan opettajan opas, 2000, s. 13).

Profeetta Joseph Smith on kirjoittanut:

"Isoisäni Asael Smith ennusti kauan sitten, että hänen suvustaan nousisi profeetta, ja isoäitini oli hyvin varma siitä, että ennustus täyttyi minussa. Isoisäni Asael kuoli East Stockholmissa St. Lawrencen piirikunnassa New Yorkin osavaltiossa saatuaan Mormonin kirjan ja luettuaan sen miltei kokonaan, ja hän julisti, että minä olin se profeetta, jonka hän oli kauan tiennyt tulevan esiin suvustaan." (Julkaisussa *History of the Church*, osa 2, s. 443.)

Todista siitä, että Herra valmisteli evankeliumin palautusta profeetta Joseph Smithin kautta paljon ennen hänen syntymäänsä. Joseph Smith syntyi perheeseen, jossa hän saattoi kehittää luonteenominaisuuksia ja oppia totuuksia, jotka valmis-
taisivat häntä tekemään Herran työtä.

Kysy: Mitä vanhemmat voivat tehdä kannustaakseen lapsiaan elämään vanhurskaasti?

Lue seuraava presidentti Brigham Youngin todistus:

”Herran silmät valvoivat häntä ja hänen isäänsä ja hänen isänsä isää ja heidän esi-isiään aina Abrahamiin asti ja Abrahamista vedenpaisumukseen, vedenpaisumuksesta Henokiin ja Henokista Aadamiin. Hän on valvonut tuota sukua ja tuon veren virtausta sen alkulähteestä aina tuon miehen syntymään saakka. Hänet asetettiin ennalta iankaikkisuudessa johtamaan tätä viimeistä taloudenhoitokautta.” (Julkaisussa *Journal of Discourses*, osa 7, s. 289–290; ks. myös *Kirkon historia aikojen täytyessä*, s. 27–28.)

Josephin kokemukset ja luonteenominaisuudet valmistivat häntä palvelemaan Herraa.

 Kysy oppilailta: Mitä luonteenominaisuuksia profeetta Joseph Smith osoitti?

Selitä, että nuori Joseph Smith sai nuoruudessaan kokemuksia, jotka vaikuttivat häneen myöhempinä vuosina. Kerro Joseph Smithin elämästä kokemuksia käyttäen oppilaan kirjan esimerkkejä (ks. s. 3–4) sekä seuraavia kolmea esimerkkiä.

Pyydä oppilaita ehdottamaan, kuinka kukin kokemus on ehkä valmistanut Joseph Smithiä siihen työhön, jonka Herra asetti hänet ennalta tekemään.

1. *Joseph Smith osoitti peräänantamattomuutta vaikeuksien aikana.*

Vuonna 1816 Joseph Smith vanhempi lähti Palmyraan New Yorkin osavaltioon erään herra Howardin kanssa valmistelemaan perheen tulevaa muuttoa sinne. Sillä välin perhe pakkasi omaisuutensa ja valmistautui lähtemään heti kun he saisivat kirjeen, jossa Josephin isä pyytäisi heitä tulemaan luokseen. Perheen oli määrä matkustaa erään toisen herra Howardin kanssa, joka oli sen miehen serkku, joka oli lähtenyt Palmyraan Josephin isän kanssa.

Lucy Mack Smith, Josephin äiti, sai pian selville, että ”mies, joka ajoi valjakkoa, jolla matkustimme, oli periaatteeton, tunteeton kelmi sen perusteella, miten hän kohteli tavaroitani ja rahojani sekä miten hän kohteli lapsiani, etenkin Josephia”. Joseph oli tuohon aikaan vasta 10-vuotias eikä ollut vielä toipunut täysin säärileikkauksestaan (ks. oppilaan kirja, s. 3–4). Lucy muisteli: ”Herra Howard pakotti lapsen kulkemaan jalan mailikaupalla kerrallaan, vaikka tämä ontui yhä jonkin verran jalkaansa” (*History of Joseph Smith by His Mother*, toim. Scot Facer Proctor ja Maurine Jensen Proctor, 1996, s. 84).

Monta vuotta myöhemmin Joseph kirjoitti kokemuksestaan: ”Howard ajoi minut pois vankkureista ja pani minut heikossa tilassani kävelemään hangessa 40 mailia [65 km] päivässä muutamia päiviä, jona aikana kärsin mitä sietämättömintä uupumusta ja tuskaa – ja kun veljeni valittivat herra Howardille siitä, miten hän kohteli minua, hän löi heidät maahan ruoskansa kahvalla” (julkaisussa *The Papers of Joseph Smith*, toim. Dean C. Jessee, 2 osaa, 1989–1992, osa 1, s. 268).

Kysy oppilailta: Mitä hyötyä Josephille saattoi olla hänen varhaisten vaikeuksiensa kestämisestä?

2. *Joseph Smith oli taipuvainen pohtimaan asioita.*

Lucy Mack Smith, Josephin äiti, on kirjoittanut, että nuori Joseph ”oli vähemmän taipuvainen lukemaan kirjoja kuin kukaan toinen lapsistamme mutta paljon taipuvaisempi pohtimaan ja tutkimaan asioita syvällisesti” (*History of Joseph Smith by His Mother*, s. 111; ks. myös ”Antamani todistus on tosi”, *Liahona*, joulukuu 2002, s. 44).

Kysy oppilailta:

- Kuinka Josephin kyky pohtia ja ajatella syvällisesti on saattanut vaikuttaa hänen elämäntyöhönsä?
- Miten pohtiminen liittyy ilmoitukseen? (Ks. 1. Nefi 11:1; OL 138:1.)

3. *Joseph Smith oli ahkera.*

”Joseph Smithin viholliset ovat väittäneet kerta toisensa jälkeen, että hän oli saamaton, laiska, veltto, että hän ei tehnyt elämänsä aikana päivääkään työtä. Mutta on olemassa asiakirja, joka sisältää Martha Coxin tallentamia muiden kertomia muistelmia Joseph Smithistä. Yksi niistä on peräisin naiselta, joka on tunnistettu erääksi rouva Palmeriksi, joka tunsu Josephin hänen varhaisvuosiensa ollessaan itse lapsi. Tyttönä – ilmeisesti vuosia nuorempana kuin Joseph Smith – hän oli tarkkaillut Josephia ja muita poikia, jotka tekivät työtä hänen isänsä maatilalla. Joseph oli kaikkea muuta kuin laiska, sillä totuus on, että tämän selonteon mukaan herra Cox palkkasi Josephin, koska tämä oli niin hyvä työmies.” (Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet*, 1989, s. 9.)

Rouva Palmer muisteli, että hänen isänsä mielestä Joseph oli ”paras apumies, minkä hän oli koskaan löytänyt”. Hänen isänsä järjesti peltonsa muokkaamisen ajankohtaan, jolloin Joseph oli käytettävissä, koska kun Joseph teki töitä muiden paikkakunnan poikien kanssa, ”työ eteni vakaasti ja [isä] sai täyden vastineen maksamilleen palkoille”. (”Stories from Notebook of Martha Cox”, *Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot*.)

Kysy oppilailta:

- Mitä hyötyä voi olla siitä, että oppii jo varhain elämässä tekemään ahkerasti työtä?
- Mistähän syystä Joseph Smithin viholliset yrittivät saada hänet näyttämään laiskalta ja epärehelliseltä?

Joseph Smithin ensimmäinen näky on palautuksen keskeinen tapahtuma.

💡 Näytä oven saranaa ja pyydä oppilaita kertomaan, miten se toimii (se pitää oven tukevasti ovenkarmissa ja sen avulla ovi liikkuu vapaasti saranakohdasta). Pyydä oppilaita ehdottamaan kirkon historiasta tapahtumaa, jota voitaisiin pitää palautuksen saranana. Keskustelkaa heidän ehdotuksistaan.

Lue luokalle seuraavat presidentti Gordon B. Hinckleyn sanat:

”Jokainen väite, jonka esitämme jumalallisesta valtuudesta, jokainen totuus, jonka esitämme tämän työn totuudellisuudesta, perustuu poikaprofeetan ensimmäiseen näkyyn. Tämä oli suuri aikojen täyttymisen taloudenhoitokauden alkusysäys, kun Jumala lupasi palauttaa kaikki kaikkien aiempien

taloudenhoitokausien valtuudet, lahjat, siunaukset yhdellä kertaa. – – Tuosta tapahtumasta tulee saranatappi, jonka varassa on koko tämä asia. Jos ensimmäinen näky oli totta, jos se todella tapahtui, silloin Mormonin kirja on totta. Silloin meillä on pappeus. Silloin meillä on kirkko-organisaatio ja kaikki muut valtuuden avaimet ja siunaukset, joiden sanomme meillä olevan. Se on juuri niin yksinkertaista. Kaikki – – on tuon ensimmäisen näyn todellisuuden varassa.” (Julkaisussa ”Messages of Inspiration”, *Church News*, 1. helmikuuta 1997, s. 2.)

Kysy: Mitä syitä presidentti Hinckley esittää ensimmäisen näyn asemalle palautuksen saranatappina? (Pyydä yhtä oppilasta kirjoittamaan oppilaiden vastaukset taululle; ks. myös James E. Faust, ”Ihmeellinen näky Palmyran lähellä”, *Valkeus*, loka-kuu 1984, s. 128–134.)

Pyydä oppilaita kertomaan ajatuksiaan ensimmäisestä näystä ja siitä, miksi tietosen totuudesta on tärkeä heidän todistukselleen.

Lukekaa JS–H 15–16. Kysy: Mistähän syystä Saatana pyrki niin voimakkaasti estämään nuorta Joseph Smithiä rukoilemasta?

Kärsimykset ja koettelemukset vahvistivat Joseph Smithiä.

 Kehota oppilaita luettelemaan esimerkkejä koettelemuksista ja kärsimyksistä profeetta Joseph Smithin elämässä. Voit halutessasi pyytää heitä ennalta tutustumaan seuraaviin oppilaan kirjan kohtiin: ”Joseph Smithiä vainottiin ja pilkattiin hänen todistuksensa vuoksi, että Jumala oli puhunut hänelle” (s. 6), ”Ensimmäiset 116 sivua katosivat” (s. 9–10), ”Menetyks oli opettava kokemus” (s. 10) ja ”Hän joutui oikeuteen Richmondissa ja vankilaan Libertyssä” (s. 13–14).

Kysy: Miksi luulette profeetta Joseph Smithin kohdanneen niin monia koettelemuksia? Lue sitten seuraavat lainaukset, jotka havainnollistavat Joseph Smithin näkemystä koettelemuksista:

”Olen ikään kuin suuri rosoinen kivi, joka vierii alas korkealta vuorelta; ja ainoa hionta, jota saan, on se kun jokin särmä hankautuu pois joutuessaan kosketuksiin jonkin kanssa; kun se iskeytyy kiihtyvällä voimalla uskonnollista kiihkoilua, pappisvaltaa, lakimiesten ja oppineitten valtaa vastaan, valehtelevia toimittajia, lahjottuja tuomareita ja valamiehiä vastaan sekä valapattojen virkamiesten valtuutta vastaan, jota kannattavat väkivaltaiset kansanjoukot, pilkkaajat, hillittömät ja turmeltuneet miehet ja naiset – koko helvetti, joka lohkaisee särmän sieltä toisen täältä. Näin minusta tulee sileä ja hiottu nuoli Kaikkivaltiaan viineen.” (*Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, toim. Joseph Fielding Smith, 1985, s. 302.)

”Kaikki teidän menetyksenne korvataan teille ylösnousemuksessa, edellyttäen, että pysytte uskollisina. Kaikkivaltiaan näyssä olen sen nähnyt.” (*Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, s. 294.)

Presidentti John Taylor on sanonut:

”Kuulin profeetta Josephin sanovan kerran kahdelletoista puhuessaan: ”Teillä tulee olemaan kaikenlaisia koettelemuksia kestettävänänne. Ja on aivan yhtä välttämätöntä, että teitä koetellaan, kuin se oli Abrahamin ja muiden Jumalan miesten kohdalla, ja (hän sanoi) Jumala tunnustelee teitä, ja Hän tarttuu teihin ja riuhtoo teitä sydänjuurianne myöten, ja ellette kestä sitä, ette ole soveliaita saamaan perintöosaa Jumalan selestisessä valtakunnassa.” (Julkaisussa *Journal of Discourses*, osa 24, s. 197.)

Keskustelkaa seuraavista kysymyksistä:

- Miksi Herran palvelijoita ei aina suojella vainolta ja koettelemuksilta?
- Mitä sellaista voitte oppia profeetta Joseph Smithin esimerkistä, mikä saattaisi auttaa teitä kohtaamaan omat ongelmanne?

Joseph Smith nautti saadessaan osallistua tervehenkiseen virkistystoimintaan.

💡 Profeetta Joseph Smith nautti liikunnasta. Ne, jotka hänet tunsivat, muistelivat hänen nauttineen rentoutumisesta lasten ja aikuisten kanssa. Hän käytti näitä hetkiä vaihteluna vakavammille toimilleen. Kehota oppilaita tutustumaan oppilaan kirjan kohtaan ”Joseph Smith piti urheilumittelöistä” (s. 16). Voit myös halutessasi lukea joitakin seuraavista selonteista:

”Olimme leiriytyneet Aadam-ondi-Ahmaniin ja enimmäkseen nuotioille ilman teltoja. Yhtenä yönä päällemme satoi lunta 4 tai 5 tuumaa [10 tai 12 cm]. – – Nähdessään surkean tilamme profeetta kehotti meitä järjestäytymään kahdeksi rintamaksi. Lyman Wight oli toisessa rivissä ensimmäisenä ja hän (profeetta Joseph) oli toisessa, ja tarkoituksena oli käydä lumisotasille, ja me ryhdyimme siihen mieli täynnä iloa ja leikkimieltä. – – Profeetta oli siis mieleltään hilpeä – painien usein Sidney Rigdonin kanssa, ja hänen housunsa repeytyivät pahoin, mutta hän nauroi vain sille makeasti.” (Edward Stevenson julkaisussa ”Autobiography: the Life and History of Elder Edward Stevenson”, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot, s. 32.)

”Hän oli ääriään myöten täynnä mitä jalointa ja turmeltumattominta ihmisluontoa, joka ilmeni usein viattomina huvituksina – hän pelasi palloa, paini ja nujakoi veljiensä kanssa ja piti hauskaa; hän ei ollut kuin seipään niellyt eivätkä hänen kasvonsa olleet kivettyneet kuten miehellä, joka ei pysty hymyilemään, jolla ei ole sydämessään riemua. Oi, hän oli täynnä riemua, hän oli täynnä iloisuutta, hän oli täynnä rakkautta ja hänellä oli jokainen muu jalo ominaisuus, joka tekee ihmisistä suuria ja hyviä ja samalla vaatimattomia ja viattomia, niin että hän kykeni ymmärtämään kaikkein vähäosaisimpia ja hänellä oli valta Jumalan armosta käsittää myös Kaikkivaltiaan tarkoitukset. Sellainen oli luonteeltaan profeetta Joseph Smith. Ja vaikka hän saattoi leikkiä lasten kanssa ja pitää hauskaa käymällä tavallisia, harmittomia otteluita miesten kanssa, hän oli myös yhteydessä Isään ja Poikaan ja puhui enkelten kanssa.” (Joseph F. Smith, Joseph Smithin syntymäpäivän muistotilaisuudessa 23. joulukuuta 1894 pidetty puhe, joka on julkaistu *Salt Lake Herald Church and Farm Supplement* -lehdessä 12. tammikuuta 1895, s. 211.)

William Allred, Joseph Smithin aikalainen, muisteli profeetan selitystä peleistä ja urheilusta:

”Olen pelannut palloa hänen kanssaan monta kertaa Nauvoossa. Kerran hän oli saarnaamassa ja sanoi, että joillekuille hurskaille ihmisille oli koettelemus nähdä hänen pelaavan palloa poikien kanssa. Sitten hän kertoi eräästä tietystä profeetasta, joka oli istumassa puun varjossa huvittamassa itseään jollakin tavoin, kun paikalle tuli metsästäjä jousineen ja nuolineen torumaan häntä. Profeetta kysyi mieheltä, pitikö tämä jousensa jännitettynä koko ajan. Metsästäjä vastasi, ettei pitänyt. Profeetta kysyi syytä, ja mies sanoi, että se menettäisi jäntevyytensä, jos hän tekisi niin. Profeetta sanoi, että aivan samoin on hänen mielensä kanssa. Hän ei halunnut sen olevan jännitettynä kaiken aikaa.” (Artikkelissa ”Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 1. elokuuta 1892, s. 472.)

Esitä seuraavat kysymykset:

- Miksi on mielekästä tietää, että profeetta nautti tervehenkisestä virkistystoiminnasta?
- Millä tavoin sopivanlainen rentoutuminen voi vaikuttaa meihin arkielämässämme? (Ks. ”Joseph Smith piti urheilumittelöistä”, oppilaan kirja, s. 16.)

Profeetta Joseph Smithistä puhutaan ”sekä hyvää että pahaa kaikkien ihmisten keskuudessa”.

 Lue oppilaiden kanssa JS–H 33. Keskustelkaa siitä, miksi tämä profetia on niin merkittävä, kysymällä: Miksi tämä on niin hämmästyttävä profetia, kun ottaa huomioon Joseph Smithin saaman koulusivistyksen ja yhteiskunnallisen aseman? (Tähdennä sitä, että hänen nimensä tulotaisin mainitsemaan *kaikkien* kansakuntien ja *kaikkien* ihmisten keskuudessa.)

Lue seuraavat tätä profetiaa koskevat presidentti Gordon B. Hinckleyn sanat:

”Kuinka maalaispoika, juurikaan kouluja käymätön, olisi voinut uskaltaa sanoa sellaista? Ja silti se kaikki on tapahtunut ja lisääntyy jatkuvasti, kun tätä palautettua evankeliumia opetetaan kautta maailman.” (”Me todistamme Hänestä”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 6.)

Kerro oppilaille, että palvellessaan lähetystyössä Tongassa vanhin John H. Groberg, joka on palvellut seitsemänkymmenen koorumien johtokunnassa, päätti kokeilla, pitääkö profetia Joseph Smithin nimestä paikkansa. Lue sitten luokalle seuraava yhteenveto:

Vanhin Groberg ja hänen toverinsa purjehtivat Tafahin saarelle, joka sijaitsee noin 13 kilometrin päässä heidän [silloiselta] kotisaareltaan Niuatoputapusta. Tafahissa asui noin 80 ihmistä. Niuatoputapussa asuvien ihmisten tavoin Tafahin asukkaillakaan ei ollut vesijohtoa eikä sähköä, mutta he olivat vieläkin enemmän eristyksissä ulkopuolisesta maailmasta, koska heillä ei ollut lennätintä eikä saari ollut säännöllisen laivaliikennereitin varrella.

Kun vanhin Groberg kävi saarella, siellä oli vain 18 taloa, ja lähetyssaarnaajat kävivät jokaisessa niistä. Hän kirjoitti: ”Viimeisessä talossa mieleeni juolahti outo ajatus: ’Miksi et testaisi profetiaa, että Joseph Smithin nimestä tultaisiin puhumaan hyvää ja paha kautta maailman?’ En tiedä, miksi sain ajatuksen, mutta se tuli mieleeni.”

Lähetyssaarnaajat kysyivät perheeltä, olivatko he koskaan kuulleet Yhdysvaltain presidentistä. ”Kuka hän on?” ja ”Missä on Yhdysvallat?” oli heidän vastauksensa. Vanhin Groberg raportoi: ”Yritin selittää, missä se oli, mutta he eivät kyenneet ymmärtämään. He kysyivät, kuinka iso saari se oli. Vastasin, että se oli hyvin suuri saari tuhansien mailien päässä ja että siellä asui miljoonia ihmisiä. Kerroin heille, että monet ihmiset siellä eivät olleet edes koskaan nähneet valtamerta ja että monet ihmiset eivät tunteneet toisiaan. He eivät kyenneet käsittämään sitä.”

Sitten hän kysyi, olivatko saarelaiset kuulleet Venäjästä ja Ranskasta ja niiden johtajista. Hän kysyi filmitähdistä, urheilusankareista ja maailman poliittisista johtajista. Saarelaiset eivät tienneet mitään näistä paikoista tai ihmisistä eivätkä sellaisista maailmantapahtumista kuin lamakausi ja Korean sota.

Vanhin Groberg muisteli: ”Sillä saarella ei asunut yhtään kirkon jäsentä, vaikka siellä oli kaksi muuta kirkkoa. Vedin syvään henkeä ja kysyin: ’Oletteko koskaan kuulleet Joseph Smithistä?’

Heidän kasvonsa kirkastuivat heti. Jokainen katsoi minua, ja isä sanoi: ’Älä puhu meille siitä väärästä profeetasta! Ei meidän kodissamme! Me tiedämme hänestä kaiken. Pappimme on kertonut meille!’ Saatoin tuskin uskoa kuulemaani. Mielessäni kaikui se pyhien kirjoitusten kohta, että Josephin nimi tultaisiin mainitsemaan hyvällä ja pahalla kaikkien kansakuntien keskuudessa. – Minulle se oli profetian suoranainen täyttymys.

Olen vakuuttunut siitä, että tuskin voi löytää eristyneempää, nykyajan sivistyksestä kauempana olevaa paikkaa kuin tuo pieni Tafahin saari. Siellä asuvat ihmiset eivät tienneet mitään aikansa suurista johtajista – politiikan, talouselämän tai muiden alojen – mutta he tunsivat *Joseph Smithin* nimen. Tässä tapauksessa he puhuivat siitä pahaakin aluksi. Käytin muutaman seuraavan päivän selittämällä enemmän profeetta Joseph Smithin palvelutyöstä, ja ennen kuin lähdimme, muutamat heistä puhuivat hänen nimestään hyvää.” (*In the Eye of the Storm*, 1993, s. 104–106.)

Kysy oppilailta:

- Millaisia kokemuksia teillä on ollut, kun olette puhuneet muihin uskontokuntiin kuuluville ihmisille profeetta Joseph Smithistä?
- Mitä todisteita huomaatte siitä, että tämä profetia täyttyi edelleen?

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Joseph Smith oli Herran Jeesuksen Kristuksen profeetta ja todistaja. Hänen kauttaan Herra palautti tiedon, valtuuden, avaimet ja toimitukset, joiden kautta ihmiset saavat korotuksen siunaukset. Muinaiset profeetat antoivat hänelle tietoa ja pappeuden valtuutta, ja tuon tiedon ja valtuuden nojalla hän opetti pyhille temppeleiden tarkoituksen sekä sen, kuinka niitä rakennetaan. Hän ymmärsi, että nuo pyhät rakennukset ovat niin tärkeitä, että työ oli saatava tehdyksi vaikkapa suurin uhrauksin. Vaikka profeetta Joseph ei elänyt niin kauan, että olisi nähnyt Nauvoon temppeleiden valmiina, Herra ilmoitti temppeleissä suoritettavat toimitukset hänen kauttaan, jotta muut voisivat jatkaa temppeleilyä hänen kuolemansa jälkeen.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Muinaiset profeetat opettivat profeetta Joseph Smithistä.

 Kerro oppilaille, että totuuden selville saamiseksi on parasta kääntyä alkuperäisen lähteen puoleen. Selitä, että kun joku henkilö kertoo tapauksia ja seikkoja, jotka hän on kuullut tai oppinut joltakulta toiselta, usein yksityiskohdat muuttuvat toisiksi kuin alkuperäisessä lähteessä. Kautta suuren luopumuksen monia evankeliumin totuuksia muuteltiin tai ne katosivat. Tosi kirkko oli palautettava Herralta saadulla asianmukaisella valtuudella (ks. 2. Tess. 2:1–3). Tuo palautus alkoi Isän ja Pojan ilmestymisestä Joseph Smithille vuonna 1820.

Muistuta oppilaille, että vaikka Joseph Smith oli saanut varhaisvuosinaan hyvin vähän koulusivistystä, hän oppi ja opetti iankaikkisia totuuksia. Pyydä oppilaita lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Josephin luo lähetettiin taivaallisia opettajia” (s. 8). Kysy sitten:

- Mistä nuori poika 1800-luvun alkupuolella saattoi saada oikeaa tietoa kirkosta, jonka Jeesus Kristus perusti ollessaan maan päällä?
- Miksi Joseph Smith tarvitsi opetusta myös taivaallisilta sanansaattajilta?
- Kuinka se, onko kirkko oikea ja ovatko sen toimitukset päteviä, riippuu Jumalalta saadusta valtuudesta?

Kerro oppilaille, että suuren osan siitä, mitä Joseph Smithin tuli tietää palautuksen käynnistämiseksi, hänelle opettivat henkilökohtaisesti menneiden aikojen profeetat ja apostolit. He opettivat hänelle evankeliumin totuuden ja antoivat hänelle avaimet ja valtuuden suorittaa toimituksia. Kysy oppilailta: Keitä menneiden aikojen profeettoja tai muita taivaallisia sanansaattajia Joseph Smithin luona kävi?

Voit halutessasi kertoa oppilaille, että käytettävissä olevien muistimerkintöjen mukaan Moroni kävi Joseph Smithin luona ainakin 22 kertaa.

Lue seuraavat presidentti John Taylorin sanat:

”Kaikkivaltias erotti – – Joseph Smithin – – tuomaan ihmisten keskuuteen elämän periaatteet, joista evankeliumi on suuri voima ja vaikutus ja jonka kautta pelastus voi ulottua koskemaan kaikkia kansoja, kaikkia kansakuntia, kaikkia heimoja, kaikkia kieliä ja kaikkia maailmoja. Se on periaate, joka tuo valoon elämän ja kuolemattomuuden ja saattaa meidät yhteyteen Jumalan kanssa. – – Periaatteet, jotka [Joseph Smithillä] oli, saattoivat hänet kanssakäymisiin Herran kanssa – – sekä muinaisten apostolien ja profeettojen kanssa; heihin kuului esimerkiksi sellaisia miehiä kuten Abraham, Iisak, Jaakob, Nooa, Aadam, Seet, Henok sekä Jeesus ja Isä, ja myös apostolit, jotka elivät tällä mantereella, sekä Aasian mantereella asuneet apostolit. Hän näytti tuntevan nämä ihmiset yhtä hyvin kuin me tunnemme toinen toisemme. Miksi? Koska hänen oli pantava alulle taloudenhoitokausi, jota nimitettiin aikojen täyttymisen taloudenhoitokaudeksi, ja sillä nimellä sen tunsivat Jumalan muinaiset palvelijat. – – Se on taloudenhoitokausi, johon kaikki muut taloudenhoitokaudet sulautuvat tai keskittyvät. Se sulkee piiriinsä ja kokoaa kaikki muut taloudenhoitokaudet, jotka ovat olleet maan päällä ja joissa Jumala on tuonut itsensä ilmi ihmiskunnalle.” (Julkaisussa *Journal of Discourses*, osa 21, s. 94.)

Tarkastele oppilaiden kanssa seuraavan kaavion tietoja joistakuista taivaallisista olennoista, jotka ilmestyivät profeetta Joseph Smithille. Voit tehdä kaaviosta piirtoheitinkalvon tai monisteen. (Ks. myös OL 128:21.)

JOIDENKUIDEN TAIVAALLISTEN SANANSAATTAJIEN ILMESTYMINEN PROFEETTA JOSEPH SMITHILLE		
HENKILÖT	ILMESTYMISEN TARKOITUS	VALIKOITUJA KOHTIA
Isä Jumala ja Jeesus Kristus	Viimeisen taloudenhoitokauden aloittaminen	JS-H 17
Jeesus Kristus	Kirtlandin temppelin hyväksyminen	OL 110:2-10
Moroni	Opettaminen sekä levyjen ja urimin ja tummimin luovuttaminen	JS-H 30-49, 59
Johannes Kastaja	Aaronin pappouden ja sen avainten antaminen	OL 13; <i>History of the Church</i> , osa 1, s. 39-40
Pietari, Jaakob ja Johannes	Melkisedekin pappouden ja sen avainten antaminen	OL 27; 128:20; <i>History of the Church</i> , osa 1, s. 40-42
Mooses	Israelin ja kymmenen sukukunnan kokoamisen avainten antaminen	OL 110:11
Elias	Abrahamin evankeliumin taloudenhoitokauden antaminen	OL 110:12
Elia	Sinetöimisvoiman antaminen	OL 110:13-16
Aadam (Mikael)	Opettaminen	OL 128:21; <i>History of the Church</i> , osa 2, s. 380; osa 3, s. 388
Nooa (Gabriel)	Opettaminen	OL 128:21
Rafael	Opettaminen	OL 128:21
Monia enkeleitä	Omien taloudenhoitokausiensa julistaminen	OL 128:21
Lehi	Opettaminen	Wilford Woodruff julkaisussa <i>Journal of Discourses</i> , osa 16, s. 266
Nefi	Opettaminen	Woodruff julkaisussa <i>Journal of Discourses</i> , osa 16, s. 266; John Taylor julkaisussa <i>Journal of Discourses</i> , osa 17, s. 374; osa 21, s. 161
Mormon	Opettaminen	Taylor julkaisussa <i>Journal of Discourses</i> , osa 17, s. 374
(Mukaiilu Brian L. Smithin artikkelista "I Have a Question", <i>Ensign</i> , lokakuu 1994, s. 63.)		

Joseph Smithin palvelutyöllä on iankaikkisia seurauksia.

- ☞ Selitä, että eräs ratkaisevan tärkeä osa profeetta Joseph Smithin palvelutyötä koskee temppeleitä ja temppelitoimituksia. Hän johti pyhät rakentamaan temppelit Kirtlandiin ja Nauvooseen. Kolmea muuta temppeliä suunniteltiin Missouriin (Independenceen, Far Westiin ja Adam-ondi-Ahmaniin), mutta vaino ja väkivaltaisuuDET estivät niiden rakentamisen. Joseph Smith opetti toimitustyötä kuolleiden puolesta. Kahden viimeisen elinvuotensa aikana hän toimitti endaumentin lähes 90 miehelle ja naiselle sekä antoi temppelitoimituksia koskevat ohjeet ja avaimet kahdelletoista apostolille.

Kehota oppilaita lukemaan Mal. 3:23–24. Keskustelkaa siitä, kuinka temppelityö kääntää isien ja lasten sydämet toistensa puoleen ja kuinka sinetöimisvoima lisää rakkautta ja ykseyttä perheissä.

Herra siunasi pyhiä heidän ponnistuksissaan rakentaa temppeleitä.

- ☞ Selitä, että ensimmäiset temppelit myöhemmin aikoina rakennettiin profeetta Joseph Smithin johdolla. Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Pyhiä käskettiin rakentamaan temppeli” (s. 11–12) ja kerro sitten seuraavasta keskustelusta, jonka profeetan äiti on merkinnyt muistiin kesällä 1833 ja joka koskee temppelin rakentamista Kirtlandiin:

”Tuossa neuvostossa Joseph pyysi jokaista veljeä nousemaan esittämään näkemyksensä, ja kun he olisivat sen tehneet, hän esittäisi oman mielipiteensä asiasta. Kaikki puhuivat. Joidenkin mielestä olisi parempi rakentaa puutalo. Toiset sanoivat, että puutalo oli liian kallis, ja enemmistö päätyi halvan hirsimajan pystyttämiseen ja laati laskelmia siitä, mitä he voisivat tehdä sen rakentamiseksi. Joseph nousi ja muistutti heitä siitä, etteivät he olleet rakentamassa taloa itselleen tai kenellekään ihmiselle vaan huonetta Jumalalle. ’Ja rakennammeko me, veljet, Jumalallemme halvan hirsimajan? Ei, minulla on parempi suunnitelma. Minulla on Herran huoneen suunnitelma, Hänen itsensä antama. Tulette pian näkemään eron omien arvioidenne ja Hänen ajatustensa välillä.’

Sitten hän esitti heille täyden suunnitelman Herran huoneeksi Kirtlandissa, mistä veljet suuresti ilahtuivat, etenkin Hyrum, joka oli kaksin verroin innoissaan aivan kuin se olisi häntä itseään varten suunniteltu, ja julisti, että hän ryhtyisi ensimmäisenä työhön [Herran] huoneen rakentamiseksi.

Ennen kokouksen päättymistä he päättivät, että kulmakivi laskettaisiin seuraavasta keskiviikosta viikon kuluttua. ’No niin, veljet’, Joseph sanoi, ’lähtekäämme valitsemaan paikka rakennukselle.’ He kaikki lähtivät ulos, ja kun he tulivat tietylle vehnäpellolle, jonka poikani olivat kylväneet edellisenä syksynä, he valitsivat paikan sen luoteiskulmasta. Hyrum juoksi taloon hakemaan viikatetta ja oli palaamassa paikalle mitään selittämättä, mutta minä pysäytin hänet ja kysyin, minne hän oli menossa viikatteen kanssa. Hän sanoi: ’Me valmistaudumme rakentamaan Herran huoneen, ja haluan ehdottomasti olla ensimmäisenä työssä.’

Muutamassa minuutissa aita oli poistettu, oraalla oleva vehnä niitetty ja maa valmis seinän perustamiseen, ja Hyrum alkoi kaivaa maata paikasta, jonne kivet asetettaisiin. Silloin oli lauantai-ilta. Maanantai-aamuna varhain veljet tulivat valjakoineen työskentelemään hyvin innokkaina kaivaen ojaa seinää

varten, hakaten kiviä ja tuoden ne paikkaan, jossa ne käytettäisiin.” (*The History of Joseph Smith by His Mother, Revised and Enhanced*, toim. Scot Facer Proctor ja Maurine Jensen Proctor, 1996, s. 321–322.)

Kysy oppilailta:

- Miksi luulette veljien olleen niin innokkaita aloittamaan temppelin rakentamisen?
- Miten pyhien taloudellinen tilanne vaikutti temppelin rakentamiseen?
- Miksi temppelin rakennusmateriaaleilla oli merkitystä?

Selitä, että koska temppelin rakentamiseen oli niukalti varoja, monet pyhät keksivät muita tapoja auttaa. Voit halutessasi viitata seuraaviin kuvauksiin ja keskustella niistä uhrauksista, joita temppelin rakentaminen Kirtlandiin vaati profeetalta ja pyhiltä:

”Kun pääsin Kirtlandiin, veljet olivat rakentamassa Herran huonetta. – – Kirkko oli köyhyyden ja ahdingon tilassa – – samaan aikaan vihollisemme raivosivat uhaten tuhota meidät, ja meidän oli suojeltava itseämme yö toisensa jälkeen eikä meidän sallittu riisua vaatteitamme viikkokausiin ja meidän oli pakko maata tuliaseet sylissämme.” (Heber C. Kimball, ”Extract from Journal of Elder Heber C. Kimball”, *Times and Seasons*, 15. tammikuuta 1845, s. 771.)

”Naisemme kehräsivät ja kutoivat ahkerasti vaatettaakseen ne, jotka työskentelivät rakennuksella, ja Herra yksin tietää sen köyhyyden, ne koettelemukset ja ahdingot, jotka me kävimme läpi saadaksemme rakennuksen valmiiksi. Vaimoni uurasti koko kesän antaen apuaan sen valmistumiseksi. Hänellä oli sata naulaa [45 kg] villaa, jonka hän erään tytön avulla kehräsi valmistaakseen vaatteita niille, jotka olivat rakentamassa temppeliä, ja vaikka hänellä oli oikeus pitää puolet villamäärästä itsellään korvauksena työstään, hän ei jättänyt edes sen vertaa, että olisi voinut tehdä itselleen sukkaparin, vaan antoi sen niille, jotka tekivät työtä Herran huoneessa. Hän kehräsi ja kutoi ja valmisti kankaan ja leikkasi sen ja teki siitä vaatteita ja antoi ne niille miehille, jotka olivat työssä temppelillä. Miltei kaikki sisaret Kirtlandissa uurastivat kutoen, ommellen, kehräten jne. edistääkseen Herran työtä, kun taas me lähdimme Missouriin tarkoituksenamme hankkia veljillemme takaisin ne maat, joilta heidät oli häädetty. – – Kun palasimme matkaltamme länteen [Siionin leirikunnassa], koko kirkko ryhtyi yhdessä tähän hankkeeseen, ja jokainen mies ojensi auttavan käden. Ne, joilla ei ollut valjakoita, menivät työhön kivilouhokseen ja valmistivat kiviä vedettäväksi rakennukselle. Presidentti Joseph Smith nuorempi oli työnjohtajanamme louhoksella. Presidenttikunta, ylipapit ja vanhimmat olivat kaikki auttamassa. – Ne, joilla oli valjakko, auttoivat vetämällä kiviä rakennukselle. Kaikki he tekivät työtä yhden päivän viikossa ja toivat rakennukselle niin monta kiveä kuin kivenhakkaajat tarvitsivat koko viikon aikana. Jatkoimme tällä tavoin, kunnes rakennuksen seinät olivat pystyssä.” (Heber C. Kimball, ”Extracts from H. C. Kimball’s Journal”, *Times and Seasons*, 15. huhtikuuta 1845, s. 867–868.)

”Artemus Millet ja Lorenzo Young – – [valvoivat] temppelin ulkoseinien rapausta. Työ tehtiin 2. marraskuuta 1835 ja 8. tammikuuta 1836 välisenä

aikana. Ulkoseiniin käytetty laasti koostui murskatusta kalkkikivestä, johon oli sekoitettu savea ja sinertävää jokihiekkaa. Astioita ja lasia murskattiin ja sekoitettiin laastiin, jotta sinertävänsävyiset seinät kimmeltäisivät auringonvalossa.” (Milton V. Backman jr, *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838*, 1983, s. 157.)

Kysy oppilailta:

- Millä tavoin ajan ja rahan uhraaminen voi vahvistaa kirkon jäseniä?
- Millä tavoin me voimme auttaa temppelityössä? (Mahdollisia vastauksia: osallistumalla temppeliseminaariin, käymällä temppelissä mahdollisimman usein ja tekemällä sukututkimusta.)

Selitä, että vaikka Paholainen vastustaa temppeleitä, taivaat riemuitsevat, kun niitä rakennetaan ja käytetään. Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Kirtlandin temppelin rakentamista ja vihkimistä seurasi ihmeellisiä ilmestyksiä” (s. 12–13), ja keskustelkaa erityisistä ilmestyksistä temppelin valmistumisen ja vihkimisen aikana.

Pyydä oppilaita lukemaan Ap. t. 2:1–4. Kysy: Millä tavoin Pyhän Hengen vuodattaminen helluntaipäivänä muistuttaa ilmestyksiä, jotka saatiin Kirtlandin temppelin vihkimisen aikana?

Vangittunakin profeetta Joseph Smith osoitti rohkeutta ja myötätuntoa.

💡 Lue oppilaiden kanssa vanhin Parley P. Prattin kokemus oppilaan kirjan kohdasta ”Hän joutui oikeuteen Richmondissa ja vankilaan Libertyssä” (s. 13–14). Esitä sitten seuraavat kysymykset:

- Minkä luulette antaneen profeetalle rohkeutta reagoida alhaisiin kertomuksiin ja törkeään kielenkäyttöön?
- Kuinka hänen esimerkkinsä voi auttaa teitä, kun joudutte toisten ihmisten seurassa tilanteisiin, jotka loukkaavat Henkeä?

Viittaa oppilaan kirjan kohdan ”Hän joutui oikeuteen Richmondissa ja vankilaan Libertyssä” viimeisiin kappaleisiin (s. 14), joissa kerrotaan, miten profeetta Joseph Smith suhtautui Libertyn vankilassa selontekoihin pyhien vainosta ja kärsimyksistä. Kysy oppilailta: Mitä profeetan huolestuneet pyynnöt pyhien puolesta kertovat meille hänen luonteestaan ja johtamistavastaan?

Pyydä oppilaita lukemaan kokonaan OL 122 ja kysy: Mikä kohta Herran vastauksesta profeetta Joseph Smithille on teille merkityksellisin?

Joseph Smith antoi anteeksi niille, jotka pettivät hänet.

💡 Kysy oppilailta: Miksi petetyksi tuleminen on niin tuskallinen kokemus?

Selitä, että Joseph Smith kärsi monia koettelemuksia, koska jotkut miehet, jotka olivat olleet aiemmin hänen ystäviään ja kirkon johtajia hänen rinnallaan, pettivät hänet. Olivatpa nämä petturit toimineet häntä vastaan kuinka pahoin tahansa, profeetta toivotti heidät tervetulleiksi takaisin kirkkoon, jos he tekivät parannuksen. Kerro luokalle seuraava esimerkki:

Vaikka William W. Phelps oli ollut kirkon johtaja Missouriissa, hän katkeroitui profeetta Joseph Smithiä kohtaan. Vuonna 1838 profeetta ja muutamat muut kirkon johtajat joutuivat Libertyn vankilaan hänen oikeudenkäynnissä antamansa todistuksen perusteella. Mutta kaksi vuotta myöhemmin hän teki parannuksen ja kirjoitti profetalle kirjeen pyytäen anteeksiantoa:

”Olen kuin tuhlaajapoika, vaikka en ole koskaan epäillyt evankeliumin täyteyttä tai ollut uskomatta siihen. – –

Olen nähnyt tieni mielettömyyden ja vapisen kuilun partaalla, jonka yli olen päässyt. – – Teen parannuksen ja elän ja pyydän entisiä veljiäni antamaan minulle anteeksi, ja vaikka he kurittaisivat minut kuoliaaksi, minä kuolen heidän kanssaan, sillä heidän Jumalansa on minun Jumalani. Vähäisinkin paikka heidän kanssaan riittää minulle, niin, se on suurempi ja parempi kuin koko Babylon. – –

Tiedän tilanteeni, te tiedätte sen ja Jumala tietää sen, ja haluan tulla pelastetuksi, jos ystäväni auttavat minua. – – Olen tehnyt väärin, ja olen pahoillani. Hirsi on omassa silmässäni. En ole vaeltanut ystäväni rinnalla pyhän voiteluni mukaisesti. Pyydän anteeksi Jeesuksen Kristuksen nimessä kaikilta pyhiltä, sillä minä tulen tekemään oikein Jumalan avulla. Haluan teidän yhteyteenne; ellette voi suoda sitä, suokaa minulle rauhanne ja ystävyysenne, sillä olemmehan veljiä, ja yhdessäolomme oli kerran suloista, ja milloin Herra tuokin meidät jälleen yhteen, hyvitan joka suhteessa kaiken, mitä pyhät ja Jumala voivat vaatia.” (*History of the Church*, osa 4, s. 141–142.)

Vastauksessaan veli Phelps kirjeseen profeetta kirjoitti:

”On totta, että olemme kärsineet paljon käyttäytymisesi tähden – se katkera malja, joka oli jo kyllin täynnä kuolevaisten juotavaksi, täyttyi tosiaankin ylitsevuotavaksi, kun Sinä käännyit meitä vastaan. – –

Malja on kuitenkin juotu; Isämme tahto on täytetty ja me olemme yhä elossa, mistä kiitämme Herraa. Ja kun Jumalamme armosta olemme vapautuneet jumalattomien käsistä, me sanomme, että Sinun etuoikeutenasi on päästä vapaaksi vastustajan vallasta, saada Jumalan rakkaiden lasten etuoikeudet ja ottaa uudelleen paikkasi Korkeimman pyhien joukossa ja uutteruutta, nöyryyttä ja vilpittömyyttä rakkautta osoittaen uskoa itsesi meidän Jumalamme ja sinun Jumalasi ja Jeesuksen Kristuksen kirkon haltuun.

Koska uskon, että tunnustuksesi on totinen ja parannuksesi vilpittömän, olen iloinen voidessani jälleen ojentaa sinulle toveruuden oikean käden, ja riemuksen tuhlaajapojan paluusta. – –

”Tule, rakas veli, sota päättynyt on ja vanhat ystävät taas ystäviä on.” (*History of the Church*, osa 4, s. 163–164; ks. myös James E. Faust, ”Mikä laissa on tärkeintä: oikeudenmukaisuus, laupeus ja uskollisuus”, *Valkeus*, tammikuu 1998, s. 59–60.)

Kysy oppilailta: Mitä voitte oppia Joseph Smithin vastauksesta William Phelps kirjeseen?

Nauvoo oli kirkolle kokoontumis- ja järjestäytymispaikka.

🕯 Kirjoita taululle seuraava luettelo ja pyydä oppilaita ehdottamaan, mitä yhteistä näillä tapahtumilla on. (Ne kaikki tapahtuivat Nauvoossa tai aikana, jolloin suurin osa kirkon jäsenistöstä oli Nauvoossa.)

- Apuyhdistys järjestettiin.
- Toimitustyöstä kuolleiden puolesta ilmoitettiin ja kerrottiin, ja se alkoi.
- Uskonkappaleet kirjoitettiin.
- Kansalliskaarti organisoitiin.
- Yliopisto perustettiin.
- Ensimmäiset seurakunnat perustettiin.
- Satoja brittiläisiä käännyttäjiä muutti Yhdysvaltoihin.

Tee yhteenveto oppilaan kirjan kohdasta ”Pyhät löytävät turvapaikan Nauvoossa” (s. 14), ja keskustelkaa siitä, miksi Nauvooa voitiin pitää turvapaikkana profeetalle ja kirkon jäsenille. Lue luokalle seuraavat huomiot:

”Ensimmäinen merkittävä tapahtuma Nauvoon ajalta oli vuoden 1839 alku-puolella tehty päätös, että kirkon jäsenten tuli kokoontua Illinoisissa Hancockin piirikunnassa olevaan Nauvooseen, joka tunnettiin tuolloin Commercena. Se ei ollut aivan niin asumaton suota kuin joissakin henkilöhistorioissa toisinaan muistellaan. Mutta pyhille se oli turvapaikka ja mahdollisuuksien maata. Alavalla maalla Mississipin varrella, paikoin kosteana korkealla olevan pohjave-den takia ja epäterveellisenä hyttysaikana, se ulottui sisämaahan hedelmällisille viljelysmaille.” (Glen M. Leonard ja T. Edgar Lyon, ”The Nauvoo Years”, *Ensign*, syyskuu 1979, s. 11.)

Kaupunki kasvoi nopeasti uusien käännyttäneiden muuttaessa alueelle. ”Commercea kehuttiin pian keskeisenä kokoontumispaikkana. Kesään mennessä se oli epävirallisesti nimetty uudelleen Nauvooksiksi, jonka sanan profeetta sanoi olevan peräisin heprean kielestä ja tarkoittavan kaunista lepopaikkaa. Seuraavana keväänä liittovaltion viranomaiset nimesivät uudelleen Commercen postitoimiston Nauvooksiksi, ja joulukuussa 1840 osavaltion lainsäätäjät hyväksyivät kaupungin perustamiskirjan.” (James B. Allen ja Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 2. uudistettu ja laajennettu painos, 1992, s. 156.)

”Nauvoo oli kasvanut 2 450 asukkaaseen, kun vuoden 1840 väestölaskenta suoritettiin, joten se oli kooltaan samansuuruinen kuin Quincy ja Springfield ja puolet pienempi kuin Chicago. Nauvoon väkiluku lisääntyi yli 30 prosentilla seuraavien kahden vuoden aikana ja sen jälkeen vielä nopeammin. Vuonna 1845, kaupungin ollessa lähes suurimmillaan, siellä oli kokonaista 11 036 asukasta, eikä Chicago ollut sinä vuonna paljoakaan sitä edellä 12 088 asukkaallaan. Talojen rakentaminen Nauvoon uusien perheiden sijoittamiseksi (sekä julkisten rakennusten ja temppelein rakentaminen) piti kaupungin elinkeinoelämän vilkkaana.” (”The Nauvoo Years”, s. 12.)

Pyhät kokoontuivat Nauvooseen saamaan temppelin siunaukset.

 Kerro oppilaille, että 19. tammikuuta 1841 profeetta Joseph Smith sai käskyn rakentaa temppelin Illinoisin Nauvooseen. Lue heidän kanssaan OL 124:25–28, 31, 40–42. Esitä sitten seuraava profeetta Joseph Smithin opetus:

”Miksi koota kansa yhteen tähän paikkaan? Samaa tarkoitusta varten kuin Jeesus halusi koota juutalaiset – vastaanottamaan ne toimitukset, siunaukset ja kirkkaudet, jotka Jumala on varannut pyhilleen.” (*Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, toim. Joseph Fielding Smith, 1985, s. 311.)

Pyydä oppilaita kohottamaan käteensä, jos he ovat olleet kasteilla kuolleiden puolesta. Kysy, missä temppelissä he kävivät tekemässä tätä työtä. Selitä, että toimitustyö kuolleiden puolesta tuli osaksi palautetun kirkon toimintaa vasta Nauvoon aikana.

Esitä seuraavat tiedot siitä, kuinka ja milloin kastetoimitusta kuolleiden puolesta opetettiin ensimmäisen kerran kirkon jäsenille:

- Ensimmäinen muistiin merkitty opetus tärkeästä kuolleiden puolesta tehtävien kasteiden työstä saatiin profetaan 15. elokuuta 1840 pitämässä saarnassa Seymour Brunsonin hautajaisissa. Veli Brunson oli varhainen käännyttäjä, joka liittyi kirkkoon Ohiossa tammikuussa 1831.
- Ilmoituksessa 19. tammikuuta 1841 Herra kertoi pyhille, että Hän hyväksyisi kasteet temppelin ulkopuolella vain siihen asti, kun heillä olisi ollut riittävästi aikaa rakentaa temppeli ja kasteallas (ks. OL 124:31–32).
- Kasteita kuolleiden puolesta toimitettiin temppelin ulkopuolella aina lokakuun 3. päivään 1841 asti, jolloin profeetta julisti kirkon konferenssissa: ”Kasteita kuolleiden puolesta ei enää suoriteta, ennen kuin toimitus voi tapahtua Herran huoneessa” (lainattuna julkaisussa *Kirkon historia aikojen täytyessä*, 2005, s. 266).
- Myöhemmin profeetta antoi lisää ohjeita tästä toimituksesta (ks. OL 127–128).

Kerro oppilaille, että 4. toukokuuta 1842 profeetta Joseph Smith kutsui useita kirkon johtavia veljiä kauppansa yläkerran huoneeseen ja toimitti heille ensimmäiset temppeliendaumentit. Hän kirjoitti viettäneensä päivän näiden veljien kanssa opettaen ”heille pappeuden periaatteita ja järjestystä, toimitin pesuja, voiteluja, endaumentteja sekä annoin Aaronin pappeuteen ja edelleen Melkisedekin pappeuden korkeimpaan järjestykseen kuuluvat avaimet”. Hän lisäsi, että tämä tieto annettaisiin muille pyhille, ”niin pian kuin he ovat valmiit ne vastaanottamaan ja on olemassa asianmukainen paikka niiden antamiseen” (*History of the Church*, osa 5, s. 2; ks. myös *Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, s. 235).

Kysy:

- Mitä oppeja Joseph Smith toi ilmi tämän perustamiskauden aikana kirkon historiassa?
- Kuinka ilmoitukset temppelityöstä ovat siunaukseksi teille ja perheellenne?

Pyydä oppilaita, jotka ovat osallistuneet jonkin temppelin vihkimiseen, pohtimaan, kuinka se erosi useimmista muista kirkon kokouksista. (Kehota heitä ajattelemaan enemmän kokemuksen henkeä kuin erityisiä tapahtumia, joita siellä tapahtui.) Kysy heiltä:

- Miten ihmisten pitäisi itse valmistautua, jotta he tuntisivat Hengen temppelein vihkimistilaisuuksissa?
- Millä tavoin temppeleit auttavat viemään evankeliumin jokaiselle mahdolliselle kansakunnalle?

Joseph Smithillä on ollut hyvään johtava vaikutus moniin ihmisiin.

💡 Pyydä oppilaita miettimään eniten elämäänsä vaikuttanutta ihmistä. Pyydä heitä ajattelemaan seuraavia kysymyksiä:

- Miksi tämä henkilö on vaikuttanut teihin niin paljon?
- Kuinka elämänne olisi saattanut olla erilaista, jos ette olisi tunteneet tätä henkilöä?

Pyydä oppilaita miettimään, mitä he tietävät profeetta Joseph Smithistä, ja sovelta-
maan kahta edellistä kysymystä häneen. Kehota oppilaita kertomaan vastauksistaan.

Monet ihmiset kunnioittavat Joseph Smithin profetallista kutsumusta.

💡 Lue oppilaiden kanssa OL 135:3. Pyydä heitä tekemään luettelo esimerkeistä tässä silloisen kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin John Taylorin lausun-
nossa ja keskustelemaan siitä, missä mielessä se on totta.

Anna oppilaille aikaa lukea hiljaa oppilaan kirjan kohdat ”Hän oli profeetta, näkijä, ilmoituksensaaja, palauttaja, todistaja ja marttyyri” ja ”Hän on tämän taloudenhoitokauden suuri profeetta” (s. 17–19). Esitä sitten luokalle seuraavat lausunnot:

Josiah Quincy, josta tuli myöhemmin Bostonin pormestari, kävi Nauvoossa toukokuussa 1844. Vuosia myöhemmin hän muisteli tapaamistaan profetaan kanssa: ”Ei ole suinkaan mahdotonta, että jokin vielä syntymättömiä polvia varten tulevaisuudessa laadittava oppikirja sisältäisi seuraavanlaisen kysymyk-
sen: Kuka yhdeksännentoista vuosisadan Amerikan historiallinen henkilö on tuntuvimmin vaikuttanut maanmiestensä kohtaloon? Eikä suinkaan liene mahdotonta, että vastaukseksi tähän kirjoitettaisiin: Joseph Smith, mormoni-
profeetta.” (*Figures of the Past from the Leaves of Old Journals*, 1883, s. 376; ks. myös *Kirkon historia aikojen täytyessä*, s. 301.)

Vanhin Gordon B. Hinckley, silloinen kahdentoista apostolin koorumin jäsen, kertoi seuraavan kokemuksen:

”Kun olin kaksitoistavuotias poika, isäni vei minut vaarnamme pappes-
kokoukseen. Istuin takarivissä hänen istuessaan vaarnanjohtajana korokkeella. Kokouksen alussa, joka oli ensimmäinen laatuaan, missä olin koskaan ollut, kolme- tai neljäsataa miestä nousi seisomaan. He olivat miehiä, joilla oli eri-
lainen tausta ja jotka edustivat monia ammatteja, mutta joilla kullakin oli sydämessään sama vakaumus, minkä innoittamina he yhdessä lauloivat nämä suurenmoiset sanat:

*Kunnia miehelle, ken tuntea sai Herran!
Voideltu profeetta hän on Jeesuksen.
Kansat ja kuninkaat viel kiittää hänt kerran
Työstänsä viimeisen armotalouden.
("Kunnia miehelle", MAP-lauluja, 15.)*

Jotakin tapahtui sisimmässäni kuullessani noiden uskon miesten laulavan. Minun pojansydämeeni tuli Pyhän Hengen antama tieto siitä, että Joseph Smith todellakin oli Kaikkivaltiaan profeetta. Niinä monina vuosina, jotka ovat kuluneet tuosta päivästä, vuosina, joiden kuluessa olen lukenut paljon hänen sanojaan ja teoksiaan, tuo tieto on kasvanut voimakkaammaksi ja yhä varmemmaksi. Minulla on ollut etuoikeus todistaa halki tämän kansakunnan merestä mereen ja pohjoisessa ja etelässä, idässä ja lännessä sijaitsevilla mantereilla, että hän oli ja on Jumalan profeetta, Herran Jeesuksen Kristuksen suuri palvelija ja todistaja.” (Ks. ”Näkijä Joseph”, *Valkeus*, lokakuu 1977, s. 72–73.)

Presidentti Hinckley on sanonut myöhemmin: ”Laulamme suurenmoista kirkon laulua ’Kiitos, Luojamme, profeetasta’ (*MAP-lauluja*, 10). Kun kuulen sen, en koskaan ajattele itseäni. Ajattelen profeetta Joseph Smithiä, sitä poikaa, joka meni metsään rukoilemaan valoa ja ymmärrystä ja jolle Isä Jumala ja ylösnoussut Poika ilmestyivät ja puhuivat. Tämä suurenmoinen ja merkittävä mies oli välikappale Jumalan kädessä tämän ihmeellisen Mormonin Kirjan sekä Opin ja Liittojen Kirjan ilmoitusten tuomisessa meille. Joseph Smith laski tämän kirkon perustuksen. Jos se, mitä hän sanoi, on totta, silloin tämä kaikki on totta, ja haluan lausua todistukseni siitä, että se, mitä hän sanoi, on totta.” (”Elävän profeetan sanoja”, *Valkeus*, joulukuu 1998, s. 38.)

Laulakaa laulu ”Kunnia miehelle” (*MAP-lauluja*, 15). Kehota oppilaita kertomaan, kuinka he ovat saaneet elämäänsä siunauksia profeetta Joseph Smithin ansiosta. Lausu heille todistuksesi profeetasta.

LUKU 2

Brigham Young

KIRKON TOINEN PRESIDENTTI

© IRI

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Neljä vuotta ennen Joseph Smithin syntymää John ja Abigail Howe Young saivat Brigham-pojan, joka oli heidän yhdeksäs lapsensa. Kesäkuun 1. päivänä 1801 syntynyt poika oli tervetullut lisä perheeseen Vermontin Whitinghamissa. Amerikan vapaussodan veteraani John Young ei olisi osannut kuvitella, että eräänä päivänä patsas hänen pojastaan sijoitettaisiin kongressitalon patsassaliin Washington D.C.:ssä. Silti tuskin 50 vuotta ehti kulua Brigham Youngin syntymästä, kun hänestä tuli kymmenientuhansien ihmisten poliittinen ja hengellinen johtaja – Utahin territorion kuvernööri ja Herran profeetta. Vanhemmilleen, veljilleen ja sisarilleen Brigham oli kuitenkin vuonna 1801 vain uusi vauva.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Brigham Young sai vanhemmiltaan ja esivanhemmiltaan vahvan uskonnollisen perustan.

- 💡 Pyydä oppilaita keskustelemaan siitä, mitä hyviä ominaisuuksia he ovat oppineet vanhemmiltaan tai isovanhemmiltaan. Lue seuraava presidentti Brigham Youngin kiitollisuudenoituis:

”Esivanhempani olivat hartaimpia uskonnonharjoittajia, mitä koskaan maan päällä on elänyt. Voitte epäilemättä sanoa samaa omista esivanhemmistanne. Äidistäni – hänestä, joka minut synnytti – voin sanoa, että maailmassa ei ole koskaan elänyt parempaa naista kuin hän oli. – –

Eläessään äitini opetti alituisen lapsiaan kunnioittamaan Isän ja Pojan nimeä ja Pyhää kirjaa. Hän sanoi: ”Lue sitä, noudata sen käskyjä ja sovelle niitä elämässäsi niin pitkälle kuin voit. Tee kaikkea hyvää, älä tee mitään pahaa, ja jos näet ihmisiä ahdingossa, lievitä heidän hätäänsä. Älä anna vihan koskaan nousta rinnassasi, sillä jos annat, pahuus voi voittaa sinut.” (Lainattuna julkaisussa *Journal of Discourses*, osa 6, s. 290; ks. myös oppilaan kirja, s. 24.)

Kova työ ja muut haasteet lisäsivät Brigham Youngin kykyjä.

- 💡 Kysy, tietääkö kukaan oppilaista mitään yksityiskohtia Brigham Youngin elämästä ennen hänen kirkkoon liittymistään, esimerkiksi, mikä hän oli ammatiltaan. Pyydä oppilaita etsimään näitä yksityiskohtia oppilaan kirjan kohdista ”Brigham Young tiesi, mitä on elämän ankuruus ja kova työ” ja ”Hän oli taitava ammattimies” (s. 22–23). Kysy:

- Millä tavoin kova työnteko valmisti Brigham Youngia kirkon johtajaksi?
- Kuinka kova työnteko missä tahansa yrityksessä voi auttaa teitä valmistautumaan tehtäviin, joita teillä tulee olemaan lasten vanhempina ja kirkon jäsenenä?

Brigham Young tutki pyhiä kirjoituksia ja kirkon opetuksia tarkoin ennen kirkkoon liittymistä.

- 💡 Selitä, että Brigham Young tutustui kirkkoon pian sen perustamisen jälkeen. Vuonna 1828 hän muutti Mendoniin New Yorkiin, lyhyen matkan päähän

Fayetten kaupunkikunnasta, jossa kirkko myöhemmin perustettiin. Vuonna 1830 Samuel Smith, profeetta Joseph Smithin veli, myi Mormonin kirjan Phineas Youngille, Brigham Youngin veljelle. Kirja teki vaikutuksen Phineas Youngiin, ja hän antoi sen isälleen. Brigham ja Phineasin isä toi kirjan Brigham siskolle Fannylle, joka antoi sen Brighamille. Brigham Young tutki Mormonin kirjaa ja kirkon opetuksia lähes kaksi vuotta ennen kastettaan.

Kerratkaa oppilaan kirjan kohta ”Hän tavoitteli hengellistä täyttymystä” (s. 24–25) ja keskustelkaa siitä. Pyydä oppilaita kohtaa kerratessaan etsimään vastauksia seuraaviin kysymyksiin:

- Mitä hengellisiä tavoitteita Brigham Youngilla oli?
- Millaisia pettymyksiä hän kohtasi etsiessään totuutta?
- Kuinka hänen esimerkinsä voi auttaa teitä, kun pyritte vahvistamaan todistustanne?

Lukekaa oppilaan kirjan kohta ”Hän tutki ’mormonismien’ väitteitä varoen” (s. 25) ja kysy, miksi Brigham Young tutki palautettua evankeliumia niin varoen.

Hän rakasti, tuki ja puolusti profeetta Josephia.

💡 Kysy oppilailta, ovatko he koskaan kuulleet jonkun puolustavan jonkun toisen mainetta arvostelijajoukkoa vastaan. Kysy sitten, miksi vaatii rohkeutta puolustaa muiden mainetta etenkin silloin kun ihmiset, joita puolustetaan, eivät ole paikalla eivätkä kenties koskaan saa tietää siitä. Selitä oppilaille, että kaikissa tilanteissa Brigham Young pysyi uskollisena profeetta Joseph Smithille.

Kerratkaa oppilaan kirjan kohta ”Hän oli omistautunut Herran ja Herran profeetan opetuslapsi” (s. 26–27), ja pyydä oppilaita etsimään esimerkkejä Brigham Youngin uskollisuudesta Joseph Smithiä kohtaan. Lue seuraavat Brigham Youngin sanat profeetasta:

”Mieleni tekee huutaa ’hallelujaa’ aina kun ajattelen, että tunsin profeetta Joseph Smithin, jonka Herra kutsui ja asetti ja jolle Hän antoi avaimet ja valtuuden perustaa Jumalan valtakunta maan päälle ja pitää siitä huolta. Nämä avaimet on annettu tälle kansalle, ja meillä on valta jatkaa Josephin aloittamaa työtä, kunnes kaikki on valmista Ihmisen Pojan tulemiselle.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young, 1997, s. 98.*)

Keskustelkaa seuraavasta esimerkistä, joka osoittaa Brigham Youngin uskollisuuden Joseph Smithille. Brigham Young kirjoitti:

”Kerran eräät kahdentoista jäsenet, Mormonin kirjan silminnäkijät ja muut kirkon johtavat veljet neuvottelivat [Kirtlandin] temppelin ylähuoneessa. He keskustelivat kysymyksestä, kuinka profeetta Joseph voitaisiin panna viralta ja David Whitmer nimittää kirkon presidentiksi. Läsä olivat isä John Smith, veli Heber C. Kimball ja muita, jotka vastustivat sellaisia hankkeita. Nousin seisomaan ja selkein ja voimakkain sanoin ilmaisin heille, että Joseph oli profeetta ja että tiesin sen ja että he saivat herjata ja panetella häntä mielensä mukaan, mutta he eivät voineet muuttaa Jumalan profeetan kutsumusta, he voivat hävittää vain oman valtuutensa, katkaista nuoran, joka yhdisti heidät profeetaan ja Jumalaan, ja vajota helvettiin. Monet raivostuivat silmittömästi, koska

vastustin päättäväisesti heidän aikeitaan, ja Jacob Bump (vanha nyrkkeilijä) oli niin vimmoissaan, ettei voinut pysyä aloillaan. Muutamat häntä lähellä olleet veljet pitivät hänestä kiinni ja pyysivät häntä olemaan hiljaa, mutta hän kiemurteli ja väänteli käsiään ja ruumistaan ja sanoi: 'Kuinka voin pitää käteni erossa tuosta miehestä?' Sanoin hänelle, että jos hän uskoisi sen tuottavan hänelle helpotusta, hän voisi käyttää niitä. Kokous päättyi ilman, että luopiot olisivat kyenneet olemaan samaa mieltä mistään päätettävistä vastatoimista. Se oli kriisi, jolloin maa ja helvetti tuntuivat liittoutuneen yhteen kukistaakseen Jumalan profeetan ja kirkon. Monien kirkon vahvimpien miesten polvet horjuivat.

Sinä pimeyden piirityksen aikana seisoin Josephin rinnalla, ja kaikella Jumalan suomalla ymmärryksellä ja voimalla ponnistin voimavarani äärimmilleen tukeakseni Jumalan palvelijaa ja yhdistääkseni kirkon koorumit." (*Manuscript History of Brigham Young*, toim. Elden J. Watson, 2 osaa, 1968–1971, osa 1, s. 15–17.)

Kysy: Mitä velvoitteita kirkon jäsenet ottavat itselleen kohottaessaan kätensä yleis-, vaarna- ja seurakuntakonferensseissa profeetan tukemiseksi? Lue seuraavat sanat, jotka on lausunut Orson F. Whitney, josta tuli myöhemmin kahdentoista apostolin koorumin jäsen. Hän kuvaili sitä, kuinka Brigham Young rakasti ja puolusti profeettaa Kirtlandissa vuoden 1837 luopumuksen aikana:

"Joseph [Smithin] ja yleensä mormonismmin kannalta oli hyvä, että hän päätti pitää rinnallaan tuohon aikaan Brigham Youngin kaltaisen urhoollisen ja pelottoman sielun. Lujana kuin kallio uskollisuudessaan päällikölleen hänessä yhdistyi terve arvostelukyky, valpas huomiokyky sekä horjumaton ja suunnaton rohkeus. Salaman kaltaisia olivat hänen oivalluksensa, hänen päätöksensä oikean ja väärän välillä. Ukkosen kaltainen oli hänen tuomionsa sille, mitä hänen sielunsa piti erheenä. Hän oli oikea mies odottamattomia tilanteita varten, kaukokatseinen ja innostava, suuri henki ja synnynnäinen johtaja. – –

Tuona synkkänä aikana – kenties synkimpänä, mitä mormonismissa oli nähty – kun sen perustukset näyttivät sortuvan, kun miehet, joita pidettiin sen tukipilareina, heikkenivät ja luopuivat pois liittyen salaa tai avoimesti yhteen sen vihollisten kanssa, tämä Brigham ei koskaan horjunut, ei koskaan jättänyt osoittamatta uskollisuuttaan johtajalleen, ei koskaan lakannut puolustamasta häntä hänen syyttäjiään vastaan, vaan yhtä rohkeasti tuomitsi heti heidän valheellisuutensa, itsekkyytensä ja petollisuutensa. Hänen rohkeutensa saattoi hänen henkensä vaaraan. Hän ei piitannut siitä vaan piti vakaasti oman päänsä esimerkkinä urhoollisuudesta ja luotettavuudesta, uskollisena ystävä." (*History of Utah*, 4 osaa, 1892–1904, osa 1, s. 137.)

Kysy oppilailta:

- Minkä ansiosta Brigham Young kykeni pitämään puoliaan kirkon sisällä nousutta kapinaa vastaan ja tukemaan profeetta Joseph Smithiä?
- Millaisissa samantapaisissa tilanteissa nuoret myöhempien aikojen pyhät saataisivat huomata olevansa nykyään?

Brigham Young johti kirkkoa profeetta Joseph Smithin marttyyrikuoleman jälkeen.

💡 Kysy oppilailta: Kuka olisi vastuussa kirkon asioiden johtamisesta, jos nykyinen kirkon presidentti kuolisi? Selitä, että kun kirkon presidentti kuolee, ensimmäinen presidenttikunta hajoaa ja kahdentoista apostolin koorumi, jota johtaa virkaiältään vanhin apostoli, johtaa kirkkoa, kunnes uusi kirkon presidentti kutsutaan ja hyväksytään. Tämän taloudenhoitokauden alussa kirkon jäsenet eivät tunteneet hyvin tätä menettelyä.

Kerro oppilaille, että profeetta Joseph Smithin kuoleman jälkeen Brigham Young, joka oli tuolloin kahdentoista apostolin koorumin presidentti, palasi Nauvooseen 6. elokuuta 1844 lähetystyöstään Yhdysvaltain itäosista. Kaksi päivää myöhemmin hän johti Nauvoossa kokousta, jossa oli määrä valita Joseph Smithin seuraaja. Sidney Rigdon, joka oli ollut profeetta Joseph Smithin neuvonantaja, yritti taivutella kirkon jäseniä hyväksymään hänet (Sidneyn) kirkon suojelijaksi väittäen, että kukaan ei kykenisi ottamaan profeetta Josephin paikkaa. Ennen kuin useimmat kahdentoista apostolin koorumin jäsenet palasivat Nauvooseen, Rigdon oli matkustanut seurakunnasta toiseen puhumassa asiansa puolesta. Hänen väitteensä olivat kuitenkin vastoin ohjeita, jotka profeetta Joseph Smith oli antanut ennen kuolemaansa. Joseph Smith opetti, että kahdentoista apostolin koorumin tuli johtaa kirkkoa.

Lue, mitä presidentti Wilford Woodruff kirjoitti myöhemmin viimeisestä kokouksesta, joka apostoleilla oli profeetta Joseph Smithin kanssa:

”Ymmärrän nyt, että profeetta Josephilla oli täsmällinen aavistus siitä, että se olisi viimeinen kokous, jonka pitäisimme yhdessä täällä lihassa. Olimme saaneet endaumenttimme; kaikki siunaukset, joita koskaan on annettu apostoleille tai profeetoille maan päällä, oli sinetöity päämme päälle. Tuossa tilaisuudessa profeetta Joseph nousi seisomaan ja sanoi meille: ’Veljet, olen halunnut elää niin kauan, että näkisin tämän temppelin rakennettuna. Minä en elä niin kauan, että näkisin sen, mutta te elätte. Olen sinetöinyt päänenne päälle kaikki Jumalan valtakunnan avaimet. Olen sinetöinyt teidän päällenne jokaisen avaimen, voiman, periaatteen, jonka taivaan Jumala on ilmoittanut minulle. Meninpä siis minne tahansa tai teinpä mitä tahansa, valtakunta lepää teidän varassanne.’” (*”The Keys of the Kingdom”, Millennium Star, 2. syyskuuta 1889, s. 546; ks. myös ”Valtakunnan avaimet”, Liahona, huhtikuu 2004, s. 43.*)

Lukekaa oppilaan kirjan kohta ”Profeetan viitta laskettiin hänen harteilleen” (s. 30) ja keskustelkaa siitä. Pyydä sitten oppilaita kuvailemaan, kuinka Herra osoitti, että Brigham Young olisi uusi profeetta. Kysy heiltä:

- Kuinka uusi kirkon presidentti valitaan nykyään?
- Kuinka kirkon jäsenet voivat saada itse siitä todistuksen?

Lue oppilaille seuraavat Brigham Youngin sanat profeetta Joseph Smithistä:

”Joseph Smith eli ja kuoli profeettana ja sinetöi todistuksensa verellään. Hän eli hyvänä miehenä ja kuoli hyvänä miehenä ja hän oli parhaita miehiä, mitä on koskaan elänyt. En ole koskaan kuvitellut olevani Joseph Smith. Minä en ole mies, joka toi esiin Mormonin kirjan, mutta todistan, että se on totta. Minä olen apostoli, joka todistaa tämän viimeisen taloudenhoitokauden pakanoille ja myös juutalaisille. – – Tunteeni ovat samat kuin ne olivat silloin kun minut kastettiin eli tehdä Jumalani tahto.” (Lainattuna julkaisussa Preston Nibley, *Brigham Young, the Man and His Work*, 1936, s. 147–148.)

Kysy: Mitä ominaisuuksia Brigham Young osoitti näillä sanoillaan ja koko elämänsä ajan?

Syvä hengellisyys pohjusti Brigham Youngin käytännönläheistä elämänsä asennetta.

💡 Kerro oppilaille, että Brigham Youngilla oli vahva usko ja luottamus Jumalaan. Hän tunnisti vaaran mutta ei ollut ylen määrin huolissaan, kun selkeä velvollisuuden polku oli hänen edessään. Kysy heiltä, kuinka seuraava kokemus kuvaa Brigham Youngin uskoa Jumalaan:

”Muutamia kuukausia profeetta Josephin marttyyrikuoleman jälkeen, syksyllä ja talvella 1844, me teimme kovaa työtä Nauvoon temppekirakennuksella, jona aikana oli vaikeaa saada leipää ja muita elintarvikkeita työmiehille syötäväksi. Neuvoin komiteaa, joka oli vastuussa temppekirakennuksista, jakamaan kaikki hallussaan olevat jauhot, niin Jumala antaisi heille lisää, ja he tekivät niin, eikä kestänyt kauankaan, kun veli Toronto tuli ja toi minulle 2 500 dollaria kullassa. Piispa ja komitea kokoontuivat ja minä heidän kanssaan, ja he sanoivat, että lain mukaan kulta oli laskettava apostolien jalkain juureen. Niin, minä sanoin, ja minä lasken sen piispan jalkain juureen. Niinpä avasin pussin suun ja otin kiinni sen pohjasta ja nykäisin sitä kohti piispaa ja viskasin kullin huoneen poikki ja sanoin, että menkää nyt ostamaan jauhoja temppekirakennuksen työmiehille älkääkään enää epäilkö Herraa, sillä me saamme sen, mitä tarvitsemme.” (Brigham Young julkaisussa B. H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, osa 2, s. 472.)

Selitä, että presidentti Brigham Young ja hänen apostolitoverinsa halusivat pysyä Illinoisissa siihen asti, kun Nauvoon temppekirakennus olisi valmis ja riittävät valmistelut lähtöä varten olisi tehty. Kirkon johtajat vakuuttivat jäsenille, joista jotkut olivat yllättyneitä ilmoituksesta, että muutto oli hyvin suunniteltu siirtyminen, jota tarvittiin, jotta kirkko saisi kasvulleen tarvitsemaansa tilaa. Lokakuun 1845 yleiskonferenssi omistettiin enimmäkseen valmistautumiseen järjestyksessä ja yhteistuumin tapahtuvaan vetäytymiseen. Läntisen Illinoisin evakuoiminen oli alun perin suunniteltu huhtikuuksi 1846, mutta uhkausten vuoksi liikkeelle jouduttiin lähtemään aikaisin ja kiireellä. Yksi uhkaus oli kuvernööri Thomas Fordin ja muiden varoitus, että liittovaltion joukot aikoivat estää mormoneja lähtemästä ja hävittää heidät.

Keskustelkaa seuraavasta kirjeestä, jonka kahdentoista apostolin koorumi lähetti kirkon jäsenille vuonna 1847 pyhien valmistautuessa matkalle länteen:

”Tulkaa heti ja valmistautukaa lähtemään länteen – tuokaa mukanaan kaikenlaisia viljan, vihannesten, hedelmien, pensaiden, puiden ja viiniköynnösten valikoituja siemeniä, kaiken, mikä miellyttää silmää, ilahduttaa sydäntä tai piristää ihmissielua, mikä kasvaa koko maan päällä; myös parasta nautakarjaa – kaikenlaisia lintuja ja siipikarjaa; myös kaikenlaisia parhaita työkaluja ja laitteita kehräämistä tai kutomista ja puuvillan, villan, pellavan ja silkkin jne. käsittelemistä varten tai malleja ja kuvauksia, joiden avulla niitä voidaan rakentaa; ja menetelkää samoin kaikenlaisten maatalous- ja maanviljelystarvikkeiden kuten maissinjyvien irroittajien, puimureiden, erottelijoiden, puhdistuskoneiden, myllyjen ja jokaisen työkalun ja välineen suhteen, jotka he tuntevat ja jotka voivat edistää minkä tahansa kansan mukavuutta, terveyttä, onnea tai vaurautta. Niin pitkälle kuin voidaan johdonmukaisesti tehdä, tuokaa malleja ja piirroksia, ja koneita rakennettakoon siellä, missä niitä käytetään, mikä säästää suuria kuljetuskustannuksia etenkin raskaiden koneiden ja välineiden ja työkalujen osalta yleensä.” (”General Epistle from the Council of the Twelve Apostles, to the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints Abroad, Dispersed Throughout the Earth”, Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 23. joulukuuta 1847, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot.)

Selitä oppilaille, että Brigham Young tunnettiin merkittävistä johtamiskyvyistään niin ajallisissa kuin hengellisissäkin asioissa. Keskustelkaa seuraavista kysymyksistä sen jälkeen kun olet lukenut yhdessä oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdan ”Hänessä yhdistyivät käytännöllisyys ja hengellisyys” (s. 35–36).

- Jos profeetta Joseph Smithin ansioksi luetaan kirkon perustuksen laskeminen, niin kuinka kuvailisitte presidentti Brigham Youngin työtä?
- Millä tavoin Brigham Young oli mukana vastikään asutetun territorion ajallisissa asioissa?
- Kuinka hän käytti lahjojaan siirtokuntien rakentamiseen?

Käy läpi oppilaan kirjan kohdat ”Hänen rohkeutensa, uskonsa ja huumorintajunsa olivat esimerkkinä pyhille” (s. 31) ja ”Hänen huumoriaan ja rakkauttaan arvostettiin” (s. 38). Kysy oppilailta:

- Mitä nämä kertomukset osoittavat Brigham Youngin huumorintajusta?
- Kuinka Brigham Youngin huumorintaju on saattanut auttaa häntä johtamaan pyhiä?
- Kuinka sopiva huumori voi auttaa meitä hoitaessamme monia tehtäviämme?

Brigham Young uskoi, että Yhdysvaltain perustuslaki oli Jumalan innoittama.

💡 Kerro oppilaille, että kun pyhät valmistautuivat Iowassa pitkälle vaellukselle länteen, Meksikon ja Yhdysvaltain välillä syttyi sota. Yhdysvaltain presidentti kutsui kirkon jäseniä värväytymään armeijaan ja auttamaan sodankäynnissä. Brigham Youngin pyynnöstä noin 500 miestä ilmoittautui vapaaehtoisesti palvelemaan sittemmin mormonipataljoonana tunnettuun joukko-osastoon. (Huom. ”Osa 2: Myöhemmät vuodet” sisältää enemmän tietoa mormonipataljoonasta.) Vaikka

pyhät tiesivät, etteivät hallituksen edustajat olleet tehneet juuri mitään lakkauttaukseen heihin kohdistetun vainon, he ymmärsivät, että ne periaatteet, joille Yhdysvallat oli muodostettu, olivat Jumalan innoittamia.

Kysy oppilailta:

- Millaisia keskeisiä asioita Brigham Youngin on täytynyt harkita, ennen kuin hän lähetti niin paljon miehiä pataljoonaan? (Esimerkiksi sitä, että he kaikki valmistautuivat muuttamaan länteen ja tarvitsisivat monia työkykyisiä miehiä avuksi.)
- Miksi kirkon jäsenten olisi ollut siihen aikaan vaikeaa tukea Yhdysvaltain hallitusta?

Lue seuraavasta, mitä Brigham Young sanoi Yhdysvaltain perustuslaista:

”Maamme yleinen perustuslaki on hyvä, ja terve hallitus voitaisiin muodostaa sen pohjalta, sillä se on syntynyt Kaikkivaltiaan näkymättömän toiminnan sanelemana. – –

Tuhoutuuko perustuslaki? Ei. Tämä kansa pitää sitä loukkaamattomana, ja – kuten Joseph Smith sanoi – ’tulee aika, jolloin tämän kansan kohtalo on yhden ainoan langan varassa. Tuossa kriittisessä vaiheessa tämä kansa astuu esiin ja pelastaa sen uhkaavalta tuholta.’ Niin tulee tapahtumaan.” (Journal History, 4. heinäkuuta 1854, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot.)

Brigham Young opetti koulutuksen ja tervehkisen virkistäytymisen tärkeyttä.

 Kehota oppilaita keskustelemaan siitä, kuinka heidän elämänsä olisi erilaista, jos heillä olisi vähemmän koulutusta. Brigham Young tuki voimakkaasti koulutusta, vaikka hän itse ei ollutkaan käynyt paljon kouluja. Hän nautti taiteista ja kannusti ihmisiä kehittämään kykyjään aina kun vain mahdollista.

Kerratkaa oppilaan kirjan kohta ”Hän tuki koulutusta ja taiteita” (s. 37–38) ja keskustelkaa siitä. Lue seuraavat presidentti Brigham Youngin sanat:

”Nuorison kasvatus on veljille tärkeä saarnan aihe. Pyhien tulisi antaa sille hyvin suuri arvo. Meillä on oikeus ilmoituksen henkeen ja ylhäältä tulevaan tietoon, ja tämän lisäksi meidän keskuudessamme tulisi opettaa ja saada oppia kaikilta koulutusaloilta, jotka maailmassa tunnetaan. Tämän kansan pitäisi ymmärtää kaikkia taiteita ja tieteitä ja jokaista mekaniikan haaraa, jonka ihminen tietää ja ymmärtää.” (Julkaisussa *Journal of Discourses*, osa 13, s. 263; ks. myös *Brigham Youngin saarnoja*, toim. John A. Widtsoe, julkaisematon suomennos, luku 22.)

”Ryhtykää työhön ja perustakaa kouluja, menkää kouluun ja opiskelkaa. Pankaa tytöt kouluun ja opettakaa heille kemiaa, niin että he voivat poimia minkä tahansa näistä kivistä ja analysoida sen. Tieteitä voidaan oppia suu-remmitta vaikeuksista. Haluan saada kouluja ja panna ihmisten mielen toimimaan ja vetää heidät mukaan oppimaan taiteita ja tieteitä. Lähettäkää vanhemmat lapset kouluun ja nuoremmat myös. Ei ole mitään, mistä pitäisin enemmän kuin siitä, että saisin oppia kemiaa, kasvioppia, geologiaa ja mineraalioppia, niin että osaisin sanoa, minkä päällä kävelen, mitä ominaisuuksia

on hengittämässäni ilmassa, mitä juon ja niin edelleen.” (*Brigham Youngin saarnoja*, luku 22; ks. myös *Kirkon historia aikojen täytyessä – opettajan kirja*, 2004, s. 46.)

Kysy oppilailta:

- Mistähän syystä Brigham Young rakasti oppimista niin paljon?
- Millä tavoin koulutus voi vaikuttaa ihmisen tulevaisuuteen?
- Millä tavoin koulutus voi hyödyttää teitä ja kirkkoa?

Kerro oppilaille, että vaikka Brigham Young uskoi vahvasti henkiseen ponnisteluun, hän ymmärsi myös fyysisen toiminnan ja rentoutumisen tärkeyden. Lue seuraavat presidentti Youngin sanat ja keskustelkaa niistä:

”Sen ihmisen mieli, joka on kokonaan omistautunut kirkolle ja Jumalan valtakunnalle maan päällä, saa voimallista harjoitusta. – – Sellaisten ihmisten mieli saa harjoitusta aamusta taas uuteen aamuun, eivätkä he työskentele niin terveellisesti kuin henkilö, joka niittää tai hakkaa puita, ja heidän mielensä väsy. Mitä he tarvitsevat? Pientä rentoutumista. – –

Minun mieleni väsy, ja ehkä joidenkuiden teidänkin. Jos niin käy, menkää ja harjoittakaa ruumistanne. – –

Jos haluatte tanssia, juosta kilpaa, heittää rengasta tai pelata palloa, tehkää niin ja harjoittakaa ruumistanne ja antakaa mielenne levätä.

Ruoan, unen ja muiden seurasta nauttimisen siunaukset ovat Jumalan säättämiä Hänen kirkkaudekseen ja meidän hyödyksemme, ja meidän tehtävämme on oppia käyttämään niitä eikä käyttää niitä väärin, jotta Hänen valtakuntansa voi edetä maan päällä ja me voimme edistyä siinä.” (Julkaisussa *Journal of Discourses*, osa 6, s. 147–149.)

Kysy: Kuinka soveltaisitte presidentti Youngin sanoja nykyajan myöhempien aikojen pyhien elämäntapaan?

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Kun Brigham Youngista tuli kirkon presidentti 5. joulukuuta 1847, hän johti lähes 35 000 jäsentä ja kirkon yhtä vaarnaa ja viittä lähetysskenttää. Kun pyhät häädettiin länteen, heidän oli pakko lähteä Nauvoosta ja jättää hiljattain vihitty temppelinsä. Seuraavien 30 vuoden aikana Brigham Youngin johtaessa kirkkoa yli 80 000 myöhempien aikojen pyhää ylitti tasangot ja asettui asumaan länteen.

Presidentti Brigham Young johti kirkkoa kauemmin kuin kukaan muu tällä taloudenhoitokaudella. Siirtokuntien asuttajana hänellä ei ollut monta vertaistaan. Kymmenen vuoden kuluessa siitä, kun pyhät olivat asettuneet asumaan Great Basinin alueelle, he olivat asuttaneet yli kahden miljoonan neliökilometrin alueen territoriosta. Siirtokuntia oli yli 1 600 kilometrin matkalla Kanadasta Meksikoon ja yli 1 000 kilometrin matkalla Kaliforniasta Wyomingiin. Vuonna 1877, joka oli Brigham Youngin kuolinvuosi, kirkossa oli yli 115 000 jäsentä, 20 vaarnaa, 8 lähetysskenttää ja vihitty temppeli St. Georgessa Utahissa. Utahissa oli rakenteilla muitakin temppeleitä Loganissa, Mantissa ja Salt Lake Cityssä (ks. *2003 Church Almanac*, 2003, s. 473, 631).

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Brigham Young oppi kokemuksen kautta johtamaan pyhiä.

 Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdat ”Hän auttoi pyhien johtamisessa Missouriista Illinoisiin” ja ”Hän valmistautui johtajuuteen” (s. 29–30). Pyydä heitä etsimään ominaisuuksia, jotka tekivät Brigham Youngista suuren johtajan. Tee vastauksista luettelo taululle.

Keskustelkaa haasteista, joita presidentti Brigham Young kohtasi profeetta Joseph Smithin kuolemaa seuranneina vuosikymmeninä. Pyydä oppilaita laatimaan taululle luettelo niin monesta haasteesta kuin he keksivät. Näitä haasteita olivat

- ykseyden ja järjestyksen säilyttäminen kirkossa marttyyrikuolemaa seuranneina kuukausina ja vuosina
- pyhien valmistaminen länteen muuttoon – vankkureiden rakentaminen, varusteiden kokoaminen, karttojen tutkiminen jne.
- pyhien suojeleminen siihen asti, kunnes he olivat valmiita muuttamaan länteen
- Nauvoon temppelin rakentaminen valmiiksi ja toimitusten antaminen siellä
- Nauvoon evakuoiminen
- pyhien asuttaminen Winter Quartersiin
- miesten värvääminen taistelemaan sodassa Meksikoa vastaan Yhdysvaltain hallituksen pyynnöstä (mormonipataljoona)
- Israelin leirikuntien järjestäminen länteen muuttoa varten (ks. OL 136), ensimmäisen komppanian johtaminen Suolajärven laaksoon ja järjestelmän luominen, jonka avulla tuhannet pyhät voisivat muuttaa länteen
- yli 350 siirtokunnan perustaminen eri puolille länttä
- lähetyssaarnaajien lähettäminen monien kansakuntien luo saarnaamaan evankeliumia

- Utahin territorion perustamiseen liittyvien poliittisten ongelmien käsitteleminen
- Endowment Housen rakentaminen Salt Lake Cityyn ja temppelin rakentaminen St. Georgeen sekä kolmen muun temppelin rakennustöiden aloittaminen
- suhteiden vaaliminen Amerikan alkuperäisväestöön ja evankeliumin opettaminen heille.

Pyydä oppilaita muistelemaan aiempia kokemuksia, jotka ovat ehkä auttaneet Brigham Youngia kehittämään taitoja ja kykyjä vastata näihin haasteisiin. Mikäli tarpeen, muistuta oppilaita siitä, että näitä kokemuksia olivat

- uskollisena pysyminen Kirtlandissa, Far Westissä ja Nauvoossa ilmenneen lupumuksen aikana
- palveleminen kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä yhdeksän vuoden ajan, joista kuusi vuotta virkaiältään vanhimpana apostolina; pappeuden avainten saaminen ja käyttäminen
- hyvän työmoraalin oppiminen nuoruudessa sekä puun käsittelemisen ja liikemiestaitojen oppiminen
- palveleminen Siionin leirikunnassa ja Nauvoon legioonassa
- endamentin saaminen profeetta Joseph Smithiltä
- Joseph Smithin auttaminen pakenemaan Kirtlandista vuoden 1838 alkupuolella ja pyhien auttaminen asettumaan Far Westiin Missouriin
- tuhansien pyhien evakuoiminen Missouriista Illinoisiin talvella 1839 ja alkukevällä 1840 profetaan ollessa Libertyn vankilassa
- pyhien auttaminen asettumaan eri puolille Pohjois-Missouria
- palveleminen kymmenen vuoden ajan lähetystyössä Yhdysvaltain itäosissa, Kanadassa ja Isossa-Britanniassa
- neuvotteleminen Joseph Smithin kanssa muutosta länteen
- osallistuminen temppelien rakentamiseen Kirtlandissa ja Nauvoossa.

Mormonipataljoona oli siunaus pyhille.

💡 Jos oppilailla on kolmoissidos, pyydä heitä etsimään mormonipataljoonan reitti kirkon historian kartasta 6, "Kirkon siirtyminen länteen". Pyydä oppilaita etsimään alue, joka on Missourin vieressä olevan Intiaanialueen ja Meksikon välissä. Kerro, että tämä alue oli maata, jota vaativat omakseen sekä Texas että Meksiko. Selitä, että kun Texas liittyi Yhdysvaltoihin vuonna 1845, kiistat tästä alueesta ja muista siihen liittyvistä asioista johtivat sotaan Yhdysvaltain ja Meksikon välillä.

Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta "Mormonipataljoona järjestettiin" (s. 31–32), ja keskustelkaa siitä. Pyydä heitä etsimään syitä, miksi presidentti Brigham Young pyysi niin monia miehiä jättämään perheensä aikana, jolloin he valmistautuivat pitkälle matkalle länteen. Kysy sitten oppilailta:

- Miksi tämä päätös muodostaa mormonipataljoona saattoi olla vaikea kirkon jäsenille sen jälkeen kun mellakoitsijat olivat vainonneet pyhiä ja ajaneet heidät kodeistaan?
- Millä tavoin mormonipataljoonasta oli hyötyä myöhempien aikojen pyhille?

Brigham Young varoitti pyhiä tavoittelemasta pikaista rikastumista.

💡 Lue jokin mainos, joka ilmentää ajatusta ”rikastu nopeasti”, ja kysy oppilailta, miksi meitä varoitetaan tällaisista houkutuksista. Tai näytä rahaa ja kysy, kuinka halu rikastua voi saada ihmisen toimimaan typerästi. Kerro oppilaille, että yksi suuri ongelma, joka presidentti Brigham Youngilla oli edessään, oli monien pyhien halu etsiä kultaa Kaliforniasta. Hänestä tuntui, että kullanhimo tuhoaisi uskolliset pyhät.

Lue seuraavat presidentti Youngin sanat:

”Me emme kaipaa kultaa; jos voimme saada sitä viljelemällä perunoita ja vehnää, niin hyvä on. ’Ettekö voi rikastua keinottelemalla?’ Emme halua. ’Ettekö voi rikastua lähtemällä kultakaivoksille?’ Me olemme aivan niiden keskellä. ’Miksette te kaiva kultaa maasta?’ Koska mikä tahansa yhdyskunta tai kansakunta maan päällä rappeutuu, jos sille antaa kultaa ja hopeaa mielin määrin; se turmelee minkä tahansa kansakunnan. Antakaa sille sen sijaan rautaa ja hiiltä, kovaa rehellistä työtä, runsaasti syötävää, hyviä kouluja ja hyvää oppia, niin siitä tulee terve, vauras ja onnellinen kansa.” (*Brigham Youngin saarnoja*, luku 26.)

”Pahin pelkoni tähän kansaan nähden on, että se rikastuu tässä maassa, unohtaa Jumalan ja Hänen kansansa, lihoo ja potkii itsensä ulos kirkosta ja menee helvettiin. Tämä kansa kestää ahdistelun, ryöstämisen, köyhyyden ja kaikenlaista vainoa ja pysyy uskollisena. Mutta paljon enemmän pelkään sitä, että he eivät kestä vaurautta; ja silti heitä on koeteltava rikkauksilla, sillä heistä tulee rikkain kansa tämän maan päällä.” (Julkaisussa James S. Brown, *Life of a Pioneer*, 1900, s. 122–123; ks. myös *Vanha testamentti, Evankeliumin oppi -luokan opettajan kirja*, 2001, s. 79.)

Kysy oppilailta:

- Millä tavoin pyhien luonteeseen olisi voinut vaikuttaa se, että he olisivat lähteneet etsimään kultaa Kaliforniaan eivätkä tehneet työtä kotona juuri perustetuissa siirtokunnissa?
- Miksi kirkon jäsenistä olisi vaikeampaa olla rikkaita kuin kestää ahdistelua, ryöstämistä, köyhyyttä ja kaikenlaista vainoa?

Vuodesta 1856 vuoteen 1860 monet pyhät tulivat Great Basiniin käsikärriä vetäen.

💡 Pyydä yhtä oppilasta kuvailemaan ja kertomaan, kuinka pioneerien käsikärriä käytettiin. Kysy oppilailta, miksi jotkut pioneerit alkoivat käyttää käsikärriä.

Presidentti Brigham Young etsi keinoa vähentää kustannuksia köyhien kirkon jäsenten tuomiseksi tasankojen poikki Utahiin. Hän päätti, että pyhät voisivat panna välttämättömyystarvikkeensa käsikärriin ja kävellä laaksoon. Käsikärrien ansiosta pioneerien ei tarvinnut ruokkia eikä paimentaa härkiä eikä kiinnittää niitä kalliisiin vankkureihin. Pioneerit pystyivät kävelemään nopeammin kuin härät, joten käsikärrikomppaniat kykenivät tekemään matkaa nopeammin kuin vankkurikaravaanit. Vuonna 1856 Suolajärven laaksoon saapuneet ensimmäiset kolme käsikärrikomppaniaa matkasivat nopeasti ja onnistuneesti; heitä vastaanottamassa oli torvisoittokuntia ja hurraavia väkijoukkoja. Valitettavasti kaksi seuraavaa komppaniaa, joita johtivat James G. Willie ja Edward Martin, lähtivät matkaan myöhään ja joutuivat varhaisten talvimyrskyjen kouriin.

Selitä, että tässä hätätilanteessa presidentti Brigham Young osoitti syvää uskoaan siihen, että uskonnon täytyy olla käytännöllistä. Hän ymmärsi, että Herra vastaa usein avunpyyntörukouksiimme muiden ihmisten kautta. Saatuaan tietää Martinin ja Willien käsikärrikomppanioiden ahdingosta presidentti Young antoi seuraavan haasteen pyhille, jotka olivat kokoontuneet yleiskonferenssiin:

”Päivän tekstinä on ’saada heidät tänne’ – –.

Käännyn tänään piispojen puoleen. Minä en odota huomiseen enkä seuraavaan päivään saadakseni 60 hyvää muulivaljakkoa ja kahdettoista tai viidettoista vankkurit. – –

Minä sanon teille kaikille, että teidän uskonne, uskontonne tai uskon tunnustamisenne ei milloinkaan pelasta yhtäkään teistä meidän Jumalamme selestiseen valtakuntaan, ellette toteuta juuri sellaisia periaatteita kuin minä nyt teille opetan. Menkää hakemaan nuo ihmiset, jotka ovat nyt tasangoilla.” (Julkaisussa *Journal of Discourses*, osa 4, s. 113; ks. myös *Kirkon historia aikojen täytyessä – oppilaan kirja*, 2004, s. 383.)

Kerro oppilaille, että saatuaan apua pelastajilta Willien komppania tuli perille 9. marraskuuta 1856 menetettyään suuren määrän ihmisiä (67 kuoli). Martinin komppania tuli myöhemmin, 30. marraskuuta, kärsittyään vielä suuremmat menetykset (135–150 kuollutta). Huolehtivaiset myöhempien aikojen pyhät pelastivat molemmat ryhmät vieden heille yli 100 vankkurikuormallista ruokaa ja vaatteita. Kysy oppilailta:

- Mitä opitte presidentti Brigham Youngin uskosta siihen, että uskonnon pitäisi olla käytännöllistä?
- Kuinka te voitte osoittaa omassa elämässänne samaa henkeä kuin käsikärrikomppanioiden pelastajat?

Väärinkäsitykset ja vaino seurasivat pyhiä länteen.

💡 Sano oppilaille, että pioneerit kohtasivat länteen muutettuaan sekä luonnon että ihmisten aiheuttamia haasteita, ja kysy, kummatko heidän mielestään olivat suurempia. Keskustelkaa heidän vastaustensa perusteluista tai selityksistä.

Selitä, että vaino, ristiriidat ja huhut siitä, että he eivät olleet uskollisia Yhdysvaltain hallitukselle, kiusasivat pyhiä suurimman osan 1800-lukua. Esimerkiksi vuonna 1857 myöhempien aikojen pyhät yllättyivät kuullessaan, että armeija oli matkalla Utahiin kukistamaan ”mormonikapinaa”. Saatuaan tyytymättömiltä territorion virkailijoilta vääriä tietoja liittovaltion hallitus nimitti Brigham Youngin tilalle uuden kuvernöörin ja lähetti tämän Utahiin 2 500 sotilaan armeijan saattamana. Kärsittyään vainoista Missouriissa ja Illinoisissa kirkon jäsenet ja johtajat eivät tienneet, mitä odottaa tältä armeijalta. Itse asiassa armeijassa oli henkilöitä, jotka eivät pitäneet tehtävänään ainoastaan uuden kuvernöörin saattamista; he odottivat sotaa tehdäkseen lopun mormonismista.

Presidentti Brigham Young ja muut kirkon johtajat vastasivat uhkaan valmistamalla Utahin territorion uudisasukkaita puolustamaan kotejaan ja yhdyskuntiaan. He lähettivät hyökkäileviä partioita hidastamaan armeijan etenemistä häiritsemällä sitä ja polttamalla sen kuormastoja. Näille yllätyshyökkääjille annettiin ankarat ohjeet olla vuodattamatta verta. Sotilaallinen toiminta ja pyhien vastarinta tultiin tuntemaan ”Utahin sotana”.

Pyhien taktiikka hidasti onnistuneesti armeijaa ja pakotti sen viettämään kurjan talven Wyomingin länsiosissa eversti Albert Sidney Johnstonin komennossa. Talven kuluessa käytiin neuvotteluja kirkon ystävän Thomas Kanen avulla. Uusi kuvernööri Alfred Cumming tuli Salt Lake Cityyn ilman armeijaa neuvottelemaan Brigham Youngin kanssa.

Keväällä 1858 kirkon johtajat evakuoivat Pohjois-Utahin pyhät kodeistaan ja siirsivät heidät etelään. Muutamille miehille annettiin tehtäväksi jäädä jälkeen ja polttaa tarpeen tullen tyhjät talot maan tasalle mieluummin kuin antaa liittovaltion sotilaiden ottaa ne haltuunsa. Suolajärven temppelin rakennustyömaa tasoitettiin ja peitettiin maalla, niin että se näytti kynnettyltä pellolta. Rauhanneuvottelujen tuloksena armeija kulki Salt Lake Cityn läpi ja perusti Camp Floydin linnakkeen noin 60 kilometriä Salt Lake Citystä lounaaseen. Pyhät palasivat koteihinsa kesällä 1858. Armeija jäi Camp Floydiin, kunnes se vedettiin pois vuonna 1861.

Pyydä oppilaita mainitsemaan esimerkkejä siitä, kuinka presidentti Brigham Youngin johtajuus, ominaisuudet ja persoonallisuus näkyivät hänen suhtautumisessaan eversti Johnsonin armeijan tuloon.

Selitä, että sen jälkeen kun sota Yhdysvaltain pohjoisvaltioiden ja etelävaltioiden välillä alkoi, presidentti Young käytti tilaisuutta hyväkseen muistuttamalla 18. loka-kuuta 1861 Yhdysvaltain hallituksen virkailijoita siitä, että pyhät olivat edelleenkin uskollisia. Maan halki ulottuva lennätinlinja oli juuri saatu valmiiksi, ja Brigham Young sai tilaisuuden lähettää ensimmäisen sanoman lännestä itään uutta lennätinlinjaa pitkin. Hänen lähettämänsä viesti oli seuraavanlainen: "Utah ei ole eronnut unionista vaan on lujasti meidän kerran onnellisen maamme perustuslakien ja muiden lakien kannalla" (julkaisussa Edward Henry Anderson, *Life of Brigham Young*, 1893, s. 140–141; ks. myös *Kirkon historia aikojen täytyessä*, 2005, s. 410).

Brigham Young palveli kirkon presidenttinä yli 30 vuoden ajan.

💡 Pyydä oppilaita keskustelemaan siitä, miten kirkon presidenttinä 30 vuotta toimineen miehen kuolema vaikuttaisi pyhiin. Monille nuorille ihmisille ja uusille käännynnäisille presidentti Brigham Young oli ainoa profeetta, jonka he olivat tunteet. Monet näkivät hänessä merkittäviä ominaisuuksia, jotka tekivät hänet heille rakkaaksi. Hänen presidenttikaudellaan antamansa neuvot pyhille koskivat monia elämän alueita. Lue seuraavat presidentti Youngin ajatukset ja keskustele oppilaiden kanssa siitä, miksi nämä opetukset ovat ajankohtaisia meille tänä aikana.

Kuinka tulla suureksi Jumalan silmissä:

"Jos haluatte olla suuria Jumalan valtakunnassa, teidän täytyy olla hyviä. – – Yksikään mies tai nainen tässä valtakunnassa, jonka Herra Kaikkivaltias on jälleen perustanut maan päälle, ei voi tulla suureksi olematta hyvä – olematta uskollinen nuhteettomuudessaan, luottamuksen arvoinen, täynnä rakkautta ja hyviä tekoja. Ellei hän järjestä elämäänsä tehdäkseen kaikkea sitä hyvää, mitä hän voi, häneltä viedään hänen odottamansa suuruus. – – Teidän täytyy siis uhrata (jos sitä voi siksi kutsua) jokainen maallinen tunne Jumalan maanpäällisen valtakunnan hyväksi. – – Muistakaa, ettei mikään maallinen tavoite voi olla teidän ja kutsumuksenne ja velvollisuutenne tiellä." (Journal History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 24. heinäkuuta 1854, s. 8, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot.)

Jumalallisen ilmoituksen rooli:

”Tätä kirkkoa on johdettu ilmoituksen kautta, ja ellemme me hylkää Herraa täysin, niin että pappuus otetaan meiltä, sitä johdetaan koko ajan ilmoituksen kautta. Joidenkuiden mielessä herää kysymys, kenellä on oikeus ilmoitukseen. – – Jokaisella jäsenellä on oikeus saada ilmoituksia itseään varten. – – Se on ollut elävän Jumalan kirkon tunnusmerkki kaikkina maailmanaikoina.” (Julkaisussa ”October Conference Minutes”, *Times and Seasons*, 15. lokakuuta 1844, s. 682–683.)

Ylösousemuksen avaimet:

”Tämä kansa luulee, että meillä on hallussamme kaikki elämään ja pelastukseen ja korotukseen kuuluvat toimitukset – –. Näin ei ole. Meillä on hallussamme kaikki toimitukset, jotka voidaan suorittaa lihassa, mutta on olemassa muita toimituksia ja pyhiä asioita, jotka täytyy suorittaa tuonpuoleisessa maailmassa. – – Mainitsen yhden. Meillä ei ole, emmekä me voi saada täällä, ylösousemuksen toimitusta ja avaimia. – – On olemassa monia muita. Meillä on valtuus vapaasti käyttää aineita, muuttaa ja muovata niitä, mutta me emme ole saaneet valtuutta järjestää elämää synnyttäviä aineita edes sen vertaa, että saisimme yhden ruohonkorren kasvamaan. – –

– – Toinen seikka: Meillä ei täällä lihassa ole kykyä luoda ja synnyttää tai aikaansaada henkeä – –.

Me emme voi lihassa ollessamme saada valtakuntien luomiseen tai muovamiseen ja aineen järjestämiseen tarvittavia avaimia, sillä ne ovat meidän kykymme ja kutsumuksemme ulottumattomissa, tämän maailman tuolla puolen.” (*Brigham Youngin saarnoja*, luku 36.)

Kun päätät tätä oppiainetta, voit halutessasi käyttää seuraavaa Benjamin F. Johnsonin kuvausta presidentti Brigham Youngista:

”Hänen suuri vaikutuksensa johtajana näyttää olleen hänen nopeassa huomiokyvyssään, hänen kekseliäissä päätöksissään ja hänen terveessä arvostelukyvyssään. Hän kykeni asettamaan ihmiset ja asiat oikeille paikoilleen ja käyttämään näitä parhaalla mahdollisella tavalla samalla kun hänen intuitiivinen vetovoimansa, hänen ystävällinen myötätuntonsa ja kiintymyksensä, hänen jalo käytöksensä veljenä, ystävänä ja ihmisenä – – herätti luottamusta, kunnioitusta ja rakkautta kaikissa, jotka todella tunsivat hänet. – –

Tiedän hänen olleen pioneeri, alkuunpanija, koulutuksen todellinen ystävä, ja vaikka hän ei itse ollut koulunkäynnin sivistämä eikä klassisen kasvatuksen hioma, hän siitä huolimatta oli luonteeltaan erittäin sivistynyt ja kultivoitunut sekä tavoissaan, käytöksessään että puhetavassaan, eikä kukaan voinut olla tekemisissä hänen kanssaan ilman, että hänen jalostava vaikutuksensa olisi tehnyt tähän vaikutusta. Ja mitä tulee musiikin ja näyttämötaiteen yhteiskuntaa sivistävään ja kohottavaan tai luonnehtivaan vaikutukseen, Brigham Youngille tulee antaa kunnia sinä pioneeripäällikkönä, joka edisti niitä ja vakiinnutti ne ’suuren Amerikan erämaan’ sydämeen. – –

Mutta meidän ei pidä unohtaa, että Brigham Young oli johtajana kansalle, jota sydämetön ja julma väkijoukko ajoi tykein ja pistimin edellään, joka pakeni talvella yli Mississippin jättäen kotinsa vailla mahdollisuutta hankkia ruokaa tai vaatteita, jolta ryöstettiin kaikki, mitä se ei voinut kantaa, ja joka ei tiennyt, minne mennä. Kaikkien näiden monien tuhansien hengen pelastaminen jäi nyt Brigham Youngin tehtäväksi, jopa kuljetusmahdollisuuksista huolehtiminen, reitin selville ottaminen, tien raivaaminen, huolehtiminen siitä, että kaikilla oli ruokaa, ja sitten heidän suojelemisensa tomahawkeilta, skalpeerausveitsiltä ja luodeilta, ja viimein laaksossa tonttien mittaaminen, lakien säätäminen ja neuvominen, kuinka ihmiset saattoivat pelastaa vähäisen sadon heinäsiirkaparvilta, jotka tekivät tuhoaan heidän pelloillaan.” (Benjamin F. Johnsonin kirje George S. Gibbsille, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot, s. 16.)

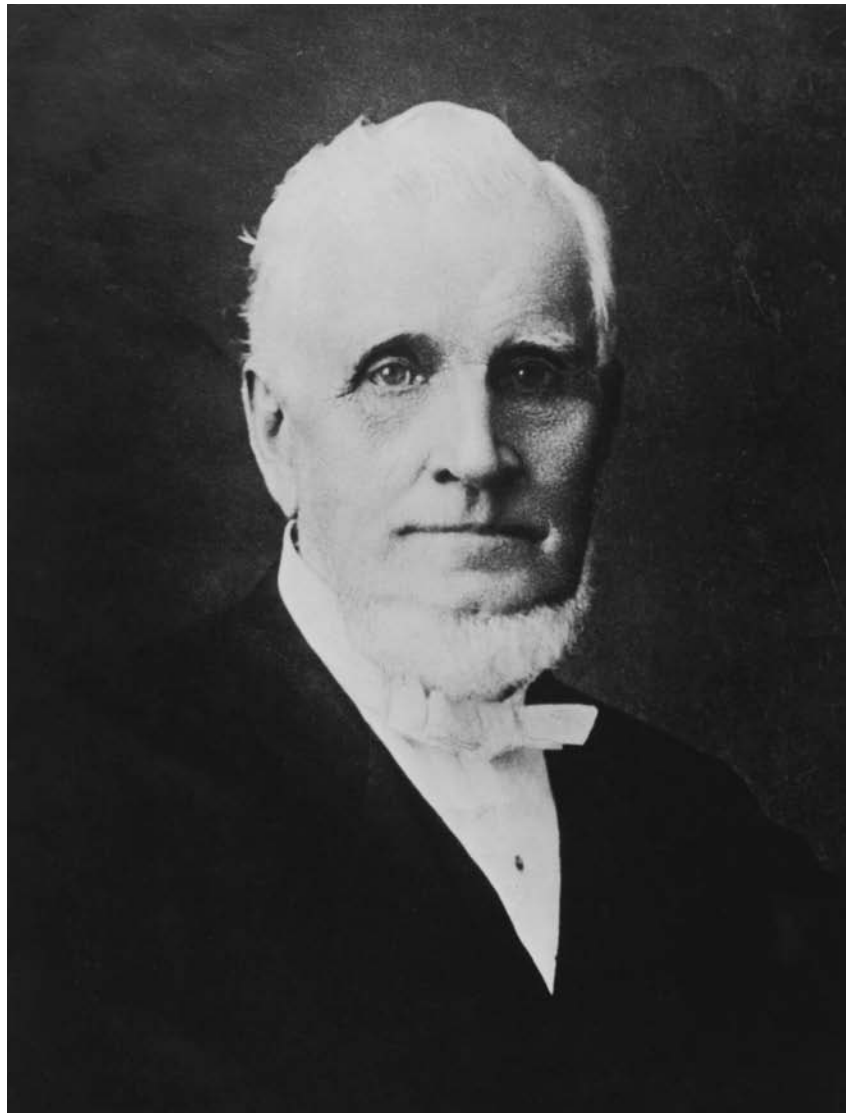
Kysy oppilailta:

- Millaisia vaikuttavia luonteenpiirteitä näette presidentti Brigham Youngissa?
- Mitkä presidentti Youngin opetukset ovat vaikuttaneet teihin?
- Kuinka sovellatte noita opetuksia elämäänne?

LUKU 3

John Taylor

KIRKON KOLMAS PRESIDENTTI

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

John Taylor syntyi 1. marraskuuta 1808 Milnthorpessa Westmorelandissa Englannissa James ja Agnes Taylorin perheeseen. Hän oli kymmenestä lapsesta toiseksi vanhin. Kun John Taylor syntyi, Joseph Smith oli miltei kolmevuotias, Brigham Young seitsenvuotias ja Wilford Woodruff miltei kaksivuotias. John Taylor oli melkein 12-vuotias, kun ensimmäinen näky saatiin, ja 21-vuotias nuorukainen, kun Mormonin kirja julkaistiin.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

John Taylor asetettiin ennalta johtamaan kirkkoa.

💡 Kysy oppilailta, tietävätkö he, missä presidentti John Taylor syntyi. Selitä, että John Taylor syntyi 1. marraskuuta 1808 Milnthorpessa Westmorelandissa Englannissa James ja Agnes Taylorin lapsena. Hän kasvoi kymmenlapsisessa perheessä, hänellä oli seitsemän veljeä ja kaksi siskoa. Hän on ainoa tämän taloudenhoitokauden profeetta, joka ei ole syntynyt Yhdysvalloissa.

Kehota oppilaita ottamaan esiin Jer. 1:5 ja pyydä yhtä oppilasta lukemaan se. Kysy:

- Mitä me opimme tämän pyhien kirjoitusten kohdan perusteella siitä, mitä taivaallinen Isä tietää lapsistaan ennen heidän syntymäänsä?
- Kuinka Jumalan ennaltatietämys saattaisi soveltua sellaiseen mieheen kuin John Tayloriin ja muihin kirkon johtajiin?

Lue seuraavat profeetta Joseph Smithin sanat:

”Jokainen ihminen, joka on kutsuttu palvelemaan maan asukkaita, asetettiin tätä tarkoitusta varten taivaan suuressa neuvonpidossa ennen kuin maailmaa olikaan” (*Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, toim. Joseph Fielding Smith, 1985, s. 361).

Nuorena miehenä John Taylor oppi tekemään lujasti töitä ja hänessä kehittyi syvä kunnioitus Jumalaa kohtaan.

💡 Pyydä oppilaita tunnistamaan jokin tapa, asenne tai tavoite, joka heillä oli varhain elämässään ja joka edelleenkin vaikuttaa heihin.

Selitä, että kun John Taylor oli 11-vuotias, hänen isänsä muutti perheineen pienelle maatilalle Haleen Westmorelandissa Englannissa. Siellä John kävi koulua ja teki maatilana töitä kolmen vuoden ajan. Neljäntoista ikäisenä hän meni tynnyrintekijän oppipojaksi Liverpooliin ja alkoi opetella erilaisten tynnyreiden tekoa. Kun tuo yritys meni vuotta myöhemmin nurin, hän muutti Penrithiin Cumberlandiin, missä hän oppi sorvaajan ammatin. Seuraavien viiden vuoden aikana hänestä tuli mestarisorvaaja.

Selitä, että kovasta työstä ja varhaisista kokemuksista oli John Taylorille hyötyä koko hänen elämänsä ajan. Sen lisäksi, että hän teki kovaa työtä ja hankki fyysisiä taitoja, hän kasvoi hengellisesti ja valmistautui ottamaan vastaan palautetun evankeliumin. Lue seuraava ja kehota oppilaita panemaan merkille ominaisuuksia, jotka valmistivat John Tayloria evankeliumin vastaanottamiseen:

”Lapsuudessaan ja nuoruudessaan hän – – kunnioitti syvästi Jumalaa. Se oli hänelle vaistomaista, eikä hän pelännyt mitään enempää kuin sitä, että loukkaisi Herraa.

Kun hän 16-vuotiaana kuuli opetettavan metodistien oppeja ja koska hän näki enemmän hengellistä valoa ja voimaa heidän opetuksissaan kuin – – anglikaanisessa kirkossa, hänestä tuli metodisti. Hän oli tiukan vilpitön uskonnollisuudessaan ja hyvin innokas oppimaan sitä, mitä hän silloin piti totuutena. Uskoen, että ’jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä’, hän rukoili usein yksinään. Suurimman osan vapaa-ajastaan hän käytti Raamatun ja uskonnollisten kirjojen lukemiseen sekä rukoilemiseen. Jälkimmäistä tarkoitusta varten hän yleensä hakeutui syrjäisiin paikkoihin metsissä ja pelloilla. Noihin aikoihin hänessä alkoi kehittyä lähetystyön henki. Hän sai joukon ikäisiään poikia rukoilemaan kanssaan salaa, mutta yleensä nämä pian hylkäsivät hänet.” (B. H. Roberts, *Life of John Taylor*, 1963, s. 26–27.)

John Taylor muutti Kanadaan ja otti avosylin vastaan palautetun evankeliumin.

💡 Pyydä oppilaita kertomaan, kuinka he tai heidän perheensä tutustuivat evankeliumiin. Selitä, että John Taylor oli 16-vuotias jättäessään anglikaanisen kirkon ja liittyessään metodistikirkkoon. Vuonna 1830 James ja Agnes Taylorin perhe muutti Torontoon Kanadaan John Taylorin jäädessä Isoon-Britanniaan hoitamaan perheen asioita. Hän liittyi perheensä seuraan vuonna 1832. Saavuttuaan Kanadaan John Taylor tapasi Leonora Cannonin ja meni tämän kanssa naimisiin toimien edelleenkin aktiivisesti metodistien kanssa. He ja joukko ihmisiä Torontossa tutkivat Uutta testamenttia saadakseen täydellisemmin selville muinaisen kirkon piirteet. Aikanaan he tulivat siihen tulokseen, ettei yksikään kirkosta vastannut tosi kirkkoa, mutta he ymmärsivät, ettei heillä ollut valtuutta palauttaa tosi kirkkoa.

Keväällä 1836 vanhin Parley P. Pratt, kahdentoista apostolin koorumin jäsen, lähti Torontoon saarnaamaan evankeliumia. Käydessään ensi kertaa John Taylorin luona vanhin Pratt huomasi tämän olevan kohtelias mutta välinpitämätön. Kaikkialla kaupungissa papit ja kaupungin viranomaiset torjuivat vanhin Prattin pyynnöt saarnapaikasta. Jonkin ajan kuluttua, vailla ilmeistä toivoa menestyksestä, vanhin Pratt päätti lähteä Torontosta ja pistäytyi Tayloreilla hyvästelemässä. Tuolloin John Taylorin naapuri tunsu innoitusta tarjota vanhin Prattille ruokaa ja yösjän ja kokoustilan. Vanhin Pratt otti vastaan tarjouksen ja alkoi pian saarnata John Taylorille ja ystäville, joiden kanssa tämä oli tutkinut Raamattua.

Ryhmä ilahtui vanhin Prattin opetuksista, jotka koskivat uskoa, parannusta, kastetta, Pyhän Hengen lahjaa ja monia muita heille tuttuja käsitteitä. Mutta kun hän puhui Joseph Smithistä ja Mormonin kirjasta, monet ryhmässä kieltäytyivät tutkimasta enempää.

Lue luokalle seuraavat John Taylorin sanat:

”Me olemme täällä mielestämme etsimässä totuutta. Tähän mennessä olemme tutkineet tarkoin muita uskontoja ja oppeja ja todenneet ne vääriksi. Miksi meidän pitäisi pelätä mormonismien tutkimista? Tämä herrasmies, herra Pratt,

on tuonut meille monia oppeja, jotka vastaavat meidän omia käsityksiämme. Me olemme kestäneet hyvin paljon ja tehneet monia uhrauksia uskonnollisen vakaumuksemme vuoksi. Me olemme rukoilleet Jumalaa lähettämään meille sanansaattajan, mikäli Hänen tosi kirkkonsa on maan päällä. Herra Pratt on tullut luoksemme olosuhteissa, jotka ovat epätavalliset, ja on yksi asia, jonka vuoksi meidän pitäisi ottaa hänet huomioon: hän on tullut luoksemme ilman rahakukkaroa tai laukkaa, kuten entisaikojen apostolit matkustivat, eikä kukaan meistä pysty kumoamaan hänen oppiaan pyhien kirjoitusten eikä terveen järjen perusteella. Minä haluan tutkia hänen oppejaan ja väitettään valtuudesta, ja olen hyvin iloinen, jos joku ystävästäni lyöttäytyy yhteen kanssani tässä tutkimisessa. Mutta ellei kukaan lyöttäydy yhteen kanssani, olkaa vakuuttuneita siitä, että sitten tutkin yksinäni. Mikäli huomaan hänen uskontonsa todeksi, otan sen vastaan, riippumatta siitä, millaiset seuraukset ovat; ja jos se on väärä, niin silloin paljastan sen.” (Julkaisussa *Life of John Taylor*, s. 37–38; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: John Taylor*, 2002, s. 209–211.)

Selitä, että tämän rohkean julistuksen jälkeen John Taylor alkoi tutkia evankeliumia vieläkin tiiviimmin. Kerro lyhyesti seuraavat asiat:

”Tämän jälkeen John Taylor alkoi tutkia kirkon oppeja toden teolla. Hän kirjoitti muistiin kahdeksan apostoli Prattin saarnaa ja vertasi niitä pyhiin kirjoituksiin. Hän tutki myös todisteita Mormonin kirjan ja Opin ja liittojen aitoudesta ja jumalallisesta alkuperästä. ’Otin sen asiakseni kolmen viikon ajaksi’, hän sanoi, ’ja seurasin veli Parleya paikasta toiseen.’ Hänen perinpohjainen tutkimisensä johti vakaumukseen, ja 9. toukokuuta 1836 hän ja hänen vaimonsa kastettiin. ’Sen koommin en ole epäillyt mitään mormonismien periaatetta’, hän sanoi, kun hän paljon myöhemmin elämässään kertoi, kuinka tuli ottaneeksi vastaan evankeliumin.” (*Life of John Taylor*, s. 38.)

Kysy oppilailta:

- Kuinka Raamatun tutkiminen valmisti John Tayloria vanhin Prattin sanomaan?
- Kuinka pyhien kirjoitusten tutkiminen voi auttaa teitä ottamaan vastaan suurempaa totuutta?
- Kuinka te voitte seurata John Taylorin esimerkkiä totuuden etsimisessä ja puolustamisessa?

John Taylorin kääntymys oli siunauksena hänen ystäviensä ja tuttaviensa elämässä.

 Pyydä oppilaita kertomaan omista tai tiedossaan olevista kokemuksista, joissa uusi tutkija tai kirkon käännynnäinen on auttanut kertomaan palautetun evankeliumin sanomasta ystävilleen.

Selitä, että ennen kastettaan John Taylor lähti vanhin Parley P. Prattin mukaan tämän ensimmäiselle saarnamatkalle Torontoa ympäröivälle maaseudulle. Vanhin Pratt muisteli: ”Kävimme herra Joseph Fieldingin, herra Taylorin tuttavän ja ystävän, luona” (*Autobiography of Parley P. Pratt*, 1985, s. 128). Joseph Fielding ja hänen sisarensa Mary ja Mercy liittyivät pian kirkkoon. Mary Fieldingistä tuli myöhemmin

Hyrum Smithin vaimo, kirkon kuudennen presidentin Joseph F. Smithin äiti ja kirkon kymmenennen presidentin Joseph Fielding Smithin isoäiti.

Kysy: Kuinka sillä, että kertoo evankeliumista vaikka vain yhdelle ihmiselle, voi olla suuri vaikutus?

John Taylor puolusti profeetta Joseph Smithiä.

💡 Pyydä oppilaita kuvittelemaan, mitä he tekisivät, jos he saisivat tietää, että heitä opettaneilla lähetyssaarnaajilla olisi jonkin ajan kuluttua vaikeuksia oman todistuksensa kanssa. Kysy, mitä he sanoisivat näille entisille lähetyssaarnaajille.

Kerro oppilaille, että maaliskuussa 1837 John Taylor kävi Ohion Kirtlandissa tapaamassa profeetta Joseph Smithiä. Tuohon aikaan taloudellinen paniikki oli johtanut monien liikeyritysten ja rahalaitosten kaatumiseen. Kirtlandin asukkaat eivät välttyneet tältä taloudelliselta romahdukselta, ja monet kirkon jäsenet syyttivät profeettaa siitä, että he olivat menettäneet rahansa. Kirtlandissa vallitsi arvostelun ja luopumuksen henki. Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän oli profeetta Joseph Smithin puolustaja” (s. 42–43), ja keskustelkaa siitä.

Kysy oppilailta: Kuinka John Taylor auttoi vanhin Parley P. Prattia voittamaan vaikeutensa? Pyydä oppilaita tarkastelemaan kohtaa OL 1:38, kun he keskustelevat seuraavista kysymyksistä:

- Mitä vaaroja on siinä, että puhuu pahaa Herran profeetasta?
- Miksi meidän pitäisi pyrkiä seuraamaan profeettaa erityisesti vastoinkäymisten aikana?

John Taylorin tunnuslauseena oli ”Jumalan valtakunta tai ei mitään!”

💡 Kysy oppilailta, onko kenelläkään heistä tai heidän perheellään tunnuslausetta. Pyydä heitä esittämään tunnuslauseensa luokalle.

Kysy: Kuinka tunnuslause voi auttaa meitä keskittymään elinikäisiin tavoitteisiimme?

Kirjoita taululle *Jumalan valtakunta tai ei mitään!* ja selitä, että se oli John Taylorin tunnuslause. Kysy: Mitä tämä tunnuslause kertoo teille John Taylorista?

Pyydä heitä miettimään vähän aikaa ja keksimään merkityksellinen tunnuslause. Siihen voi sisältyä osa jostakin heidän pyhien kirjoitusten lempikohdastaan. Kehota oppilaita esittämään tunnuslauseensa muille.

John Taylor osoitti suurta rohkeutta evankeliumin saarnaamisessa.

💡 Kysy oppilailta, ovatko he koskaan olleet tilanteessa, jossa heistä on tuntunut epä-mukavalta tai jossa he ovat tunteneet itsensä uhatuiksi kertoessaan evankeliumista. Kerro heille, että John Taylor oli sellaisessa tilanteessa valmistautuessaan saarnaamaan evankeliumia lähellä Ohion Columbusia vuonna 1837. Kun kirkon jäsenet saivat tietää, että paikalliset asukkaat aikoivat erään kokouksen jälkeen tuhria John Taylorin tervalla ja höyhenillä, he neuvoivat häntä peruuttamaan kokouksen, mutta hän oli entistä päättäväisempi saarnaamaan. Kerro seuraavaa hänen kokemuksestaan:

John Taylor aloitti puhumalla lyhyesti Amerikan vapautteen liittyvistä perinteistä ja siunauksesta saada oikeus ”ajatella, puhua, kirjoittaa, vapaus määrittellä, kuka hallitsee – –, ja oikeus palvella Jumalaa”, minkä olivat saaneet aikaan ”jalot miehet, jotka tyrannin tahtoon taipumisen sijasta asettivat

alttiiksi henkensä, kohtalonsa ja pyhän kunniansa murtaakseen nuo kahleet, nauttiakseen itse vapaudesta, jättääkseen sen perinnöksi jälkeläisilleen tai kuollakseen yrittäessään sitä”. Sitten hän julisti:

”Minulle on ilmoitettu, että teidän aikomuksenne on tuhria minut tervalla ja höyhenillä uskonnollisten näkemysteni vuoksi. Sekö on siunaus, jonka olette perineet isiltänne? Sekö on siunaus, jonka he maksoivat sydänverellään – teidän vapautenne? Jos näin on, teillä on nyt edessänne uhri, ja me tulemme uhraamaan vapauden jumalattarelle.’ Sitten hän repäisi auki liivinsä ja sanoi: ’Hyvät herrat, tulkaa siis tervoinenne ja höyheninenne. Uhrinne on valmis. Ja te kunnioitettavien isänmaanystävien henget, katsokaa rappeutuneiden poikienne tekoja! Tulkaa, hyvät herrat! Sanon: Tulkaa, minä olen valmis!’

Kukaan ei liikkunut, kukaan ei puhunut. Hän seiso siinä täydessä ryhdissään rauhallisena mutta uhmakkaana – tilanteen herrana.

Jonkin ajan kuluttua hän jatkoi puhettaan ja saarnasi hyvin rohkeasti ja voimallisesti noin kolmen tunnin ajan.

Hänen saarnansa jälkeen hänen puheillaan kävi joitakuuta paikkakunnan johtohenkilöitä, jotka ilmaisivat ilonsa kuulemastaan ja väittivät ihmisten puolesta, ettei heillä ollut ollut mitään aikomusta tuhria häntä tervalla ja höyhenillä, mutta veljet väittivät edelleen sen olleen väkijoukon aikomus ja että terva ja höyhenet oli tuotu paikalle, mutta että vanhin Taylorin rohkeus oli saanut heidät pysymään hiljaa.” (*Life of John Taylor*, s. 54–55.)

Kysy: Miksi luulette väkijoukon päättäneen olla tuhrimatta John Tayloria tervalla ja höyhenillä?

Kehota oppilaita kertomaan kokemuksista, joita heillä tai ystävillä tai perheenjäsenillä on ollut, kun he ovat puolustaneet rohkeasti uskonkäsityksiään.

John Taylor asetettiin apostoliksi ja kutsuttiin palvelemaan lähetystyössä Englannissa.

 John Taylor asetettiin apostoliksi joulukuussa 1838, ja loppukesällä 1839 hän lähti kotoaan palvelemaan lähetystyössä Isossa-Britanniassa muiden kahdentoista koorumin jäsenten kanssa. Ollessaan siellä vanhin Taylor opetti Irlannissa, Skotlannissa sekä Englannin Liverpoolissa ja sen ympäristössä. Mansaarella hänellä oli etuoikeus opettaa kaupungissa, jossa hänen vaimonsa (Leonora Cannon) oli syntynyt. Kaikkialla opettaessaan John Taylor auttoi ihmisiä ymmärtämään, että palautettu kirkko oli profetian täyttymys. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan John Taylorin sanat oppilaan kirjan kohdasta ”Hän antoi selonteon lähetystyöstä Englannin pyhille” (s. 46). Tähdennä hänen kiitollisuuttaan evankeliumista ja etuoikeudesta opettaa sitä. Kehota luokan jäseniä kertomaan samantapaisista tunteista, joita heillä on saattanut olla lähetystyönsä päättyessä.

John Taylor oli Joseph ja Hyrum Smithin marttyyrikuoleman silminnäkijä.

 Kehota oppilaita lukemaan kohta OL 135:1–3 ja pohtimaan sitä. Kysy heiltä, miksi heidän mielestään on tärkeää, että profeetta Joseph Smithin ja hänen veljensä Hyrumin kuolemasta on olemassa silminnäkijän selonteko. Kehota yhtä oppilasta lukemaan seuraava John Taylorin selonteko:

”Istuessani vankilan yhden etuikkunan luona näin joukon miehiä, joiden kasvot oli mustattu, tulevan vankilan nurkan takaa ja suuntaavan kohti portaita. Toiset veljet olivat nähneet saman, sillä kun menin ovelle, huomasin veli Hyrum Smithin ja tohtori Richardsin nojaavan jo sitä vasten. – Ollessamme noissa asemissa kiihtynyt joukko, joka oli tullut yläkertaan ja yrittänyt avata ovea, luuli ilmeisesti sen olevan lukittu ja ampui laukauksen avaimenreikään. Silloin tohtori Richards ja veli Hyrum hypähtivät taaksepäin ovelta kasvot sitä kohti. Miltei heti toinen luoti iskeytyi oven läpi ja osui veli Hyrumia nenän vasemmalle puolen tunkeutuen kasvoihin ja päähän. Samalla hetkellä ulkoa ammuttu toinen luoti osui häntä selkään. – – Heti kun luoti osui häneen, hän kaatui selälleen huudahtaen kaatuessaan: ’Olen mennyttä miestä!’ Sen jälkeen hän ei enää liikahtanut.

En koskaan unohda syvää myötätuntoa ja huolta, joka näkyi veli Josephin kasvoilla, kun hän meni Hyrumin luo ja kumartuen hänen ylleen huudahti: ’Voi rakas veliparkani Hyrum!’ Hän nousi kuitenkin heti ja meni lujin, nopein askelin ja päättäväinen ilme kasvoillaan ovelle ja vetäen taskustaan veli Wheelockin jättämän kuudestilaukeavan raotti hieman ovea ja laukaisi pistoolin kuusi kertaa peräkkäin. – – Käsissäni oli suuri, tukeva hikkori-puinen keppi, jonka veli Markham oli sinne tuonut ja jättänyt, jonka olin [ottanut] heti kun näin joukon lähestyvän, ja veli Josephin ampuessa pistoolilla seisoin aivan hänen takanaan. Heti kun hän oli ampunut aseensa tyhjäksi, hän perääntyi ja minä asetuin heti hänen paikalleen oven viereen, kun taas hän otti paikan, joka minulla oli ollut hänen ampuessaan. Tuossa vaiheessa veli Richardsilla oli käsissään minulle kuuluva kyhmyinen kävelykeppi ja hän seisoivat sivussa veli Josephin vieressä vähän kauempana ovelta ilmeisesti välttääkseen ovelta tulevan luotisuihkun. Veli Josephin tulitus pysäytti hyökkääjämme hetkeksi. Kuitenkin hyvin pian sen jälkeen he sysäsivät ovea jonkin verran auki ja työnsivät aseensa huoneeseen ja laukaisivat ne, kun minä torjuin niitä kepilläni suunnaten luodit toisaalle.

Se oli todellakin kaamea näky. Käsivarteni paksuiset tulivirrat kulkivat ohitseni miesten tulittaessa, ja koska olimme aseettomia, kuolema tuntui varmalta. Muistan, että tunsin hetkeni koittaneen, mutta en tiedä, milloin olisin millään ratkaisevalla hetkellä ollut tynempi, rauhallisempi ja toimintakykyisempi ja toiminut täsmällisemmin ja päättäväisemmin. Oli todellakin kaikkea muuta kuin miellyttävää olla niin lähellä noiden tuliaseiden piippujen suita, kun ne sylkivät suustaan tulenlieskojaan ja tappavia luotejaan. Yrittäessäni torjua aseita veli Joseph sanoi: ’Oikein, veli Taylor, torju niitä parhaasi mukaan.’ Ne olivat viimeiset sanat, jotka kuulin hänen lausuvan maan päällä. – –

Torjuttuani jonkin aikaa aseita, jotka nyt työntyivät yhä syvemmälle huoneeseen, ja nähdessäni, ettei pakenemisesta tai suojasta siellä ollut toivoa, koska olimme nyt aseettomia, mieleeni juolahti, että ulkopuolella saattaisi olla joi-takuita ystäviä ja että siinä suunnassa saattaisi olla jokin mahdollisuus paeta, mutta täällä sellaista ei näyttänyt olevan. – – Loikkasin kohti ikkunaa, joka oli aivan vankilan oven edessä, missä kiihtynyt väkijoukko seisoivat, ja Carthagen harmaiden tulen armoilla heidän asetuttuaan noin [55 metrin] päähän. Sää oli kuuma, me kaikki olimme riisuneet takkimme ja ikkuna oli aukaistu, jotta ilmaa pääsi sisään. Kun ehdin ikkunan luo ja olin hyppäämisilläni ulos,

ovelta ammuttu luoti osui keskelle reittäni työntyen luuhun ja litistyi miltei neljännesdollarin kokoiseksi ja kulki sitten lihan läpi noin puolen tuuman päähän ihosta. – – Putosin ikkunalaudalle ja huusin: 'Minua on ammuttu!' Koska minulla ei ollut voimia liikkua, tunsin putoavani ulos ikkunasta, mutta äkkiä putosinkin sisälle jostakin tuolloin tuntemattomasta syystä. – – Heti kun tunsin, että minulla on voimia liikkua, ryömin sängyn alle, joka oli huoneen nurkassa lähellä ikkunaa, jossa olin saanut haavani. Mennessäni sängyn alle ja siellä ollessani sain luodin kolmeen muuhun paikkaan; yksi osui vähän vasemman polveni alapuolelle eikä sitä poistettu koskaan, toinen tunkeutui vasemman käsivarteni etuosaan vähän ranteen yläpuolelle ja ohittaen nivelen asettui kämmeneni lihaksikkaaseen kohtaan, noin puoliväliin vähän pikkusormeni ylimmän nivelen yläpuolelle. Yksi osui minua vasemman lonkkani lihakseen ja repi irti kämmeneni kokoisen palasen lihaa roiskuttaen seinälle silpoutuneita lihanpalasia ja verta. – –

Näytti siltä, että heti sen jälkeen kun olin yrittänyt hypätä ulos ikkunasta, Josephkin teki samoin. – – Ensimmäinen asia, jonka panin merkille, oli huuto, että hän oli hypännyt ulos ikkunasta. Tulitus lakkasi, kiihtynyt joukko ryntäsi alakertaan ja tohtori Richards meni ikkunaan. – –

Pian sen jälkeen tohtori Richards tuli luokseni, ilmoitti minulle, että väkijoukko oli paennut päätä pahkaa ja samaan aikaan vahvasti pahimmat pelkoni, että Joseph oli varmasti kuollut. Uutinen herätti minussa yksinäisen, kuvottavan turtumuksen tunteen. Kun ajattelin, että jalo johtajamme, elävän Jumalan profeetta, oli kaatunut ja että minä olin nähnyt hänen veljensä kuoleman kylmässä syleilyssä, minusta tuntui kuin inhimillisen olemassaolon laajalla kentällä olisi tyhjiö ja valtakunnassa pimeä, synkkä rotko, ja että meidät oli jätetty yksin. Oi kuinka yksinäinen tunne se olikaan! Kuinka kylmä, karu ja autio! – – Meidät oli jätetty yksin ilman hänen apuaan, ja tulevaisuudenoppaanamme hengellisissä ja ajallisissa asioissa ja kaikissa tähän tai seuraavaan maailmaan liittyvissä asioissa hän oli puhunut viimeisen kerran maan päällä." (*The Gospel Kingdom*, toim. G. Homer Durham, 1943, s. 359–362; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: John Taylor*, s. XV–XVII, 83.)

Kysy oppilailta:

- Mikä oli se "tuntematon syy", joka esti John Tayloria putoamasta ikkunasta ulos? (John Taylorin taskukelloon osui luoti, ja se suisti hänet takaisin huoneeseen.)
- Kuinka kirkon jäsenet nykyään voivat sopivalla tavalla huomioida ja muistaa vuoden 1844 kesäkuun 27. päivän tapahtumat?
- Mitä ajattelitte kuunnellessanne John Taylorin selostusta Joseph ja Hyrum Smithin marttyyrikuolemasta?
- Mitä syitä voitte nähdä sille, että John Taylorin henki säästyivät tuolloin ihmeellisellä tavalla? (Hänet oli asetettu ennalta profeetaksi. Hänestä tuli marttyyrikuoleman toinen silminnäkijä.)

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Presidentti Brigham Young kuoli vuonna 1877 johdettuaan kirkkoa 33 vuoden ajan. Tuona ajanjaksona kirkkoon oli syntynyt paljon lapsia ja monia muita oli liittynyt siihen. Nuo ihmiset tunsivat vain presidentti Youngin kirkon johtajana. Hänen johtajuutensa oli vahvistanut jäseniä monissa koettelemuksissa. Kun Brigham Youngin työ maan päällä oli tehty, John Taylor otti hänen paikkansa kirkon johdossa.

Ensimmäiset kolme vuotta Brigham Youngin kuoleman jälkeen John Taylor johti kirkkoa kahdentoista apostolin koorumin presidenttinä. Kun hänestä tuli kirkon presidentti vuonna 1880, jäseniä oli yli 133 000, vaarvoja 23, lähetyksenttiä 10 ja temppeleitä 1 St. Georgessa Utahissa (ks. *2003 Church Almanac*, 2003, s. 473, 631).

Vuonna 1884 presidentti Taylor vihki Loganin temppelin. Hän vetäytyi piilopaikkaan vuonna 1885 välttääkseen moniavioisuutta vastaan kohdistuneen vainon. Yhdysvaltain hallitus hyväksyi vuonna 1887 Edmunds-Tuckerin lain voimistaen vainoa, joka kirkkoon kohdistui pluraaliavioliiton harjoittamisen vuoksi. Tuon lain mukaan hallitus saattoi takavarikoida kirkon omaisuutta pyrkiessään rankaisemaan ja kontrolloimaan kirkon jäseniä. Vuonna 1887, kun presidentti Taylor kuoli, kirkon jäseniä oli jo yli 173 000, vaarvoja 31, lähetyksenttiä 12 ja temppeleitä 2 (ks. *2003 Church Almanac*, s. 473, 631).

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

John Taylor ilmaisi todistuksensa musiikin muodossa.

- 💡 Kerro oppilaille, että John Taylor kirjoitti sanat kahteen kirkon nykyisen englanninkielisen laulukirjamme lauluun: "Go, Ye Messengers of Glory" (*Hymns*, 262) ja "Go, Ye Messengers of Heaven" (*Hymns*, 327).

John Taylor uskoi, että Herra auttaisi pyhiä heidän koettelemuksissaan.

- 💡 Selitä, että kautta John Taylorin palvelukauden pyhät kokivat monia koettelemuksia sekä kirkon sisällä että kirkon ulkopuolelta. Monet kirkon jäsenet karkotettiin Illinoisista Iowaan. Lopulta he matkasivat länteen Suolajärven laaksoon. Esitä seuraavat presidentti Taylorin sanat, jotka ilmaisevat hänen asenteensa koettelemuksiin:

"Omalta kohdaltani voin sanoa, että käyköön kaikki niin kuin Jumala on säätänyt. En toivo koettelemuksia, en toivo vastoinkäymisiä. Rukoilen Jumalaa, ettei Hän antaisi minun joutua kiusaukseen vaan päästäisi minut pahasta, sillä Hänen on valtakunta ja voima ja kunnia. Mutta jos maanjäristys ärjyy, salamet leimahtelevat, ukkonen jyrisee ja pimeyden vallat päästetään valloilleen ja pahuuden hengen sallitaan raivota ja pyhien on keestetävä pahan vaikutus ja minun henkeni kuten heidänkin on koeteltavana, niin tapahtukoon niin, sillä me olemme korkeimman Jumalan pyhiä, ja kaikki on hyvin, kaikki on rauhallista, kaikki on kunnossa ja pysyy niin ajassa kuin iankaikkisuudessakin.

Mutta en halua koettelemuksia. En halua panna oljenkortakaan kenenkään tielle ja jos tunnen omat tunteeni, en halua loukata ketään ihmistä taivaan

alla enkä taittaa hiuskarvaakaan kenenkään päästä. Haluan tehdä jokaiselle ihmiselle hyvää. Nämä ovat tunteet, henki, jonka evankeliumi on juurruttanut rintaani, ja tuo Jumalan henki juurruttaa sen veljeni rintaan. Ja jos ihmiset toimivat sopimattomalla tavalla, on pahan tietenkin langettava heidän itsensä päälle.

Ajattelin ennen, että jos olisin Herra, en antaisi koetella ihmisiä siten kuin heitä koetellaan. Mutta olen muuttanut mieleni tuosta asiasta. Nyt ajattelen, että jos olisin Herra, antaisin kyllä, koska se puhdistaa halpamaisuuden ja turmeltuneisuuden, jotka tarrautuvat pyhiin kuin karpäset siirappiin.” (*The Gospel Kingdom*, s. 332–333.)

Kysy oppilailta:

- Millaista voimaa voi saada koettelemusten voittamisesta?
- Kuinka ihmiset voivat kääntää koettelemukset ja murheet myönteisiksi kokemuksiksi tai siunauksiksi?

John Taylor meni Suolajärven laaksoon vuonna 1847.

 Pyydä oppilaita katsomaan oppilaan kirjasta sivun 45 kuvaa John Taylorin kodista Illinoisin Nauvoossa. Kysy, kuinka he luulevat John Taylorin ja muiden saaneen voimaa lähteä niin kauniista kodeista.

Pyydä oppilaita katsomaan oppilaan kirjan sivulla 33 olevaa karttaa. Selitä, ettei John Taylor kuulunut ensimmäiseen pioneerikomppaniaan, vaan presidentti Brigham Young valitsi hänet järjestämään pyhät Winter Quartersissa ja seuraamaan etujoukkoa lähtenytään komppaniaa myöhemmin samana vuonna. Kesäkuun 1847 loppuun mennessä vanhin Parley P. Prattin ja vanhin John Taylorin johdolla länteen suuntautuvalla marssilla lähti 1 533 henkilöä ja 600 vankkuria. Matkatessaan länteen he tapasivat ensimmäisen komppanian jäseniä, jotka olivat käyneet laaksossa ja olivat palaamassa Winter Quartersiin. Kerro oppilaille seuraavasta tapauksesta, joka osoittaa vanhin Taylorin joustavuuden ja hyväluontoisuuden paineen alla:

”Sinä aamuna, jolloin vanhin Taylorin osasto tapasi palaavat pioneerit, alkoi lumipyry. Taivas tummui, kirkas auringonpaiste, josta he olivat nauttineet pilvenkään himmentämättä sitä viikkokausiin, peittyi nyt näkyvistä ja lunta satoi kahdesta kolmeen tuumaa [5–8 cm]. Lunta! Ja jo syyskuussa! Sellaiseen ilmastoonko he olivat menossa? Heidän mielensä masentui ja tulevaisuus näytti varsin synkältä. Mutta se mikä toi pelon arkojen sydämeen, sai vanhin Taylorin vain nauramaan. Hän kehotti heitä olemaan iloisella mielellä ja ehdotti nauraen, että hän vakuuttaisi koko komppanian viidellä dollarilla hengeltä.” (*Life of John Taylor*, s. 190.)

Selitä, että tämä ryhmä saapui Suolajärven laaksoon 5. lokakuuta 1847. Vanhin Taylor ryhtyi heti rakentamaan taloa perheelleen. Hän sai sen valmiiksi joulukuuhun 1847 mennessä. Vajaat kaksi vuotta myöhemmin hänet kutsuttiin palvelemaan lähetystyössä Ranskassa ja Saksassa.

Kysy: Mitä me voimme oppia John Taylorin elämän perusteella siitä, miten tärkeää lähetystyössä palveleminen on?

Hän käytti lahjojaan uskon puolustamiseen.

Pyydä oppilaita kertomaan joistakin lahjoistaan. Kysy sitten: Millä tavoin voitte käyttää lahjojanne Herran palvelemiseen ja evankeliumin sanoman eteenpäin viemiseen?

Selitä, että John Tayloria oli siunattu runsaasti kirjoittamisen lahjalla. Pian sen jälkeen kun vanhin Taylor oli palannut kotiin lähetystyöstä Ranskasta ja Saksasta, hänet valittiin Utahin territorion lainsäädäntöelimeen. Kesällä 1854 hän sai tehtävän lähteä New Yorkiin johtamaan itäisten osavaltioiden lähetyskenttää.

Kerratkaa oppilaan kirjan kohta ”Hän teki lähetystyötä julkaisijana New Yorkissa” (s. 50–51). Hän julkaisi New York Cityssä helmikuusta 1855 syyskuuhun 1857 sanomalehteä nimeltä *The Mormon*, joka puolusti pyhiä. Vanhin Taylorin työ auttoi oikaisemaan idässä vallinneita valheellisia käsityksiä pyhistä. Hän palasi Utahiin elokuussa 1857, koska liittovaltion armeija oli marssimassa kohti Salt Lake Cityä.

Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdan ”Hän teki lähetystyötä julkaisijana New Yorkissa” viimeisestä kappaleesta (s. 50–51), miten presidentti Brigham Young kiitteli vanhin Taylorin sanomalehteä.

Kysy: Kuinka se, mitä kirkosta kirjoitetaan, vaikuttaa lähetystyöponnistuksiin eri puolilla maailmaa?

Jos kirkko on mainittu paikallisessa sanomalehdessä hiljakkoin, kysy oppilailta, huomasivatko he artikkelin, ja anna heidän kertoa suhtautumisestaan siihen.

Kerro oppilaille, että haluat käydä lyhyesti läpi joitakin John Taylorin kirjoitusten otsikoita. Luettelo auttaa heitä arvostamaan kaikkea sitä, mitä hän teki kirkon tarvitessa voimakasta ääntä vastustamaan monia kielteisiä artikkeleita sanomalehdissä.

Hän toimitti kolmea sanomalehteä, joita julkaistiin Illinoisin Nauvoossa – *Times and Seasons* kolme vuotta, *Nauvoo Neighboria* kaksi ja puoli vuotta ja *Waspia* kuusi kuukautta. Hän toimitti myös sanomalehteä *The Mormon*, joka ilmestyi New Yorkissa kahden ja puolen vuoden ajan, ja hän kirjoitti runsaasti sellaisiin sanomalehtiin kuin *Etoile De Deseret* (Erämaan tähti) Pariisissa Ranskassa ja *Zions Panier* (Siionin viiri) Hampurissa Saksassa.

Hän kirjoitti itse monia teoksia mukaan lukien seuraavat:

- *The Government of God* [Jumalan hallinto], Liverpool, 1852
- *The Mediation and Atonement of Our Lord and Savior Jesus Christ* [Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen välitystyö ja sovitus], Salt Lake City, 1892
- *Items on Priesthood* [Artikkeleita pappeudesta], Salt Lake City, 1899
- *On Marriage, an Official Declaration by John Taylor, President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* [Avioliitosta, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentin John Taylorin virallinen julistus], Salt Lake City
- *Three Nights' Public Discussion Between the Reverends C. W. Cleeve, James Robertson, and Philip Carter, and John Taylor of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, at Boulogne-Sur-Mer, France* [Kolmen illan julkinen keskustelu pastorien C. W. Cleeve, James Robertson ja Philip Carter sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenen John Taylorin välillä Boulogne-Sur-Merissä Ranskassa], Liverpool, 1850
- ”Reply to Colfax” [Vastaus Colfaxille], pitkä väittely John Taylorin ja Yhdysvaltain varapresidentti Schyler Colfaxin kesken pluraaliavioliitosta.

Lisäksi hän kirjoitti lukuisia runoja, enimmäkseen evankeliumin aiheista, piti kirjaimellisesti satoja viimeistelyjä saarnoja ja johti kirkkoa.

Kysy oppilailta: Millä tavoin te voitte käyttää kykyjänne ja muita ominaisuuksianne Herran työn tekemiseen?

Brigham Young järjesti kahdentoista koorumin uudelleen vuonna 1875.

☞ Selitä, että kesäkuussa 1875 presidentti Brigham Young ilmoitti, että kahdentoista apostolin koorumin jäsenten asema määräytyisi koorumin jäsenyyden keston eikä iän mukaan. Brigham Youngista tuntui, että Orson Hyden, joka oli siirretty pois koorumista 4. toukokuuta 1839, aseman pitäisi perustua hänen uudelleen nimittämisensä ajankohtaan, joka oli 27. kesäkuuta 1839, eikä alkuperäiseen asettamiseen vuodelta 1835. Samalla tavoin Orson Prattin asema perustui hänen uudelleen nimittämiseensä, joka oli tapahtunut hänen 20. elokuuta 1842 tapahtuneen kirkosta erottamisensa ja 20. tammikuuta 1843 tapahtuneen uudelleen kastamisensa jälkeen. Wilford Woodruffista, joka oli vuoden vanhempi kuin John Taylor, tuli toiseksi vanhin koorumissa, koska hänet oli asetettu apostoliksi John Taylorin jälkeen. Näiden muutosten vuoksi John Taylor nousi neljänneksi vanhimmasta vanhimaksi apostoliksi.

Suuri hengellinen herätys luonnehti presidentti Taylorin hallintokautta.

☞ Kerro oppilaille, että kun presidentti Brigham Young kuoli 29. elokuuta 1877, John Taylorista, joka oli virkaiältään vanhin apostoli, tuli kirkon johtava virkailija. Hän johti kirkkoa kahdentoista koorumin presidenttinä kolmen vuoden ajan, kunnes hänestä 10. lokakuuta 1880 tuli kirkon presidentti. Esitä seuraava kuvaus tästä ajanjaksosta kirkon historiassa:

”Suuri tarmokkuus luonnehti presidentti Taylorin hallintokautta kirkon asioissa niin Siionissa kuin ulkomailla. Hän vei eteenpäin lisääntyneellä innokkuudella työtä temppelityömailla. Siinä vaiheessa, kun hän otti ohjat käsiinsä, oli rakenteilla kolme temppeliä. Hän vaati piispoja pitämään pappeskokouksen kerran viikossa seurakunnassaan [ja] vaarnanjohtajia pitämään yleisen pappeskokouksen kerran kuukaudessa vaarnassaan ja [hän] määräsi neljännesvuosittaiset konferenssit kaikkiin Siionin vaarnoihin. – –

Hän osallistui itse niin moniin näistä neljännesvuosikonferensseista kuin pystyi lyömättä laimin kutsumuksensa toimeenpanevaa puolta, joka vei välttämättä paljon hänen aikaansa ja piti hänet joko Salt Lake Cityssä tai sen lähettyvillä. Mutta silloin kun hän ei päässyt lähtemään itse, hän lähetti kooruminsa jäseniä, jotta pyhät saivat paljon opetusta ja ohjeita apostoleilta, kenties enemmän kuin koskaan aiemmin kirkon historiassa. Seurauksena oli suuri hengellinen herätys pyhien keskuudessa.” (*Life of John Taylor*, s. 329.)

Kysy:

- Mitä järjestelyjä kirkko on tehnyt edistääkseen yksilöllistä hengellistä kasvua?
- Kuinka kirkon johtajat kannustavat yksilölliseen hengelliseen kasvuun nykyään?

Juhlakonferenssi juhlisti kirkon 50. vuotta.

☞ Pyydä oppilaita kuvittelemaan, että he ovat velkaa suuren summan rahaa jollekulle mutta eivät kykene maksamaan sitä. Kysy sitten:

- Miltä teistä tuntuisi, jos tuo henkilö antaisi anteeksi velkanne?
- Miten se, että voisi aloittaa uudelleen alusta ilman velkaa, saattaisi vaikuttaa teihin henkilökohtaisesti?

Selitä, että huhtikuussa 1880 kirkon perustamisesta oli kulunut 50 vuotta. Presidentti John Taylor halusi pitää ”riemujuhlan”. Hänestä tuntui, että riemuvuonna kirkon pitäisi noudattaa muinaista israelilaista tapaa (ks. 3. Moos. 25:8–16, 23–55) ja vapauttaa velkataakasta köyhät, jotka olivat velkaa jatkuvalla siirtolaisrahastolle. Hän ehdotti, että kelvolliset ja rehelliset pyhät, jotka eivät kyenneet maksamaan, saisivat anteeksi koko velkansa tai että jäsenille annettaisiin anteeksi puolet kokonaissummasta, jonka he olivat tuolloin velkaa kirkolle – 1 604 000 dollarin kokonaisvelasta 802 000 dollaria annettaisiin anteeksi. Hän kehotti, että kaikki pyhät kautta kirkon antaisivat myös anteeksi niiden velat, jotka eivät kyenneet maksamaan, ja lupasi heille, että jos he antaisivat anteeksi muiden velat, Herra tekisi samoin heidän kohdallaan. Hän ehdotti myös, että kirkon jäsenet kokoaisivat 1 000 lehmää, 5 000 lammasta ja 5 000 bushelia [1 760 hehtolittraa] vehnää jaettavaksi köyhille. (Ks. *Life of John Taylor*, s. 333–335.)

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan presidentti Taylorin neuvo oppilaan kirjan kohdan ”Riemuvuotta juhlittiin” viimeisestä kappaleesta (s. 52–53). Kysy:

- Kuinka ihmiset kasvavat antamalla anteeksi muiden velat?
- Mitä hengellisiä velkoja ihmisillä saattaisi olla?

Presidentti John Taylor vetäytyi pois julkisuudesta elämänsä viimeisinä vuosina.

 Kerro oppilaille, että 22. maaliskuuta 1882 Yhdysvaltain presidentti allekirjoitti Edmundsin lain, joka antoi oikeuden sakottaa pluraaliavioliiton harjoittajia ja vangita heidät. Lain mukaan kaikkien äänestäjien Utahissa oli rekisteröidyttävä liittovaltion hallintotoimistossa, joka tunnettiin nimellä Utah Commission. Sen velvollisuutena oli varmistaa, harjoittiko äänestäjä moniavioisuutta. Jos näin oli, hän ei saanut lupaa äänestää. Lue seuraavat presidentti John Taylorin sanat huhtikuun 1882 yleiskonferenssista:

”Yhdysvaltain kansalaisina taistelemme kaikkien vapauksiemme, oikeuksiemme ja turvamme puolesta, jotka perustuslaki meille takaa, ja johtipa kiihtyneiden ja järjettömien ihmisten lietsoma väkivaltaisuus tai kohtuuttomat lait mihin tahansa tekoon, me taistelemme tuuma tuumalta vapauksiemme ja oikeuksiemme puolesta sekä kaikkien Yhdysvaltain kansalaisten ja koko ihmiskunnan vapauden ja oikeuksien puolesta.” (Julkaisussa *Life of John Taylor*, s. 361–362.)

Kysy: Miksi pyhät uskoivat niin lujasti Yhdysvaltain perustuslakiin, vaikka heitä vainottiin heidän uskonkäsitystensä vuoksi? (Ks. OL 101:80.)

Selitä, että vuonna 1885 ensimmäinen presidenttikunta vetäytyi julkisuudesta pluraaliavioliiton harjoittamiseen kohdistuneen vainon vuoksi. Se johti edelleenkin kirkkoa eri paikoista Utahissa. Merkittävää oli, että kirkon johtajat kykenivät saamaan paljon aikaa kohtaamastaan vainosta huolimatta. Esitä seuraava kuvaus taakasta, jonka tämä vaino aiheutti presidentti Taylorille ja jota myös muut myöhempien aikojen pyhät kantoivat:

”Tuosta ajasta [helmikuu 1885] aina kahden ja puolen vuoden ajan hänen lähdettyään kotoaan Salt Lake Citystä hänellä ei ollut tilaisuutta enää astua sen kynnyksen yli. Hän ei ole päässyt kotiin ja sen iloihin, sen ilahduttavaan toveruuteen ja onnellisiin jälleennäkemisiin. Hän on elänyt pakolaisena – kiertolaisena maassa, jonka kehitykseen ja hyvään hallintoon hän on niin suuresti vaikuttanut! Kun hän eli näissä oloissa, yksi hänen vaimoistaan sairastui, ja vaikka hänen sydäntään raastoi tuska hänen ajatellessaan vaimonsa tilaa ja hän olisi halunnut kovasti nähdä vaimonsa ja auttaa tätä tämän syvässä ahdingossa, vakoojat vahtivat tiiviisti vaimon asuinpaikkaa ja kun vaimo oli kuolemaisillaan, he jopa tutkivat talon toivoen saavansa hänet ansaan! Näin vaimolta riistettiin etuoikeus katsoa hänen rakkaita kasvojaan, eikä hän saanut edes sitä murheellista lohtua, että olisi nähnyt vaimonsa hautajaiset tai ottanut niihin osaa millään tavoin.” (Julkaisussa *Life of John Taylor*, s. 412–413.)

John Taylor oli esimerkki päättäväisyydestä ja nuhteettomuudesta.

 Kun päätät oppiainetta presidentti John Taylorista, kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän kuoli piilopaikassaan” (s. 55). Kysy:

- Missä tilanteissa presidentti Taylor osoitti vastaavansa jokaiseen haasteeseen rohkeasti?
- Presidentti Taylorin neuvonantajat kutsuivat häntä ”eläväksi totuuden marttyyriksi”. Millä tavoin tämä lause kuvaa presidentti Taylorin palveluntäyteistä elämää?

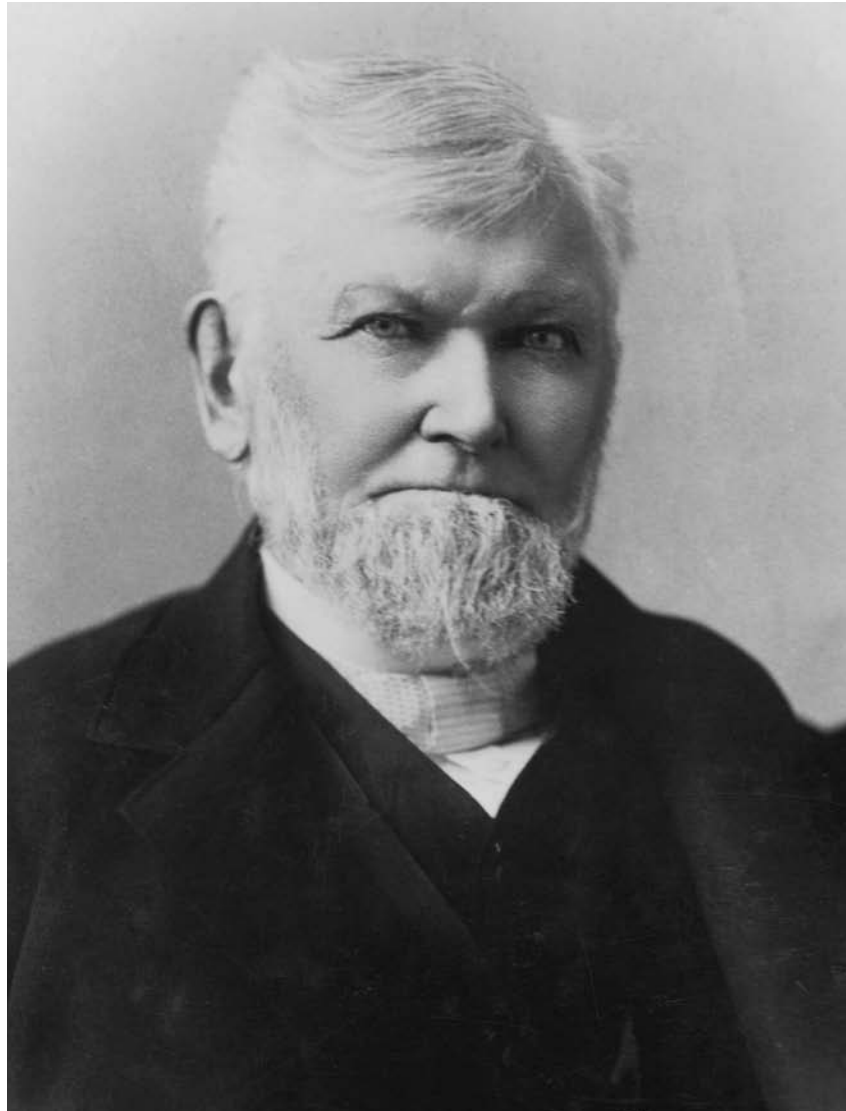
Presidentti Taylorin hautajaisissa vanhin Lorenzo Snow, joka oli tuolloin kahdenkymmentä apostolin koorumin jäsen ja palvelut John Taylorin kanssa kirkon johtavissa neuvostoissa, sanoi hänestä:

”Myöhempien aikojen pyhistä tuntuu, että he ovat menettäneet ystävän, että me olemme menettäneet voimallisen neuvonantajan, että me olemme menettäneet yhden suurimmista miehistä, joka on ollut maan päällä Jumalan Pojan aikojen jälkeen – miehen, jonka hyveellisyys, jonka nuhteettomuus, jonka päättäväisyys seurata vanhurskauden polkua tunnetaan ja tunnetaan hyvin.” (Julkaisussa *Life of John Taylor*, s. 443.)

LUKU 4

Wilford Woodruff

KIRKON NELJÄS PRESIDENTTI

© IRI

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIAALLINEN TAUSTA

Wilford Woodruff syntyi 1. maaliskuuta 1807 Farmingtonissa Connecticutissa Yhdysvalloissa. Hänen elämänsä ensimmäisten vuosikymmenten maailmantapahtumiin sisältyi Napoleonin tappio Waterlooossa vuonna 1815 ja Latinalaisen Amerikan itsenäisten valtioiden syntyminen sellaisten miesten kuin Simón Bolívarin ja José de San Martínin avulla. Tuona aikana teollinen vallankumous aikaansai edelleen suuria muutoksia kautta maailman. Kaikkialla maailmassa tapahtui suuria, mutta Wilford Woodruffilla oli tärkeä osuus vieläkin suuremmissa tapahtumissa – palautuksessa ja kirkon vakiinnuttamisessa. Taitavana historioitsijana, päiväkirjan kirjoittajana ja toimittajana hän tallensi palautuksen tapahtumia, ja hänen kirjoituksensa ovat olleet siunaukseksi myöhempien aikojen pyhille kautta maailman.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Kysymyksiä Wilford Woodruffin varhaisvuosista.

- 💡 Pyydä oppilaita sanomaan, mitkä seuraavista väitteistä ovat oikein ja mitkä väärin:
1. Ensimmäiset viisi kirkon presidenttiä syntyivät vuosien 1801 ja 1814 välisenä aikana. (Oikein.)
 2. Profeetta Joseph Smith oli nuorempi kuin Wilford Woodruff. (Väärin: Joseph Smith syntyi vuonna 1805, Wilford Woodruff vuonna 1807.)
 3. George Washington, Yhdysvaltain ensimmäinen presidentti, oli vielä elossa, kun Wilford Woodruff syntyi. (Väärin: George Washington kuoli vuonna 1797.)
 4. Elias Lönnrot ja J. W. Snellman olivat Wilford Woodruffin aikalaisia. (Totta: Lönnrot eli vuosina 1802–1884 ja Snellman vuosina 1806–1881.)
 5. Suomi oli osa Ruotsia, kun Wilford Woodruff syntyi. (Totta: Suomi siirtyi Ruotsilta Venäjän autonomiseksi suuriruhtinaskunnaksi Haminan rauhassa 1809.)
 6. Utahin osavaltio tuki Yhdysvaltain presidentti Abraham Lincolnia sisällissodassa 1860-luvulla. (Väärin: Utah sai osavaltion aseman vasta 1896.)

Wilford Woodruffin vanhemmat ja esivanhemmat jättivät ahkeran työnteon perinnön.

- 💡 Selitä oppilaille, että Wilford Woodruffin vanhemmat olivat Aphek ja Beulah Thompson Woodruff. Wilfordin äiti kuoli, kun Wilford oli vasta 15 kuukauden ikäinen. Aphek, silloin kolmen pojan isä, meni naimisiin Azubah Hartin kanssa, joka synnytti myöhemmin kuusi lasta. Wilford Woodruffin esi-isät tunnettiin ahkerina työmiehinä. Lue luokalle seuraavat Wilford Woodruffin sanat:

”Isoisäni isä Josiah Woodruff eli lähes satavuotiaaksi, ja hänellä oli rautainen ruumiinrakenne ja hän teki suuren määrän työtä käsillään lähes kuolemaansa asti. – –

Isoisäni Eldad Woodruff oli Josiahin kolmas poika. Hän syntyi Farmingtonissa Hartfordin piirikunnassa Connecticutissa vuonna 1751, ja hänelläkin oli vahva ruumiinrakenne. Sanottiin, että hän teki usean vuoden ajan enemmän töitä

kuin kukaan mies Hartfordin piirikunnassa, ja puunkaadon rasituksista johtuen hän sai oikeaan lonkkaansa reumatismia, minkä vuoksi hän ontui pahoin monia vuosia ennen kuolemaansa. – –

Isäni [Aphék Woodruff] oli vankkarakenteinen mies, ja hän on tehnyt suuren määrän työtä. Kahdeksantoistavuotiaana hän alkoi käydä työssä myllyssä ja sahalla ja jatkoi sitä noin 50 vuotta työskennellen suurimman osan tästä ajasta kahdeksantoista tuntia päivässä.” (”History of Wilford Woodruff”, *Millennial Star*, 18. maaliskuuta 1865, s. 167–168.)

Kerro oppilaille, että Aphék ja Azubah Woodruff tekivät ahkerasti töitä turvataksien elämän perustarpeet lapsilleen. He opettivat lapsiaan olemaan uutteria, itenäisiä ja omavaraisia, ominaisuuksia, jotka Wilford Woodruff oppi hyvin. Lue seuraavat Wilford Woodruffin sanat:

”Huhtikuussa 1827 otin vastuulleni tätini Helen Wheelerin myllyn, jota hoidin kolme vuotta. Toukokuussa 1830 otin vastuulleni herra Collinsin, kirveentekijän, myllyn South Cantonissa Connecticutissa. Vuoden kuluttua se purettiin muiden koneiden tieltä. Maaliskuussa 1831 otin vastuulleni New Hartfordissa Connecticutissa asuvan herra Richard B. Cowlesin omistaman myllyn. Keväällä 1832 lähdin vanhimman veljeni Azmonin seurassa Richlandiin Oswegon piirikuntaan New Yorkiin ja ostin maatilan ja sahan ja ryhdyin liiketoimintaan.” (”History of Wilford Woodruff”, s. 168.)

Hänellä oli monia vaarallisia kokemuksia lapsuudessaan ja nuoruudessaan.

💡 Pyydä oppilaita kertaamaan oppilaan kirjan kohta ”Hänelle sattui varhaisvuosiensa paljon onnettomuuksia” (s. 58–60) ja pyydä heitä mainitsemaan joitakin Wilford Woodruffin kokemista onnettomuuksista ja hengenvaarallisista tilanteista. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen kohdan viimeinen kappale. Keskustele oppilaiden kanssa tämän kappaleen tietojen perusteella vastauksista seuraaviin kysymyksiin:

- Kuinka Wilford Woodruffin kokemukset näistä onnettomuuksista vaikuttivat hänen ymmärrykseensä Jumalasta?
- Mitä ominaisuuksia Wilford Woodruffissa kehittyi näiden kokemusten ansiosta?

Hän tutki tarkoin Raamattua.

💡 Nuoruudessaan Wilford Woodruff tutki Raamattua ja otti selkoa varhaisen kirkon organisaatiosta. Lue seuraavat Wilford Woodruffin sanat siitä, kuinka hän tutki pyhiä kirjoituksia nuoruudessaan:

”Pyhäkoulussa luin Uutta testamenttia. Opettelin jakeen ja luvun toisensa perään. Mitä testamentti minulle opetti? Se opetti minulle elämän ja pelastuksen evankeliumia, se opetti minulle voiman evankeliumia taivaissa ja maan päällä. Se opetti minulle, että kirkon organisaatio koostuu profeetoista, apostoleista, papeista ja opettajista apuineen ja hallitsemisineen. Miksi? ”Tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan

Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään' [Ef. 4:12–13]. Nämä ovat asioita, joita opin, ja ne tekivät vaikutuksen minuun. Uskoin niihin, mutta en ollut koskaan kuullut yhdenkään kirkonmiehen tai papin maan päällä opettavan niitä. Nuorena miehenä kävin miltei jokaisen kirkkokunnan kokouksissa mitä oli olemassa. – –

Se oli minun tilanteeni nuoruudessa. En uskonut, että nuo lahjat ja siunaukset oli otettu pois muutoin kuin ihmislasten epäuskon tähden." (*Deseret Weekly*, 6. huhtikuuta 1889, s. 450.)

Kysy oppilailta:

- Kuinka Wilford Woodruff valmistautui tunnistamaan ja löytämään totuuden?
- Miten me voimme valmistaa paremmin sydäntämme ja mieltämme ottamaan vastaan evankeliumin tietoa?

Hän otti vastaan evankeliumin.

 Pyydä luokan jäseniä miettimään ensimmäistä kertaa, jolloin he muistavat kuulleensa evankeliumia koskevan saarnan, tai ensimmäistä kertaa, jolloin he muistavat evankeliumia koskevan saarnan tuntuneen heistä järkevältä ja he tunsivat sanoman olevan totta. Selitä, että Wilford Woodruff kuuli ensimmäisen kerran kirkon jäsenen saarnaavan evankeliumia 29. joulukuuta 1833. Kerro, mitä hän kirjoitti myöhemmin kokemuksestaan:

”Ensimmäisen kerran elämässäni näin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon vanhimman. Hän oli Zera Pulsipher. Hän kertoi minulle, että Herra oli innoittanut häntä. Hän oli puimassa viljaa riihessään, kun hänelle tuli Herran ääni, joka käski häntä nousemaan ja lähtemään pohjoiseen, sillä Herralla oli siellä hänelle tehtävää. Hän pyysi toverikseen veli [Elijah] Cheneyyn, naapurinaan asuvan kirkon jäsenen. He kulkivat jalan noin sata kilometriä – – syvässä lumessa, ja ensimmäinen paikka, johon he tunsivat innoitusta poiketa, oli veljeni ja minun talo. He tulivat sisälle ja puhuivat veljeni vaimon kanssa ja kertoivat hänelle, keitä he olivat ja millä asioilla he liikkuvat. He kertoivat hänelle, että he olivat saaneet halun lähteä pohjoiseen eivätkä olleet tunteneet innoitusta pysähtyä missään, ennen kuin he tulivat sen talon luo. Kun he kertoivat hänelle periaatteistaan, hän sanoi sekä miehensä että lankonsa olevan miehiä, jotka uskoivat noihin periaatteisiin, ja että he olivat rukoilleet vuosia noiden periaatteiden johdosta. He sopivat kokouksesta koulutalolla, joka sijaitsi maillamme.

Kun tulin illalla kotiin, kälyni kertoi minulle tuosta kokouksesta. Olin ollut tukinajossa Ontariojärven rannoilla (olin mukana puutavarayrityksessä) ja riisuin hevoseni valjaista. En pysähtynyt edes syömään mitään vaan lähdin kokoukseen. Tullessani talo ja piha olivat täynnä ihmisiä. Kuuntelin ensimmäisen kerran elämässäni evankeliumin saarnaa, jota tämän kirkon vanhimmat opettivat. Se oli sitä, mitä olin poikasesta asti etsinyt. Kutsuin miehet mukani kotiin. Lainasin Mormonin kirjan ja istuin koko sen yön valveilla luke-massa. Aamulla sanoin veli Pulsipherille, että halusin saada kasteen. Minulla oli todistus siitä, että nuo periaatteet olivat totta. Minä ja veljeni – – menimme ja

otimme kasteen – kaksi ensimmäistä siinä piirikunnassa.” (Julkaisussa *Deseret Evening News*, 1. maaliskuuta 1897, s. 1; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2005, s. 38.)

Kerro oppilaille, että vanhin Pulsipher kastoi Wilford Woodruffin purossa ja konfirmoi hänet vain kaksi päivää tuon ensimmäisen kokouksen jälkeen 31. joulukuuta 1833. Kysy: Miksi luulette Wilford Woodruffin kyetneen tunnistamaan ja ottamaan vastaan evankeliumin niin nopeasti?

Huom. Sen sijaan että lukisitte seuraavat kappaleet, voit halutessasi näyttää Wilford Woodruffin keskustelun videolta *Opin ja Liittojen Kirjan sekä kirkon historian kuvanauha, Esitykset 1–12* (varastonumero 56786 130) tai DVD:ltä *Opin ja Liittojen Kirja sekä kirkon historia – DVD-esitykset 1–22* (varastonumero 54012 130) esityksestä 2, ”Suuri luopumus”. Se on myös kirkon kuvanauhalla *Opetuksia Opin ja Liittojen Kirjasta ja kirkon historiasta* esityksenä 1 ”Totuuden etsintä” (varastonumero 56933 130).

Hän jakoi palautetun evankeliumin löytämisen tuoman ilon ystävänsä Robert Masonin kanssa.

💡 Pyydä oppilaita lukemaan oppilaan kirjan kohdasta ”Robert Mason kertoi hänelle saamastaan näystä” kaksi ensimmäistä kappaletta (s. 61). Tee yhteenveto kohdan loppuosasta. Selitä, että kasteensa jälkeen Wilford Woodruff kirjoitti kirjeen Robert Masonille. Wilford Woodruff selitti:

”Minä – – kerroin hänelle löytäneeni Kristuksen kirkon, josta hän oli minulle kertonut. Kerroin hänelle sen perustamisesta ja Mormonin kirjan esiintulosta, että kirkossa oli profeettoja, apostoleja ja kaikki lahjat ja siunaukset ja että valtakunnan ja Kristuksen kirkon todet hedelmät ilmenivät pyhien keskuudessa, kuten Herra oli näyttänyt hänelle hänen näyssään. Hän sai kirjeeni ja luki sen moneen kertaan ja kosketteli sitä aivan kuin oli kosketellut hedelmiä näyssä, mutta hän oli hyvin iäkäs ja kuoli pian. Hän ei eläessään nähnyt yhdenkään vanhimman suorittavan evankeliumin toimituksia itsensä hyväksi.

Ensimmäisessä mahdollisessa tilaisuudessa, joka minulla oli sen jälkeen kun oppi kasteesta kuolleiden puolesta ilmoitettiin, minä menin kasteelle hänen puolestaan.” (*”Leaves from My Journal”, Millennium Star*, 23. toukokuuta 1881, s. 335; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, s. 2–3.)

Kysy oppilailta:

- Millä erityisillä tavoilla lähetystyö on vaikuttanut teidän elämäänne tai muuttanut sitä?
- Mikä teki teihin vaikutuksen Robert Masonin kertomuksessa?
- Kuinka hänen kokemuksensa auttaa meitä ymmärtämään temppelityön tärkeyden?

Hän tunsu suurta halua saarnata evankeliumia.

💡 Kerro, mitä Wilford Woodruff kirjoitti tuntemastaan suuresta halusta kertoa todistuksesta muille kuultuaan evankeliumista ensimmäisen kerran:

”En voinut lähteä talosta tuntematta velvollisuudekseni todistaa totuudesta ihmisten edessä” (Wilford Woodruffin päiväkirja, 31. joulukuuta 1834, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, s. XXI).

Selitä, että pian kasteensa jälkeen Wilford Woodruff matkusti Missouriin Siionin leirikunnan mukana. Siionin leirikunnan matkaa seuranneina kuukausina hänen halunsa saarnata evankeliumia kasvoi edelleen, kunnes hän rukoili, että Herra antaisi hänelle etuoikeuden olla lähetyssaarnaaja. Lue seuraavat Wilford Woodruffin sanat siitä, kuinka hän rukoili saadakseen palvella lähetystyössä:

”Minulla oli suuri halu saarnata evankeliumia, mistä en kertonut veljilleni, mutta eräänä sunnuntai-iltana vetäydyin yksin metsään ja käännyin Herran puoleen vilpittömässä rukouksessa, jotta hän avaisi tieni lähteä saarnaamaan evankeliumia maan asukkaille. Herran Henki todisti, että rukoukseni kuultiin ja siihen vastattaisiin. Nousin polviltani onnellisena ja kävelin noin parisataa metriä ja tapasin Elias Higbeea, ylipapin, jonka luona olin asunut joitakin kuukausia. Kun tulin hänen luokseen, hän sanoi: ’Veli Wilford, Herran Henki sanoo minulle, että sinut pitäisi asettaa ja sinun pitäisi lähteä lähetystyöhön.’ Vastasin: ’Minä olen valmis.’” (*History of Wilford Woodruff*, s. 183; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, s. 90.)

Kerro oppilaille, että 5. marraskuuta 1834 Wilford Woodruff asetettiin papiksi korkean neuvoston kokouksessa Missourissa ja kutsuttiin lähetystyöhön Yhdysvaltain eteläosiin. Kysy:

- Miksi luulette Wilford Woodruffin olleen niin innokas tekemään lähetystyötä?
- Mitä tulevat lähetyssaarnaajat voivat tehdä tullakseen kelvollisiksi vastaamaan Wilford Woodruffin tavoin: ”Minä olen valmis”?

Kertaa oppilaan kirjan kohta ”Hän oli lähetyssaarnaaja ja sai osakseen enkelien palvelusta” (s. 63). Selitä oppilaille, että Pyhän Hengen lahja ja voima on kaikkien kirkon jäsenten ulottuvilla. Kysy: Kuinka Pyhä Henki opastaa ja vahvistaa ihmisiä heidän lähetystyöpyrkimyksissään?

Hän halusi olla selestisen valtakunnan perillinen.

- 💡 Kerro oppilaille, että Wilford Woodruff sitoutui Siionin rakentamiseen. Lue seuraava merkintä hänen päiväkirjastaan ja pyydä oppilaita panemaan merkille ne eri sitoumukset, joita hän teki:

”Uskoen, että myöhempien aikojen pyhien velvollisuus oli pyhittää ja omistaa koko omaisuutensa Jumalalle tullakseen Jumalan selestisen valtakunnan laillisiksi perillisiksi – –, minä pyhitin [itseni ja omaisuuteni] myöhempien aikojen pyhien kirkon piispalle Clayn piirikunnassa 31. joulukuuta 1834. Seuraavassa on jäljennös pyhittämisestä:
 ’Clayn piirikunta Missouri 31. joulukuuta 1834. Tehtäköön tiettäväksi, että minä, Wilford Woodruff, teen vapaasta tahdostani liiton Herran kanssa,

että vapaasta tahdostani pyhitän ja omistan itseni ja kaiken omaisuuteni ja kaikki varani Herralle auttaakseni Hänen valtakuntansa ja Hänen Siioninsa rakentamisessa maan päälle, jotta pitäisin Hänen lakinsa, ja lasken kaiken Hänen kirkkonsa eteen, jotta minusta voisi tulla Jumalan valtakunnan, jopa selestisen valtakunnan laillinen perillinen.” (Wilford Woodruffin päiväkirja, 17. maaliskuuta 1857.)

Kysy: Millä tavoin te voitte pyhittää itsenne ja omaisuutenne Jumalan valtakunnan rakentamiseen?

Kysy oppilailta, miksi on tärkeämpää olla mieleen Jumalalle kuin ihmisille. Lue sitten seuraavat Wilford Woodruffin sanat ja pyydä oppilaita kuuntelemaan hänen selitystään:

”On parempi kärsiä ruoskaniskuja sen vuoksi, että todistaa Kristuksesta, kuin kärsiä ja langeta syntiemme ja rikkomustemme tähden ja kärsiä sitten jälkeensä. Sinetöin mieluummin todistukseni verelläni ja lasken ruumiini haudan lepoon ja päästän henkeni toiselle puolen verhoa nauttimaan valon, totuuden siunausten ja tiedon pitkistä iankaikkisuudesta, jotka Herra suo jokaiselle ihmiselle, joka pitää Hänen lakinsa, kuin vietän muuttaman lyhyen maallisen mielihyvän vuoden ja jään vaille noita siunauksia ja verhon tuolla puolen olevien ystäväni ja veljeni seuraa.” (*The Discourses of Wilford Woodruff*, toim. G. Homer Durham, 1946, s. 278–279.)

Kysy: Kuinka iankaikkinen näkökulma voi vaikuttaa tekemiinne päätöksiin?

Hän herätti vaimonsa Phoeben kuolleista.

 Selitä, että Wilford Woodruffin vaimo Phoebe oli sairastunut vakavasti Wilfordin johtaessa pyhien ryhmää Mainesta Illinoisiin. Kerro seuraava kokemus, jonka hän merkitsi muistiin vaimolleen antamastaan siunauksesta tämän sairastaessa:

”Joulukuun 3. päivänä [1838] näin vaimoni olevan hyvin huonona. Hoidin häntä koko päivän ja seuraavana päivänä palasin Eatoniin [läheinen kaupunki] hakemaan hänelle muutamia tavaroita. Hän näytti heikkenevän heikkenemistään, ja illalla hänen henkensä ilmeisesti lähti hänen ruumiistaan, ja hän kuoli.

Sisaret kokoontuivat hänen ruumiinsa ympärille itkemään, kun minä seisoin katselemassa häntä surun vallassa. Henki ja Jumalan voima alkoivat tulla päälleni, kunnes ensimmäisen kerran hänen sairautensa aikana usko täytti sieluni, vaikka hän makasi edessäni kuin kuollut.

Minulla oli hieman öljyä, joka oli pyhitetty – Kirtlandissa. Otin sen ja pyhitin sen uudelleen Herran edessä sairaiden voitelemiseksi. Sitten painoin pääni Herran edessä ja rukoilin elämäntoverini hengen puolesta ja voitelin hänet. – Laskin käteni hänen päällensä ja Jeesuksen Kristuksen nimessä nuhtelin kuoleman ja tuhoajan voimaa ja käskin sitä lähtemään hänestä ja elämän henkeä menemään hänen ruumiiseensa.

Hänen henkensä palasi hänen ruumiiseensa, ja siitä hetkestä lähtien hän oli terve, ja me kaikki halusimme ylistää Jumalan nimeä ja turvata Häneen ja pitää Hänen käskynsä.

Kun olin tekemässä tätä (kuten vaimoni myöhemmin kertoi), hänen henkensä lähti hänen ruumiistaan, ja hän näki ruumiinsa makaavan vuoteella ja sisarten itkevän. Hän katseli heitä ja minua ja lastaan, ja hänen katsellessaan tätä näkymää huoneeseen tuli kaksi olentoa. – – Toinen näistä sanansaattajista ilmoitti hänelle, että hän voisi tehdä valinnan: hän voisi mennä lepäämään henkimaailmaan tai yhdellä ehdolla hän saisi etuoikeuden palata tomumajaansa ja jatkaa työtään maan päällä. Ehto oli, että hän tuntisi voivansa pysyä miehensä rinnalla ja kestää loppuun asti tämän kanssa kaikki elämän huolet, koettelemukset, kärsimykset ja ahdistukset, jotka hänen miehensä kutsuttaisiin kestäämään evankeliumin tähden. Kun hän tarkasteli miehensä ja lapsensa tilannetta, hän sanoi: 'Kyllä, minä teen sen!'

Sillä hetkellä kun päätös oli tehty, uskon voima tuli päälleni, ja kun minä siunasin hänet, hänen henkensä palasi hänen tomumajaansa. – –

Joulukuun 6. päivän aamuna Henki sanoi minulle: 'Nouse ja jatka matkaasi!', ja Jumalan armosta vaimoni kykeni nousemaan ja pukeutumaan ja kävelemään vankkureihin, ja me jatkoimme matkaamme riemuiten." ("Leaves from My Journal", *Millennial Star*, 3. lokakuuta 1881, s. 639.)

Wilford Woodruff merkitsi kokemuksensa tarkoin päiväkirjaansa.

 Kokoa luokan eteen pino kirjoja, joiden yhteenlaskettu sivumäärä on muutamia tuhansia sivuja. Kysy oppilailta, kuinka pitkä aika heiltä menisi näin monen päiväkirjansivun kirjoittamiseen. Selitä oppilaille, että Wilford Woodruff piti säännöllisesti päiväkirjaa tapahtumista, joita hän oli todistamassa kirkossa. Jotkin hänen kirjoituksistaan ovat ainoa tiedossa ja saatavilla oleva muistiinpano profeetta Joseph Smithin ja presidentti Brigham Youngin saarnoista. Eräässä kokouksessa vuonna 1857 vanhin Wilford Woodruff, joka oli silloin kahdentoista apostolin koorumin jäsen, puhui siitä, miksi hän pitää päiväkirjaa:

"Tämä aihe on ollut mielessäni siitä asti, kun olen ollut kirkon jäsen. Minua on innoitettu ja mieltäni on liikutettu pitämään päiväkirjaa ja kirjoittamaan tämän kirkon asioista siinä määrin kuin voin. En ymmärtänyt, miksi tunteisiini vaikutettiin niin voimakkaasti tämän kirkon varhaisvaiheissa, mutta ymmärrän sen nyt. Olen harvoin jos koskaan kuullut veli Josephin tai kahdentoista saarnaavan tai opettavan mitään periaatetta tuntematta itseäni levottomaksi kuin kala kuivalla maalla, kunnes olen kirjoittanut sen muistiin. Sitten minusta tuntui oikealta. Saatoin kirjoittaa jonkin Josephin saarnan viikko sen jälkeen, kun se oli pidetty, melkein sanasta sanaan, ja kun se oli kirjoitettu, se otettiin minulta pois eli se hävisi mielestäni. Se oli Jumalan minulle antama lahja, ja olen pitänyt päiväkirjaa miltei jokaisesta elämäni päivästä viimeisten 24 vuoden ajan. Voisin kertoa joka päivä, mitä olen tehnyt, kenen seurassa olen ollut ja mitä ympärilläni on tapahtunut, ja opetuksista tai kirkon presidenttikunnan neuvostoista paitsi silloin, kun tiesin, että heidän saarnoistaan oli kirjoitettu raportteja, ja olen

ehdottanut samaa tapaa kahdelletoista ja kehottanut kaikkia kirkon koorumeita pitämään aikakirjaa kokouksistaan ja kanssakäymisestään Jumalan kanssa ja kaikkia miehiä, joilla on pappeus, pitämään aikakirjaa elämästään, etenkin kaikista virallisista toimistaan kirkossa ja Jumalan valtakunnassa.” (Wilford Woodruffin päiväkirja, 17. maaliskuuta 1857; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, s. 129–131.)

Kerro myös, mitä hän kirjoitti eräässä toisessa tilanteessa:

”Haluan sanoa nuorille ystäväilleni, että on suuri siunaus heille ja heidän lapsilleen heidän jälkeensä, jos he pitävät päivittäin kirjaa siitä, mitä heille ja heidän ympärillään tapahtuu. – –

”Mitä minä kirjoittaisin?” te kysytte. Kirjoittakaa mitä tahansa, mikä on säilyttämisen arvoista tai parasta mitä voitte, ja jos aloitate sen kun olette nuoria, se on teille melko helppoa, kun teistä tulee miehiä ja naisia. Kuinka mieluisaa olisikaan teille ja lapsillenne 30, 50 tai 80 vuotta tästä eteenpäin istuutua lukemaan, mitä ympärillänne tapahtui lapsuudessanne ja nuoruudessanne! Ettekö haluaisi lukea, mitä isällenne, äidillenne ja isovanhemmillenne tapahtui, kun he olivat nuoria, ja heidän elämänsä aikana? Mutta tavoite ei ole niinkään saada teitä pitämään päiväkirjaa, kun olette nuoria, kuin saada teitä jatkamaan sitä sitten kun teistä tulee miehiä ja naisia, jopa koko elämänne ajan. Sitä tarvitaan erityisesti sukupolvessa, jossa elätte, sillä te elätte tärkeimmässä sukupolvessa, mitä ihmislapset ovat koskaan nähneet, ja on paljon tärkeämpää, että te alkaisitte pitää päiväkirjaa varhain ja noudattaisitte sitä tapaa elämänne ajan, kuin että muut sukupolvet tekisivät niin.

Te olette Siionin lapsia, ja Jumala on kutsunut vanhempanne rakentamaan Kristuksen kirkkoa ja Jumalan valtakuntaa maan päälle näinä viimeisinä aikoina, ja pian vanhempanne kuolevat ja teidän on otettava heidän paikansa. Teistä tulee isiä ja äitejä ja noista pienistä pojista – – tulee profeettoja, apostoleita ja vanhimpia, ja te elätte niin kauan, että matkustatte saarnaamaan evankeliumia, ja te elätte niin kauan, että saatte Herran sanan. Silloin on hyvin tarpeellista, että pidätte päiväkirjaa ja kirjoitatte muistiin kanssakäymisenne Herran kanssa.” (*”Keep a Journal”, Juvenile Instructor*, 1. tammikuuta 1867, s. 5; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, s. 135.)

Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdat ”Hän merkitsi muistiin tapahtumia” ja ”Hän todisti päiväkirjan kirjoittamisesta ja varoitti tulevia historioitsijoita” (s. 65–66). Kysy sitten:

- Miksi Wilford Woodruffista tuntui, että hänen henkeään oli varjeltu? (Ks. viimeinen kappale kohdasta ”Hän merkitsi muistiin tapahtumia”).
- Mitä sellaisia tapahtumia kirkon historiasta te voisitte kirjoittaa päiväkirjaanne, joita te olette nähneet tapahtuvan?
- Mitä henkilökohtaista hyötyä on päiväkirjan pitämisestä?

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Wilford Woodruff tunnettiin usein nimellä ”Wilford the Faithful” [Wilford Uskollinen]. Elinaikanaan hän saarnasi evankeliumia Yhdysvalloissa ja Isossa-Britanniassa. Hän kastoï monia ihmisiä kirkkoon ja tallensi tietoja tuhansiin päiväkirjansivuihin, jotka kattoivat yli 60 vuotta kirkon historiaa. Hän johti kirkkoa joidenkin sen historian merkittävimpien tapahtumien aikana, mukaan lukien pluraalivioliiton lakkauttaminen, Suolajärven temppelin vihkiminen ja Utahin hyväksyminen osavaltioksi. Wilford Woodruff oli lähetyssaarnaaja, mylläri, kirjanpainaja, maanviljelijä, pioneeri, siirtokuntien perustaja, valtiomies, aviomies, isä, apostoli ja Herran Jeesuksen Kristuksen profeetta.

Wilford Woodruff palveli apostolina yli 50 vuotta ennen kuin hänestä tuli kirkon presidentti. Vuonna 1889, jolloin hänestä tuli kirkon presidentti, kirkossa oli 183 000 jäsentä, 32 vaarnaa, 12 lähetyskenttää ja 3 temppeliä. Hän palveli kirkon presidenttinä yli yhdeksän vuotta. Vuonna 1898, kun Wilford Woodruff kuoli, kirkon jäseniä oli jo 267 251, vaarnoja 40, lähetyskenttiä 20 ja temppeleitä 4 (ks. *2003 Church Almanac*, s. 473, 631).

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Hänet asetettiin apostoliksi.

💡 Selitä oppilaille, että työskennellessään Foxsaarilla (Yhdysvaltain koillisrannikon lähellä) elokuussa 1838 Wilford Woodruff sai tietää Thomas B. Marshilta saamastaan kirjeestä, että hänet oli valittu ilmoituksen kautta täyttämään yksi kahdenoista apostolin koorumin vapaana olevista paikoista. Häntä kehoitettiin tulemaan Missouriin asetettavaksi. Ennen kuin hän ehti paikalle, Missourin kuvernööri Lilburn W. Boggs määräsi kuitenkin pyhät lähtemään osavaltiosta. Wilford Woodruff vietti talven 1838 Illinoisissa ja saapui keväällä Illinoisin Quincyyn yhdessä sinne kokoontuvien pyhien kanssa. Sieltä hän matkusti Brigham Youngin kanssa Far Westiin Missouriin. Seistessään temppelintontilla Far Westissä 26. huhtikuuta 1839 Brigham Young asetti Wilford Woodruffin apostoliksi. Jälkeenpäin he lähtivät lähetystyöhönsä Isoon-Britanniaan ilmoituksessa saatujen ohjeiden mukaisesti (ks. OL 118:5–6).

Hän oli työnsä omistautunut lähetyssaarnaaja.

💡 Kysy oppilailta, tietävätkö he ketään, joka on ollut useammin kuin yhden kerran lähetystyössä. Kerro heille, että Wilford Woodruff palveli lähetyskentällä lähes 13 vuotta ensimmäisistä 16 vuodestaan kirkon jäsenenä. Hän palveli Yhdysvaltain eteläosissa (1834–1836), Yhdysvaltain itäosissa ja Foxsaarilla (1837–1838), Isossa-Britanniassa (1839–1841), toisen kerran Yhdysvaltain itäosissa (1844), Isossa-Britanniassa (Euroopan lähetyskentän johtajana 1844–1846) ja jälleen Yhdysvaltain itäosissa (1848–1850).

Selitä, että kirkon alkuaikoina suuri osa varhaisista käännyneistä oli kotoisin Englannista. Wilford Woodruff ja hänen opettamansa ihmiset vaikuttivat tuhansien kirkkoon liittymiseen ja tulemiseen Kristuksen luokse. Hän ja muut lähetyssaarnaajat menestyivät niin hyvin, että vuoteen 1851 mennessä Isossa-Britanniassa asui kaksi kertaa enemmän kirkon jäseniä (arviolta 30 000) kuin Yhdysvalloissa

(noin 15 000). Esitä seuraavat presidentti Heber J. Grantin sanat presidentti Woodruffista:

”Voin todistaa, että Wilford Woodruff oli totisesti elävän Jumalan palvelija ja Jumalan tosi profeetta. Wilford Woodruff, nöyrä mies, käännöksi ja kasti satoja ihmisiä muutamassa kuukaudessa Herefordshiressa Englannissa. Kahdeksassa kuukaudessa, sikäli kuin nyt muistan, hän kasti 1 500–2 000 sielua. En usko, että maan päällä on milloinkaan ollut toista ihmistä, joka olisi ollut suurempi sielujen käännöksiäjä Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin.” (Julkaisussa Conference Report, kesäkuu 1919, s. 8; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant*, 2003, s. 78.)

Kertaa oppilaan kirjan kohta ”Hän palveli lähetystyössä Englannissa” (s. 65), ja keskustelkaa siitä.

Kysy: Mitkä tekijät kasteiden lisäksi tekevät lähetystyöstä menestyksekkään?

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan seuraava selostus oppilaiden etsiessä muita tapoja, jotka tekevät Wilford Woodruffista menestyksekkään lähetysaarnajan:

Wilford Woodruff kirjoitti päiväkirjaansa seuraavaa vuoden 1840 lopuksi:

”Vuoden 1840 ensimmäisenä päivänä olin vanhin J. Taylorin ja vanhin T. Thurleyn kanssa postilaiva Oxfordilla Atlantilla – – ja viimeisenä päivänä vanhin Kimballin seurassa – – Lontoossa, suuressa Britannian ja maailman metropolissa. Tämä on ollut monessa suhteessa tärkeä vuosi minulle itselleni, kaikille pyhille ja maailmalle yleensä. Koskaan en ole viettänyt yhtä mielenkiintoista vuotta kuin vuosi 1840. Koskaan minua ei ole pyydetty tekemään suurempia uhrauksia tai nauttimaan suuremmista siunauksista. Minut on kutsuttu tekemään uhraus luopua vaimoni ja lasteni seurasta, olla kertaakaan näkemättä heidän kasvojaan, joista yksi on siirtynyt pois ajasta. (Sarah Emma on poissa, enkä näe häntä enää tässä elämässä.)

Koko vuoden olen ollut vieraassa maassa taistelemassa erheittä vastaan ikuisella totuudella, kohdaten monia sellaisten syntisten vastaväitteitä, jotka asettuvat vastustamaan totuutta, ollut kivitettävänä, pahoinpideltyinä ja vastustettuna. Silti Herra on siunannut minua suurella sielujen sadolla lähetystehtävänä sinetteinä. Monta sataa on ottanut vastaan sanan riemuiten ja iloiten ja iloitsee nyt uudesta ja ikuisesta liitosta, jonka mukaan pyhät elävät voimakkaassa toivossa tapaamisesta Jumalamme selestisessä kirkkaudessa. Olen hyvin kiitollinen taivaalliselle Isälleni Hänen suuresta hyvyydestään ja rakastavasta ystävällisyydestään minua ja veljiäni kohtaan kuluneena vuonna, ja Herra olkoon edelleen kanssamme tulevana vuonna.” (Wilford Woodruffin päiväkirja, 31. joulukuuta 1840, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot.)

Senvuotisen työnsä hedelmien joukkoon vanhin Woodruff sisällytti nämä tiedot: Vuoden aikana hän matkusti 4 469 mailia [7 192 km], piti 230 kokousta, osallistui 14 konferenssiin, kasti 336 henkilöä ja auttoi kastamaan 86 muuta, konfirmoi 420 henkilöä ja auttoi konfirmoimaan 50 muuta, asetti 18 vanhinta, 97 pappia, 34 opettajaa ja 1 diakonin, siunasi 120 lasta, voiteli ja siunasi 120

sairasta ihmistä, auttoi keräämään tuhat dollaria *Millennial Star* -lehden, 3 000 laulukirjan ja 5 000 Mormonin kirjan painamiseen sekä avusti 200 kirkon jäsentä muuttamaan Nauvooseen ja Iowaan, kirjoitti 200 kirjettä, sai 112 kirjettä ja joutui neljä kertaa vastakkain vihamielisen väkijoukon kanssa (ks. Wilford Woodruffin päiväkirja, 31. joulukuuta 1840).

Kysy oppilailta:

- Mitä tämä kuvaus kertoo meille Wilford Woodruffin ponnistuksista lähetysaarnajana?
- Mitkä Wilford Woodruffin luonteenominaisuudet auttoivat häntä tekemään Herran työtä?

Wilford Woodruffin ollessa lähetystyössä Joseph ja Hyrum Smith kokivat marttyyrikuoleman.

💡 Pyydä oppilaita ajattelemaan, miten vaikeaa on kuulla rakkaan ihmisen kuolemasta, kun on itse poissa kotoa. Selitä, että profeetta Joseph Smith ja hänen veljensä Hyrum kuolivat marttyyreina 27. kesäkuuta 1844, kun useimmat kahden-toista apostolin koorumin jäsenistä olivat lähetystyössä.

Muutamaa viikkoa myöhemmin vanhin Woodruff kirjoitti päiväkirjaansa seuraavaa:

”En ole vuodattanut kyyneltäkään kuultuani profettojen kuolemasta ennen tätä aamua, vaan koko sieluni on tuntunut karkaistulta kuin teräs.

Vanhin B. Young saapui Bostoniin tänä aamuna. Kävelin hänen kanssaan Temple Streetin numeroon 57, ja menimme tapaamaan sisar Vosea. Veli Young istuutui vuoteelle ja minä suureen tuoliin, ja siinä minä peitin kasvoni ja annoin ensimmäisen kerran periksi surulleni ja murheelleni kirkon profetaan ja patriarkan, Joseph ja Hyrum Smithin puolesta, jotka kirkon viholliset murhasivat. Kylvettyäni kyyneltulvassa tunsin oloni tyyneksi.” (Wilford Woodruffin päiväkirja, 17. heinäkuuta 1844.)

Joseph Smith antoi valtakunnan avaimet kahdelletoista.

💡 Selitä, että viimeisessä kokouksessaan apostolien kanssa ennen kuin nämä lähtivät lähetystyöhön profeetta Joseph Smith antoi heille ohjeita työn jatkamisesta hänen kuolemansa jälkeen. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan luokalle seuraavat Wilford Woodruffin sanat:

”Ymmärrän nyt, että profeetta Josephilla oli täsmällinen aavistus siitä, että se olisi viimeinen kokous, jonka pitäisimme yhdessä täällä lihassa. Olimme saaneet endaumenttimme; kaikki siunaukset, joita koskaan on annettu apostoleille tai profetoille maan päällä, oli sinetöity päämme päälle. Tuossa tilaisuudessa profeetta Joseph nousi seisomaan ja sanoi meille: ’Veljet, olen halunnut elää niin kauan, että näkisin tämän temppelin rakennettuna. Minä en elä niin kauan että sen näkisin, mutta te elätte. Olen sinetöinyt päänne päälle kaikki Jumalan valtakunnan avaimet. Olen sinetöinyt teidän päällenne jokaisen avaimen, voiman, periaatteen, jonka taivaan Jumala on ilmoittanut minulle. Meninpä siis minne tahansa tai teinpä mitä tahansa, valtakunta lepää teidän varassanne.’

Ettekö siis ihmettele, miksi me emme apostoleina voineet ymmärtää, että Jumalan profeetta oltiin riistämässä meiltä? Mutta me emme ymmärtäneet sitä. Jeesuksen Kristuksen ajan apostolit eivät voineet ymmärtää, mitä Vapahtaja tarkoitti sanoessaan heille: 'Minä menen pois. Ellen mene, ei Puolustaja voi tulla luoksenne.' [Ks. Joh. 16:7.] Emme mekään ymmärtäneet, mitä Joseph tarkoitti. 'Mutta', hän sanoi tehtyään niin, 'te Jumalan Karitsan apostolit, veljeni, teidän harteillanne tämä valtakunta lepää; nyt teidän täytyy ryhdistäytyä ja vahvistaa valtakuntaa.' Ja hän esitti myös tämän hyvin epätavallisen huomautuksen: 'Ellette tee niin, te tulette olemaan kirottuja.'

Minä olen viimeinen elossa oleva, joka kuuli nuo sanat. Hän puhui nimittäin totta, sillä eikö kuka tahansa niistä miehistä, joilla on ollut Jumalan valtakunnan avaimet tai apostolinvirka tässä kirkossa, olisi ollut tuomion alainen ja eikö Jumalan viha olisi levännyt heidän päällään, jos he olisivat hylänneet nämä periaatteet tai kieltäneet ne ja kääntyneet niistä ja ryhtyneet palvelemaan itseään sen Jumalan työn asemesta, joka oli uskottu heidän käsiinsä?" (*The Discourses of Wilford Woodruff*, s. 71–72; ks. myös "Valtakunnan avaimet", *Liahona*, huhtikuu 2004, s. 42–43.)

Kysy: Onko kelvollisella pappeudenhaltijalla pappeus vielä kuolemansa jälkeen henkimaailmassa? Lue sitten seuraavat Wilford Woodruffin sanat ja keskustelkaa niistä:

"Sama pappeus on olemassa verhon toisella puolen. Jokainen mies, joka on uskollinen, on siellä koorumissaan. Kun mies kuolee ja hänen ruumiinsa laskeaan hautaan, hän ei menetä asemaansa. Profeetta Joseph Smithillä on tämän taloudenhoitokauden avaimet tällä puolen verhoa, ja hänellä on oleva ne hallussaan kautta iankaikkisuuden lukemattomien aikojen. Hän meni henkimaailmaan avaamaan vankilan ovet ja saarnaamaan evankeliumia miljoonille hengille, jotka ovat pimeydessä, ja jokainen apostoli, jokainen seitsenkymmen, jokainen vanhin jne., joka on kuollut uskossa, ryhtyy palvelutyöhön heti siirtyessään verhon toiselle puolen, ja siellä on tuhat kertaa enemmän saarnattavaa kuin täällä." (*Discourses of Wilford Woodruff*, s. 77.)

Kysy oppilailta: Mitkä avaimet Joseph Smithillä on hallussaan kautta iankaikkisuuden? (Tämän taloudenhoitokauden avaimet.)

Wilford Woodruff ymmärsi temppelien ja temppelitoimitusten tärkeyden.

💡 Kysy oppilailta, mikä on heidän tärkein aineellinen omaisuutensa. Kysy sitten: Miksi myöhempien aikojen pyhät arvostavat enemmän hengellisiä siunauksia kuin aineellista omaisuutta?

Selitä, että pyhät tekivät ahkerasti työtä saadakseen Nauvoon temppelin valmiiksi, jotta he voisivat saada endaumentin. Kun temppeli oli valmis, presidentti Brigham Young ja muut johtajat tekivät pitkää päivää suorittaen toimituksia kelvollisille pyhille, ennen kuin jättivät kauniin temppelinsä. He rakensivat sen suurin uhrauksin, mutta he tiesivät, että heidän täytyisi pian jättää se.

Kysy oppilailta, miltä he arvelevat pioneeripyhistä tuntuvan nyt, kun temppelitoimituksia voidaan jälleen toimittaa Nauvoossa olevassa temppelissä. Kerro, mitä vanhin Wilford Woodruff, silloin kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä, sanoi ensimmäisen Nauvoon temppelin vihkimisen jälkeen:

”Lähdin illansuussa temppeliin, ja pappeuden viittoihimme pukeutuneina me vanhin Orson Hyden ja noin 20 muun Israelin vanhimman kanssa vihimme Herran temppelin, jonka Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on rakentanut, Hänen pyhimmässä nimessään. Se oli meille kiinnostava hetki. Huolimatta Sidney Rigdonin ja muiden monista vääristä ennustuksista, ettei katto nousisi eikä rakennusta saataisi valmiiksi, ja huolimatta väkijoukkojen uhkauksista, ettei meidän pitäisi vihkiä sitä, me kuitenkin olemme tehneet molemmat. – – Vihkimisen lopussa me kohotimme äänemme yhteiseen Hoosianna-huutoon Jumalalle ja Karitsalle, mikä kohosi taivasiin sydämemme iloksi ja lohdutukseksi. Me rukoilimme Israelin leirikunnan puolesta, hyvää säätä, ettei mikään joukkio häiritsisi meitä, ennen kuin vihkiminen olisi ohi. Palasin kotiin kiitollisena etuoikeudesta olla avustamassa Herran temppelin vihkimisessä.” (Wilford Woodruffin päiväkirja, 30. huhtikuuta 1844.)

Kirkon jäsenet löysivät uuden kodin Suolajärven laaksosta.

💡 Muistuta oppilaita siitä, että myöhempien aikojen pyhiä oli vainottu katkerasti ja heidät oli karkotettu kodeistaan. Vuonna 1847 he matkasivat laaksoon, jota monet tutkimusmatkailijat pitivät asumiskelvottomana. Silti he olivat päättäneet löytää paikan, jossa he voisivat elää rauhassa kaukana roskaväestä ja turmeltuneista johtajista, jotka pyrkivät hävittämään heidät. He perustivat uuden kodin Great Salt Lake Basiniin. Vaikka jotkut tutkimusmatkailijat pitivät aluetta liian kuivana, pioneerin mielestä se oli turvapaikka vainolta. Lue, mitä vanhin Woodruff kirjoitti nähdesään laakson ensimmäisen kerran 24. heinäkuuta 1847:

”Tämä on tärkeä päivä elämässäni ja Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon historiassa. Tänä tärkeänä päivänä matkattuamme leiri-paikastamme 6 mailia [10 km] syvän rotkolaakson halki, joka päättyi kanjoniin viimeisen puron jälkeen, saimme kokonaan näkyviimme suuren laakson tai altaan, Suolajärven, ja lupauksen maan, jonka Jumala oli kädellään varannut pyhille lepopaikaksi, jonne osa Jumalan Siionia rakennetaan. Katselimme ihmetellen ja ihailien laajaa, hedelmällistä, viljavaa laaksoa, joka lepäsi noin 25 mailin [40 km] pituudelta ja 16 mailin [26 km] leveydeltä vehreyden runsaimpaan asuun pukeutuneena ja jonka keskellä sijaitsi iso suolavetinen järvi – – jossa saattoi nähdä suuria saaria, ja kohti pilviä kurottavia vuoria, myös loistavan laakson täynnään mitä parhaita makean veden lähteitä, jokia, puroja ja erikokoisia virtoja, joissa kaikissa oli hyvin taimenia ja muita kaloja ja joiden vedet laskivat Isoon Suolajärveen. Sydämemme todella iloitsi raskaan 1 200 mailin [1 900 km] matkan jälkeen Winter Quartersista Plattejokien tasankojen, Black Hillsin jyrkänteiden ja Kalliovuorten halki ja ikuisten sego-seutujen polttavan hiekan ja pajukkonotkelmien ja kivisten kanjonien ja kantojen ja kivikkojen halki katsellessamme niin laajalle ulottuvaa laaksoa, joka oli ikuisen lumen peittämien ikikukkuloiden ja vuorten katkeamattoman ketjun täysin ympäröimä, lukemattomien huippujen kohotessa pyramidien tavoin kohti taivasta, asettaen eteemme yhdellä silmäyksellä luultavasti suurenmoisimman ja mahtavimman maiseman maapallolla. Mielessäme laukkasivat mieluisat ajatukset toisensa jälkeen ajatellessamme, että muutamien vuosien päästä Jumalan huone kohoaisi vuorten huipulla samalla kun Siionin

asukkaat muuttaisivat laaksot hedelmätarhoiksi, viinitarhoiksi, puutarhoiksi ja pelloiksi, ja kansoille nostettaisiin viiri sinne kokoontumisen merkiksi.” (Wilford Woodruffin päiväkirja, 24. heinäkuuta 1847.)

Pyydä luokkaa laulamaan kolmas säkeistö laulusta ”Pelvotta käykää” (*MAP-lauluja*, 17). Kysy sitten: Mistähän syystä pyhät olivat halukkaita kestämään niin pitkän ja vaikean matkan ja asettumaan laaksoon, jota muut pitivät kuivana ja asumiskelvottomana?

Wilford Woodruff piti kalastamisesta.

💡 Kerro oppilaille, että yksi Wilford Woodruffin mieluisimmista ajanvietteistä oli kalastaminen. Wilford Woodruff nautti suuresti kalastamisesta isänsä sahalle käyttövoiman antavassa joessa, Englannin taimenvirroissa ja Kalliovuorten joissa. Hän oppi Englannissa kalastamaan perhoilla, ja hänet tunnettiin myöhemmin yhtenä parhaista perhokalastajista varhaisten pioneerien joukossa.

Kysy: Mikä merkitys rentoutumisella on kiireisen aikataulun vaatimuksista suoriutumisen?

Selitä, että vuonna 1892 silloin 85-vuotias presidentti Woodruff kirjoitti *Forest and Stream* -nimiselle lehdelle kirjeen rentouttavasta patikkamatkasta Utahin Uintahvuorilla. Kirjeessään hän muisteli kiinnostustaan kalastamiseen:

”Synnyin – – taimenjoen rannoilla, joen, joka oli pyörittänyt isoisäni ja isäni omistaman myllyn ja sahan rattaita monet vuodet. Heti kun olin riittävän vanha kantamaan onkivapaa, aloitin taimenten pyytämisen, mitä olen jatkanut aika ajoin lähes 80 vuoden ajan.

Vietin monta vuotta elämästäni Ashlandissa Oswegon piirikunnassa New Yorkissa Ontariojärven itärannalla. Siellä ollessani autoin eräänä aamuna pyydystämään 500 lohta, joista vain muutama oli alle 20 naulaa [9 kg] ja muutamat painoivat 40 naulaa [18 kg]. Kalastin ensimmäisen kerran perholla taimenta ja lohta Englannissa ja Skotlannissa vuonna 1845.” (“Utah Fish and Game Notes”, *Forest and Stream*, 22. syyskuuta 1892, s. 249.)

Wilford Woodruffista tuli kirkon presidentti John Taylorin jälkeen.

💡 Kerro oppilaille, että 26. heinäkuuta 1887 vanhin Wilford Woodruff oli Sanpeten piirikunnassa Utahissa kuullessaan presidentti John Taylorin kuolemasta Kaysvillessä Utahissa. Lue seuraava päiväkirjamerkintä, jossa Wilford Woodruff kertoo ajatuksiaan presidentti Taylorin kuolemasta. Pyydä oppilaita kuuntelemaan esimerkkejä nöyryydestä, jota hän tunsu tajutessaan, että hän tulisi johtamaan kirkkoa.

”Presidentti John Taylor kuoli tänään viisi minuuttia vailla kahdeksan, mikä laskee Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta huolehtimisen vastuun minun harteilleni kirkon presidenttinä tai kahdentoista apostolin presidenttinä, joka [koomi] on kirkon johtava auktoriteetti ensimmäisen presidenttikunnan puuttuessa. Se saattaa minut hyvin erikoiseen tilanteeseen, asemaan, jota en ole koskaan elämäni aikana odottanut. Mutta Jumalan sallimuksesta se on laskettu päälleni, ja rukoilen Jumalaa, taivaallista Isääni, antamaan

minulle armoa tehtävieni mukaan. Se on suuri ja vastuullinen asema kenen tahansa ihmisen täytettäväksi ja asema, jossa tarvitaan suurta viisautta. En ole koskaan odottanut eläväni kauemmin kuin presidentti Taylor – – mutta niin on tapahtunut. – – Voin vain sanoa, että ihmeelliset ovat tiesi, oi Herra Jumala Kaikkivaltias, sillä Sinä olet todellakin valinnut sen, mikä tässä maailmassa on heikkoa, tekemään työtäsi maan päällä. Olkoon palvelijasi Wilford valmis mihinkin tahansa, mikä häntä odottaa maan päällä, ja olkoon hänellä voimaa suorittaa mitä tahansa, mitä taivaan Jumala vaatii hänen käsistään. Pyydän tätä taivaallisen Isäni siunausta Jeesuksen Kristuksen, elävän Jumalan Pojan, nimessä.” (Wilford Woodruffin päiväkirja, 26. heinäkuuta 1887; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff, 2005, s. XXXII.*)

Hän antoi virallisen julistuksen saatuaan ilmoituksen.

Yksi haastavimmista vaiheista kirkon historiassa oli aika, jolloin kirkon jäseniä vai-
nottiin tavattomasti pluraaliavioliiton harjoittamisen vuoksi. Herra ilmoitti presi-
denti Wilford Woodruffille, mitä pyhille tapahtuisi, jos he jatkaisivat sen harjoit-
tamista. Herra neuvoi presidentti Woodruffia antamaan pyhille käskyn ”pidättyä
solmimasta mitään avioliittoa, jonka maan laki kieltää” (VJ 1).

Tutki oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdat ”Manifesti saatiin ilmoituksen
kautta” ja ”Jumala on peräsimmä” (s. 69–70). Ja oppilaat kahteen ryhmään ja
pyydä kumpaakin ryhmää lukemaan toinen kohdista ja tekemään siitä yhteenveto
sekä kertomaan, mitä he oppivat.

Kerro, mitä presidentti Wilford Woodruff sanoi sitoutumisestaan seurata Herraa:

”Haluan sanoa koko Israelille, että en ole ottanut tätä askelta tämän julistuk-
sen antamiseksi ilman Herran edessä esitettyä harrasta rukousta. Menen pian
henkimaailmaan, kuten muutkin minun ikäiseni ihmiset. Odotan näkeväni
taivaallisen Isäni – henkeni Isän – kasvot; odotan näkeväni Joseph Smithin,
Brigham Youngin, John Taylorin ja apostoleiden kasvot, ja omasta puoles-
tani olisin mieluummin halunnut tulla ammutuksi kuin päättää jotakin sel-
laista, mikä ei olisi mieluista Jumalan silmissä tai taivaitten edessä. Minun
elämäni ei ole sen arvokkaampi kuin toistenkaan. En ole tietämätön tun-
teista, joita valitsemani suunta on synnyttänyt, mutta olen tehnyt velvolli-
suuteni, ja kansakunnan, johon kuulumme, täytyy olla vastuussa siitä, mitä
nyt on tehty tämän periaatteen suhteen.” (*Deseret Weekly, 18. lokakuuta*
1890, s. 552; ks. myös *Kirkon historia aikojen täytyessä, 2005, s. 471.*)

Kysy: Miksi on tärkeää huolehtia enemmän siitä, että on mieleen Jumalalle kuin
siitä, että on mieleen ihmisille?

Presidentti Wilford Woodruff sai ilmoitusta kirkon johtamiseen.

Selitä, että presidentti Wilford Woodruff opetti kirkon jäsenille, että jatkuva ilmoi-
tus oli välttämätöntä kirkon edistymiselle. Esitä oppilaille osa seuraavista presi-
denti Woodruffin ajatuksista tai ne kaikki:

”Haluan sanoa myöhempien aikojen pyhille, että me elämme hyvin tärkeänä aikana. Meitä on siunattu voimalla ja valtuudella, kun saamme Jumalan käsikystä pitää hallussamme pyhää pappeutta, olla maan päällä ja lunastaa sekä elävät että kuolleet. – Herra ei antaisi minun olla tässä asemassa päivääkään elämästäni, ellen olisi vastaanottavainen Pyhälle Hengelle ja Jumalan ilmoituksille. Päivä on kulunut tämän kirkon kohdalla liian pitkälle, jotta se voisi olla vailla ilmoitusta. Sen lisäksi, että kirkon presidentillä pitää olla tämä lahja ja että hänen tulee antaa se kansalle, hänen neuvonantajillaan ja apostoleilla ja kaikilla miehillä, joilla on pyhä pappeus, jos he pitävät kutsumuksensa kunniasa, pitää olla tämä lahja itsellään ja auttamassa heitä heidän tehtävissään, vaikka heitä ei ehkä kutsutakaan saamaan ilmoituksia koko kirkon johtamiseksi ja ohjaamiseksi. –

Haluan sanoa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidenttinä, että meidän pitäisi nyt mennä eteenpäin ja edistyä. Emme ole saaneet vielä kaikkia ilmoituksia. Emme ole vielä tehneet kaikkea Jumalan työtä. – Meillä on ollut profeettoja ja apostoleita. Presidentti Young, joka seurasi presidentti Joseph Smithiä, johti meidät tänne. Hän perusti nämä temppelit ja toteutti kutsumuksensa ja virkansa tarkoitukset. Hän laski tämän suuren tässä korttelissa sijaitsevan temppelin sekä muiden Israelin vuorilla sijaitsevien temppelien perustukset. Mitä varten? Jotta toteuttaisimme näitä lunastuksen periaatteita kuolleiden hyväksi. Hän sai päätökseen kaiken, mitä Jumala vaati hänen käsistään. Mutta hän ei saanut kaikkia ilmoituksia, jotka kuuluvat tähän työhön, eikä niitä saanut presidentti Taylor eikä ole saanut Wilford Woodruff. Tälle työlle ei ole loppua, ennen kuin se on täydellinen.” (*Millennial Star*, 21. toukokuuta 1894, s. 324–325.)

Selitä, että presidentti Wilford Woodruff sai ilmoituksen, joka selvensi sitä, kuinka temppelityötä tulee tehdä. Kirkon alkuaikoina jotkut ihmiset *adoptoitiin* sinetöimällä heidät temppelissä uskollisiin johtajiin, jotka eivät olleet heille sukua. Tämä käytäntö sinetöidä suvun ulkopuolisiin oli yleinen 8. huhtikuuta 1894 saakka, jolloin presidentti Woodruff esitti seuraavan lausunnon:

”En ole ollut tyytyväinen eikä myöskään presidentti Taylor eikä yksikään ihminen sitten profeetta Josephin, joka on ollut osallisena adoptointitoimituksessa Jumalamme temppeleissä. Meistä on tuntunut, että tästä aiheesta olisi ilmoitettava enemmän kuin se, mitä olimme saaneet. Saimme St. Georgen temppelissä ilmoituksia, jotka presidentti Young esitteli Jumalan kirkolle. Siellä tehtiin muutoksia, ja meidän on tehtävä vielä lisää muutoksia ollaksemme mieleen taivaalliselle Isällemme, ollaksemme mieleen kuolleillemme ja itsellemme. Kerron teille, mitä jotkin niistä ovat. Olen rukoillut tästä asiasta, ja veljeni ovat rukoilleet. Meistä on tuntunut, kuten presidentti Taylor sanoi, että meidän oli saatava lisää ilmoitusta sinetöimisestä adoptoimisen lain kautta. Mitä nämä muutokset sitten ovat? Yksi niistä on adoptoimisen periaate. Kun miehiä ja naisia alettiin adoptoida Nauvoon temppelissä, hyvin monet ihmiset adoptoitiin sellaisten miesten lapsiksi, joiden jälkeläisiä he eivät olleet. –

Millaisia tunteita se on herättänyt Israelissa? Heistä on tuntunut, että he ovat halunneet tulla adoptoituiksi. – Kun menin Herran eteen kysymään,

kehen minut pitäisi adoptoida (meitä adoptoitiin silloin profeettoihin ja apostoleihin), Jumalan Henki sanoi minulle: 'Eikö sinulla ole isää, jonka lapsi olet?' 'Kyllä minulla on.' 'Miksi et sitten kunnioita häntä? Miksi sinua ei adoptoitaisi [sinetöidä] häneen?' 'Niin', minä sanoin, 'se on oikein.' Minut [sinetöitiin] isääni, ja minun olisi pitänyt huolehtia siitä, että isäni tuli sinetöidyksi isäänsä ja niin edelleen taaksepäin, ja velvollisuus, josta haluan nähdä jokaisen temppeliä johtavan miehen huolehtivan tästä päivästä eteenpäin ja ikuisesti, ellei Herra Kaikkivaltias toisin káske, on, että jokainen ihminen [sinetöidään] isäänsä. Kun ihminen saa endaumentit, [sinetöikää] hänet hänen isäänsä, ei Wilford Woodruffiin eikä kehenkään muuhun mieheen hänen isiensä suvun ulkopuolella. Se on Jumalan tahto tälle kansalle.

Rukouksissani Herra ilmoitti minulle, että oli minun velvollisuuteni káskeä koko Israelia panemaan täytántöön tämä periaate, ja tuon ilmoituksen täytty-myksenä esitän sen tälle kansalle. Sanon kaikille, jotka tekevät työtä näissä temppeleissä: Toteuttakaa tätä periaatetta, niin silloin otamme yhden askeleen eteenpäin siitä, mitä olemme tehneet aiemmin. Minä ja neuvonantajani keskustelimme tästä ja olimme siitä yhtä mieltä, ja jälkeinpäin me esitimme sen kaikille apostoleille, jotka olivat täällä – –, ja Herra ilmoitti jokaiselle näistä miehistä – ja he todistaisivat siitä, jos olisi heidän asiansa puhua – että se oli Herran sana heille. En ole koko elämäni aikana tässä kirkossa kohdannut mitään, mistä olisi suurempi yksimielisyys kuin oli tästä periaatteesta. He kaikki tuntevat sen olevan oikein ja että se on velvollisuutemme. – – Jumalan Henki on kanssamme tässä asiassa. Me haluamme myöhempien aikojen pyhien tästä eteenpäin jäljittävän sukulinjansa niin pitkälle kuin mahdollista ja tulevan sinetöidyksi isiinsä ja äiteihinsä. Sinetöikää lapset vanhempia, ja jatkakaa tätä ketjua niin pitkälle kuin pystytte." (*Millennial Star*, s. 337–339; ks. myös Boyd K. Packer, "Perhe ja iankaikkisuus", *Valkeus*, elokuu 1971, s. 237.)

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan yhdeksäs uskonkappale. Kysy sitten:

- Kuinka presidentti Woodruffin opetus adoptoimisesta näkyy yhdeksännessä uskonkappaleessa?
- Miksi teidän mielestänne jatkuvan ilmoituksen oppi on välttämätön?

Suolajärven temppelin vihkiminen innoitti pyhiä etsimään esivanhempiaan.

 Pyydä luokkaa ottamaan esiin OL 110:13–15 ja yhtä oppilasta lukemaan jakeet. Kysy: Millä tavoin lasten sydämet ovat kääntyneet heidän isiensä puoleen?

Selitä, että Suolajärven temppelin vihkiminen vuonna 1893 ja presidentti Wilford Woodruffin saama ilmoitus temppelisinetöinneistä innoitti perustamaan Utahin sukututkimusseuran. Tämän järjestön avulla jäsenet pääsivät käsiksi aikakirjoihin, joista he voisivat etsiä esivanhempiaan.

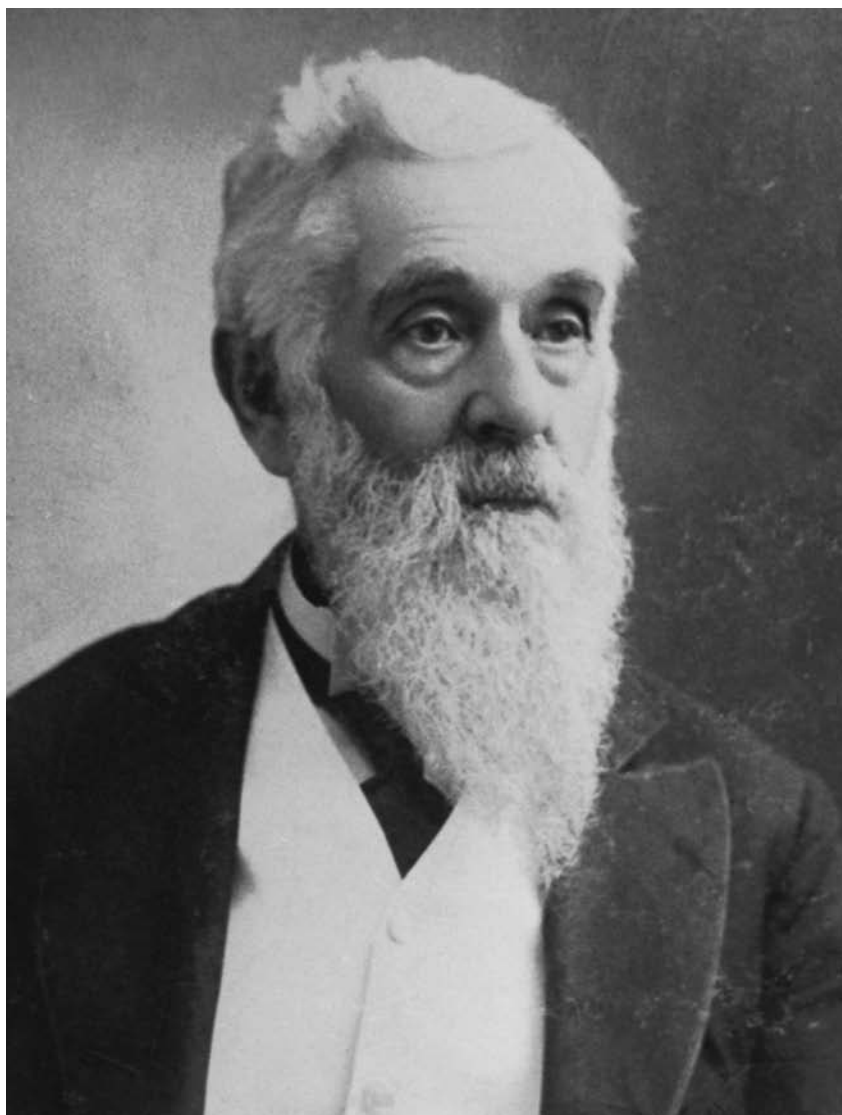
Kysy: Kuinka te voitte tehdä temppelityötä esivanhempienne puolesta tässä vaiheessa elämääne?

Pyydä yhtä oppilasta kertomaan lyhyesti ajatuksiaan sukututkimuksesta. Kannusta oppilaita aloittamaan tulevilla viikolla jokin sukututkimustehtävä – kokoamaan esivanhempiansa nimiä, aloittamaan henkilöhistoria, haastattelemaan vanhempia tai isovanhempia heidän elämästään jne.

LUKU 5

Lorenzo Snow

KIRKON VIIDES PRESIDENTTI

© IRI

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Kun Lorenzo Snow syntyi Ohiossa 3. huhtikuuta 1814, suuri osa maailmaa oli sodassa. Amerikan Yhdysvallat taisteli Britanniaa vastaan. Ranska oli keskellä Napoleonin sotia Euroopassa. Latinalaisessa Amerikassa itsenäisyysodot jatkuivat.

Lorenzo Snow oli kuusivuotias vuonna 1820, kun profeetta Joseph Smith sai ensimmäisen näyn pyhässä lehdossa. Lorenzo kastettiin 16 vuotta myöhemmin Kirtlandissa Ohiossa 22-vuotiaana.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Lorenzo Snow'n vanhemmat kannustivat vastuuntuntoisuuteen ja avarakatseisuuteen.

💡 Tee yhteenveto oppilaille johdantokappaleesta sekä oppilaan kirjan kohdasta "Hän oppi jo varhain elämässään kantamaan vastuuta" (s. 77). Tähdennä, että Lorenzo Snow oppi hoitamaan perheen maatilaa isänsä ollessa poissa. Kysy: Kuinka työ maatilalla on saattanut auttaa Lorenzo Snow'ta valmistautumaan tuleviin tehtäviinsä elämässä?

Vertaa Lorenzo Snow'n kotielämää sellaisena kuin sitä on kuvattu oppilaan kirjan kohdassa "Häntä opetettiin olemaan myötätuntoinen, avarakatseinen ja suvaitsevainen" (s. 77) seuraaviin presidentti Gordon B. Hinckleyn neuvoihin. Pyydä oppilaita sanomaan, miten Snow'n perhe noudatti presidentti Hinckleyn tähdentämiä periaatteita.

"Olemme kaikki yksilöitä. Olemme kaikki erilaisia. Tuota erilaisuutta on kunnioitettava." (*Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, s. 661.*)

"Meidän on tehtävä lujemmin työtä rakentaaksemme keskinäistä kunnioitusta, kärsivällisyyden asennetta, suvaitsevuuksia toisiamme kohtaan mahdollisesti omaksumistamme opeista ja filosofioista riippumatta. Näissä asioissa te ja minä saatamme olla eri mieltä. Mutta me voimme olla sitä arvostaen ja kohteliaasti." (*Teachings of Gordon B. Hinckley, s. 665.*)

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan 11. uskonkappale. Kysy sitten:

- Kuinka me voimme arvostaa muita silloinkin, kun olemme eri mieltä heidän kanssaan?
- Miksi muiden arvostaminen on tärkeä osa myöhempien aikojen pyhien elämäntapaa?

Lorenzo Snow oppi evankeliumia kirkon jäsenten esimerkin ja opetusten avulla.

💡 Selitä oppilaille, että kirkon lähetyssaarnaajat läheisessä Ohion Kirtlandissa ottivat yhteyttä Snow'n perheeseen ja opettivat sitä. Sen tuloksena Lorenzo Snow'n äiti ja Lenora-sisko kastettiin vuonna 1831. Hänen Eliza-siskonsa kastettiin vuonna 1835. Lorenzo sen sijaan ei osoittanut juurikaan kiinnostusta oppeihin moneen vuoteen. Päätettyään käydä koulua Ohion Oberlinissa hän lähti 80 kilometrin matkalle. Sen aikana hän tapasi David W. Pattenin, yhden ensimmäisistä tämän taloudenhoitokauden apostoleista.

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan seuraava selonteko, jossa kuvataan, millainen vaikutus tällä tapaamisella oli Lorenzo Snow'hun hänen sisarensa Eliza R. Snow'n muistiin merkitsemänä:

”Matkallaan Oberliniin veljeni tapasi sattumalta David W. Pattenin, tapaus, jonka hän toistuvasti mainitsee yhtenä noista ihmiselämän näennäisen merkityksettömistä tapahtumista, jotka jättävät lähtemättömän jäljen. Tämä herrasmies oli evankeliumin täyteyden varhainen esitaistelija. – Kun veljeni keskusteli hänen kanssaan, sen filosofisen pohdinnan syvyys ja kauneus, johon tämä innoitettu vanhin näytti perehtyneen läpikotaisin, teki häneen hyvin suuren vaikutuksen. – Siitä lähtien veljeni mielelle avautui uusi alue uusine ajatuskulttuurineen, eikä sen vaikutus ole koskaan pyyhkiytynyt pois.”
(*Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 4.)

Pyydä oppilaita kertomaan jokin kokemus, jolloin he ovat tavanneet henkilön, joka ei ehkä ensin vaikuttanut merkitykselliseltä mutta joka myöhemmin osoittautui hyvin tärkeäksi heidän elämässään. Lue seuraavat edesmenneen kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin Neal A. Maxwellin sanat kanssakäymisestämme muiden kanssa:

”Niin kovin usein monien muiden kiitettävien siunausten joukossa elämälle ovat tyyppillisiä ihmisten elämän yhteen kietoutumiset, joita pystymme tuskin laskemaan. Mutta miksi meidän pitäisi yllättyä? Emmekö joskus käytä sellaisia ilmaisuja kuin ’ystäviä ensi näkemältä’ ja ’sukulaissielut’? Sillä loppujen lopuksi ne, jotka ovat henkilökohtaisessa vaikutuspiirissämme, muodostavat todellakin meidän erityisen osamme ihmiskuntaa – ne, joita Jumala odottaa meidän erityisesti rakastavan ja palvelevan. Toisiaan leikkaavissa ympyröissämme, olivatpa ne kooltaan ja laajuudeltaan millaisia tahansa, on monia käyttämättömiä mahdollisuuksia palvelulla, jopa ’yllin kyllin’ (OL 104:17). Nämä risteämät tarjoavat onneksi moninkertaisia mahdollisuuksia, ja ne voivat tuoda ’lukemattomia siunauksia’. –

Mitä nämä yhteen kietoutuneet ihmissuhteet merkitsevät? Varmasti sitä, että Jumala on mukana etenkin meidän jokaisen elämän yksityiskohdissa siinä määrin kuin sallimme.” (*One More Strain of Praise*, 1999, s. 97 ja 103.)

Kysy: Mitä te voitte tehdä rakastaaksenne ja palvellaksenne ihmisiä ”erityisessä osassanne ihmiskuntaa”?

Jaa oppilaat kolmeen ryhmään ja pyydä kutakin ryhmää valmistamaan lyhyt suullinen raportti yhdestä seuraavista oppilaan kirjan kohdista: ”Hänen äitinsä ja kaksi sisartaan kokivat kääntymyksen” (s. 77–78), ”Hän suhtautui kirkkoon avoimesti ja myötämielisesti” (s. 78) ja ”Hän tarkkaili jäseniä huolella ennen kuin otti kasteen” (s. 78). Ennen näitä suullisia raportteja voit halutessasi kutsua sellaisia oppilaita, jotka eivät ole kasvaneet myöhempien aikojen pyhien kodissa, kertomaan lyhyesti, kuinka he saivat tietää evankeliumista. Ellei luokassasi ole tällaisia oppilaita, kerro jostakusta tuntemastasi henkilöstä, joka on tutustunut kirkkoon. Pyydä sitten kunkin ryhmän edustajaa raportoimaan Lorenzo Snow'n kääntymyksestä. Kysy oppilailta:

- Miksi kirkon jäsenten esimerkki saattaisi olla kääntymisprosessissa yhtä tärkeä kuin evankeliumin totuudellisuus?
- Kuinka kirkon jäsenet voivat parhaiten rohkaista sukulaisia kuuntelemaan evankeliumin sanomaa?

Pyydä oppilaita ajattelemaan esimerkkiä, jonka he ovat antaneet sanoillaan ja teoillaan niille, jotka eivät ole kirkon jäseniä. Jos heistä tuntuu, että muutos on tarpeen, kannusta heitä asettamaan tavoitteita ja tekemään muutoksia elämässään.

Lorenzo Snow sai lujan todistuksen Pyhän Hengen kautta.

💡 Kertaa oppilaiden kanssa kaksi ensimmäistä kappaletta oppilaan kirjan kohdasta ”Hän tutki, hänet kastettiin ja hän sai todistuksen palautuksen todellisuudesta” (s. 78–79). Pyydä heitä tekemään yhteenveto syistä, joiden vuoksi Lorenzo Snow teki päätöksen mennä kasteelle. Kysy sitten: Mitä Lorenzo Snow toivoi saavansa ottamalla kasteen?

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen kohdat 3. Nefi 11:32–35 ja 3. Nefi 12:1–2. Kysy: Mitä kaste ”tulella ja Pyhällä Hengellä” tarkoittaa?

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen loput kappaleet Lorenzo Snow’n kääntymystään koskevasta selonteosta oppilaan kirjan kohdasta ”Hän tutki, hänet kastettiin ja hän sai todistuksen palautuksen todellisuudesta” (s. 79). Kysy sitten oppilailta:

- Kuinka Lorenzo Snow sai ”täydellisen tiedon” evankeliumin periaatteista, jotka hän oli hyväksynyt ottamalla kasteen?
- Miksi Pyhän Hengen todistus edellyttää, että henkilön, joka sitä tavoittelee, on ponnistettava sen eteen?

Lorenzo Snow’lla oli vahva halu olla lähetyssaarnaaja.

💡 Kehota lähetystyössä jo palvelleita oppilaita tai oppilaita, jotka ovat lähdössä lähetystyöhön, kertomaan, mikä motivoi heitä ottamaan vastaan kutsun palvella tai miksi he haluavat palvella. Lue oppilaan kirjan kohta ”Hän halusi palvella Jumalaa” (s. 79–80) ja pyydä oppilaita kuuntelemaan, mikä motivoi Lorenzo Snow’ta palvelemaan lähetystyössä.

Kysy: Miksi Lorenzo Snow tavoitteli etuoikeutta palvella lähetyssaarnaajana? Kerratkaa sitten oppilaan kirjan kohta ”Tärkeitä tapahtumia Lorenzo Snow’n elämässä” (s. 76) ja pankaa merkille hänen lähetystyöpalvelunsa.

Pyydä oppilaita lukemaan OL 4. Kysy sitten:

- Mikä tekee meidät päteviksi palvelemaan lähetyssaarnaajina?
- Kuinka me voimme valmistautua palvelemaan Herraa paremmin?
- Kuinka lähetystyössä palveleminen voi vaikuttaa loppuelämäänne?

Herra varjeli Lorenzo Snow’ta hänen lähetystyötehtävissään.

💡 Lue seuraava kirje, jonka Lorenzo Snow kirjoitti tädilleen kuvaillen matkaa New Yorkista Liverpooliin Englantiin:

”Valtameren ylitys kesti 42 päivää, ja sinä aikana jouduimme kolmeen kauharaan myrskyyn – myrskyyn, joita valtamereen tottuneet sanoivat hyvin vaarallisiksi. Koska olin tottumaton myllertäviin aaltoihin, en kyennyt tekemään

vertailuja, mutta monissa tilanteissa näkymä oli lievästikin sanottuna pelottavan kauhistuttava. En ollenkaan yllättynyt, että miehet, naiset ja lapset, jotka eivät olleet oppineet turvaamaan Jumalaan, väänтелиvät käsiään pelon tuskassa ja itkivät. Minä turvasin Häneen, joka on luonut meret ja määrännyt niiden rajat. Minä olin Hänen asiallaan. – –

Myrskyn tyyntyttyä ja suuren syvyyden sydämen asetuttua rauhalliseen lepoon – – laiva etenee jälleen halkoen aaltoja arvokkaan ylväästi ilon ja kiitollisuuden täyttäessä jokaisen rinnan.” (Julkaisussa *Biography and Family Record*, s. 49–50.)

Kerro oppilaille, että pian Isoon-Britanniaan saavuttuaan vanhin Snow nimitettiin johtamaan kirkkoa Lontoossa. Kirkon kasvu tuona aikana oli merkittävää. Mutta kuten menestystä seuraa usein vastustajan vastarinta, niin vanhin Snowkin pian kohtasi näkymättömän pahuuden voiman vastustusta. Esitä seuraava kertomus, jonka hänen sisarensa Eliza on kirjoittanut muistiin:

”Vetäydyttyään levolle yöksi hän heräsi unesta mitä hämmentävimpiin ääniin. Näytti siltä kuin jokainen huonekalu huoneessa olisi pantu liikkeelle törmäillen – – edestakaisin toisiaan vasten niin hirvittävällä raivolla, että nukkuminen ja lepääminen oli aivan mahdotonta.

Hän kesti kursailemattomia vieraita useana yönä ajatellen joka yö, että se olisi viimeinen, että ne lähtisivät yhtä kutsumattomina kuin tulivatkin, kunnes hänen mieleensä tunkeutui totuus, että niin kauan kuin hän säyseästi alistuisi niiden hyökkäyksiin, niin kauan ne tekisivät niitä uudelleen. Jotakin täytyi tehdä. Hänen oli vaadittava isännän oikeuksia omassa asunnossaan.

Sen mukaisesti hän paastottuaan päivän ja ennen polvistumistaan rukoilemaan, kuten hänen tapansa oli ennen yölevolle vetäytymistä, luki ääneen luvun Raamatusta, ja sitten Jeesus Nasaretilaisen nimessä ja pyhän pappeuden valtuudella hän nuhteli noita henkiä ja käski niiden lähteä talosta – meni nukkumaan, eikä häntä enää häiritty. Mutta yksi tappio ei noita henkiä masentanut. Ei kulunut kauankaan, kun monista kirkon jäsenistä tuli tyytymättömiä ja he kapinoivat avoimesti jopa siinä määrin, että oli tuskallisen välttämätöntä erottaa heitä melkoinen joukko.” (*Biography and Family Record*, s. 54.)

Selitä, että vaikka vastustus oli jatkuvaa käännytystyössä, kirkko jatkoi kasvamistaan ja etenemistään. Puoli vuotta sen jälkeen kun vanhin Snow nimitettiin johtamaan kirkkoa Lontoossa, jäsenmäärä oli lisääntynyt alle sadasta 220 jäseneseen. Kysy oppilailta:

- Mikä olisi saattanut olla tuloksena vanhin Snow’n kohtaamisesta vastustajan kanssa, jos hän olisi pelännyt tai jos hänellä ei olisi ollut uskoa?
- Mitä kokemuksia teillä on vastustuksen tai jopa vainon kohtaamisesta uskonnetähden?
- Miksi me koemme koettelemuksia silloinkin kun elämme vanhurskaasti?

Kysy oppilailta, kuinka he vastaisivat seuraavaan kysymykseen, jonka ryhmä 12-vuotiaita diakoneja esitti: ”Miksi meidän pitäisi edes suunnitella lähtöä lähetystyöhön, kun maailmassa on niin paljon vaaroja?” Viittaa sitten kohtiin OL 35:13–14

ja 84:88 ja esitä seuraavat kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin M. Russell Ballardin sanat:

”Lähetyssaarnaajamme eivät ole osallistuneet tähän suureen työhön ilman vakavia haasteita, koettelemuksia ja vaikeuksia. Lähetyssaarnaajien vanhemmat ovat aina tunteneet riskin rakkaan lapsensa menettämisestä lähetyksentällä onnettomuuden tai sairauden uhrina. Nyt meidän on lisättävä lähetystyöpalveluksen riskeihin mahdolliset terroriteot. – –

Kuitenkaan [vanhemmilla ja tulevilla lähetyssaarnaajilla] ei ole mitään syytä pelätä, että lähetystyöhön meneminen olisi jotenkin erityisen vaarallista tai riskialtista. – – Lähetyssaarnaajilla on – – paljon pienempi kuolinriski kuin muilla samanikäisillä.” (”Velvollisuudet, palkinnot ja riskit”, *Valkeus*, tammi-kuu 1990, s. 31, 32.)

Voit myös halutessasi esittää jotkin tai kaikki seuraavista Lorenzo Snow’n kertomista kokemuksista siitä, kuinka häntä varjeltiin hänen palvellessaan Herraa:

”Kun olin veli Smithin talossa Stark Countyssä Ohiossa, näin eräänä iltana unta, että järjestelyt minun pahoinpitelemisekseni olivat käynnissä. Istuessani unen näkemistä seuranneena iltana puhelemassa ystävien kanssa, jotka olivat tulleet käymään luonani, ovelta kuului äänekäs koputus ja sen jälkeen sisään astui kaksi hyvin pukeutunutta nuorukaista, jotka pyysivät minua kohteliaasti seuraamaan heitä koululle noin mailin [1,6 km] päähän ja puhumaan sinne jo kokoontuneelle kuulijakunnalle. Edellisyydenä näkemäni uni välähti heti mieleeni, kun he epäröityäni hieman alkoivat itsepintaisesti pyydellä minua ottamaan vastaan kutsunsa, ja kerroin heille, etten voinut täyttää heidän toiveitaan. He jatkoivat sinnikkäästi ja vaativat minua seuraamaan heitä. Kun he tulivat vakuuttuneiksi siitä, että päätökseni olla taipumatta oli järkähtämätön, he eivät vain osoittaneet pettymystä vaan olivat äärimmäisen vihaisia.

Seuraavana päivänä sain tietää, että he puhuivat totta, mitä tuli kokoontuneeseen kuulijakuntaan, joka odotti ilmaantumistani koululle, mutta tavoite oli aivan erilainen kuin nuorten miesten ilmoittama – se vastasi täysin untani.” (Julkaisussa *Biography and Family Record*, s. 17.)

”Oleskellessani Walesissa [syksyllä 1851] osallistuin muutamaan sangen kiinnostavaan kokoukseen. Marraskuun neljännen päivän iltana puhuin hyvin suurelle kuulijakunnalle, joka oli kokoontunut erääseen rakennukseen Tredegarissa Monmouthshiressa. – –

Kokouksen loputtua presidentti [William] Phillips ja minut vietiin hotelliin, jossa meille osoitettiin illallisen jälkeen majapaikka yläkerran huoneessa. Kun menimme makuuhuoneeseen, huomasin ovea sulkiessani, että jonkin lukossa olevan vian vuoksi sitä ei saanut lukkoon. Vetäydyimme pian levolle kellon ollessa noin yksitoista. Ajatellen olevamme turvassa vaaralta nukuimme sikeästi, kunnes noin kello kaksi aamulla heräsin äkkiä siihen, että raakalaismainen miekkonen seiso vuoteeni vierellä käskien minun ja toverini nousta heti sängystä tai kärsiä seuraukset käyttäen samalla mitä rienaavinta kieltä ja päästellen mitä hirveimpiä kuviteltavissa olevia kirouksia huitoen samalla valtavia nyrkkejään vihamielisesti lähellä kasvojani. Kaksi hänen tovereistaan,

vankkoja, raivokkaan näköisiä miehiä, seiso i lähellä ilmeisesti valmistautuneena yhteenottoon. Veli Phillips nukkui sikeästi, ja sain häntä vaivoin herätettyä sen verran, että hän käsitti tilanteemme. Emme tietenkään voineet tehdä juuri mitään puolustautuaksemme näitä kolmea roikalletta vastaan, jotka olivat täysin valmiita väkivaltaan, ja kuten saimme myöhemmin tietää, jotka oli palkattu pahoinpitelemään meidät, ja että hotellinpitäjä oli salaa vehkeillen sopinut heidän kanssaan tästä helvetillisestä hyökkäyksestä.

Tappelussa lyhty, jota yksi heistä piteli, sammui äkkiä jostakin syystä, mikä aiheutti säikähdyksen ja sai heidät vetäytymään heti huoneesta, jolloin ehdotin vanhin Phillipsille, että me tekisimme viipymättä parhaamme suojautuaksemme tukkimalla oven, sillä olin varma siitä, että tunkeilijat hyökkäisivät uudestaan. Asetimme tuolin oven eteen niin, että sen selkänöjia oli suoraan ovilukon nupin alla, ja minä otin tehtäväkseni pitää sitä siinä, samalla kun veli Phillips painautui kookkaalla ja vaikuttavalla olemuksellaan ovea vasten.

Heti kun nämä turvatoimet oli saatu tehtyä, roskajoukko melkoisine vahvistuksineen ryntäsi ovelle uuteen hyökkäykseen. He yrittivät sitkeästi saada oven väkipakolla auki mutta epäonnistuttuaan siinä he asettuivat sitä vastaan Simsonin tavoin mutta sisällä olevien esteiden vuoksi turhaan. Sitten he alkoivat kiroustulvan saattamina hakata ja potkia ovea ja jatkoivat sitä, kunnes melu ja meteli oli niin kovaa, ettei hotellinpitäjä uskaltanut enää kauempaa olla välittämättä tilanteesta ja helpotukseksenne tuli vaientamaan häiriön vaatimalla roikaleita lähtemään paikalta.

Joitakin vuosia tämän tapahtuman jälkeen minulle kerrottiin, että hotellia, jossa edellä mainitut häpeälliset kohtaukset olivat sattuneet, käytettiin yleisenä hevostallina ja että hotellinpitäjä oli köyhtynyt puille paljaille ja kiersi maailmaa kulkurina.” (Julkaisussa Snow, *Biography and Family Record*, s. 189–191.)

”Lähdin Genevestä 9. päivänä kuluvaä kuuta [postivaunuilla] ja aloitin mutkaisen matkani halki vaikeakulkuisen mäkiisen ja vuoristoisen maan. – – Lähestyessämme korkeuksiin kohoavia Alpejeä nousi sankka lumimyrsky, mikä teki matkastamme hyvin synkän, kolkon ja kerrassaan epämiellyttävän. Noin kuuden aikoihin seuraavan päivän iltana aloimme nousta Mount Cenisille ja pääsimme sen pilviselle huipulle 6 700 jalan [2 042 m] korkeuteen yhdeltä seuraavana aamuna.

Vaikka vain yksi matkustaja lisäksi uskaltautui ylittämään vuoren, kävi ilmi, että kymmenen hevosta riitti juuri ja juuri vetämään meitä halki lumikinosten, jotka olivat kohonneet lähes neljän jalan [1,20 m] korkuisiksi viimeksi menneiden postivaunujen jälkeen, tilanne, joka teki matkamme hyvin vaaralliseksi kapeilla teillä ja tiukissa mutkissa. Yksikin kompastuminen tai vähäisinkin epäonninen vaunujemme heilahdus olisi hyvin monissa kohdissa matkalamme syössyt meidät tuhannen jalan [300 m] matkan alas kallioisia vuorenrinteitä. – –

Laskeutuminen vuorelta oli paljon helpompaa hevosillemme ja mukavampaa meille, ja tunsin kiitollisuutta siitä, että matkani näiden kallioisten jyrkänneiden yli oli tehty, ja toivoin, ettei osanani olisi enää koskaan ylittää niitä kolmatta kertaa yöllä talvisaikaan, mutta näissä asioissa meidän ei kannata pelätä, sillä ne ovat asioita, joille me emme mahda mitään.” (Julkaisussa *Biography and Family Record*, s. 207–208.)

Pyydä yhtä tai kahta oppilasta kertomaan jokin kokemus, jossa Herra on suojellut heitä (tai heidän tuttujaan) heidän ollessaan lähetystyössä.

Lorenzo Snow vahvasti pyhiä heidän valmistautuessaan matkustamaan länteen.

💡 Jos mahdollista, pyydä oppilaita ottamaan kolmoissidoksesta esiin kirkon historian kartta 5, "Missourin, Illinoisin ja Iowan alue Yhdysvalloissa" ja etsimään sieltä Mount Pisgah Iowasta. Selitä, että kun pyhät matkasivat Illinoisin Nauvoosta Winter Quartersiin, he pysähtyivät usein matkan varrella oleville asemille lepäämään ja valmistautumaan edessä olevalle taipaleelle. Yksi väliasema oli Mount Pisgah, jossa Lorenzo Snow asui kesästä 1846 kevääseen 1848. Kevästä 1847 lähtien hän johti siellä olevia pyhiä.

Selitä, että monet Mount Pisgahissa olevista pyhistä olivat vaikeassa tilanteessa. Lue Lorenzo Snow'n selonteko pyhien oloista tuohon aikaan:

"Tähän aikaan mennessä Pisgahin pyhät olivat hyvin hädänalaisessa tilassa, ei vain ruoan ja vaatteiden suhteen vaan myös valjakoiden ja vankkureiden suhteen matkansa jatkamiseksi. Monilla perheillä ei ollut mitään elintarvikkeita, ja he olivat riippuvaisia naapureidensa armeliaisuudesta, jotka useimmissa tapauksissa olivat huonosti valmistautuneita harjoittamaan tätä hyvettä. Mutta kaiken tämän lisäksi raju sairaus oli kohdannut siirtokuntaa, jossa ei ollut riittävästi terveitä hoitamaan sairaita, ja kuolema seurasi sen vanavedessä, ja isä, äitejä, lapsia, veljiä, siskoja ja rakkaita ystäviä joutui tuhoajan uhriksi ja heidät haudattiin vähäisin seremonioin ja jotkut vailla asianmukaisia hautausvaatteita. Siten suru ja murhe lisäsivät hätää." (Julkaisussa *Biography and Family Record*, s. 90.)

Lorenzo Snow kävi käsiksi näihin olosuhteisiin tarmokkaasti ja kaukokatseisesti. Hänen sisarensa Eliza R. Snow on kirjoittanut:

"Hän ryhtyi herättämään ja yhdistämään ihmisten tarmoa – järjesti veljet komppanioiksi valiten sopivia miehiä, muutamia menemään pakanasiirtokuntien keskuuteen hankkimaan työtä ruoan ja vaatteiden saamiseksi, toisia kylvämään viljaa kotona ja pitämään huolta niiden perheistä, jotka oli kutsuttu muualle – korjaamaan vankkureita, tekemään uusia vanhoista ja valmistamaan tuoleja, tynnyreitä, ammeita, kirnuja, koreja ja muita sellaisia tarvikkeita, joita voitiin myydä hyötykäyttöön läheisissä siirtokunnissa. – –

Hän lähetti – – kaksi älykästä ja arvostelukykystä veljeä Ohion osavaltioon ja muihin osiin maata pyytämään apua, kutsumaan rikkaita pakanoita vastaamaan pyhien tarpeisiin ja auttamaan heitä heidän matkallaan länteen. He onnistuivat keräämään rahaa kaiken kaikkiaan noin 600 dollaria. Järjestelyt, joihin ryhdyttiin, johtivat siihen, että ihmiset saivat runsaasti ruokaa ja vaatteita, ja ne auttoivat helpottamaan niiden matkaa, jotka halusivat jatkaa sitä mahdollisimman varhain." (*Biography and Family Record*, s. 90–91.)

Lorenzo Snow myös rohkaisi pyhiä ja järjesti heille muuta toimintaa ja uskonnollisia tilaisuuksia. Hän kirjoitti päiväkirjaansa:

”Pitkinä talvikuukausina pyrin pitämään yllä pyhien mielialaa ja rohkeutta Pisgahissa sekä aloittamalla uskonnolliset jumalanpalveluskokoukset ja tilaisuudet eri osissa siirtokuntaa että myös järjestämällä tilat ja kannustamalla erilaisiin soveliaisiin huvituksiin. Nämä huvitukset vastasivat olosuhteitamme ja olivat tietenkin luonteeltaan hyvin vaatimattomia ja alkeellisia. Niiden ainutlaatuisen yksinkertaisuus ja erilaisuus oli sellaista, mitä ei ollut aiemmin nähty, mikä lisäsi suuresti nautintoa. Ne olivat todellakin osoituksia nerokkuudesta.”
(Julkaisussa *Biography and Family Record*, s. 91.)

Presidentti Brigham Youngin ohjeita noudattaen Lorenzo Snow järjesti pioneeri-komppanian ja lähti Mount Pisgahista keväällä 1848 matkalle Suolajärven laaksoon. Hän saapui laaksoon perheensä kanssa syksyllä 1848. Kysy oppilailta:

- Kuinka Lorenzo Snow hyödynsi vaikeaa tilannetta parhaalla mahdollisella tavalla?
- Mitä me voimme tehdä auttaaksemme ja vahvistaaksemme muita, kun huomaamme olevamme vaikeassa tilanteessa?

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Lorenzo Snow asetettiin apostoliksi 12. helmikuuta 1849, kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi 7. huhtikuuta 1889 ja kirkon presidentiksi 13. syyskuuta 1898.

Kun Lorenzo Snow'sta tuli kirkon presidentti, kirkko oli pahoin velkaantunut. Kirkko oli käynyt monien vuosien ajan oikeustaistelua pluraaliavioliiton vuoksi auttaen kirkon jäseniä, joilla ei ollut varaa oikeudenkäyntikuluihin, ja yrittäen taistella sellaisia lakeja vastaan, joiden tarkoituksena oli heikentää kirkon asemaa. Kirkko käytti myös paljon rahaa Suolajärven temppelin rakentamiseen. Aikana, jolloin Yhdysvaltain hallitus takavarikoi kirkon omaisuutta Edmunds-Tuckerin lain nojalla, kymmenystulot vähenivät merkittävästi. Monet pyhät olivat haluttomia maksamaan kymmenyksiä, koska he tiesivät, että kirkon omaisuus voitaisiin takavarikoida. Tilannetta pahensi vielä se, että Yhdysvaltoja kohtasi vakava taloudellinen lamakausi 1890-luvun alussa, jolloin kymmenysten maksaminen oli todellinen uskon koetus osalle kirkon jäseniä. Vuoteen 1898 mennessä kirkolla oli velkaa yli 1,25 miljoonaa dollaria (ks. Richard O. Cowan, *The Church in the Twentieth Century*, 1985, s. 15; ks. myös Leonard J. Arrington, *Great Basin Kingdom*, 1958, s. 400–401).

Lorenzo Snow oli 84-vuotias, kun hänestä tuli kirkon presidentti, ja hän oli valmistautunut niin hengellisesti kuin ajallisestikin hyvin johtotehtävään. Hän oli nopea-älyinen ja kannatti voimakkaasti koulutusta. Presidentti Snow'n erityinen tehtävä oli vakiinnuttaa Herran kansa lujalle ajalliselle ja hengelliselle perustalle soveltamalla päättäväisesti käytäntöön uhrauksen lakia. Kun hänestä tuli kirkon presidentti, kirkossa oli noin 270 000 jäsentä, 40 vaarnaa, 20 lähetyskenttää ja 4 temppeliä. Vuonna 1901, kun hän kuoli, kirkko oli kasvanut niin, että jäseniä oli noin 293 000, vaarnoja 50 ja lähetyskenttiä 21 (ks. *2003 Church Almanac*, s. 473, 631).

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Hänet kutsuttiin apostoliksi, ja hän palveli lähetystyössä Italiassa.

 Kerro oppilaille, että 12. helmikuuta 1849 Lorenzo Snow'ta pyydettiin osallistumaan kahdentoista apostolin koorumin kokoukseen. Hänellä ei ollut aavistustakaan, miksi hänet oli kutsuttu osallistumaan siihen. Saapuessaan hän kuuli yllätykseen, että hänet oli kutsuttu kahdentoista koorumin jäseneksi. Sitten hänet asetettiin apostoliksi.

Pyydä oppilaita ottamaan esiin Pyhien kirjoitusten opas ja etsimään sanan *apostoli* merkitys. Selitä, että apostolien palvelutehtävänä kirkossa on opettaa ja todistaa Vapahtajasta ja Hänen evankeliumistaan maailmalle.

Jaa luokka kolmeen ryhmään ja anna kullekin ryhmälle luettavaksi yksi seuraavista oppilaan kirjan kohdista: "Hän sai kutsun palvella Italiassa" (s. 81), "Hän kohtasi vastustusta Italiassa" (s. 81–82) ja "Hän oli menettää henkensä Havaijissa" (s. 83). Pyydä kutakin ryhmää esittämään lyhyt yhteenveto vanhin Snow'n lähetystyökokemuksesta.

Voit halutessasi kertoa oppilaille seuraavasta ihmeestä, joka auttoi elävöittämään lähetystyötä Italiassa. Selitä, että Lorenzo Snow oli turhautunut siihen, että lähetystyö eteni Italiassa hitaasti, mutta sitten hän sai tilaisuuden näyttää, miten

Jumalan voima toimii. Hän raportoi eräässä kirjeessä presidentti Brigham Youngille:

”Tuntui hyvin merkilliseltä ja kärsivällisyyttäni koetteli olla viikkoja ja jopa kuukausia mielenkiintoisen kansan keskuudessa pääsemättä kertomaan aktiivisesti ja julkisesti suurista periaatteista, joita minut oli lähetetty julistamaan. Mutta koska minusta tuntui, että oli Hengen mukaista, että etenimme ensin hitain ja varovaisin askelin, alistuin taivaan tahtoon.

6. syyskuuta. – Tänä aamuna huomioni kiinnittyi Joseph Greyhin, kolmi-vuotiaaseen poikaan, isäntämme nuorimpaan lapseen. Monet ystävät olivat käyneet katsomassa lasta, sillä kaiken inhimillisen käsityskyvyn mukaan hänen loppunsa oli lähellä. Menin katsomaan häntä iltapäivällä. Kuolema kalvoi hänen ruumistaan – hänen aiemmin terve kehonsa oli nyt laihtunut luurankomaiseksi, ja vain tarkkaan katsomalla saatoimme huomata, että hän oli elossa. Kun pohdin tilanteemme omalaatuisuutta, mieleeni tuli hyvin selkeästi käsitys asemastamme. Joitakin tunteja ennen kuin vetäydyin levolle, pyysin Herraa auttamaan meitä tänä aikana. Tunteeni tuossa tilanteessa eivät pyyhkiydy helposti pois muististani.

7. syyskuuta. – Tänä aamuna ehdotin vanhin Stenhouselle, että meidän pitäisi paastota ja vetäytyä vuorille rukoilemaan. Lähtiessämme kävimme katsomassa lasta – hänen silmämunansa olivat kääntyneet ympäri, hänen silmäluomensa painuneet kiinni, hänen kasvonsa ja korvansa olivat ohuet ja vaalean marmorin väriset merkinä lähestyvistä menehtymisestä. Kylmä kuoleman hiki peitti hänen kehonsa, kun elämän lähde oli miltei ehtynyt. Madam Grey ja muut naiset nyyhkyttivät, kun taas Monsieur Grey oli pää painuksissa ja kuiskasi meille: *’Il meurt! Il meurt!’* (Hän kuolee! Hän kuolee!)

Levähdettyämme hetken vuorella kaukana kaikista mahdollisista keskeytyksistä pyysimme Herraa vakavassa, hartaassa rukouksessa säästämään lapsen hengen. Kun pohdin suuntaa, johon halusimme edetä, väitteitä, jotka meidän pian pitäisi esittää maailmalle, pidin tätä tapausta erittäin tärkeänä. Olen valmis tekemään minkä tahansa uhrauksen, johon vain kykenen, että Herra suostuisi pyyntöihimme.

Palasimme noin kolmelta iltapäivällä, ja pyhitettyäni hieman öljyä voitelin käteni ja laskin sen lapsen pään päälle samalla kun esitimme hiljaa sydämemme toiveet hänen toipumisestaan. Muutamaa tuntia myöhemmin kävimme kysymässä, ja hänen isänsä sanoi kiitollisuuden hymy huulillaan: *’Mieux beaucoup! Beaucoup!’* (Paljon, paljon paremmin!)

8. syyskuuta. Lapsi oli voinut kuluneena yönä niin hyvin, että vanhemmat olivat kyenneet nukkumaan, mitä he eivät olleet tehneet pitkään aikaan aiemmin, ja tänään he saattoivat mennä pois hänen luotaan ja hoitaa talon asioita. Kun kävin katsomassa häntä, Madam Grey ilmaisi ilonsa hänen toipumisestaan. Minä huomautin vuorostani: *’Il Dio del cielo ha fatto questo per voi.’* (Taivaan Jumala on tehnyt tämän teille.)” (Julkaisussa *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 128–129.)

Kysy oppilailta:

- Miksi vanhin Snow’n mielestä pikkupojan paraneminen oli niin tärkeää, että hän oli valmis tekemään minkä tahansa uhrauksen sen eteen?

- Miksi luulette vanhin Snow'n pitäneen paastoa ja rukousta niin tärkeänä osana tämän pojan paranemista?
- Kuinka tapahtumat, jotka näyttävät koettelemuksilta, voivat kääntyä tilaisuudeksi tehdä Herran työtä?

Lorenzo Snow kesti vastustusta kelpo asenteella.

💡 Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen 2. Nefi 2:11. Pyydä sitten toista oppilasta tekemään yhteenveto sen sanomasta omin sanoin. Kerro oppilaille seuraava selonteko ja kertaa heidän kanssaan oppilaan kirjan kohta "Hän oli työlleen omistautunut apostoli ja uskon puolustaja" (s. 84).

"Perjantai, 20. marraskuuta 1885, oli muistoisa mutta surullinen päivä Lorenzo Snow'n perheelle, sillä tuona päivänä Yhdysvaltain seriffit pidättivät kunnioitetun Herran apostolin [pluraaliavioliiton harjoittamisesta]. Vangitsemismääräys velvoitti hänet saapumaan heti Ogdeniin esikuulustelua varten.

Hänen pienet lapsensa, jotka eivät olleet nähneet häntä kuukausiin, juoksivat hänen luokseen ja tarrautuivat häneen itkien katkerasti, eikä heitä voinut lohduttaa." (Thomas C. Romney, *The Life of Lorenzo Snow*, 1955, s. 379.)

Selitä, että vanhin Snow, joka oli tuolloin kahdentoista apostolin koorumin jäsen, joutui oikeuden eteen, tuomittiin ja sai vankilatuomion, joka alkoi 12. maaliskuuta 1886. Vaikka hän oli 71-vuotias vankeutensa alkaessa, hän kesti tilanteensa hyvin ja säilytti kelpo asenteen. Esitä seuraava selonteko vanhin Snow'n kokemuksesta:

Utahin territorion kuvernööri kävi Lorenzo Snow'n luona vankilassa ja lupasi hänelle armahduksen, jos hän "kieltäisi pluraaliavioliiton periaatteen". Lorenzo Snow vastasi: "Minä kiitän teitä, kuvernööri, mutta omaksettuaani pyhät periaatteet, joiden puolustamiseksi olemme jo uhranneet omaisuutemme, kotimme ja henkemme useaan kertaan, me emme aio näin myöhäisessä vaiheessa hylätä niitä uhkaavan vaaran vuoksi" (julkaisussa *Life of Lorenzo Snow*, s. 380).

Vanhin Snow kirjoitti vankilasta ensimmäiselle presidenttikunnalle:

"Olen hyvin kiitollinen kaiken hyvän antajalle ruumiin terveydestä ja hengen keveydestä, joita Hän suo minulle siinä määrin, että tunnen alistuneeni täysin tyynesti ja nöyrästi väistämättömään ja kykenen täysin tunnustamaan Jumalan käden ja Hänen kaikkivaltiaan sallimuksensa kaikessa, mitä on tapahtunut tai saattaa tapahtua. – Jos voin palvella pyhää asiaa, joka on minulle rakkaampi kuin henkeni, ja edistää Jumalan kunniaa kokemalla vangitsemisen koetuksen vankilassa, olen täysin halukas siihen." (Julkaisussa *Life of Lorenzo Snow*, s. 382.)

Kerro oppilaille, että vankilassa Lorenzo Snow auttoi siellä olevassa koulussa ja opetti kielioppia kaksi tuntia viikossa. Hän vapautui vankilasta 8. helmikuuta 1887.

Presidentti Lorenzo Snow kertoi eräästä pyhästä kokemuksesta tyttärentyttäreilleen.

💡 Kysy oppilailta, onko kukaan läheinen sukulainen koskaan kertonut heille henkilökohtaisesta, pyhästä kokemuksestaan. Älä pyydä heitä toistamaan pyhää kokemusta vaan kehota heitä kertomaan, kuinka se vaikutti heidän tunteisiinsa tätä sukulaista kohtaan. Jos yksikään oppilaista ei vastaa, ehkä sinulla on ollut vastaava kokemus ja voisit kertoa ajatuksiasi siitä. Lue sitten oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Vapahtaja ilmestyi hänelle Suolajärven temppelissä” (s. 85).

Kirjoita taululle sana *todistaja*, ja keskustelkaa sen merkityksestä. Kysy sitten:

- Kuinka luotettavan todistajan todistus saattaisi vaikuttaa ajatuksiinne jostakin raportoidusta tapahtumasta?
- Mistähän syystä tästä pyhästä kokemuksesta on kerrottu kirkolle eikä sitä ole pidetty vain Snow’n perhepiirissä?

Pyydä oppilaita kertaamaan Vapahtajan presidentti Snow’lle antamat ohjeet. Keskustelkaa siitä, kuinka nämä ohjeet ennakoivat sitä, miten edelleenkin toimitaan – kirkon presidentin kuollessa ensimmäinen presidenttikunta järjestetään hyvin pian uudelleen.

Herra ilmoitti presidentti Lorenzo Snow’lle ratkaisun kirkon velkaan.

💡 Kertaa oppilaiden kanssa tämän luvun osan 2 alussa olevan historiallisen taustan toinen kappale (s. 78). Pyydä heitä selittämään, miksi velassa oleminen on niin raskas taakka. Lue seuraava presidentti Heber J. Grantin esittämä kiitos presidentti Lorenzo Snow’lle ja hänen työnsä kirkon velkaongelman ratkaisemiseksi:

”Tiedän, että Lorenzo Snow oli Jumalan profeetta. – On sanottu, ettei miehistä ole paljon mihinkään, kun he ovat täyttäneet 50 vuotta, ja että kun he ovat 60-vuotiaita, pitäisi hankkia jonkinlaista lääkettä ja nukuttaa heidät ja että kun he ovat 70-vuotiaita, he ovat pelkästään hyödyttömiä. Mutta Lorenzo Snow tuli kirkon presidenttikuntaan 85 vuoden iässä, ja on kerrassaan ihmeellistä ajatella, mitä hän sai aikaan elämänsä seuraavina kolmena vuotena. Hän nosti kirkon niin sanoakseni taloudellisen epätoivon allikosta, miltei konkurssitilasta. – Tämä mies, joka ei ollut ollut tekemisissä talousasioiden kanssa, joka oli vuosikausien ajan omistautunut työskentelemään temppelissä, otti hoitaakseen elävän Jumalan innoituksen alaisena Kristuksen kirkon raha-asiat ja muutti noissa kolmessa vuodessa kaiken taloudellisesti pimeydestä valkeuteen.” (Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant, 2003, s. 79.)

Pyydä oppilaita lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hän sai innoitusta, joka auttoi häntä ratkaisemaan kirkon taloudellisen kriisin” (s. 86–87) ja kuvailemaan, kuinka Herra ohjasi presidentti Snow’ta. Kysy:

- Mitä sellaisia velkaa koskevia periaatteita pyhät oppivat, jotka soveltuisivat teidänkin elämäänne?
- Miksi kymmenykset ovat enemmän uskoon kuin rahaan liittyvä periaate?
- Kuinka kymmenyslajhoituksia käytetään kirkossa?

Pyydä kahta tai kolmea vapaaehtoista oppilasta kertomaan, kuinka he saivat todistuksen kymmenyksistä. Lue seuraavat presidentti Lorenzo Snow’n sanat:

”Nyt on koittanut aika, jolloin jokaisen myöhempien aikojen pyhän, joka aikoo valmistautua tulevaisuutta varten ja pitää jalkansa lujasti oikealla perustalla, tulee tehdä Herran tahdon mukaan ja maksaa täydet kymmenyksensä. Se on Herran sana teille. – – Herra on siunannut meitä ja on ollut meille armollinen aiemmin, mutta edessä on aika, jolloin Herra vaatii meitä nousemaan ja tekemään sen, mitä Hän on käskenyt, eikä jättämään sitä enää tekemättä. – – Sitä mitä minä sanon, ei nyt ole kuulemassa yhtään miestä eikä naista, joka tuntisi olonsa tyytyväiseksi, ellei hän maksa täysiä kymmenyksiä.” (*The Teachings of Lorenzo Snow*, toim. Clyde J. Williams, 1984, s. 155.)

”Osittaiset kymmenykset eivät ole ollenkaan kymmenyksiä, sen kummemmin kuin henkilön kehon upottaminen vain puoliksi veteen on kaste. – – – – Meidän on nyt aika herätä, kääntää huomiomme Herraan ja tehdä velvollisuutemme.” (*Teachings of Lorenzo Snow*, s. 155–156.)

Jos oppilailla on yksityiskohtaisia kysymyksiä omasta uskollisuudesta kymmenysten maksamisessa, selitä, että he voivat saada vastauksia rukoilemalla ja tutkimalla pyhiä kirjoituksia sekä piispaltaan tai seurakunnanjohtajaltaan.

”Sellainen kuin ihminen nyt on, Jumala oli. Sellaiseksi kuin Jumala nyt on, ihminen voi tulla.”

 Pyydä yhtä oppilasta muutama päivä ennen oppituntia lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hän sai ilmoituksen ihmisen jumalallisista mahdollisuuksista” (s. 88–90) ja valmistelemaan lyhyt oppiaihe tämän kohdan ja opin opettamiseksi luokalle. Selitä oppilaan esityksen jälkeen, että Lorenzo Snow keskusteli kokemuksestaan ja oivaluksesta Brigham Youngin kanssa, minkä jälkeen Brigham Young vastasi:

”Veli Snow, tuo on uusi oppi; jos se on totta, se on ilmoitettu sinulle yksityisesti omaksi tiedoksesi, ja profeetta tulee aikanaan opettamaan sitä kirkolle; siihen asti neuvon sinua laittamaan asian hyllylle ja olemaan puhumatta siitä.” (Julkaisussa Orson F. Whitney, ”Lives of Our Leaders—The Apostles—Lorenzo Snow”, *Juvenile Instructor*, 1. tammikuuta 1900, s. 4; ks. myös *Opin ja Liittojen Kirja ja kirkon historia – opettajan aineisto*, seminaari, 2002, s. 64.)

Kirjoita Lorenzo Snow’n säepari taululle. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta ”He järjestävät maailmoja ja hallitsevat niitä” (s. 90) ja pyydä luokkaa keskustelemaan siitä, kuinka kohta liittyy presidentti Snow’n säepariin. Kysy:

- Kuinka tämä oppi auttaa teitä ymmärtämään elämänne tarkoitusta?
- Mistähän syystä ihmisten on joskus vaikeaa hyväksyä tätä oppia?

Meidän täytyy tulla täydellisiksi niin kuin Jumala on täydellinen.

 Selitä, että saavuttaaksemme jumalalliset mahdollisuutemme meistä on tultava täydellisiä niin kuin Jumala on täydellinen. Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Meidän pitäisi pyrkiä olemaan päivä päivältä parempia” (s. 91). Keskustele heidän kanssaan käskystä olla täydellinen niin kuin Isä on täydellinen (ks. Matt. 5:48; 3. Nefi 12:48). Kysy:

- Millä tavoin voimme tulla täydellisiksi joissakin asioissa elämässämme, vaikkemme kaikissa?

- Miksi jotkut ihmiset saattaisivat ajatella, että sellainen tavoite on mahdoton tässä elämässä?

Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta "Älkää masentuko pyrkiessänne tulemaan paremmiksi" (s. 91). Pyydä heitä ottamaan selville, mitä presidentti Snow opetti siitä, että meidän pitäisi pyrkiä joka päivä tulemaan paremmiksi.

Pyydä oppilaita lukemaan Et. 12:27. Tähdennä, että henkilökohtaisten heikkouksien voittamisessa voi olla haasteensa. Presidentti Lorenzo Snow opetti, että kun me teemme työtä voittaaksemme henkilökohtaiset heikkoudet, meidän ei pitäisi masentua, jos koemme vaikeuksia matkan varrella. Tähdennä sitä, että on tärkeää osoittaa uskoa Herraan ja tulla Hänen luokseen, kun pyrimme voittamaan heikkouksemme.

Kysy: Miksi ihmiset kohtaavat joskus edelleen vaikeuksia, vaikka he yrittävätkin tehdä sitä, mikä on oikein? Lue seuraavat presidentti Snow'n sanat:

"Puhun luullakseni muutamille, joilla on ollut huolta ja vaikeuksia ja suuria murheita ja vainoa ja joilla on toisinaan ollut syytä ajatella, etteivät he koskaan odottaneet joutuvansa kestämään aivan niin paljon. Mutta kaiken, mitä olette kärsineet, kaiken, mitä teille on tapahtunut, minkä silloin ajattelitte olevan pahaa, te saatte nelinkertaisesti takaisin, ja tuolla kärsimyksellä on taipumus tehdä teistä parempia ja vahvempia ja herättää tunne, että teitä on siunattu. Kun muistelette kokemuksianne, näette silloin, että olette päässeet paljon eteenpäin ja että olette nousseet monta puolaa tikkailla kohti koro-tusta ja kirkkautta." (*Teachings of Lorenzo Snow*, s. 117.)

"Me olemme täällä saadaksemme oppia kärsimyksen ja ankarien koettelemusten koulussa, joka oli välttämätön Jeesukselle, vanhemmalle veljellemme, joka pyhien kirjoitusten mukaan tehtiin 'kärsimyksen kautta täydelliseksi'. On välttämätöntä, että me kärsimme kaikessa, että meistä tulisi kykeneviä ja kelpollisia hallitsemaan ja vallitsemaan kaikkea, niin kuin meidän taivaallinen Isämme ja Hänen vanhin Poikansa Jeesus." (*Teachings of Lorenzo Snow*, s. 119.)

Kysy oppilailta: Millä tavoin koettelemukset ja vaikeudet saattaisivat kääntyä eduksemme?

Lorenzo Snow auttoi rakentamaan Jumalan valtakuntaa.

- 💡 Pyydä oppilaita kertaamaan oppilaan kirjan kohta "Hän oli valtakunnan rakentaja" (s. 91–92). Pyydä heitä keskustelemaan niistä tavoista, joilla kirkko on mahdollisesti vahvistunut Lorenzo Snow'n työn ja opetusten ansiosta. Kysy: Mitkä presidentti Snow'n opetuksista ovat vahvistaneet teidän haluanne elää täydellisemmin evankeliumin periaatteiden mukaan?

LUKU 6

Joseph F. Smith

KIRKON KUODES PRESIDENTTI

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Lapsena Joseph F. Smith koki henkilökohtaisesti monia kirkon varhais historian merkittävistä tapahtumista. Hän syntyi Missouriissa 13. marraskuuta 1838 joidenkin siellä koettujen suurimpien vainojen aikaan. Lapsena hän tunsiprofeetta Joseph Smithin (setänsä) ja muita kirkon johtajia. Kun hän oli viisivuotias, hänen isänsä Hyrum Smith kärsi marttyyrikuoleman Carthagen vankilassa. Hänen ollessaan vielä pieni mellakoitsijat ajoivat kirkon jäsenet Nauvoosta, ja hän auttoi äitiään ylittämään tasangot Suolajärven laaksoon, vaikka oli vasta yhdeksänvuotias. Laaksoon saapumisen jälkeen hän auttoi äitiään perustamaan kodin, jossa he elivät vuoteen 1852, jolloin hänen äitinsä kuoli. Joseph oli tuolloin vain 13-vuotias. Kun hän oli 15-vuotias, hän lähti ensimmäisen kerran lähetystyöhön.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Joseph F. Smith oppi äidiltään luottamaan Herraan.

 Pyydä oppilaita kertaamaan oppilaan kirjan kohdat ”Hän syntyi levottomana aikana” ja ”Hän oli ikävuosiaan kypsempi” (s. 95–96). Kysy heiltä, ovatko he koskaan kuulleet kenenkään sanovan, että maailma on niin vaarallinen ja kauhea, etteivät he haluaisi saattaa siihen lapsia. Kysy: Miten te vastaisitte tähän pelon tai huolen ilmaukseen?

Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hänen äitinsä osoitti uskoa” (s. 96–97), ja keskustelkaa siitä, kuinka Mary Fielding Smithin esimerkki vaikutti hänen poikaansa. Vuosia myöhemmin Joseph F. Smith kertoi seuraavaa siitä, kun hänen äitinsä oli rukoillut löytääkseen härkensä:

”Se oli ensimmäisiä käytännöllisiä ja ehdottomia osoituksia rukouksen tehokkuudesta, joita olin nähnyt. Se teki lähtemättömän vaikutuksen mieleeni, ja se on koko elämäni ajan ollut minulle lohdun, varmuuden ja johdatuksen lähteenä.” (Julkaisussa Joseph Fielding Smith, *The Life of Joseph F. Smith*, 1938, s. 133–134; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 22.)

Kysy: Mitä luulette hänen tarkoittaneen ”rukouksen tehokkuudella”? Pyydä sitten yhtä oppilasta lukemaan luokalle seuraavat presidentti Joseph F. Smithin sanat, jotka hän lausui ollessaan neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa:

”Ei ole mitään yhtä katoamatonta kuin äidin vaikutus silloin kun hän on hyvä ja hänellä on sydämessään evankeliumin henki ja hän on kasvattanut lapsensa oikealle tielle. – –

– – Muistan kaikki ne koettelemukset, joita liittyi yrityksemme lähteä Israelin leirikunnan mukaan; saapumisen näihin vuorten laaksoihin ilman riittäviä valjakoita vetämään vankkureitamme sekä sen, että kun hänellä ei ollut varoja noiden tarvittavien valjakoiden hankkimiseen, hän valjasti lehmänsä ja vasikkansa ja satoi kahdet vankkurit yhteen, ja me lähdimme kohti Utahia tässä ankeassa ja avuttomassa tilassa, ja äiti sanoi: ’Herra avaa tien.’ Mutta sitä,

kuinka Hän avaisi tien, ei kukaan tiennyt. Olin silloin pikkupoika ja ajoin valjakkoa ja tein osani työstä. Muistan tavanneeni hänet rukoilemassa yksinään Jumalaa auttamaan häntä suorittamaan työnsä ja palvelutehtävänsä. Ettekö usko, että nämä asiat jättävät jälkensä mieleen? Luuletteko, että voin unohtaa äitini esimerkin? Ei, hänen uskonsa ja esimerkinsä tulevat aina olemaan kirkkaina muistissani. – – Jokainen henkäykseni, jokainen sieluni tunne nousee kohti Jumalaa kiitollisuudesta Hänelle siitä, että äitini oli pyhimys, että hän oli Jumalan nainen, puhdas ja uskollinen, ja että hän olisi kärsinyt mieluumin kuoleman kuin pettänyt itseään kohtaan osoitetun luottamuksen. – – Juuri se henki täytti hänet ja hänen lapsensa. Eivätkä hänen lapsensa olisi sellaisen äidin arvoisia, elleivät he kuuntelisi ja seuraisi hänen esimerkkiään. Sen vuoksi sanon: Jumala siunatkoon Israelin äitejä.” (Julkaisussa ”Influence and Sphere of Woman”, *Deseret Weekly*, 9. tammikuuta 1892, s. 71; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, s. 33, 31–32.)

Kysy oppilailta:

- Mitä mielestänne tarkoittavat sanat ”ei ole mitään yhtä katoamatonta kuin äidin vaikutus”?
- Millä tavoin vanhempienne opetukset ovat opastaneet ja suojelleet teitä?

Äidiltään hän oppi pitämään Jumalan käskyt jopa vaikeinakin aikoina.

💡 Selitä, että elämä oli vaikeaa Suolajärven laaksossa vuonna 1848. Vaikka pioneerit olivat kiitollisia siitä, että olivat saapuneet määränpäähensä, heidän työnsä ei ollut lopussa. Kerro seuraava vanhin Joseph Fielding Smithin, Joseph F. Smithin pojan, kuvaus, jonka hän esitti kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä:

”Hänen äitinsä oli pakko ryhtyä heti hankkimaan kotia ja suojaa varttuvalle perheelleen ja niille, jotka olivat riippuvaisia hänen avustaan. Uskonsa ja kekseliäisyytensä avulla hänen onnistui pysyä hengissä talven yli. Hän asettui Mill Creekiin, Salt Lake Citystä etelään, missä hän aikoi poikiensa avulla ryhtyä viljelemään maata. Hän sai rakennutetuksi pienen mökin, jossa voi valmistaa ruokaa, mutta hän ja suurin osa perheestä nukkuivat talven 1848 vankkureissa. He tuskin tiesivät, kuinka he selviytyivät talven yli; he olivat niukasti vaatetettuja ja kärsivät ilman tarpeellista suojaa tavattomasti kylmyydestä. Hänen surulliset kokemuksensa menneisyydessä olivat koulineet hänet neuvokkaaksi, ja Herran huolenpidon ansiosta heidän onnistui kestää osansa siihen asti kunnes kevät koitti. Huolellisesti suunnitteleamalla ja tekemällä lujasti töitä hän oli kahden vuoden kuluessa saanut mukavan kodin ja hankkinut itselleen jonkin verran arvokasta maata.” (*Life of Joseph F. Smith*, s. 157–158.)

Perheensä tilanteesta huolimatta Mary Fielding Smith halusi välttämättä maksaa kymmenykset ja uhrin. Joseph F. Smith muisteli erästä tilannetta, jolloin hänen äitinsä ilmaisi sitoutumisensa kymmenysten maksamiseen:

”Kun eräänä keväänä avasimme perunakuoppamme, [äitini] käski poikiensa koota kuormallisen parhaita perunoita ja vei ne kymmenystoimiston eteen – perunoista oli pulaa sinä vuonna. Minä olin siihen aikaan vielä pieni, mutta

ajoin valjakkoa. Kun ajoimme kymmenystoimiston portaiden eteen purkamaan perunakuormaa, muuan kirjureista tuli ulos ja sanoi äidilleni: 'Leskirouva Smith, olisi suorastaan häpeä, jos sinunkin olisi maksettava kymmenykset.' – – [Kymmenyskirjuri] torui äitiäni siitä, että tämä halusi maksaa kymmenyksensä, sanoi tämän olevan kaikkea muuta kuin viisas ja järkevä ja kertoi, että oli muita vahvoja ja työkykyisiä, jotka saivat avustusta kymmenystoimistosta. Äitini kääntyi häneen päin ja sanoi: '– – Haluaisitko sinä kieltää minulta siunauksen? Jos en maksaisi kymmenyksiäni, odottaisin Herran pidättävän minulta siunauksensa. Minä en maksa kymmenyksiäni vain siksi, että se on Jumalan laki, vaan myös siksi, että odotan saavani siunauksen niin tekemällä. Pitämällä tämän ja muut lait odotan menestyväni ja kykeneväni elättämään perheeni.' – – [Äitini] menestyi, koska hän totteli Jumalan lakeja. Hänellä oli runsaasti perheensä elättämiseen. Meiltä ei koskaan puuttunut niin paljon kuin monilta muilta. Hetken aikaa heti laaksoon saavuttuamme pidimme nokkosia mitä hyväksyttävimpänä ravintona ja kun söimme ohdakkeenjuuria, segoja ja kaikkea sellaista, tilanteemme ei ollut yhtään huonompi kuin tuhansien muiden eikä niin huono kuin monien, sillä emme olleet tietääkseni milloinkaan vailla maissijauhoja ja maitoa ja voita. Tuo leski sai tuolloin nimensä merkityksi Herran lain kirjaan. Tuo leski sai oikeuden Jumalan huoneen etuoikeuksiin. Mitään evankeliumin toimitusta ei voitu kieltää häneltä, sillä hän oli kuuliainen Jumalan laeille eikä hän laiminlyönyt velvollisuuttaan eikä masentunut nähdessään virallisessa asemassa olevan henkilön jättävän Jumalan käskyt noudattamatta." (Julkaisussa *Life of Joseph F. Smith*, s. 158–159; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, s. 49–50.)

Kysy oppilailta:

- Minkä voiman kirkon jäsenet saavat maksaessaan auliisti kymmenykset ja uhrit?
- Kuinka teitä on siunattu sen ansiosta, että olette maksaneet kymmenyksenne ja uhrinne?

Herran Henki tuki ja vahvisti Joseph F. Smithiä.

 Kysy oppilailta, olisivatko he olleet valmiita lähetystyöhön, jos heidät olisi kutsuttu 15-vuotiaina. Keskustelkaa joistakin huolista, joita heillä olisi saattanut olla, jos heidät olisi kutsuttu niin nuorella iällä. Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta "Hän voitti monia koettelemuksia lähetystyössään" (s. 97–98). Kysy: Kuinka Joseph F. Smith voitti esteet, joita hän kohtasi lähetystyössään Havaijissa? Selitä, että Joseph F. Smith sai suuren hengellisen kokemuksen palvellessaan lähetysaarnajana Havaijissa. Kertaa oppilaan kirjan kohta "Eräs uni antoi hänelle rohkeutta lähetystyössä" (s. 98–99). Kirjoita taululle seuraavaa: *matka, palatsi, pesu, vaatteet, ovi, Joseph Smith, käsi*. Keskustele oppilaiden kanssa siitä, mitä kukin näistä sanoista saattaisi tarkoittaa unen yhteydessä. Kysy:

- Millä tavoin luulette tämän kokemuksen vahvistaneen nuorta Joseph F. Smithiä?
- Mitä me opimme Herraan luottamisesta?

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta "Hänen toiveensa oli saada todistaa voimakkaasti" (s. 99). Keskustelkaa siitä, kuinka joku voisi hankkia niin syvällisen todistuksen. Kysy: Kuinka hänen todistuksensa olisi saattanut tukea häntä hänen lähetystyössään Havaijissa?

Kertaa oppilaan kirjan kohdasta ”Hän ei kieltänyt todistustaan missään olosuhteissa” tapauksia presidentti Smithin elämästä (s. 99–100). Esitä seuraavat presidentti Joseph F. Smithin sanat:

”Kun minä nuorena poikana aloitin pappeuspalveluksen, pyysin usein, että Herra näyttäisi minulle jonkin ihmeen, jotta saisin todistuksen. Mutta Herra pidätti minulta ihmeet ja näytti minulle totuuden, rivin rivin päälle ja käskyn käskyn päälle, milloin siellä, milloin täällä, kunnes Hän sai koko olemukseni totuudentuntoon ja kunnes epäily ja pelko oli minusta täysin pyyhitty pois. Hänen ei tarvinnut lähettää luokseni taivaan enkeliä tätä tarkoitusta varten, eikä Hänen tarvinnut puhua ylienkelin pasuunan äänellä. Elävän Jumalan Hengen hiljaisen äänen kuiskauksin Hän antoi minulle sen todistuksen, jonka omistan. Ja tämän periaatteen ja voiman avulla Hän antaa kaikille ihmislapsille pysyvän tiedon totuudesta, ja se saa heidät tuntemaan totuuden niin kuin Jumala sen tuntee, ja tekemään Jumalan tahdon niin kuin Kristus sen tekee. Eikä mikään määrä ihmeellisiä ilmestyksiä saisi koskaan sitä aikaan. Kuuliaisuus, nöyryys ja alistuminen taivaan vaatimuksiin sekä maan päällä Jumalan valtakunnassa vallitsevaan järjestykseen juurruttaa ihmiset totuuteen.” (*Evankeliumin oppi*, 1980, s. 7.)

Kysy:

- Kuinka ihmiset voivat saada lujan todistuksen evankeliumista?
- Millaiset vaikutukset saavat joskus Hengen jättämään meidät?

Hän palveli toisen kerran lähetystyössä Havaijissa.

 Selitä, että ollessaan toisen kerran lähetystyössä Havaijissa Joseph F. Smith matkusti sinne vanhin Lorenzo Snow’n ja vanhin Ezra T. Bensonin kanssa. Heidän matkansa tarkoituksena oli tutkia Walter M. Gibson -nimisen luopiojohtajan toimia. Mies oli ottanut kirkon Havaijissa täysin valtaansa niin taloudellisesti kuin kirkollisissa tehtävissäänkin. Hän myi pappeusvirkoja kirkon jäsenille, järjesti omat 12 apostoliaan ja kutsui ylipappeja, seitsenkymmeniä ja piispoja. Naiset saivat papittarien aseman, ja hän vaati kirkon jäseniä luovuttamaan kaiken omaisuutensa hänelle. (Ks. B. H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, osa 5, s. 98–99.) Kysy oppilailta: Mitä tapahtuisi, jos kirkon johtajat eivät kiinnittäisi huomiota luopumukseen?

Kerro heille, että kun Walter Gibson oli erotettu kirkosta, vanhimmat Lorenzo Snow ja Ezra T. Benson jättivät 25-vuotiaan Joseph F. Smithin sekä William W. Cluffin ja Alma L. Smithin saattamaan havaijilaiset kirkon jäsenet takaisin sopu-sointuun totuuden kanssa. Esitä seuraava arvio vanhin Smithin työstä:

”Vanhin Joseph F. Smith oli tehnyt suuren työn tämän lähetyskentän asioiden selvittämiseksi. Ollessaan aiemmin lähetystyössä saarilla (1854–1858) hän oli oppinut kielen täydellisesti ja puhui sitä sujuvasti kuin syntyperäinen saarelainen. Koska hän oli tavattoman päättäväinen mies ja vastusti lujasti epäoikeudenmukaisuutta, hän nousi vastustamaan kapteeni Gibsonia tarmokkaasti ja

paljasti saarelaisille tämän petollisen ja anteeksiantamattoman toimintatavan. Hän toimi myös apostolien tulkkina ja tehosti näin heidän työtään Gibsonin vääryyksien oikaisemiseksi sekä heidän palvelutyötään saarelaiden keskuudessa.” (*Comprehensive History of the Church*, osa 5, s. 100.)

Joseph F. Smith kutsuttiin apostoliksi.

💡 Kerro oppilaille, että Joseph F. Smithin ja muiden lähetyssaarnaajien saapuessa Havaijiin vanhin Lorenzo Snow oli menettää henkensä hukkumisonnettomuudessa. Esitä oppilaille seuraava kuvaus tapauksesta:

”Tapaus, joka yleensä mainitaan tämän Havaijiin suuntautuneen apostolisen tehtävän yhteydessä, on vanhin Lorenzo Snow’n hukkuminen Lahainan satamassa ja hänen henkiin herättämisenä veljien siunauksella. Tapaus sattui, kun vene kaatui yrittäessään päästä maihin suuren tyrskyn vyöryessä satamaan. Aluksen kapteeni, vanhimmat Benson, Snow, Cluff ja A. L. Smith olivat kaikki veneessä sen kaatuessa. Vanhin Joseph F. Smith oli kieltäytynyt seuraamasta muita veljiä maihinnousuyrityksessä, koska hän oli vakuuttunut siitä, että siihen ryhtyminen oli hyvin vaarallista. Rannalla olleet saarelaiset, jotka näkivät onnettomuuden, pelastivat kovaonniset miehet, mutta kesti 20 minuuttia, ennen kuin Lorenzo Snow osoitti mitään elonmerkkejä sen jälkeen kun hänet oli nostettu vedestä.” (*Comprehensive History of the Church*, osa 5, s. 100–101.)

Kerro oppilaille, että ”presidentti [Lorenzo] Snow julisti, että tuon tapauksen jälkeen Herra ilmoitti hänelle, että tuo nuori mies, Joseph F. Smith – – olisi jonakin päivänä Jumalan profeetta maan päällä” (*Life of Joseph F. Smith*, s. 216).

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hänet kutsuttiin apostoliksi” (s. 100). Kysy: Mitä sellaisia taitoja Joseph F. Smith hankki lähetysohjeissaan Havaijissa, jotka auttoivat häntä hänen uudessa kutsumuksessaan apostolina? Lue seuraavat presidentti Joseph F. Smithin sanat, ja keskustelkaa niistä:

”Minä tiedän Lunastajani elävän. Meillä on kaikki se todistus ja kaikki se todistusaineisto tästä suuresta ja ihanasta totuudesta, mikä maailmalla on, toisin sanoen kaikki, mitä niin sanottu kristillinen maailma on saanut. Ja kaiken sen lisäksi, mitä sillä on, meillä on tämän läntisen mantereiden asukkaiden todistus, joille Vapahtaja ilmestyi ja julisti evankeliuminsa samalla tavoin kuin Hän ilmoitti sen juutalaisille. Kaiken tämän uuden todistuksen ja juutalaisilta saatujen pyhien kirjoitusten todistuksen lisäksi meillä on todistus oman aikamme profeetalta Joseph Smithiltä, joka näki Isän ja Pojan ja joka on todistanut heistä maailmalle ja jonka todistus tuli sinetöidyksi hänen verellään ja on voimassa maailmaan nähden tänäkin päivänä. Meillä on todistus vielä muiltakin, jotka näkivät Jumalan Pojan kasvot Kirtlandin temppelissä Hänen ilmestyessään heille siellä, ja Josephilta ja Sidney Rigdonilta, jotka julistivat olevansa Jeesuksen Kristuksen viimeisimmät todistajat. Sen tähden toistan vielä, että minä tiedän Lunastajani elävän, sillä näiden todistajien suulla lausuttuna tämä todistus on juurtunut mieleeni.

Näiden todistusten lisäksi olen saanut sydämeeni Jumalan Hengen todistuksen, joka ylittää kaikki muut todistukset, sillä se antaa minulle sieluni sisintä myöten vakuuden Lunastajani Jeesuksen Kristuksen olemassaolosta. Tiedän, että Hän elää ja että Hän on viimeisenä seisova multien päällä, että Hän on tuleva kansansa luo, joka on valmistautunut Häntä varten niin kuin morsian on valmistautunut Ylkää varten Hänen tullessaan." (*Evankeliumin oppi*, s. 489–490.)

Päätä lausumalla todistuksesi Vapahtajasta.

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Presidentti Joseph F. Smithin hallintokauden vuosina kirkko rakensi kirkon hallintorakennuksen Salt Lake Cityyn ja aloitti temppelien rakentamisen Yhdysvaltain Havaijiin ja Kanadan Albertaan. Presidentti Smithin johdolla ostettiin tärkeitä kirkon historiaan liittyviä paikkoja Yhdysvaltain itäosista ja tietotoimistot, nykyisten vierailukeskusten edeltäjät, saivat myös alkunsa sinä aikana.

Vastauksena eräisiin teorioihin, joista väiteltiin, annettiin kaksi opillista selitystä. Niitä olivat lausunnot ihmisen alkuperästä sekä Isästä ja Pojasta. Muutamaa viikkoa ennen kuolemaansa presidentti Smith sai tärkeän ilmoituksen, joka on nyt Opin ja liittojen lukuna 138.

Kun hänestä tuli kirkon presidentti, kirkossa oli noin 293 000 jäsentä, 50 vaarnaa, 21 lähetysskenttää ja 4 temppeleä. Vuonna 1918, kun hän kuoli, kirkon jäseniä oli miltei 497 000, vaarnoja 75, lähetysskenttiä 22 ja temppeleitä 4 (ks. *2003 Church Almanac*, 2003, s. 473, 631).

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Ensimmäinen presidenttikunta kehotti kirkon jäseniä pitämään perheiltöjä.

💡 Pyydä oppilaita kertaamaan ensimmäisen presidenttikunnan vuonna 1915 antama lausunto perheillasta oppilaan kirjan kohdasta ”Perheilta esiteltiin” (s. 101–102). Se alkaa kolmannesta kappaleesta. Kysy:

- Mitkä olivat perheillan tarkoitukset tai tavoitteet lausunnon selvityksen mukaan?
- Mitä suositeltiin toiminnoiksi perheiltaan?
- Mitä lupauksia annettiin vanhemmille, jotka noudattavat neuvoa pitää perheiltöjä?

Presidentti Joseph F. Smith opetti avioliiton ja perhesuhteiden tärkeyttä.

💡 Pyydä oppilaita lukemaan OL 131:1–4. Lue sitten seuraavat presidentti Joseph F. Smithin sanat luokalle, ja keskustelkaa siitä, miten hän selitti avioliittoa:

”Miehen ja naisen laillinen liitto [on] keino, jonka avulla he voivat toteuttaa korkeimmat ja pyhimät pyrkimyksensä. Myöhempien aikojen pyhien mielestä taivaallinen Isämme ei suunnitellut avioliittoa ainoastaan maalliseksi liitoksi vaan liitoksi, joka kestää ajan vaihtelut ja pysyy voimassa ikuisesti antaen kunniaa ja iloa tässä maailmassa sekä kirkkauden ja iankaikkisen elämän tulevissa maailmoissa.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, s. 174.)

Pyydä oppilaita kuvailemaan suuren perheen ominaisuuksia. Kertaa oppilaan kirjan kohta ”Hän rakasti perhettään puhtaalla ja pyhällä rakkaudella” (s. 103). Kysy:

- Kuinka Smithin perheen esimerkki rakkaudesta ja ykseydestä tukee presidentin opetuksia perheestä?
- Kuinka vanhemmat voivat luoda ykseyttä ja rakkautta perheeseensä?
- Mitä lapset voivat tehdä?

Presidentti Smith suri kymmenen lapsensa kuolemaa.

 [Huom. Luokassasi saattaa olla jäseniä, jotka ovat menettäneet lapsen tai sisarusen. Ota huomioon heidän tunteensa, kun keskustellette tästä aiheesta. Jos tiedät luokan jäseniä, jotka ovat menettäneet lapsen tai sisarusen, voit halutessasi puhua heidän kanssaan ennen oppituntia ja ottaa selville, kuinka aktiivisesti he haluavat osallistua keskusteluun.]

Pyydä oppilaita miettimään tilannetta, jossa joku on menettänyt lapsen. Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän tunsi lapsen menetyksen tuoman surun ja murheen” (s. 103–104). Esitä seuraavat presidentti Joseph F. Smithin sanat pienten lasten pelastuksesta ja pyydä oppilaita miettimään, kuinka ne saattaisivat lohduttaa vanhempia, jotka ovat menettäneet lapsen:

”Jos olemme saaneet totuuden hengen todistuksen sieluumme, tiedämme, että kaikki on hyvin kuolleitten lastemme kohdalla, niin ettemme voisi parantaa heidän asemaansa – –.

Mitä tulee pikkulapsiin, jotka otetaan pois aivan pieninä ja viattomina ennen kuin he ovat saavuttaneet vastuullisen iän ja kykenevät tekemään syntiä, niin evankeliumi ilmoittaa meille, että he ovat lunastetut eikä saatanalla ole valtaa heihin. Myöskään kuolemalla ei ole valtaa heihin.” (*Evankeliumin oppi*, s. 435.)

Kysy: Miksi uskolliset vanhemmat surevat, vaikka heillä on todistus siitä, että heidän kuolleet lapsensa saavat varmasti pelastuksen? (Ks. OL 42:45.) Esitä sitten seuraavat presidentti Joseph F. Smithin opetukset:

”Kuolleiden ylösnousemuksessa lapsi, joka on haudattu pienenä, tulee esiin sen muotoisena kuin hän oli haudattaessa, ja sitten hän alkaa kehittyä. Ylösnousemuksen päivästä lähtien ruumis kasvaa, kunnes se saavuttaa henkensä täyden mitan, olipa hän sitten mies tai nainen.” (*Evankeliumin oppi*, s. 23.)

”Kun äiti lapsensa kuoleman johdosta menettää mielihyvän ja ilon, jonka hän saisi kasvattaessaan pienokaisensa mieheksi tai naiseksi tässä elämässä, niin tämä etuoikeus annetaan hänelle uudelleen tuonpuoleisessa, ja hän on nauttiva siitä täydellisemmin kuin hänelle olisi ollut mahdollista täällä. Siellä hänellä nimittäin on varma tieto siitä, että tulokset ovat täysin onnistuneita, kun taas täällä tulokset ovat tuntemattomia, kunnes olemme läpäisseet kokeemme.” (*Evankeliumin oppi*, s. 437.)

Kirkon ei tarvitse pelätä epäoikeudenmukaisia syytöksiä.

 Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Kirkon presidenttinä häntä vastaan hyökättiin henkilökohtaisesti” (s. 106). Esitä seuraavat presidentti Joseph F. Smithin sanat:

”Usein ja lähes kaikista osista maailmaa me kuulemme aikakauslehdissä suuttumuksen purkauksia myöhempien aikojen pyhiä vastaan. Ne ovat yleensä perusteettomia, ja niitä esittävät kirjoittajat ja puhujat, jotka eivät tiedä asioista ja jotka saavat innoituksensa sensaatiokirjoista ja kirjallisuudesta,

jota pahaa suunnittelevat julkaisevat ulkomailla tehden sensaatiotarinoillaan rahaa herkkäuskoisten kustannuksella. – – Siksi meitä vastaan on esitetty monia syytöksiä, joilla ei ole todellisuuspohjaa ja joissa ei ole totuuden hiventäkään. Vaikka nämä valheellisuudet ovatkin huvittavia niiden mielestä, jotka tuntevat totuuden, niillä on tietenkin se vaikutus, että tietämättömissä syntyy ennakkoluuloja, ne herättävät pahennusta kirkkoa kohtaan ja tekevät tilanteen hyvin epämiellyttäväksi sen lähetysaarnajille ja jäsenille. Mutta skandaaleilla ja valheilla ei voi koskaan olla pysyvää haitallista vaikutusta niihin, joita kohtaan ne on epäoikeudenmukaisesti suunnattu. Myöhempien aikojen pyhien ei tarvitse pelätä tai olla levottomia mistään näihin liittyvistä asioista niin kauan kuin niitä kohdistetaan heihin epäoikeudenmukaisesti. Skandaalit kuolevat itsestään, kun totuus tulee julki, kuten se aivan varmasti tulee." (*"Three Threatening Dangers", Improvement Era*, maaliskuu 1914, s. 476.)

Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta "Hän oli rohkea ja lannistumaton totuuden puolustaja" (s. 104). Kysy: Millä tavoin presidentti Smith puolusti Jumalan valtakuntaa?

Tietotoimisto antoi oikeaa tietoa kirkosta.

 Kysy, onko joku oppilaista koskaan kuullut valheellisia tarinoita kirkosta ja sen jäsenistä. Kysy sitten: Kuinka tällaiset tarinat voivat estää ihmisiä kuulemasta evankeliumin sanomaa tai ottamasta sitä vastaan?

Sano oppilaille, että 1900-luvun alussa monet ihmiset olivat kuulleet valheellisia tarinoita kirkosta ja muodostaneet kielteisiä mielipiteitä. Kuljettaessaan Salt Lake Cityssä kävijöitä ympäri kaupunkia monet vuokra-ajurit kertoivat heille tällaisia tarinoita, kuten seuraavassa selitetään:

"1900-luvun alussa ei ollut taattua, että edes ne, jotka tulivat Salt Lake Cityyn, kuuluivat totuuden myöhempien aikojen pyhistä. Hotellinpitäjät lähettivät työntekijöitään ja vaunuja saapuvia junia vastaan ja kilpailemaan vieraista. Nämä vuokra-ajurit tekivät melkoista liiketoimintaa täyttämällä kävijöiden päät hurjilla tarinoilla mormoneista. Sekä paikkakunnan että kirkon johtajat olivat huolissaan kielteisestä kuvasta, jota tämä käytäntö oli luomassa. Nuorten Miesten Valistuskerhon pääneuvottelukunnan jäsenten ja seitsemänkymmenen ensimmäisen neuvoston käymissä keskusteluissa päädyttiin erityiseen suositukseen, että temppeleaukiolle perustettaisiin 'tietotoimisto' antamaan oikeaa tietoa kaupungissa vieraileville. Vuonna 1902 ensimmäinen presidenttikunta hyväksyi tämän projektin ja antoi seitsenkymmenten tehtäväksi ottaa se vastuulleen. Ensimmäinen rakennus oli kahdeksankulmainen, läpimitaltaan 20 jalkaa [6 m] ja tuli maksamaan 600 dollaria. Toimistossa oli työssä noin kaksi tusinaa vapaaehtoista, ja ensimmäisen toimintavuotensa aikana he jakoivat uskonkappalekortteja ja muuta kirjallisuutta 150 000 vierailijalle. Temppeleaukion opastettujen kierrosten suosio kasvoi kasvamistaan, ja vuonna 1906 mukaan tulivat maksuttomat

urkukonsertit. – – Vierailijoiden määrän jatkaessa kasvuun käyttöön otettiin vielä avarimmat tilat. 1900-luvun loppupuolella vuosittaisten kävijöiden määrä temppeliaukiolla liikkui miljoonissa.” (Richard O. Cowan, *The Church in the Twentieth Century*, 1985, s. 37–38.)

Kirkko kasvoi nopeasti presidentti Joseph F. Smithin hallintokaudella.

💡 Vuosina 1901–1918, jolloin Joseph F. Smith oli presidenttinä, kirkon jäsenmäärä kasvoi 292 931:stä 496 962:een (ks. *2003 Church Almanac*, s. 473, 631). Esitä oppilaille seuraavat tiedot:

”[Presidentti Joseph F. Smithin] kehottaessa edelleen pyhiä pysymään kotimaassaan ja rakentamaan kirkkoa siellä myöhempien aikojen pyhien lähetyskentät ja seurakunnat laajenivat ulkomailla. Tämä laajeneminen näkyi siinä, että Joseph F. Smith oli ensimmäinen kirkon presidentti, joka palvellessaan tuossa tehtävässä kävi Euroopassa.

Parin kuukauden aikana vuonna 1906 hän kävi lähetyskentillä Alankomaissa, Saksassa, Sveitsissä, Ranskassa ja Englannissa. Presidentti Smithin henkilökohtainen vierailu edisti suuresti kirkon voiman kasvua näissä maissa. Ensimmäisellä käynnillään Euroopassa presidentti Joseph F. Smith esitti tärkeän profetaattilaisen lausunnon. Sveitsin Bernissä pidetyssä konferenssissa vuonna 1906 hän ojensi kätensä ja julisti: ’Koittaa aika, jolloin tällä alueella [Euroopassa] on siellä täällä temppeleitä, joihin voitte mennä lunastamaan kuolleenne.’ Hän selitti myös, että ’temppeleitä rakennettaisiin maailman eri maihin’.” (*Church in the Twentieth Century*, s. 65.)

Kysy oppilailta: Kuinka temppelit vahvistavat maailmanlaajuista kirkkoa?

Kirkolla on edessään ainakin kolme suurta vaaraa.

💡 Kysy oppilailta, mitä he pitävät suurimpina vaaroina, mitä kirkkoon tänä aikana kohdistuu, ja tee taululle luettelo heidän vastauksistaan. Selitä, että presidentti Joseph F. Smith tunnisti kolme erityistä kirkkoa kohtaavaa vaaraa. Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän toi esiin kolme vaaraa, jotka kirkolla on edessään” (s. 107–108). Kirjoita taululle nämä vaarat:

1. maailman mahtavien imartelu
2. väärät kasvatusihanteet
3. sukupuolinen epäpuhtaus

Kysy:

- Miksi nämä kolme asiaa ovat kirkolle vaarallisempia kuin arvostelu ja väärät syytökset?
- Kuinka niitä voidaan välttää?

Ensimmäinen presidenttikunta julkaisi lausuntoja selventääkseen tiettyjä oppeja.

💡 Selitä, että presidentti Joseph F. Smithin palvelutyön aikana monet myöhempien aikojen pyhät olivat epävarmoja joistakin keskeisistä opillisista aiheista. Yksi koski ihmisen alkuperää mukaan lukien Jumalan isyyden ja Aadamin roolin ihmissuvun ensimmäisenä vanhempana. Toinen koski Isä Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen luonnetta ja roolia. Vastaukseksi ensimmäinen presidenttikunta julkaisi kaksi

lausuntoa. Ensimmäinen, joka julkaistiin vuonna 1909, oli nimeltään ”The Origin of Man” [Ihmisen alkuperä]. Toinen, joka julkaistiin vuonna 1916, oli nimeltään ”The Father and the Son: A Doctrinal Exposition by The First Presidency and The Twelve” [Isä ja Poika: ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista antama opillinen selitys]. Keskustele oppilaiden kanssa seuraavien poimintojen yksityiskohdista:

”The Origin of Man” [Ihmisen alkuperä]

”Jotkut ovat sitä mieltä, että Aadam ei ollut ensimmäinen ihminen tämän maan päällä ja että ensimmäinen ihmisolento oli kehittynyt alemmista eläinlajeista. Nämä ovat kuitenkin ihmisten teorioita. Herran sana ilmoittaa, että Aadam oli ensimmäinen kaikista ihmisistä (ks. Moos. 1:34), ja meillä on sen vuoksi velvollisuus pitää häntä rotumme ensimmäisenä vanhempana. Jeredin veljelle näytettiin, että kaikki ihmiset luotiin *alus* Jumalan kuvaksi [Et. 3:15], ja ymmärrämmepä tämän tarkoittavan henkeä tai ruumista tai molempia, se johtaa meidät samaan lopputulokseen: ihminen on aloittanut elämän ihmisolentona, taivaallisen Isämme kaltaisena.

On totta, että ihmisruumis aloittaa olemassaolonsa pienenä alkiona tai sikiönä, josta tulee lapsi. Tietyissä vaiheissa lapsen elävöittää henki, jonka asumus lapsi on, ja synnyttyään lapsi kehittyy aikuiseksi. Mikään tässä ei kuitenkaan osoita, että alkuperäinen ihminen, rotumme ensimmäinen ihminen, olisi aloittanut elämän minään vähäisempänä kuin ihminen tai vähäisempänä kuin ihmisalkio eli sikiö, josta tulee ihminen.

Ihminen ei löydä Jumalaa etsimällä. Ilman apua hän ei löydä milloinkaan totuutta ihmiselämän alustakaan. Herran täytyy ilmoittaa itsensä, tai Hän jää ilmi tulematta; ja sama koskee Aadamin suvun alkuperään liittyviä asioita – vain Jumala voi ne ilmoittaa. Mutta joitakin näistä asioista tunnetaan jo, ja mitä on tehty tunnetuksi, se meidän velvollisuutemme on ottaa vastaan ja pitää.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko perustaa uskonsa jumalalliseen ilmoitukseen, muinaiseen ja nykyiseen, ja julistaa, että ihminen on Jumalan suoranainen jälkeläinen. Jumala on itse korotettu ihminen, täydelliseksi tullut, ylin valtiias ja korkein. – –

Ihminen on Jumalan lapsi, joka on luotu Jumalan kuvaksi ja jolle on annettu jumalallisia ominaisuuksia, ja aivan kuten maallisen isän ja äidin poikalapset aikanaan voi tulla mies, samoin selestisten vanhempien kehittymättömästä jälkeläisestä voi pitkien aikojen ja ikuisuuksien kokemusten kautta kehittyä jumala.” (”Editor’s Table”, *Improvement Era*, marraskuu 1909, s. 80–81; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 336, 337.)

Kysy: Miksi sillä on merkitystä, että me tiedämme Jumalan olevan Isämme ja ettemme me polveudu alemmista elämänmuodoista?

"The Father and the Son: A Doctrinal Exposition by The First Presidency and The Twelve" [Isä ja Poika: ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista antama opillinen selitys]

"Sana 'Isä' käytettynä jumaluuden yhteydessä esiintyy pyhissä kirjoituksissa selkeästi eri merkityksissä. Kukin neljästä merkityksestä, jotka seuraavassa käsittelyssä on eritelty, tulee tarkoin erottaa toisistaan.

1. 'ISÄ' KIRJAIMELLISENA ISÄNÄ

Pyhien kirjoitusten kohdat, joissa ilmaistaan tavanomainen merkitys – kirjaimellinen isä – ovat niin lukuisia ja yksityiskohtaisia, ettei niitä tarvitse toistaa. – Jumala, iankaikkinen Isä, jota me nimitämme korotetulla nimellä 'Elohim', on kirjaimellisesti Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen Isä ja ihmis-suvun henkien Isä. Elohim on Isä jokaisessa merkityksessä, jossa Jeesusta Kristusta siksi nimitetään, ja Hän on nimenomaan henkien Isä. –

2. 'ISÄ' LUOJANA

Toinen pyhien kirjoitusten merkitys 'Isälle' on Luoja, esimerkiksi kohdissa, jotka viittaavat kehen tahansa jumaluuden jäsenen 'taivaiden ja maan ja kaiken niissä olevan [Isänä]' (Et. 4:7; ks. myös Alma 11:38, 39 ja Moosia 15:4).

Jumala ei ole maailman Isä sikäli kuin maailma on yksi avaruuden maailmoista eikä taivaankappaleiden Isä kokonaan tai osittain, eikä Hän ole maan päällä olevien elottomien esineiden eikä kasvien eikä eläinten Isä siinä kirjaimellisessa mielessä kuin Hän on ihmiskunnan henkien Isä. Siksi pyhien kirjoitusten kohdat, joissa viitataan Jumalaan tavalla tai toisella taivaan ja maan Isänä, on ymmärrettävä niin, että ne tarkoittavat Jumalaa taivaiden ja maan muovaajana, järjestäjänä ja luoja.

Tässä mielessä, kuten sisältö jokaisessa tapauksessa osoittaa, Jehovaa, joka on Jeesus Kristus, Elohimin Poika, nimitetään 'Isäksi' ja jopa taivaiden ja maan iankaikkiseksi Isäksi (ks. aiemmin lainatut kohdat ja myös Moosia 16:15). Samassa merkityksessä Jeesusta Kristusta nimitetään 'Iankaikkiseksi Isäksi' (Jes. 9:5; vrt. 2. Nefi 19:6). –

Se, että Jeesus Kristus, jonka tunnemme myös Jehovana, oli Isä Elohimin työn toimeenpanija luomistyössä, on esitetty kirjan 'Jeesus Kristus' 4. luvussa. Jeesusta Kristusta, Luoja, kutsutaan johdonmukaisesti taivaan ja maan Isäksi edellä selitettyssä merkityksessä, ja koska kaikki Hänen luomansa on luonteeltaan iankaikkista, on aivan oikein kutsua Häntä taivaan ja maan iankaikkiseksi Isäksi.

3. JEESUS KRISTUS NIIDEN 'ISÄNÄ', JOTKA PYSYVÄT HÄNEN EVANKELIUMISSAAN

Kolmas merkitys, jossa Jeesusta Kristusta pidetään 'Isänä', viittaa Hänen suhteeseensa niihin, jotka vastaanottavat Hänen evankeliuminsa ja joista siten tulee iankaikkisen elämän perillisiä. –

Ihmisistä voi tulla Jeesuksen Kristuksen lapsia syntymällä uudesti – syntymällä Jumalasta, kuten innoitetussa sanassa sanotaan. –

Jos niitä, jotka vastaanottavat evankeliumin ja pysyvät siinä, voidaan sanoa Kristuksen pojiksi ja tyttäreiksi – ja sillä tavoin pyhissä kirjoituksissa nimenomaan sanotaan eikä sitä vastaan voida väittää eikä sitä kieltää – niin vastavasti voidaan puhua Jeesuksesta Kristuksesta vanhurskaiden Isänä, koska

heistä on tullut Hänen lapsiaan ja Hänestä on tehty heidän Isänsä toisen syntymän, kasteessa tapahtuvan uudistumisen, kautta.

4. JEEBUS KRISTUS 'ISÄNÄ' JUMALAN HÄNELLE ANTAMAN VALTUUDEN NOJALLA

[Vielä yksi] syy käyttää nimitystä 'Isä' Jeesuksesta Kristuksesta on siinä, että kaikissa tekemisissään ihmislasten kanssa Poika Jeesus on edustanut ja edustaa yhä Isäänsä Elohimia voimassa ja valtuudessa. – – Niinpä Isä antoi nimensä Pojalle, ja Jeesus Kristus puhui ja teki työtään Isän nimessä ja nimen kautta, ja mitä tulee voimaan, valtuuteen ja jumaluuteen, Hänen sanansa ja tekonsa olivat ja ovat Isän sanoja ja tekoja." (*"Editor's Table", Improvement Era*, elokuu 1916, s. 934–936, 938–940; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, s. 354, 357–359.)

Kysy oppilailta:

- Miksi kirkon jäsenten on tarpeen tietää, että Isä ja Poika ovat erillisiä olentoja?
- Kuinka tämän ymmärtäminen vaikuttaa siihen, kuinka me palvelemme Isää ja Poikaa?

Presidentti Joseph F. Smith opetti elämästä kuoleman jälkeen.

 Muistuta oppilaita siitä, että monet presidentti Joseph F. Smithin lapsista kuolivat ennen kuin hän itse. Kerro, miten presidentti Smith suhtautui poikansa Hyrum M. Smithin, kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, äkilliseen kuolemaan:

"Sieluni on revitty rikki. Sydämeni on murtunut ja pakahtumaisillaan. Oi rakas poikani, iloni ja toivoni. Oi kuinka rakastankaan häntä yhä. Tulen rakastamaan häntä aina. Ja niin on ja on aina oleva kaikkien poikieni ja tyttärieni kohdalla, mutta hän oli esikoispoikani. – – Sieluni syvyyksistä minä kiitän Jumalaa hänestä! Mutta minä tarvitsin häntä enemmän kuin voin ilmaista. – – Oi minä tarvitsin häntä! Me kaikki tarvitsimme häntä. Hän oli erittäin hyödyllinen kirkolle. Hän oli todellakin ruhtinas ihmisten keskellä. Milloinkaan elämänsä aikana hän ei tuottanut minulle pettymystä tai antanut aihetta epäilyyn. Rakastin häntä läpikotaisin. Hänen puheensa voima sai sieluni iloitsemaan enemmän kuin kenenkään muun puhe. Näin oli kenties siksi, että hän oli poikani ja että hän oli Pyhän Hengen tulen täyttämä. Ja mitä minä voin tehdä nyt? Oi mitä voin tehdä? Minun sieluni on raastettu ja sydämeni murtunut. Oi Jumala, auta minua!" (Julkaisussa *Life of Joseph F. Smith*, s. 474; ks. myös *Kirkon historia aikojen täytyessä*, 2005, s. 525.)

Muutamia kuukausia myöhemmin presidentti Joseph F. Smith julisti yleiskonferenssissa, että hän oli saanut kuluneiden kuukausien aikana ilmoituksia, jotka koskevat henkimaailmaa. Yhden niistä hän sai päivää ennen kuin konferenssi alkoi, ja se on nyt talletettuna Opin ja liittojen lukuun 138.

Lue oppilaiden kanssa OL 138:1–5, 11–20. Kysy: Mitä Jeesus Kristus teki mennessään henkimaailmaan kuolemansa jälkeen?

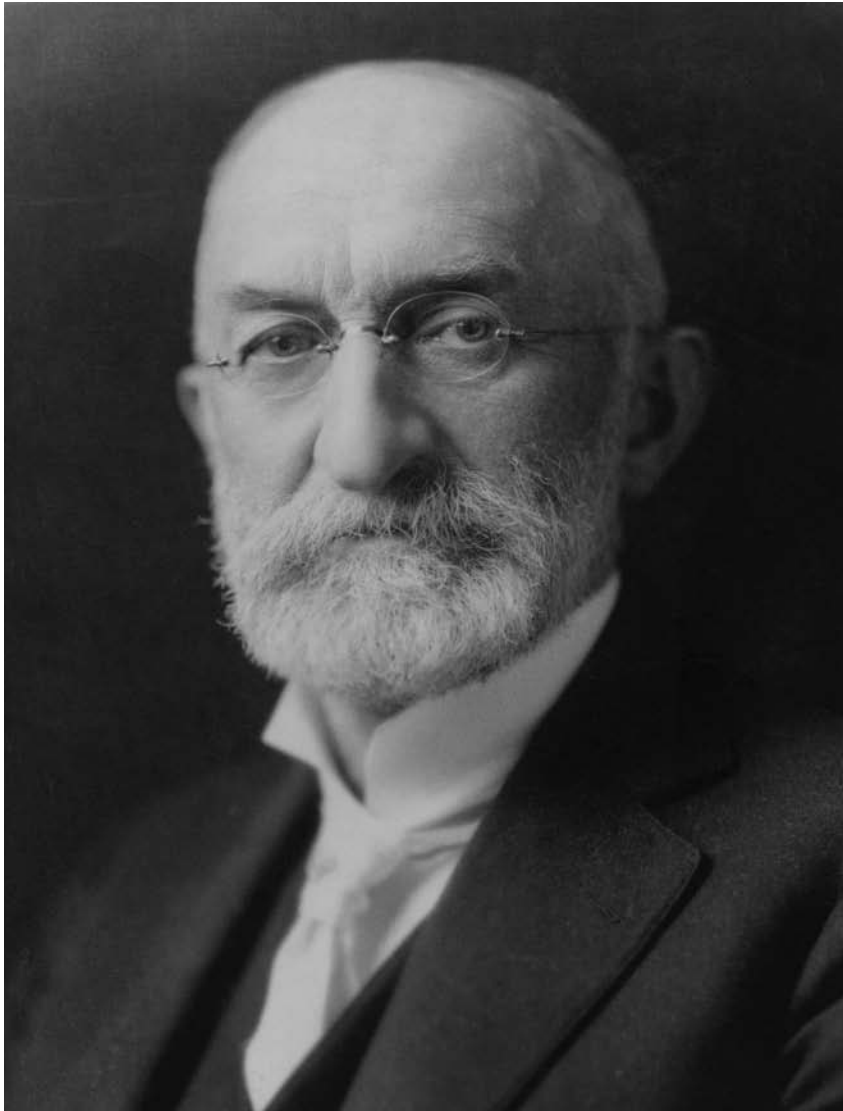
Lukekaa OL 138:29–30, 57. Kysy:

- Kuinka tämä ilmoitus voi lohduttaa niitä, joiden vanhurskaita ystäviä ja sukulaisia on kuollut?
- Mitä me voimme tehdä maan päällä auttaaksemme työssä, joka tapahtuu henkimaailmassa?

LUKU 7

Heber J. Grant

KIRKON SEITSEMÄS PRESIDENTTI

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Heber J. Grant syntyi 22. marraskuuta 1856. Sinä vuonna monet pioneerit matkasivat käsikärrykomppanioissa tasankojen yli Ison Suolajärven laaksoon. Kaksi viikkoa ennen Heber J. Grantin syntymää laaksoon saapui Willien käsikärrykomppania. Komppanian alkuperäisistä 500 pioneerista 67 oli kuollut matkalla laaksoon, ja monilla henkiin jääneistä oli saapuessaan paleltumia raajoissa ja he olivat nälkiintyneitä. Kun Heber oli yhdeksän päivän ikäinen, hänen isänsä Jedediah M. Grant (silloinen ensimmäisen presidenttikunnan jäsen) kuoli keuhkokuumeeseen. Samana päivänä Suolajärven laaksoon saapui Martinin käsikärrykomppania. Tuosta pioneeriryhmästä,, jossa oli ollut 576 jäsentä, oli kuollut 135–150 pioneeria.

Poikasena Heber J. Grant tunsu monia huomattavia kirkon jäseniä. Hänen ystäviinsä kuului presidentti Brigham Youngin poika ja pojanpoika, ja hän osallistui säännöllisesti perherukouksiin profeetan kotona. Lisäksi hän kävi pitkiä keskusteluja presidentti Youngin, vanhin Erastus Snow'n, joka oli apostoli, ja vanhin Snow'n serkun Eliza R. Snow'n kanssa, joka oli tuntenut monia kirkon alkuaikojen johtajia ja ollut tekemisissä heidän kanssaan.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Hän oppi "äidinrakkauden muuttavasta voimasta".

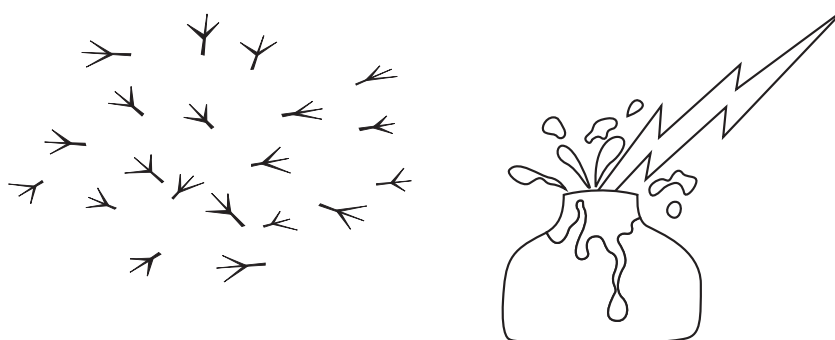
💡 Kertaa oppilaiden kanssa muutamia tapahtumia oppilaan kirjan kohdasta "Tärkeitä tapahtumia Heber J. Grantin elämässä" (s. 111). Pyydä heitä panemaan merkille, milloin Heber J. Grantin isä kuoli, ja keskustelemaan vaikeuksista, joita hänellä ehkä oli kasvaessaan yksinhuoltajaperheessä. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta "Viisas äiti kannusti häntä päättäväisyyteen" (s. 113–114).

Kerro oppilaille, että vaikka Heber J. Grant varttui ilman isää, hän lausui myöhemmin vuosinaan todistuksen sekä äitinsä että isänsä uskollisuudesta. Kerro oppilaille presidentti Grantin tunteista oppilaan kirjan kohdan "Hänen perheensä uhraukset tekivät häneen suuren vaikutuksen" (s. 114) perusteella. Kysy:

- Mitä arvokkaita opetuksia te olette saaneet vanhemmiltanne?
- Mitä haluaisitte jälkeläistenne sanovan teistä?

Päättäväisyydellä ja sinnikkyydellä hän muutti puutteensa asiantuntemukseksi.

💡 Pyydä oppilaita kirjoittamaan paperille parhaalla käsialallaan seuraava lause: *Meidän tulee olla uskollisia Jumalalle.* Keskustelkaa sitten siitä, miksi hyvä käsiala on vaati- vaa. Piirrä seuraavat piirroukset taululle ja pyydä oppilaita tulkitsemaan näkemäänsä:

Kertaa oppilaiden kanssa kaksi kommenttia Heber J. Grantin varhaisesta käsialasta oppilaan kirjan kohdasta ”Hänen käsialansa parani ’harakanvarpaista’ Utahin parhaaksi” (s. 116). Kysy: Mitä siunauksia hän sai elämäänsä siksi, että hän teki kovasti työtä parantaakseen käsialaansa? (Hänestä tuli niin hyvä, että hän ansaitsi enemmän rahaa kirjoittamisella kuin säännöllisestä palkkatyöstään, ja myöhemmin hän opetti kaunokirjoitusta.)

Esitä oppilaille ajatus, jota Heber J. Grant usein lainasi ja jota on joskus väitetty Ralph Waldo Emersonin sanomaksi:

”Se, mitä hellittämättä teemme, tulee helpommaksi, ei siksi, että se olisi muuttunut, vaan siksi, että voimamme ovat lisääntyneet” (julkaisussa *Kirkon historia aikojen täytyessä*, 2005, s. 528).

Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdasta ”Hän päätti oppia laulamaan” (s. 116–117) Heber J. Grantin yritykset oppia laulamaan. Kysy:

- Kuinka hänen yrityksensä oppia laulamaan muistuttavat hänen yrityksiään parantaa käsialaansa?
- Millaisia tulokset olivat toisiinsa verrattuina? (Hän ei onnistunut laulamissa yhtä hyvin kuin kaunokirjoituksessa, mutta hän yritti yhtä lujasti.)
- Miksi meidän pitäisi yrittää parhaamme arvokkaan tavoitteen eteen, vaikkei meistä kenties tulisikaan siinä parasta?
- Miten päättäväisyyden ja harjoittelun periaatteet liittyvät Kristuksen kaltaiseksi tulemiseen?

Pyydä yhtä tai kahta oppilasta heittämään tennispallo tai muu pehmeä pallo johonkin aiemmin määrättyyn kohtaan huoneessa. Jos tarpeen, anna heidän yrittää kolmesta neljään kertaa nähdäkseen, osuvatko he lähemmäs merkkiä. Kerro siitä, miten nuori Heber J. Grant ei osannut heittää baseballpalloa (ks. oppilaan kirjan kohta ”Hän teki töitä menestyäkseen urheilijana”, s. 113). Pyydä yhtä oppilasta lukemaan kohdasta viimeiset kaksi kappaletta. Kysy:

- Kuinka Heber J. Grantin päättäväisyys urheilussa on saattanut siirtyä hänen hengellisiin tavoitteisiinsa?
- Millaisia täsmällisiä tavoitteita me voimme asettaa evankeliumin asioissa?

Hänellä oli oikea motivaatio lukea pyhiä kirjoituksia.

 Kysy oppilailta, mikä motivoi heitä lukemaan pyhiä kirjoituksia. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hän sai haasteen lukea Mormonin kirjan” (s. 114–115). Kysy sitten:

- Mikä motivoi aluksi nuorta Heberia lukemaan Mormonin kirjan? Mikä sai hänet jatkamaan?
- Kuinka hänen äitinsä ja opettajansa lausumat todistukset vaikuttivat hänen motivaatioonsa?
- Mitä hän sanoi kiinnostuksensa tasosta ja sen vaikutuksesta lukemistavoitteen saamiseen?
- Kuinka me voimme saada enemmän motivaatiota tutkia pyhiä kirjoituksia?

Lue seuraavat todistukset, jotka Heber J. Grant lausui myöhemmin elämässään:

”Mormonin kirjassa ei ole henkilöä, josta meillä on tietoa ja jota ihailen enemmän kuin Nefiä [Lehin poikaa]. Tuon miehen elämä on ollut yksi elämäni johtotähdistä. Hänen uskonsa, hänen päättäväisyytensä, hänen halunsa tehdä Herran tahto on innoittanut minua halulla seurata hänen jaloja askeleitaan.” (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1900, s. 23.)

”Mormonin kirja on alusta loppuun täydellisessä sopusoinnussa muiden pyhien kirjoitusten kanssa. Siinä ei opeteta mitään oppia, joka ei ole sopusoinnussa Jeesuksen Kristuksen opetusten kanssa. – – Siinä ei ole mitään, mikä ei olisi ihmiskunnan hyväksi ja kohotukseksi. Se on joka tavalla todellinen todistus Jumalasta, ja se tukee Raamatun ja on sopusoinnussa Raamatun kanssa.” (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1929, s. 128–129.)

Lukekaa yhdessä kohdat Hes. 37:15–17 ja 2. Nefi 3:12 ja keskustelkaa siitä, kuinka nämä pyhien kirjoitusten kohdat tukevat presidentti Grantin todistusta.

Johtajana hän näytti hyvää esimerkkiä.

💡 Pyydä oppilaita ottamaan esiin oppilaan kirjan kohta ”Tärkeitä tapahtumia Heber J. Grantin elämässä” (s. 111) ja selvittämään, kuinka vanha Heber J. Grant oli, kun hänet kutsuttiin Tooleen vaarnan johtajaksi Utahissa (23-vuotias). Kerro heille, että kun Heber J. Grant kutsuttiin vaarnajohtajaksi, hän sanoi jäsenille, ettei hän pyytäisi heitä olemaan yhtään uskollisempia kuin hän itse olisi (ks. oppilaan kirjan kohta ”Hän vahvisti päättäväisyyttään uskolla Jumalaan ja voitti heikkoutensa”, s. 118–119).

Kysy: Miltä presidentti Grantista tuntui, kun hän pidettyään ensimmäisen puheensa vaarnajohtajana kuuli jonkun sanovan, että oli sääli, että johtavien auktoriteettien piti lähettää poika johtamaan heitä ja mikseivät he ”voineet lähettää sellaista miestä, jolla on kylliksi älyä puhua ainakin kymmenen minuuttia”? (Ks. oppilaan kirja, s. 118.)

Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdasta ”Hän vahvisti päättäväisyyttään uskolla Jumalaan ja voitti heikkoutensa” (s. 118), mitä Heber J. Grant vastasi, kun presidentti Joseph F. Smith kysyi, tiesikö hän, että evankeliumi on totta. Kysy:

- Miksi presidentti John Taylor ei ollut huolissaan Heber J. Grantin vastauksesta, että tämä ei tiennyt ehdottoman varmasti, että evankeliumi on totta?
- Kuinka ihmisellä voi olla todistus, vaikkei hän tiedä, että hänellä on se?

Hänen kykynsä puhua julkisuudessa parani, kun hän halusi puhua ihmisten hyödyksi.

💡 Kirjoita taululle: *Ensimmäinen puhe vaarnajohtajana 7,5 minuuttia, toinen puhe 45 minuuttia, kolmas puhe 5 minuuttia.* Kertaa oppilaiden kanssa kolme viimeistä kappaletta oppilaan kirjan kohdasta ”Hän vahvisti päättäväisyyttään uskolla Jumalaan ja voitti heikkoutensa” (s. 118–119). Kysy:

- Miksi presidentti Grant ei pystynyt puhumaan kolmannella kerralla yhtä pitkään kuin toisella, vaikka halusikin?
- Minkä päätöksen hän teki?
- Kuinka voimme oppia pitämään silmämääränämme vain Jumalan kunniaa? (Ks. OL 88:67–68.)

- Millä tavoin päivittäiset päätöksemme vaikuttavat elämämme suuntaan?

Hän seurasi johtavia veljiä.

💡 Kirjoita taululle seuraava lause: *”Kun profeetta puhuu – –, asia on loppuunkäsittely”* (Elaine Cannon, *”If We Want to Go Up, We Have to Get On”*, *Ensign*, marraskuu 1978, s. 108). Kysy oppilailta, mitä tämä lause merkitsee heille. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta *”Hän oli halukas uhrautumaan”* (s. 119). Kysy:

- Mikä Heber J. Grantin tekemä päätös kertoo, miten hän asennoitui johtavien veljien seuraamiseen? (Hän halusi aina tehdä sen, mitä kirkon johtavat auktoriteetit halusivat hänen tekevän, pitipä hän siitä tai ei.)
- Miksi kirkon jäsenten pitäisi tehdä työtä, jotta heissä heräisi sama halu?

Hän otti nöyrästi vastaan kutsun apostoliksi.

💡 Kysy, miksi ihminen tarvitsee nöyryyttä palvellakseen hyvin kutsumuksessaan. Esitä seuraava presidentti Heber J. Grantin ajatus:

”Olen tuntenut oman kyvyttömyyteni. Itse asiassa kun minut kutsuttiin apostoliksi, nousin seisaalleni sanomaan, että se oli kaiken sen yläpuolella, mitä olin kelvollinen tekemään, mutta noustessani mieleeni tuli ajatus: ’Tiedät yhtä hyvin kuin elät, että John Taylor on Jumalan profeetta, ja tästä virasta kieltäytyminen, kun hän on saanut siitä ilmoituksen, on samaa kuin profeetan kieltäminen.’ Sanoin: ’Otan vastaan viran ja teen parhaani.’ Muistan, että minun oli vaikeata päästä tuolilleni pyörtymättä.” (*Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 193.)

Kysy: Mitkä muut ominaisuudet auttavat kirkon jäseniä palvelemaan hyvin kutsumuksissaan?

Hän iloitsi suuresti lähetystyöpalvelusta.

💡 Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdasta *”Tärkeitä tapahtumia Heber J. Grantin elämässä”* (s. 111) vuodet, jotka Heber J. Grant palveli lähetysaarnajana ja missä hän palveli. Huomaa, että hän palveli viisi vuotta kokoaikaisessa lähetystyössä avatessaan ensimmäisen lähetyskentän Japanissa ja johtaessaan sitä sekä johtaessaan sittemmin Brittein saarten ja Euroopan lähetyskenttiä. Voit myös halutessasi kerrata hänen ajatuksensa oppilaan kirjan kohdasta *”Hän johti lähetyskenttiä Japanissa ja Englannissa”* (s. 121–122). Esitä seuraavat presidentti Heber J. Grantin sanat:

”Koko maailmassa [ei] ole toista työtä, joka oman kokemukseni perusteella toisi ihmissydämelle enemmän iloa, rauhaa ja tyyneyttä kuin Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumin julistaminen.

Ei missään osassa Jumalan työtä täällä maan päällä tänä aikana ole sellaista joukkoa iloisia, tyytyväisiä, rauhallisia ihmisiä kuin ne, jotka palvelevat lähetystyössä. Palvelu on todellinen avain iloon. Palvellessaan ihmiskunnan edistämiseksi, palvellessaan ilmaiseksi ja maksutta, vailla toivoa maallisesta palkkiosta, ihmissydän kokee todellista aitoa iloa.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant*, 2003, s. 90.)

Pyydä muutamia kotiinpalanneita lähetysaarnaajia esittämään kantansa näihin ajatuksiin omien kokemustensa perusteella. Kysy sitten:

- Miksi lähetystyö on joskus vaikeaa?
- Miksi lähetystyö on palkitsevaa?

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Heber J. Grant palveli kirkon presidenttinä marraskuun 23. päivästä 1918 toukokuun 14. päivään 1945. Hän palveli yli 26 vuotta (ikävuodet 62–88), pidempään kuin yksikään aiempi kirkon presidentti Brigham Youngia lukuun ottamatta. Hän johti kirkkoa ensimmäisen maailmansodan lopusta suuren lamakauden läpi toisen maailmansodan päättymiseen asti. Nuo vuodet olivat haasteellisia niin Yhdysvalloille ja muille maille kuin kirkollekin.

Kun ensimmäinen maailmansota päättyi aselepoon, ihmiset odottivat rauhan ja vaurauden aikoja. Siitä unelmasta ei kuitenkaan tullut totta. Vaikka olosuhteet näyttivät 11 vuoden ajan valoisilta Amerikassa, jossa suurin osa kirkon jäseniä asui, vuonna 1929 alkoi talouskriisi, joka vaikutti koko maailmaan. Monet ihmiset jäivät ilman työpaikkaa tai tuloja. Suurta lamakautta seurasi toinen maailmansota 1930-luvun lopussa ja 1940-luvun alkupuolella. Toinen maailmansota käytiin paljon laajemmassa mitassa kuin ensimmäinen maailmansota.

Presidenttikaudellaan Heber J. Grant vihki temppelit Yhdysvaltain Havaijissa, Kanadan Albertassa ja Yhdysvaltain Arizonassa. Vuonna 1924 kirkon omistama radioasema alkoi välittää yleiskonferensseja Salt Lake Cityssä. Vuonna 1926 ensimmäinen uskontoinstituutti aloitti toimintansa Idahon Moscow'ssa.

Kun Heber J. Grantista tuli kirkon presidentti, kirkossa oli noin 496 000 jäsentä, 75 vaarna, 22 lähetyskenttää ja 4 temppeliä. Vuonna 1945, kun hän kuoli, kirkon jäseniä oli miltei 980 000, vaarvoja 153, lähetyskenttiä 38 ja temppeleitä 8 (ks. *2003 Church Almanac*, 2003, s. 473, 632).

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Hänellä oli suuri usko koettelemusten aikoina.

 Esitä seuraava kertomus, joka havainnollistaa presidentti Heber J. Grantin uskoa ja luottamusta Herraan koettelemusten aikoina:

”Vaimoni Lucy oli hyvin sairas lähes kolme vuotta ennen kuolemaansa. Eräessä vaiheessa olin sairaalassa hänen kanssaan puoli vuotta. Kun hän oli kuolemaisillaan, kutsuin lapset makuuhuoneeseen ja kerroin heille, että heidän äitinsä oli kuolemaisillaan. Tyttäreni Lutie sanoi, ettei hän halunnut äitinsä kuolevan, ja pyysi, että panisin käteni hänen päälleen ja parantaisin hänet. Lutie sanoi, että hän oli nähnyt usein, kuinka hänen äitinsä sairastaessaan sairaalassa San Franciscossa kärsi tavattomasti, mutta nukahti heti rauhalliseen yöuneen, kun olin siunannut hänet. Selitin lapsilleni, että meidän kaikkien oli jossakin vaiheessa kuoltava ja että tunsin, että heidän äitinsä aika oli tullut. Lapset lähtivät huoneesta, ja minä polvistuin kuolevan vaimoni vieren viereen ja sanoin Herralle, että tunnustin Hänen kätensä elämässä ja kuolemassa, ilossa ja surussa, menestyksessä ja vastoinkäymisessä, että en valittanut vaimoni kuoleman johdosta mutta että minulta puuttui voimaa nähdä vaimoni kuolevan ja pelkäsin, millainen vaikutus hänen kuolemallaan olisi lasteni uskoon evankeliumin toimituksiin. Siksi pyysin Häntä antamaan tyttärelleni Lutielle todistuksen, että oli Hänen tahtonsa, että hänen äitinsä kuolisi.

Muutaman tunnin kuluttua vaimoni henkäisi viimeisen henkäyksensä. Sitten kutsuin lapset makuuhuoneeseen ja ilmoitin, että heidän äitinsä oli kuollut. Pieni poikani Heber alkoi itkeä katkerasti, ja Lutie kietoi kätensä hänen ympärilleen ja suukotti häntä ja pyysi häntä olemaan itkemättä, sillä Herran ääni oli sanonut hänelle: 'Äitisi kuolemassa tapahtuu Herran tahto.' Lutie ei tiennyt mitään rukouksistani, ja tuo hänen saamansa ilmoitus oli suora vastaus rukoukseeni Herralle, enkä ole koskaan lakannut olemasta siitä kiitollinen." ("When Great Sorrows Are Our Portion", *Improvement Era*, kesäkuu 1912, s. 726–727.)

Hänen esimerkkinsä vaikutti muihin kirkon ulkopuolella.

💡 Kerro oppilaille, että ennen kuin Heber J. Grantista tuli kirkon presidentti, hän oli saanut monia ystäviä, joihin hänen rehellisyytensä oli tehnyt niin suuren vaikutuksen, että he pitivät selviönä sitä, että kirkko, jonka kanssa hän oli tekemisissä, oli hyvä (ks. oppilaan kirjan kohta "Hän oli rehellisen maineessa", s. 120). Presidentti Grant opetti: "Kannamme harteillamme kirkon mainetta, niin sanoakseni, me jokainen" (*Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant*, s. 99). Kysy:

- Miksi ihmiset tuomitsevat kirkon sen jäsenten esimerkin perusteella?
- Tuleeko hyvän esimerkin näyttäminen tärkeämmäksi johtamistehtävän myötä? Miksi?

"[Herra] tietää, kenen Hän haluaa johtavan kirkkooan."

💡 Kysy oppilailta:

- Kuka johtaa tätä kirkkoa?
- Kuinka uusi kirkon presidentti valitaan?

Kerro seuraava presidentti Heber J. Grantin kokemus:

"Presidentti Joseph F. Smithin viimeiset sanat, kun hän kätteli minua – hän kuoli sinä yönä – olivat jotensakin tällaiset: 'Herra siunatkoon sinua, poikani, Herra siunatkoon sinua. Olet saanut suuren tehtävän. Muista aina, että tämä on Herran työtä, ei ihmisen. Herra on suurempi kuin ainoakaan ihminen. Hän tietää, kenen Hän haluaa johtavan kirkkooan, eikä Hän koskaan erehdy. Herra siunatkoon sinua.'" (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1941, s. 5; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant*, s. XXII.)

Kirjoita taululle seuraavat presidentti Smithin presidentti Grantille antamat neuvot:

- "Tämä on Herran työtä, ei ihmisen."
- "Herra on suurempi kuin ainoakaan ihminen."
- Herra "ei koskaan erehdy".

Keskustele oppilaiden kanssa siitä, kuinka tapahtumat Heber J. Grantin elämässä osoittavat näiden ajatusten olevan totta. Pyydä jotakuta vapaaehtoisista pitämään lyhyt valmistelemaan puhe aiheesta "Tämä on Herran työtä, ei ihmisen".

Presidentti Grant viihtyi niin rikkaiden kuin köyhienkin parissa.

💡 Kysy oppilailta, miksi ihmisen pitäisi oppia olemaan aito kaikkien ihmisten parissa. Kerro oppilaille, että presidentti Heber J. Grantin kyky vetää puoleensa

ihmisiä oli suora seuraus hänen aidosta rakkaudestaan heitä kohtaan. Ne, jotka tunsivat hänet parhaiten, tiesivät myös hänen halustaan auttaa kaikkia kirkon jäseniä, etenkin avun tarpeessa olevia leskivaimoja. Lue seuraava oppilaille ja pyydä heitä sen jälkeen kertomaan vaikutelmiaan presidentti Grantista:

”Hän oli todellakin suurin ystävyiden ja hyvätahdon lähettiläs ammatti- ja liikemiehille, mitä kirkolla on koskaan ollut. Kukaan ei voi alkuunkaan arvioida sen hyvän määrää, mitä hän on tehnyt kirkolle lieventämällä ennakkoluuloja vaikutusvaltaisten ihmisten mielessä. – –

Hän on yhtä tervetullut ja tyytyväinen matalimmissa majoissa kuin rikkaiden linnoissa. Leipä ja maito ja mitä vaatimattomin ateria, joita hänelle tarjotaan pyhien kodeissa (vaikka he yleensä antavat hänelle parasta, mitä maa tuottaa), otetaan vastaan kiitollisemmin mielin ja niitä arvostetaan enemmän kuin ylellisimpiä herkkuja ja parhaita ruokia, joita suurten hotellien kuuluisat kokit osaavat valmistaa. Etuoikeus nauttia todellisten myöhempien aikojen pyhien vieraanvaraisuudesta, kertoa heille Herran hyvyydestä häntä kohtaan ja yhtyä heidän kanssaan rukoukseen perhepiirissä ei koskaan tunnu presidentti Grantista ikävyyttävältä tai yksitoikkoiselta.” (Joseph Anderson, ”The President As Seen by His Secretary”, *Improvement Era*, marraskuu 1941, s. 691–692.)

Hän neuvoi välttämään velkaa.

 Pyydä yhtä oppilasta lukemaan, mitä Heber J. Grantin tytär Lucy sanoi hänestä oppilaan kirjan kohdassa ”Hän tunsi velan piinan” (s. 122). Kysy:

- Mihin Lucy vertasi velkaa?
- Kuinka tämä vertaus auttaa selittämään sitä, miksi presidentti Grant kehotti jatkuvasti kirkon jäseniä välttämään velkaa?
- Millaisia neuvoja kirkon johtajat antavat nykyään velan suhteen?

Esitä seuraavat näkemykset presidentti Heber J. Grantin rahaa ja velkaa koskevista ajatuksista:

”Saanen varoittaa myöhempien aikojen pyhiä ja kehottaa heitä – – ostamaan tavanomaisia elämisen tarpeita silloin, kun heillä on rahaa niiden ostamiseen, ja olemaan kiinnittämättä tulevaisuuttaan” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant*, s. 128).

”Hänellä ei ollut mitään erityistä kiinnostusta rahan keräämiseen muuten kuin tehdäkseen sen avulla hyvää” (Joseph Anderson, *Prophets I Have Known*, 1973, s. 30).

Keskustele oppilaiden kanssa näiden ajatusten perusteella presidentti Grantin suhtautumisesta raha-asioiden hoitoon.

Hän opetti kymmenysten periaatetta.

 Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdat ”Kymmenysten ja uhrien maksaminen auttaa itsekkyyden voittamisessa” ja ”Kymmenysten laki on Herran taloudellisen menestyksen laki” (s. 125–126). Kysy:

- Millä tavoin voidaan ajatella, että olemme kymmenykset velkaa Herralle? (Ks. Mal. 3:8–9.)
- Miksi meidän pitäisi maksaa kymmenyksemme ennen muita maksujamme?

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen Mal. 3:10–12 ja keskustele oppilaiden kanssa siunauksista, joita kymmenyksensä uskollisesti maksaville luvataan. Kysy: Mitä siunauksia ajallisten siunausten lisäksi koituu kymmenysten maksamisesta?

Tee yhteenveto seuraavilla presidentti Heber J. Grantin sanoilla:

”Uskon vakaasti siihen, että Herra avaa taivaan ikkunat, jos me teemme velvollisuutemme taloudellisesti, ja Hän vuodattaa meille luonteeltaan hengellisiä siunauksia, jotka ovat paljon arvokkaampia kuin ajalliset asiat. Mutta uskon, että Hän antaa meille myös siunauksia, jotka ovat luonteeltaan ajallisia.”
(*Gospel Standards*, s. 66.)

Hän oli esimerkki hyvistä liikemiestavoista.

 Esitä seuraava presidentti Heber J. Grantin kertoma kokemus:

”Kun [olin] nuori ja kävin koulua, minulle osoitettiin miestä, joka toimi kirjanpitäjänä Wells, Fargo and Co -pankissa Salt Lake Cityssä, ja kerrottiin, että hän sai palkkaa sataviisikymmentä dollaria kuussa. Muistan hyvin, kuinka lasikin hänen ansaitsevan kuusi dollaria päivässä, sunnuntait pois lukien, mikä tuntui minusta valtaisalta summalta. – – Haaveilin olevani kirjanpitäjä ja työskenteleväni Wells, Fargo & Co:n palveluksessa, ja ilmoittauduin hetimiten kirjanpitokurssille Deseretin yliopistoon siinä toivossa, että ansaitsisin jonakin päivänä palkkaa, jota pidin tuolloin valtavana. – –

Siitä seurasi, että muutaman vuoden kuluttua sain työpaikan kirjanpitäjänä ja vakuutuskirjojen kirjoittajana eräässä vakuutusyhtiössä. Vaikka kirjoitin viisitoistavuotiaana oikein hyvin, eikä muuta tarvittukaan, että pystyin hoitamaan silloisen toimeni tyydyttävästi, en ollut kuitenkaan täysin tyytyväinen vaan jatkoin haaveilemista ja ’raapustelua’, kun minulla ei ollut muuta tekemistä. Työskentelin A. W. White & Co:n pankin etuosassa, ja kun minulla ei ollut kiireitä, tarjouduin auttamaan vapaaehtoisesti pankin töissä, ja tein mitä tahansa ja kaikkea millä sain aikani kulumaan ajattelematta koskaan, maksettiinko siitä minulle vai ei, vaan haluten ainoastaan tehdä työtä ja oppia. Herra Morf, pankin kirjanpitäjä, kirjoitti kauniisti ja näki vaivaa auttaakseen minua yrityksissäni tulla erinomaiseksi kirjoittajaksi. Opin kirjoittamaan niin hyvin, että ansaitsin usein enemmän kuin säännöllisen palkkani kirjoittamalla kortteja ja kutsukortteja ja piirtämällä karttoja ennen työpäivää ja työpäivän jälkeen. Muutamaa vuotta myöhemmin minulle ojennettiin territorion maatalousnäyttelyssä kunniakirja Utahin parhaasta käsialasta. Kun aloin tehdä työtä yksityisesti, yliopistossa tuli avoimeksi kaunokirjoituksen ja kirjanpidon opettajan virka, ja pitääkseni itselleni kaksitoista- tai kolmetoistavuotiaana nuorukaisena antamani lupauksen, että opettaisin jonakin päivänä näitä aineita, hain virkaa. Hakemukseni hyväksyttiin, ja velvollisuus itseäni kohtaan tuli siten täytetyksi.” (Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant*, s. 116, 117.)

Kysy oppilailta:

- Millä muilla tavoin Heber J. Grant palkittiin hänen toteuttaessaan haavettaan ansaita hyvää palkkaa?
- Miten teitä on palkittu, kun olette opiskelleet ja tehneet lujasti töitä?

Hän antoi neuvoja talousasioissa.

 Lue seuraavaa:

”Kirkon presidenttinä Heber J. Grant neuvoi pyhiä taloudellista turvallisuutta koskevista asioista käyttäen omia kokemuksiaan ja noudattaen edeltäjänsä presidentti Joseph F. Smithin esimerkkiä. Presidentti Grant keskittyi kahteen peruseriaatteeseen: rauhaan, joka tulee, kun vältämme velkaa, ja aineellisiin ja hengellisiin siunauksiin, joita saamme, kun maksamme kymmenykset ja uhrin. Vuoden 1932 huhtikuussa hän opetti näitä periaatteita Apuyhdistyksen yleiskonferenssissa. Tuolloin Yhdysvallat oli vajonnut suuren lamakauden epätoivoon ja laajamittaiseen kansantaloudelliseen ahdingon ja korkean työttömyyden kriisiin. Presidentti Grant nuhteli pyhiä siitä, etteivät he olleet ottaneet varteen presidentti Smithiltä saamiaan neuvoja:

’Jos myöhempien aikojen pyhinä tunnettu kansa olisi kuunnellut neuvoja, joita edeltäjäni Herran innoittamana antoi tältä korokkeelta kuuluttaen ja kehottaen, että myöhempien aikojen pyhät eivät ottaisi velkaa, tämä suuri lamakausi olisi vahingoittanut myöhempien aikojen pyhiä hyvin, hyvin vähän. – Mielestäni pääsyy Yhdysvaltain lamaan kokonaisuudessaan on velkaorjuus ja keinottelun henki kansan keskuudessa.’

Puheessaan presidentti Grant tähdensi edelleen sitä, että on tarpeen välttää velkaa. Hän myös kehotti kuulijoita maksamaan kymmenykset ja uhrin jopa taloudellisten vaikeuksien aikoina – –:

Jos on olemassa ihminen, jolla on oikeus sanoa: ’Älkää ottako velkaa’, niin hänen nimensä on Heber J. Grant. Kiitos Herran, pystyin maksamaan [kaikki velkani], ja maksamaan ne pyytämättä keneltäkään dollariakaan helpotusta. En usko, että olisin saanut niitä maksetuksi, ellen olisi ollut ehdottoman rehellinen Herralle. Kun ansaitsin vähänkin rahaa, maksoin ensimmäiseksi velkani Herralle, ja uskon vailla epäilyksen häivääkään, että jos myöhempien aikojen pyhät kansana olisivat noudattaneet Herran profeetan neuvoa ja olleet tunnollisia kymmenysten maksajia, he eivät olisi siinä tilanteessa, jossa he tänä päivänä ovat. Jos he olisivat rehellisiä ja tunnontarkkoja [paastouhrien] maksajia, voisimme pitää huolta jokaisesta ahdingossa olevasta ihmisestä tässä kirkossa.”
(*Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant, s. 125–128.*)

Presidentti Grant on myös opettanut:

”Maailmassa suuri menestyksen mittapuu on se, että ihmiset osaavat hankkia rahaa. Mutta haluan sanoa teille myöhempien aikojen pyhille, että se ei ole todellista menestystä. Kun ihmiselle kertyy ja lisääntyy tämän maailman tavaroita, niin ellei hän ole varovainen, hän menettää Herran Hengen ja kiinnittää sydämensä tämän maailman tavaroihin. Ja jos hän menettää Herran Hengen

eikä ole rehellinen Jumalalle maksamalla kymmenyksensä yhtä täsmällisesti ja rehellisesti kuin tilittäisi ne kumppanilleen, jos olisi liike-elämässä, niin hänen voimansa vähenee, hänen väkevyytensä vähenee, Jumalan Hengen todistus hänen sielussaan vähenee. Mielessäni ei ole siitä epäilystäkään.

Meidän täytyy olla rehellisiä Herralle. On suuri ongelma, että monet ihmiset, joille kertyy ja lisääntyy tämän maailman tavaroita, kiinnittävät sydämensä niihin ja menettävät Herran Hengen. Siksi se, minkä maailma laskee menestykseksi, on epäonnistumista, koska jos ihminen alkaa tavoitella palkintoa eikä saa sitä vaikka tekee miltei koko ikänsä työtä sen palkinnon saadakseen, niin hänen elämänsä on tosiaankin epäonnistunut. Tunnen monia ihmisiä, jotka pieniä rahasummia ansaittuaan ovat olleet ehdottoman rehellisiä Herralle ja maksaneet siitä yhden kymmenesosan. Mutta ansaittuaan suuria rahasummia he ovat maksaneet kymmenen prosentin sijasta yhdestä kahteen tai kolmeen prosenttia. Mistä se johtuu? No, ellei ihminen ole varovainen, hänessä kasvaa, lisääntyy ja vahvistuu rahanhimo aivan niin kuin viinanhimo. Se ottaa hänestä ylivallan, ja hän rakastaa rahaa sen sijaan että rakastaisi vain sitä hyvää, mitä hän voi sillä tehdä. Hän ei arvioi asioiden arvoa oikein." (*Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant, s. 131–132.*)

Kysy oppilailta:

- Miksi maalliseen menestykseen keskittyminen voi johtaa siihen, että menettämme Herran Hengen?
- Miten voimme pitää taloudellisen menestyksen oikeissa mittasuhteissa?

Hän esitti menestyksen määritelmän ja kaavan.

 Kysy oppilailta, millaisia neuvoja he ajattelevat profeetan antavan menestymisestä. Kysy, kuinka hän mahtaisi määritellä menestyksen. Kun olette keskustelleet heidän vastauksistaan, kertaa presidentti Heber J. Grantin menestyksen määritelmä oppilaan kirjan kohdasta "Hänen määritelmänsä menestyksestä oli yksinkertainen ja käytännönläheinen" (s. 123).

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen Matt. 22:36–40 ja toista lukemaan Moosia 2:17, ja keskustelkaa siitä, mitä yhtäläisyyksiä näillä kohdilla ja presidentti Grantin menestyksen määritelmällä on.

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen oppilaan kirjan kohta "Yksi menestyksen salaisuuksista on palveleminen" (s. 124). Kysy: Millä tavoin muiden palveleminen tuo onnea?

Kysy, haluaisiko joku oppilaista kertoa siitä, miten hän on palvellut muita tai miten hän tietää jonkun muun palvelle. Valmistaudu kertomaan muutamista omista kokemuksistasi.

Hänellä oli todistus profeetta Joseph Smithin jumalallisesta kutsumuksesta.

 Pyydä oppilaita kertomaan, mitkä ovat heidän mielestään tärkeimpiä tapahtumia maailman historiassa. Kysy sitten, mitkä ovat heidän mielestään tärkeimpiä tapahtumia kirkon historiassa. Esitä seuraavat presidentti Heber J. Grantin näkemykset:

”Suurenmoisinta, mitä maailmanhistoriassa on koskaan tapahtunut sen jälkeen kun Vapahtaja itse eli maan päällä, on se, että Jumala itse näki hyväksi tulla maan päälle rakkaan ainosyntyisen Poikansa, Lunastajamme ja Vapahtajamme, kanssa ja ilmestyä Joseph-pojalle” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant, s. XXVI*).

”Iloitsen siitä, että Jeesuksen Kristuksen kirkko perustuu ensimmäiseen suureen näkyyn, jonka nuori Joseph Smith sai yli sata vuotta sitten. Hän julisti nähneensä kaksi taivaallista Olentoa, joiden hohdetta ja kirkkautta kukaan ihminen ei pysty kuvaamaan, ja että toinen Heistä puhui hänelle toista osoittaen ja sanoi: ’Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä.’ Yhdenkään myöhempien aikojen pyhän sydämessä ei voi olla mitään epäilystä siitä, etteikö Jeesus Kristus ole elävän Jumalan Poika, koska itse Jumala esitteli Hänet Joseph Smithille. Jeesuksen Kristuksen kirkon perustotuus meidän aikanamme on, että Joseph Smith oli ja on ja tulee aina olemaan elävän Jumalan profeetta, ja kun me tunnustamme Joseph Smithin Jumalan profeetaksi ja sydämessämme on todistus siitä, Kristuksen kirkossa ei tule koskaan olemaan mitään niin sanottua skismaa.” (Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1924, s. 6–7; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant, s. 231–232.*)

Kysy oppilailta: Miksi jokaisen jäsenen on tarpeen tietää, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta?

Hän opetti siunauksista, joita viisauden sanan mukaan eläminen tuo.

 Kysy oppilailta, kuinka viisauden sana on ollut siunaukseksi heidän elämässään. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen oppilaan kirjan kohta ”Hän opetti huoltotyötä ja viisauden sanaa” (s. 125). Kirjoita taululle siunaukset, joita presidentti Heber J. Grant luetteli koituvan viisauden sanan pitämisestä, kuten:

- ”enemmän elinvoimaa ruumiissamme”
- ”enemmän elinvoimaa mielessämme”
- hengellinen kasvu
- ”suorempi yhteys Jumalaan”.

Lukekaa yhdessä OL 89:18–21 ja verratkaa tämän kohdan yhtäläisyyksiä taululla olevaan luetteloon.

Hän laski perustuksen kirkon huoltotyöohjelmalle.

 Kysy oppilailta, mikä heidän mielestään on kirkon huoltotyöohjelman tarkoitus. Lue heidän kanssaan oppilaan kirjan kohta ”Huoltotyösuunnitelma luotiin ilmoitetuille periaatteille” (s. 124), ja keskustelkaa huoltotyön tarkoituksesta sellaisena kuin presidentti Heber J. Grant sen kuvaili. Kysy:

- Kuinka laiskuus on kirous?
- Kuinka avustukset vahingoittavat yksilöitä ja perheitä?
- Mitä hyötyä on riippumattomuudesta, ahkeruudesta, säästäväisyydestä ja itsekunnioituksesta?
- Millä tavoin työ on siunaus?

Kirjoita taululle seuraava lausunto: *"Kirkon pyrkimyksenä on auttaa ihmisiä auttamaan itseään"* (Heber J. Grant, *Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant, s. XXV*). Kysy oppilailta:

- Mitä hyötyä on siitä, että auttaa ihmisiä auttamaan itseään?
- Kuinka tämä huoltotyön periaate soveltuu sosiaaliseen, emotionaaliseen ja fyysiseen terveyteen?
- Kuinka vanhemmat voivat käyttää tätä periaatetta kasvattaessaan lapsiaan?

Hän kannusti kirkon jäseniä pitämään käskyt.

💡 Kerro oppilaille, minkä presidentti Heber J. Grant sanoi olevan hänen yhden lauseen mittainen teemansa, jota hän usein toisti:

"Sanon kaikille myöhempien aikojen pyhille: pitäkää Jumalan käskyt. Tämä on elämänohjeeni – vain nämä muutamat sanat: pitäkää Jumalan käskyt." (*Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant, s. 24.*)

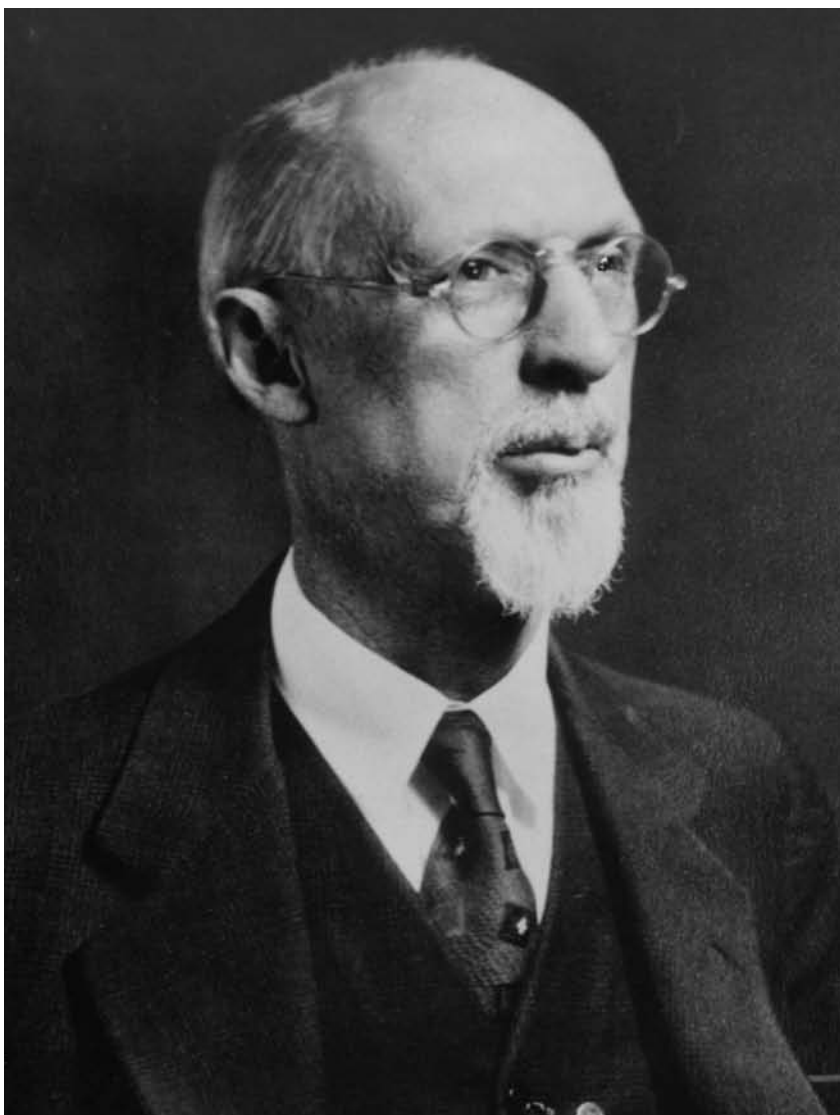
Kysy: Mitä siunauksia kuuliaiset saavat? Lue, mitä presidentti Grant opetti eräissä myöhemmässä konferenssipuheessaan:

"Lupaan teille elävän Jumalan palvelijana, että jokainen mies ja nainen, joka noudattaa Jumalan käskyjä, menestyy, että jokainen Jumalan antama lupaus täyttyy hänen päänsä päälle ja että hän kasvaa ja karttuu viisaudessa, valossa, tiedossa, älyssä ja ennen kaikkea todistuksessa Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta" (*Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant, s. XXIV*).

LUKU 8

George Albert Smith

KIRKON KAHDENKESKES PRESIDENTTI

Utahin yliopiston J. Willard Marriott -kirjaston erityiskokoelman osasto. Kopiaintia keuhkokuumeeseen.

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Viimeinen pioneerien vankkurikaravaani saapui laaksoon kaksi vuotta ennen kuin George Albert Smith syntyi 4. huhtikuuta 1870. Sen jälkeen käytettiin vuonna 1869 valmistunutta mantereen poikki kulkevaa rautatietä. Hänen syntymävuotenaan kirkossa oli jäseniä hieman yli 90 000. Brigham Young oli tuolloin kirkon presidentti, ja hän kuoli, kun George Albert Smith oli seitsenvuotias. Suolajärven temppeli oli rakenteilla koko George Albert Smithin lapsuus- ja nuoruusvuosien ajan. Vuonna 1876 Alexander Graham Bell patentoi puhelimen. Thomas Edison keksi levysoittimen vuonna 1877 ja kehitti hehkulampun vuonna 1879.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

George Albert Smith polveutui uskollisista kirkon johtajista.

💡 Selitä, että George Albert Smithin perheellä oli merkittävä asema Utahin pioneerien keskuudessa. George Albert Smith sai nimen isoisänsä mukaan, joka palveli neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa hänen syntyessään vuonna 1870. Kun George Albert Smith oli 10-vuotias, hänen isänsä John Henry Smith asetettiin apostoliksi, ja myöhemmin tästä tuli neuvonantaja ensimmäiseen presidenttikuntaan. Hänen isoisänsä isä John Smith, profeetta Joseph Smithin setä, palveli elämänsä aikana ylimääräisenä neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kirkon patriarkkana.

Lue tai pyydä yhtä oppilasta lukemaan seuraavat silloisen kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin George Albert Smithin sanat:

”Eräs Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ihania asioita minusta on se, että se saattaa meidät kaikki samalle tasolle. Ihmisen ei tarvitse olla vaarnanjohtaja tai kahdentoista koorumin jäsen saavuttaakseen korkeimman sijan selestisessä valtakunnassa. Vaatimattominkin kirkon jäsen saa korotuksen selestisessä valtakunnassa yhtä hyvin kuin joku toinen, jos hän pitää Jumalan käskyt. Siinä määrin kuin pyrimme pitämään kirkon käskyt, meillä on yhtäläiset mahdollisuudet korotukseen.” (Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1933, s. 25; ks. myös *Opin ja Liittojen Kirja ja kirkon historia*, seminaari, oppilaan opiskeluopas, 2002, s. 201.)

Kysy oppilailta: Millä tavoin nämä sanat kannustavat meitä pyrkiessämme korotukseen?

Nuori George Albert Smith tunsii presidentti Brigham Youngin.

💡 Kysy oppilailta: Millä tavoin kirkon johtajat ovat vaikuttaneet teidän elämäänne? Tee yhteenveto tiedoista, jotka löytyvät kappaleista 2–4 oppilaan kirjan kohdasta ”Hän sai varhain henkilökohtaisia kokemuksia suurista johtajista” (s. 130). Kysy sitten: Mitä kokemus presidentti Brigham Youngin kanssa on saattanut opettaa George Albert Smithille?

Hän oppi nuoruudessaan pitämään käskyt.

 Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen oppilaan kirjan kohta ”Pysykää Herran puolella rajaviivaa” (s. 143). Selitä, että George Albert Smith oppi noista isänsä sanoista ja sukulaistensa esimerkistä pitämään itsensä puhtaana ja tahrattomana. Kysy:

- Millä tavoin jotkut ihmiset selittelevät sitä, että he ylittävät rajaviivan Herran puolelta Paholaisen puolelle?
- Mitä me voimme tehdä, ettemme ylittäisi tuota rajaviivaa?

Kysy oppilailta, miksi joidenkuiden ihmisten mielestä käskyt ovat ahdistavia. Lukekaa yhdessä OL 59:3–4 ja keskustelkaa siitä, miksi Jumala on antanut lapsilleen käskyjä ja kuinka käskyjä voidaan pitää siunauksina. Lue seuraavat silloisen kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin George Albert Smithin sanat:

”Olen luullakseni lapsena tuntenut, että Herra oli järjestänyt asiat – – niin, että minun on noudatettava tiettyjä lakeja tai seurauksena on välitön rangaus. Mutta kun vartuin vanhemmaksi, olen oppinut tämän toiselta näkökannalta, ja nyt Herran lait ovat minulle – – kuin suloista taivaallisen Isämme äänen musiikkia Hänen arnessaan meitä kohtaan. Ne ovat kuin rakastavan isän neuvoja ja ohjeita – –. Ja siksi sanonkin, ettei minun ole vaikea uskoa, että minun on parasta pitää Jumalan käskyt.” (Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1911, s. 43–44; ks. myös *Opin ja Liittojen Kirja ja kirkon historia*, seminaari, oppilaan kirja, s. 201.)

Kysy oppilailta:

- Kuinka käskyt ovat osoitus Isämme rakkaudesta?
- Kuinka voitte oppia suhtautumaan käskyihin kuin ne olisivat suloista taivaallisen Isämme äänen musiikkia?
- Millä tavoin sellainen asenne Jumalaa ja Hänen käskyjään kohtaan tuo rauhaa ja iloa tässä elämässä?

Nuorella George Albert Smithillä oli uskoa parantua.

 Lue oppilaiden kanssa OL 46:19, ja keskustelkaa siitä, mitä usko parantua tarkoittaa. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hänellä oli uskoa parantua” (s. 132). Kysy:

- Kuinka George Albert Smith osoitti uskoa parantua?
- Miksi arvelette hänen olleen varma siitä, että juuri Herra oli parantanut hänet?
- Kuinka me voimme kehittää tätä Hengen lahjaa elämässämme?

Kehota oppilaita kertomaan jokin kokemus, jossa he tai joku muu osoitti parantumiseen tarvittavaa uskoa.

Karl G. Maeserilla oli syvälinen vaikutus nuoreen George Albert Smithiin.

 Selitä oppilaille, että ollessaan poika George Albert Smith opiskeli Brigham Youngin akatemiassa Provossa Utahissa, missä hän tapasi akatemian rehtorin Karl G. Maeserin. Lue seuraava ote George Albert Smithin kirjeestä Brigham Youngin yliopiston rehtorille:

”Rakastan veli Maeserin muistoa. Luulen puhuneeni hänestä enemmän kuin ehkä kenestäkään toisesta niiden joukossa, jotka ovat vaikuttaneet kasvatukseeni.” (Julkaisussa Glen R. Stubbs, ”A Biography of George Albert Smith”, tohtorinväitöskirja, Brigham Youngin yliopisto, 1974, s. 20.)

Kysy oppilailta: Mitä neuvoja muistatte saaneenne opettajilta, joita teillä on ollut? Lue sitten tämä George Albert Smithin muisto:

”Menin kouluun Brigham Youngin akatemiaan. Oli onnekasta, että sain osan opetuksestani tri Karl G. Maeserilta, tuolta merkittävältä kasvattajalta, joka oli kirkkomme suurenmoisten koulujen ensimmäinen kehittäjä. En muista paljoakaan siitä, mitä siellä sanottiin sen vuoden aikana, jonka siellä olin, mutta on eräs asia, jota en luultavasti koskaan unohda. Eräänä päivänä tri Maeser nousi seisomaan ja sanoi: ’Te ette joudu vastaamaan ainoastaan kaikesta siitä, mitä teette, vaan myös kaikesta siitä, mitä ajattelette.’

Koska olin vasta poikanen enkä ollut tottunut hallitsemaan kovin hyvin ajatuksiani, minua ihmetytti melkoisesti, mitä minun piti tehdä, ja se huolestutti minua. Itse asiassa se takertui minuun kuin takiainen. Noin viikon tai kymmenen päivän kuluttua siitä minulle yhtäkkiä selvisi, mitä hän tarkoitti. Silloin oivalsin sen filosofian. Yhtäkkiä tajusin, mitä hän oli sanonut: Tottahan toki ihmistä pidetään vastuussa ajatuksistaan, sillä kun hänen kuolevainen elämänsä päättyy, se on hänen ajatustensa summa. Tuo oivallus on ollut minulle suureksi siunaukseksi koko elämäni ajan, ja se on auttanut minua monesti välttämään sopimattomia ajatuksia, koska käsitän, että elämäntyöni päätyttyä olen ajatusteni tuote.” (Lainattuna julkaisussa *Kirkon presidentit*, opettajan opas, 1989, s. 122.)

Kysy oppilailta:

- Millä tavoin ihmisten elämä on heidän ”ajatustensa summa”?
- Mitä te voisitte tehdä hallitaksenne ajatuksianne paremmin?

Zebedee Coltrin ennusti patriarkallisessa siunauksessa George Albert Smithin kutsumisen apostoliksi.

 Pyydä oppilaita kertomaan, kuinka heidän patriarkallinen siunauksensa on vaikuttanut heidän elämäänsä. Kerro oppilaille, että George Albert Smith sai patriarkallisen siunauksen 13-vuotiaana Zebedee Coltrinilta. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen oppilaan kirjan George Albert Smithiä käsittelevän luvun johdannosta toinen kappale (s. 131). Kysy:

- Kuinka tämä siunaus on saattanut vaikuttaa George Albert Smithiin koko hänen elämänsä ajan?
- Kuinka patriarkallinen siunaus voi auttaa meitä valmistautumaan elämässä siihen, mitä Herra haluaisi meidän tekevän?

George Albert Smith keskeytti seurustelunsa palvellaan erityisessä lähetystyössä.

 Kerro oppilaille, että George Albert Smith tapasi Lucy Emily Woodruffin, presidentti Wilford Woodruffin pojantyttären, ensimmäisen kerran, kun he olivat hyvin nuoria. Vuosien varrella näiden kahden nuoren välille kehittyi luja ystävyys,

mutta toinen kosija vei Lucyn huomion heidän lähestyessään aikuisuutta. Kun George Albert oli 21-vuotias, hänet kutsuttiin erityiseen lähetystyöhön vahvistamaan Nuorten Valistuskerhon nuoria Etelä-Utahissa. Ollessaan siellä hän kuuli, että Lucy aikoi mennä naimisiin toisen kosijansa kanssa. Hän kirjoitti Lucylle kirjeen, jonka loppuun hän kirjoitti:

”Rukoile ja ole nöyrä. Älä tee sitä virhettä, että katsot olevasi jotakin velkaa muille. Sinun on ennen kaikkea ajateltava itseäsi. Minusta tuntuu, että sinusta tulee onnellinen, ja rukoilen, että niin käy.” (Lainattuna julkaisussa Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom*, 1981, s. 212; ks. myös oppilaan kirja, s. 133.)

Kysy oppilailta, millainen vaikutus tällä ystävällisellä ja sydämellisellä kirjeellä on saattanut olla Lucyyn. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan viimeinen kappale oppilaan kirjan kohdasta ”Hän solmi avioliiton Lucy Woodruffin kanssa” (s. 133). Kysy sitten: Mitä voitte oppia tästä Lucy Woodruffin ja George Albert Smithin kokemuksesta?

Hiljattain avioliiton solminut George Albert Smith lähti lähetystyöhön käännättämään ihmisiä.

 Selitä, että George Albert Smith ja Lucy Emily Woodruff solmivat avioliiton 25. toukokuuta 1892. Pian häiden jälkeen, 23. kesäkuuta 1892, George Albert Smith lähti lähetystyöhön Yhdysvaltain eteläosiin. Muutaman kuukauden kuluttua Lucy kutsuttiin aviomiehensä rinnalle lähetystyöhön, ja hän saapui sinne saman vuoden syksyllä.

Selitä, että vaikka Lucy Smith työskenteli lähetystoimistossa miehensä kanssa, George Albert lähti usein käännysmatkoille muiden tovereiden kuten J. Golden Kimballin kanssa, joka johti lähetyskenttää. Kerro joko toinen tai molemmat seuraavista tapahtumista:

Erään kerran George Albert Smith matkusti pitämään kokouksia J. Golden Kimballin ja neljän muun lähetysaarnajaan kanssa. Yksi paikallisista kirkon jäsenistä kutsui lähetysaarnajajoukon viettämään iltaa kotiinsa, joka oli rakennettu hirsistä ja oli melko pieni. George Albert Smith on muistellut:

”Keskiyön aikoihin heräsimme ulkoa kuuluvaan hirvittävään huutoon ja kiljumiseen. Kiro sanat tervehtivät korviamme noustessamme sängyssä istumaan ottaaksemme selvää tilanteesta. Oli kirkas kuutamoyö, ja saatoimme nähdä ulkona monia ihmisiä. Lähetysjohtaja Kimball hyppäsi ylös vuoteesta ja alkoi pukeutua. Miehet ryskyttivät ovea ja kiroilivat käskien mormonien tulla ulos, sillä he aikoivat ampua nämä. Lähetysjohtaja Kimball kysyi minulta, enkö aikonut nousta ylös ja pukeutua, ja sanoin hänelle, että en, aion pysyä vuoteessa, että olin varma, että Herra pitäisi huolen meistä. Muutaman sekunnin kuluttua luodit sinkoilivat ympäri huonetta. Ilmeisesti kiihtynyt väkijoukko oli jakaantunut neljään ryhmään ja ampui talon nurkkiin. Puunsäleitä lensi päämme yli joka suuntaan. Hetken oli hiljaista, ja sitten ammuttiin toinen laukaus-sarja, ja taas säleet lensivät. En tuntenut kertakaikkiaan lainkaan pelkoa. Olin hyvin tyyni siinä maatessani, kokiessani yhtä elämäni pelottavimmista tilanteista, sillä olin varma, että niin kauan kuin saarnaisin Jumalan sanaa ja noudataisin Hänen opetuksiaan, Herra varjelisi minua, ja niin Hän tekikin.

Ilmeisesti väkijoukko lannistui ja lähti. Kun seuraavana aamuna avasimme oven, ulkona oli valtava kimppu tukevia hikkorikeppejä, samanlaisia, jollaisilla mellakoitsijat olivat piesseet lähetyssaarnaajia etelässä.” (*The Teachings of George Albert Smith*, toim. Robert McIntosh ja Susan McIntosh, 1996, s. 194; ks. myös oppilaan kirja, s. 133.)

Erään toisen kerran George Albert Smith oli myöhään eräänä pimeänä iltana matkalla toverinsa vanhin Stoutin kanssa. Vanhin Smith muisteli:

”Vanhin Stout ja minä kuljimme korkealla jyrkän teellä. Pieni polkumme oli kapea; toisella puolen oli vuorensinämä, toisella puolella syvä, syvä joki. Meillä ei ollut valoa eikä tähtiä eikä kuuta ohjaamassa tietämme. Olimme kulkeneet koko päivän ja tiesimme, että meidät toivotettaisiin tervetulleiksi, jos pääsisimme McKelvinien taloon, joka oli syvän laakson toisella puolen.

Meidän oli ylitettävä tuo pieni vuori päästäksemme herra McKelvinin talolle. Kulikutapamme oli välttämättömyyden pakosta hyvin katkonaista. Kävelimme melkein laahustaen tunnustellen edetessämme jokaista jalkasijaa toinen käsi ojennettuna kohti vuorensinämää. Vanhin Stout oli edelläni, ja kun kävelin perässä, tunsin polun kovan pinnan jalkojeni alla. Niin tehdessäni erkanin vuorensinämästä, joka oli toiminut oppaanani ja tukenani ja turvanani. Kun olin ottanut muutaman askeleen kauemmas vuorensinämästä, minulle tuli tunne, että minun oli pysähdyttävä heti, että kaikki ei ollut kohdallaan. Huusin vanhin Stoutille, ja hän vastasi minulle. Suunta, josta hänen äänensä tuli, osoitti, että olin väärällä polulla, joten peräännyin, kunnes pääsin vuorensinämän luo ja jatkoin jälleen eteenpäin. Hän oli vain muutaman askeleen edelläni, ja kun pääsin hänen luokseen, tulimme paaluaidan luo. Tunnustelimme sitä pimeässä tarkoin käsillämme ja jaloillamme sadaksemme selville, olisiko meidän turvallista kiivetä sen yli. Päätimme, että se olisi turvallista, ja ryhdyimme yritykseen. Kun olin tuon ison paaluaidan päällä, pieni matkalaukkuni pokahti auki ja sen sisältö levisi ympäriinsä. Haroin tavaroita ympäriinsä pimeässä, ja olin aivan vakuuttunut siitä, että olin löytänyt käytännöllisesti katsoen kaiken.

Saavuimme turvallisesti päämääräämme noin yhdeltätoista illalla. Huomasin pian, että olin kadottanut kampani ja harjani, ja seuraavana aamuna me palasimme onnettomuuspaikalle. Löysin tavarani, ja ollessani siellä uteliaisuuteni heräsi ja halusin nähdä, mitä edellisiltana oli tapahtunut, kun olin eksynyt polulta pimeässä. Meillä lähetyssaarnaajilla oli kengänpohjissamme naulat, jotta ne kestäisivät kauemmin, joten saatoin helposti seurata jälkiämme pehmeässä maassa. Jäljitin askeleeni kohtaan, jossa jälkeni erkanivat vuorensinämästä, ja huomasin, että olin kulkeutunut pimeässä syvän jyrkän teeen reunalle. Vielä yksi askel, niin olisin pudonnut jokeen ja hukkunut. Minusta tuntui hyvin pahalta tajutessani, kuinka lähellä kuolemaa olin ollut. Olin myös hyvin kiitollinen taivaalliselle Isälleni siitä, että Hän oli varjellut minua. Minusta on aina tuntunut, että jos me teemme Herran työtä ja pyydämme Hänen apuaan ja varjelustaan, Hän ohjaa meitä ja pitää meistä huolen.” (*Teachings of George Albert Smith*, s. 194–195.)

Kysy oppilailta:

- Miten luonnehtisitte George Albert Smithin luottamusta kutsumukseensa ja Herraan?
- Mitä hän oppi Hengen kuiskauksen noudattamisesta?

George ja Lucy Smithiä siunattiin kahdella tyttärellä ja yhdellä pojalla.

💡 Keskustele oppilaiden kanssa siitä, miltä sellaisista aviopareista saattaa tuntua, joiden on vaikea saada lapsia. Kerro oppilaille, että George Albert ja Lucy Smith halusivat saada lapsia. Kun vuodet kuluivat eikä lapsia kuulunut, Lucy masentui. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan luokalle seuraavaa:

”Ollessaan lapsettomia vielä yli neljän aviovuoden jälkeen George ja Lucy alkoivat kaivata perhettä. Eräänä päivänä presidentti Woodruff kävi heidän luonaan ja kysyi Lucylta, oliko tällä lapsia. ’Ei, isoisa’, hän vastasi puhjeten kyyneliin, ’niin kovasti kuin haluaisimmekin saada niitä, meillä ei ole yhtään.’ ’Istuudu’, presidentti sanoi. Hän pani kätensä Lucyn pään päälle ja siunasi tätä niin, että tämä saisi lapsia. Vuoden sisällä, 19. marraskuuta 1895, heille syntyi tytär.” (*Builders*, s. 220.)

Toinen tytär syntyi marraskuussa 1899, ja Lucy synnytti pojan syyskuussa 1905. Nämä lapset toivat George Albert ja Lucy Smithille paljon iloa. Heidän lapsensa olivat heille suuri siunaus.

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIAALLINEN TAUSTA

George Albert Smith palveli kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä 42 vuotta (33-vuotiaasta 75-vuotiaaksi) ja kirkon presidenttinä kuusi vuotta (vuodesta 1945 vuoteen 1951). Hänen kauteensa apostolina ja kirkon presidenttinä mahtui kaksi maailmansotaa ja pitkä taloudellinen lamakausi. Noiden vuosien aikana nähtiin myös ensimmäinen moottorilentokone lento Kitty Hawkissa (1903) ja ensimmäinen rakettivoimaa käyttävä ylläänilento (1947), jotka edustivat ihmiskunnan merkittävää teknologian kehitystä. Sen jälkeen kun George Albert Smith oli kutsuttu kahdentoista apostolin koorumiin, kirkko vapautui veloistaan, ja vuosien myötä siitä tuli malliesimerkki taloudellisten velvoitteiden hoitamisessa.

Vuonna 1945, jolloin George Albert Smithistä tuli kirkon presidentti, kirkossa oli miltei 980 000 jäsentä, 153 vaarnaa, 38 lähetyskenttää ja 8 temppeliä. Vuonna 1951, kun hän kuoli, kirkon jäseniä oli miltei 1,2 miljoonaa, vaarnoja 191, lähetyskenttiä 42 ja temppeleitä 8 (ks. *2003 Church Almanac*, 2003, s. 473, 632).

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

George Albert Smith asetettiin apostoliksi.

💡 Kysy oppilailta, mitä he muistavat lupauksesta, jonka George Albert Smith sai patriarkallisessa siunauksessaan. Kerro heille, että Zebedee Coltrinin 16. tammikuuta 1884 antama siunaus toteutui, kun George Albert Smith kutsuttiin apostoliksi. Selitä, että kirkon alkuaikoina kutsut esitettiin usein konferenssissa ilman edeltä pidettyä puhuttelua. Kerro heille, että tiistaina, 6. lokakuuta 1903, George Albert Smith ei ollut päässyt osallistumaan yleiskonferenssiin työtehtäviensä vuoksi. Hän kirjoitti päiväkirjaansa:

”Lähdin kotoa kello 15.30 viedäkseen lapseni maatalousnäyttelyyn. Tapasin ovella sisar Nellie C. Taylorin, joka onnitteli minua hyvin innokkaasti. Olin ensin ymmällä, mutta hän kertoi minulle pian, että minut oli sinä iltapäivänä hyväksytty kahdentoista apostolin koorumin jäseneksi. Ajattelin hänen erehtyneen ja sanoin hänelle niin. Hän hämmäntyi ja palasi tabernaakkeliin varmistamaan, oliko hän väärässä. Tapasin myöhemmin hänet ja muita, jotka vahvistivat asian. Olin täysin sanaton ja saatoin tuskin uskoa sitä mahdolliseksi silloin, vaikka minusta tuntuikin, että saattaisin seurata jonakin päivänä isääni, koska Zebedee Coltrinin käsien alla saamassani patriarkallisessa siunauksessani mainittiin, että minusta saattaisi tulla apostoli.

En tuntenut olevani kykenevä enkä kelvollinen, mutta jos se on Herran mielen mukaista, yritän täyttää täysin velvollisuuteni.” (*The Teachings of George Albert Smith*, toim. Robert McIntosh ja Susan McIntosh, 1966, s. xxi.)

Kysy oppilailta:

- Millä tavoin George Albert Smithiä oli valmistettu tähän tärkeään kutsumukseen, vaikka hän tunsikin riittämättömyyttä?
- Mitä te voitte tehdä, jotta saisitte lisää luottamusta kykyynne ottaa vastaan kirkon tehtäviä ja hoitaa ne?

Vanhin George Albert Smith laati luettelon elinikäisistä tavoitteista.

💡 Pyydä oppilaita lukemaan oppilaan kirjan kohta "Hänellä oli oma uskontunnustuksensa" (s. 134) ja tee taululle luettelo ainakin kuudesta periaatteesta, joiden mukaan George Albert Smith oli päättänyt elää (luettelossasi voisi olla alla olevia periaatteita). Pyydä oppilaita panemaan merkille, kuinka seuraavat periaatteet voisivat auttaa ihmistä olemaan parempi Kristuksen opetuslapsi:

- Ole yksinäisten ystävä.
- Iloitse köyhien auttamisesta.
- Käy katsomassa sairaita ja ahdistettuja ja herätä heissä halu saada parantumiseen tarvittavaa uskoa.
- Opetä totuutta koko ihmiskunnan ymmärrykseksi ja siunaukseksi.
- Etsi poisharhanneita ja yritä voittaa heidät takaisin vanhurskaaseen ja onnelliseen elämään.
- Rakasta ihmisiä tekemällä sitä, mikä on oikein.
- Auta heitä ratkaisemaan pulmiaan.
- Vältä korkean aseman tuomaa julkisuutta äläkä ota huomioon ajattelemattomien ystävien imartelua.
- Älä tietoisesti haavoita kenenkään tunteita, älä edes sellaisen, joka on tehnyt sinulle vääryyttä.
- Voita itsekkyyks ja kateus ja iloitse kaikkien taivaallisen Isän lasten menestyksestä.
- Älä ole yhdenkään elävän sielun vihollinen.
- Täytä velvollisuutesi ja etuoikeutesi levittämällä totuutta evankeliumin suunnitelmasta.

Kannusta oppilaita valitsemaan joitakin ohjaavia periaatteita ja pyrkimään noudattamaan niitä koko elämänsä ajan.

George Albert Smith kamppaili koko elämänsä ajan vakavien terveysongelmien kanssa.

💡 Lue oppilaille seuraavaa:

"George Albert Smithiä ei ollut siunattu vahvalla fyysisellä keholla, ja se tuotti paljon murhetta hänelle ja hänen perheelleen. Hänellä oli paljon erilaisia terveysongelmia. – Fyysisistä ongelmista huolimatta hän oli innokas tekemään työtä ja rakasti työntekoa tehden usein enemmän kuin terveyden kannalta pidettäisiin järkevänä ja viisaana. Sekä hänen ystävänsä että hänen lääkäriinsä kehottivat häntä hidastamaan tahtia, mutta hän ei suostunut siihen." ("A Biography of George Albert Smith", s. 99.)

Selitä oppilaille, että George Albert Smith oli hyvin vakavasti sairaana pitkän aikaa vuodesta 1909 eteenpäin seuraavien neljän vuoden ajan. Se oli hyvin turhauttavaa aikaa vanhin Smithille, koska hän halusi tehdä Herran työtä mutta ei kyennyt siihen. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan viimeinen kappale oppilaan kirjan kohdasta "Hän oli järkkymätön ja uskollinen koettelemusten aikoina" (s. 133). Kysy: Miksi on tärkeää etsiä aina Jumalan tahtoa?

Kerro oppilaille, että erään vakavan sairauden aikana ja toipuessaan siitä St. Georgessa Utahissa George Albert Smith sai syvällisen hengellisen kokemuksen. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Mitä olet tehnyt nimelteni?” (s. 135). Kysy:

- Onko joku teistä saanut nimensä jonkun esivanhemman mukaan? Mitä velvollisuuksia tunnette saaneenne nimenne myötä?
- Kuinka tämä uni vahvasti vanhin Smithiä?
- Mitä hyötyä meille voi olla siitä, että arvioimme säännöllisesti, mitä olemme tehneet Vapahtajan nimelle?

Lue seuraava presidentti George Albert Smithin todistus:

”Olen ollut kuoleman varjon laaksossa viime vuosina, niin lähellä toista puolta, että olen varma, että ilman taivaallisen Isämme erityistä siunausta en olisi voinut jäädä tänne. Mutta hetkeksikään tuo todistus siitä, että taivaallinen Isä on siunannut minua, ei ole koskaan himmennyt. Mitä lähemmäs menin toista puolta, sitä vakuuttuneempi olin siitä, että evankeliumi on totta. Nyt kun henkeni on säästetty, riemuitsen saadessani todistaa, että tiedän evankeliumin olevan totta, ja kiitän koko sielustani taivaallista Isääni, että Hän on ilmoittanut sen minulle.” (*Teachings of George Albert Smith*, s. 190.)

Rakkaus luonnehti George Albert Smithin palvelutyötä.

 Pyydä kahta oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohdat ”Rakkaus etsii aina tilaisuuksia palvella” ja ”Rakkaus löytää aikaa muita varten” (s. 139–140). Pyydä sitten jotakuta toista oppilasta lukemaan seuraava kertomus, jonka on esittänyt presidentti Thomas S. Monson, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa. Pyydä oppilaita kuunnellessaan miettimään George Albert Smithin palvelutyön vahvoja puolia.

”Junius Burt Salt Lake Citystä, joka työskenteli pitkään kadunrakennusosastolla, kertoi koskettavan ja innoittavan kokemuksen. Hän kertoi, että eräänä kylmänä talviaamuna hän oli mukana katuja puhdistavassa ryhmässä, joka poisti suuria jääkimpaleita katujen viemäreistä. Vakainaista ryhmää auttamassa oli tilapäisiä työntekijöitä, jotka tarvitsivat kipeästi työtä. Eräällä sellaisella työmiehellä oli yllään vain ohut villapaita, ja hän kärsi kylmyydestä. Hoikka mies, jolla oli hyvinhoidettu parta, pysähtyi ryhmän luona ja kysyi työmieheltä: ’Tällaisena aamuna teillä pitäisi olla enemmän yllänne kuin tuo villapaita. Missä takkinne on?’ Mies vastasi, että hän ei omistanut takkia. Silloin häntä puhutellut mies riisui yltään oman takkinsa, ojensi sen miehelle ja sanoi: ’Saatte tämän takin. Se on paksua villaa ja pitää teidät lämpimänä. Minä olen työssä tuossa vastaapäätä.’ Tämä tapahtui South Temple -kadulla. Laupias samarialainen, joka käveli kirkon hallintorakennukseen päivittäiseen työhönsä ilman takkia, oli Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentti George Albert Smith. Hänen antelias ja epäitsekäs tekonsa kertoi hellästä sydäimestä. Hän oli todellakin veljensä vartija.” (*Opin ja Liittojen Kirja ja kirkon historia*, oppilaan opiskeluopas, s. 199.)

Kysy oppilailta:

- Miltä teistä tuntuu, kun saatte osaksenne jonkun ystävällisyyttä?
- Kuinka me voimme kasvattaa rakkautta muita kohtaan ja halua palvella heitä?

Hän teki työtä pitääkseen muistissa kirkon historian tärkeät tapahtumat.

💡 Kysy oppilailta, onko heidän kotinsa lähellä mitään muistomerkkejä tai patsaita. Keskustelkaa siitä, miksi ihmiset tai kansat rakentavat muistomerkkejä ja mikä niiden tarkoitus on. Pyydä oppilaita mainitsemaan joitakin muistomerkkejä ja historiallisia paikkoja, joita kirkko on suojellut. Kerro, mitä vanhin George Albert Smith, silloinen kahdentoista apostolin koorumin jäsen, kirjoitti kirjeessään vuonna 1937 selittäessään joitakin syitä muistomerkkien pystyttämiseen:

”On ollut tapana pystyttää muistomerkkejä ihmisille, että heidän muistonsa voisi säilyä. Myös suuret tapahtumat juurtuvat pysyvämmiin kansan mieleen muistomerkkejä pystyttämällä. Tässä osassa maailmaa on monia kiinnostavia paikkoja, jotka ovat unohtumassa, ja ihmisistä on tuntunut, että on suotavaa merkitä ne jollakin konkreettisella tavalla, niin että jälkeen tulevien huomio kiinnittyy tärkeisiin tapahtumiin.” (Julkaisussa ”Biography of George Albert Smith”, s. 254.)

Kerro oppilaille, että vanhin George Albert Smith teki työtä presidentti Heber J. Grantin johdolla varmistaakseen, ettei myöhempien aikojen pyhien historiaa unohdettaisi. Hänen työnsä eri paikkojen säilyttämiseksi johti erilaisten muistomerkkien pystyttämiseen kaikkialle Yhdysvaltoihin. Tuhannet nauttivat joka vuosi Kumoran kukkulan kuvaelmasta, jota alettiin esittää vuonna 1937. Se on tulos vuoden 1928 hankinnasta, jonka loppuun saattaminen oli kestänyt miltei 27 vuotta. Toinen muistomerkki, josta hän oli henkilökohtaisesti kiinnostunut, oli Tämä on se paikka -muistomerkki, merkittävä maamerkki Suolajärven laaksossa.

George Albert Smithistä tuli kirkon kahdeksas presidentti.

💡 Kerro oppilaille, että lokakuun 1945 yleiskonferenssissa heti toisen maailmansodan päätyttyä George Albert Smith oli johtavana virkailijana ensimmäisen kerran kirkon presidentin ominaisuudessa. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hänet kutsuttiin kirkon presidentiksi” (s. 137). Kysy:

- Millä tavoin George Albert Smithiä oli valmistettu kirkon presidentiksi tuona aikana?
- Minkä luulette olleen tärkeintä presidentti Smithin valmistautumisessa sen perusteella, mitä olette oppineet hänestä?

Presidentti George Albert Smith auttoi haavoitettuja kansakuntia toipumaan.

💡 Pyydä oppilaita kuvittelemaan, millaista saattaisi olla toimia kirkon jäsenten kanssa, jotka ovat aiemmin kuuluneet viholliskansaansa. Selitä, että toisen maailmansodan jälkeen kirkon jäsenillä oli tilaisuus kokea juuri sellainen tilanne. Kertaa ja kerro omin sanoin oppilaan kirjan kohdat ”Hän lähetti rauhanlähettilään” ja ”Hän tapasi Yhdysvaltain presidentin” (s. 137–139). Kysy sitten:

- Kenet presidentti Smith lähetti edustajakseen auttamaan pyhiä sodan repimässä Euroopassa? (Vanhin Ezra Taft Bensonin.)
- Kuinka evankeliumi auttaa parantamaan sodan haavoja?

Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Herra taistelee puolestamme” (s. 143). Kysy: Kuinka Herra varjelee ja vahvistaa kansaansa?

Keskustele oppilaiden kanssa nyky maailman lukuisista sodista ja konflikteista. Kertaa oppilaiden kanssa seuraavat oppilaan kirjan kohdat: ”Sodan repimässä maailmassa voi olla rauhaa” (s. 136), ”Onnettomuudet on vältettävä Herran tavalla” (s. 142) ja ”Vain Hengen avulla ihmiset voivat menestyksellisesti suunnitella rauhan” (s. 142–143).

Presidentti Smith sai merkittävän näyn lähetystyöstä.

💡 Kerro oppilaille, että George Albert Smith oli suuri lähetysaarnaja kirkolle. Erityisen tehokkaasti hän kykeni hälventämään kirkkoa kohtaan tunnettuja ennakkoluuloja. Vaikka hänen presidenttikautensa kesti vain vajaat kuusi vuotta, se muodostui tärkeäksi vaiheeksi kirkon historiassa.

Anna oppilaille tehtäväksi lukea ääneen oppilaan kirjan kohdat ”Me menemme maailman joka kolkkaan”, ”Evankeliumia tullaan opettamaan parantuneen teknologian avulla” ja ”Miljoonat ottavat vastaan totuuden” (s. 136). Kysy sitten:

- Missä mielessä nämä ajatukset ovat profeetallisia?
- Kuinka Herra käyttää teknologiaa evankeliumin levittämiseen kautta maailman?

Lue seuraavat presidentti George Albert Smithin sanat:

”Elämme suurenmoista ajankohtaa ja aikakautta. Ei kestä kauan, kun Herran palvelijat lähtevät jälleen suurina määrinä maailman kansojen luo. – –

Meidän on saarnattava evankeliumia Etelä-Amerikan maissa, joita tähän mennessä olemme tuskin koskettaneet. Meidän on saarnattava evankeliumia kaikissa niissä Afrikan osissa, joissa emme vielä ole olleet. Meidän on saarnattava evankeliumia Aasiassa. Ja voisin jatkaa ja sanoa, että meidän on tehtävä sitä maailman kaikissa niissä osissa, joihin meidän ei vielä ole sallittu mennä. Pidän Venäjää yhtenä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opettamisen hedelmällisimmistä kentistä, ja ellen erehdy, ei kestä kauankaan, kun siellä olevat ihmiset haluavat tietää jotakin tästä työstä, joka on muuttanut niin monen ihmisen elämän. Meillä on tuosta maasta muutamia harvoja, jotka kuuluvat kirkkoon: hienoja, kyvykkäitä yksilöitä, jotka voidaan kutsua aikanaan lähtemään takaisin vanhempiansa kotimaahan viemään sanomaa, joka on niin välttämätön koko ihmiskunnalle. Tärkein velvollisuutemme, veljeni, on jakaa taivaallisen Isämme lasten kanssa kaikki ne perustavanlaatuiset totuudet, kaikki Hänen sääntönsä ja säädöksensä, jotka valmistavat meitä iankaikkiseen elämään ja jotka tunnetaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumina. Emme saa kaikkia siunauksia, joita muutoin saisimme, ennen kuin olemme tehneet sen niin pitkälle kuin voimamme sallivat. Pankaamme siis oma kotimme järjestykseen, valmistakaamme poikiamme ja tyttöjämme ja itseämme niin, että jos meidät kutsutaan lähtemään eri osiin maailmaa, me olemme valmiita lähtemään. Se on suuri tehtävämme.” (Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1945, s. 119; ks. myös oppilaan kirja, s. 136.)

Kysy oppilailta: Kuinka tämä kirkon jäsenten saama tehtävä toteutuu nykyään?

Hän pyrki valmistamaan pyhiä Herran tulemiseen.

 Jaa oppilaat neljään ryhmään ja anna kullekin ryhmälle tehtäväksi tutustua yhteen seuraavista oppilaan kirjan kohdista:

- "Hän varoitti myöhempien aikojen tuomioista" (s. 141)
- "Maailma on hengellisesti sairas" (s. 141)
- "Monet ovat luopuneet oikeasta uskosta Jumalaan" (s. 141)
- "Tilanne ei ole toivoton" (s. 142).

Pyydä kutakin ryhmää keskustelemaan siitä, kuinka nämä presidentti George Albert Smithin opetukset auttavat valmistamaan ihmisiä Herran tulemiseen ja millä tavoin ne ovat ajankohtaisia nykyään. Pyydä heitä myös päättämään, kuinka he voivat noudattaa näihin sanoihin sisältyviä neuvoja ja ottaa opikseen varoituksesta. Kun oppilaat ovat keskustelleet hetken ryhmässä, pyydä yhtä oppilasta kustakin ryhmästä tekemään heidän keskustelustaan yhteenveto luokalle.

Hän lausui voimallisen todistuksen.

 Pyydä oppilaita miettimään joitakin voimallisia todistuksia, joita he ovat kuulleet. Kertaa joitakin esimerkkejä todistuksesta oppilaan kirjan kohdasta "Minä tiedän, että Lunastajani elää" (s. 144). Kysy sitten:

- Mikä tekee todistuksesta voimallisen kuulijoille?
- Kuinka te voitte saada lujan todistuksen ja rohkeutta lausua se usein?

Kerro oppilaille tilanteesta, jolloin olet kuullut voimallisen todistuksen, ja siitä, kuinka sellaiset todistukset ovat vaikuttaneet elämääsi. Lausu oma todistuksesi oppilaille.

LUKU 9

David O. McKay

KIRKON YHDEKSÄS PRESIDENTTI

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Vuonna 1873, neljä vuotta ennen presidentti Brigham Youngin kuolemaa, David ja Jennette Evans McKay saivat pojan. Uusi vauva, joka sai nimen David Oman, syntyi Huntsvillessä Utahissa ja oli perheen ensimmäinen poika ja kolmas lapsi. David O. McKayn syntymästä kului vielä yli 20 vuotta, ennen kuin Utahista tuli osavaltio. Vain neljä vuotta aiemmin oli valmistunut mantereen poikki kulkeva rautatie, ja Utahin aika varsin eristyneenä alueena alkoi olla lopussa.

Seitsemän vuotta uuden lapsen syntymän jälkeen McKayn perhettä kohtasi tragedia, kun molemmat Davidin isosiskot kuolivat. Reumaattinen kuume vei toisen tytöistä ja keuhkokuume toisen. Molemmat kuolivat yhden ainoan viikon kuluessa. Tytöt haudattiin vierekkäin samaan hautaan.

David O. McKay suoritti loppututkintonsa Utahin yliopistossa, jossa hän pelasi myös amerikkalaista jalkapalloa. Presidentti McKay oli ensimmäinen kirkon presidentti, joka solmi avioliiton Suolajärven temppelissä.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

David O. McKay oppi varhain ilmoituksen merkityksen.

💡 Kysy oppilailta, milloin he muistavat rukoilleensa yksin ensimmäisen kerran elämässään. Pyydä heitä sitten miettimään tilannetta, jossa he silloin rukoilivat.

Kerro oppilaille, että ennen kuin David O. McKay täytti kahdeksan vuotta, hänen isänsä kutsuttiin kahdeksi vuodeksi lähetystyöhön Skotlantiin. Isän lähdön aikoihin äiti odotti viimeisillään lasta. Isä pyysi Davidia pitämään huolta äidistä, minkä David yrittikin innokkaasti tehdä. Toisinaan hän pelkäsi itsensä ja perheensä puolesta. Eräänä yönä hän sai vahvistavan kokemuksen, että Herra huolehti hänestä. Pyydä oppilaita lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hän oppi varhain ilmoituksen merkityksen” (s. 147–148). Kysy sitten: Millä tavoin tämä kokemus auttoi David O. McKayta uskomaan profeetta Joseph Smithin saamiin ilmoituksiin?

Hän ylisti äitiään.

💡 Kerro oppilaille, että presidentti David O. McKay puhui usein hellästi vanhemmistaan, jotka vaikuttivat suuresti hänen elämäänsä. Hänen seuraava kunnianosoituksensa äidilleen kertoo paljon siitä, mitä hän ajatteli äitiydestä. Lue kunnianosoitus ja pyydä oppilaita etsimään ihanteita, joita he haluaisivat itsellään olevan, kun he ovat isä ja äitejä.

”En keksi yhtään naisellista hyvettä, jota äidilläni ei olisi ollut. Epäilemättä monet nuoret arvostaessaan hellästi äitinsä rakkautta ja epäitsestä omistautumista voivat ylistää äitiään samalla tavoin, mutta sanon tämän kypsässä miehuudessa, kun tosiasiota pitäisi arvioida kiihkottomasti ja rauhallisesti arvostelukykyä käyttäen. Hänen lastensa ja kaikkien niiden mielestä, jotka tunsivat hänet hyvin, hän oli kaunis ja kunnioitusta herättävä. Eloisuudestaan huolimatta hän oli tyyni ja hillitty. Hänen tummanruskeissa silmissään näkyvät välittömästi kaikki kuohuvat tunteet, jotka hän kuitenkin aina piti täysin aisoissa.

Talouttaan hoitaessaan hän oli säästäväinen mutta yllättävän antelias kuten isäkin huolehtiessaan lastensa hyvinvoinnista ja kasvatuksesta. Kodin tekeminen miellyttävimmäksi paikaksi maailmassa miehelleen ja lapsilleen oli hänen jatkuvana tavoitteenaan, jonka hän saavutti luontevasti ja mitä parhaimmin. Vaikka hän oli epäitsekkäästi omistautunut perheelleen, hän opetti tahdikkaasti jokaisen tekemään vuorostaan pieniä palveluksia. – –

Äiti jätti meidät ollessaan vielä nuori, vasta 54-vuotias. Sitä seuranneina – – vuosina olen usein toivonut, että ollessani nuorimies olisin kertonut hänelle, että rakkauteni häntä kohtaan ja hänen rakkautensa ja luottamuksensa tunteminen antoivat minulle kiihkeässä nuoruudessani enemmän kuin kerran voimaa pitää nimeni tahrattomana. – –

Sieluni kalleimpien aarteiden joukossa on muisto äidin rukouksista vuoteeni vierellä, hänen lempeästä kosketuksestaan hänen peitellessään veljeni ja minut ja antaessaan meille kummallekin hellän hyvänyönsuukon. Olimme silloin liian nuoria ja veijarimaisia arvostamaan täysin sellaista omistautumista, mutta emme liian nuoria tietämään, että äiti rakasti meitä.

Juuri tämä ymmärrys äidin rakkaudesta ja uskollisuus esimerkillisen isän opetuksille olivat ne tekijät, jotka useammin kuin kerran nuoruudessa käänsivät askeleeni pois kiusauksen partaalta.

Jos minua pyydetäisiin sanomaan, mikä on suurin tarve maailmassa, sanoisin epäröimättä *viisaat äidit* ja sen jälkeen *esimerkilliset isät*.” (Julkaisussa Llewelyn R. McKay, *Home Memories of President David O. McKay*, 1956, s. 3–4.)

Kysy oppilailta: Mitä David O. McKay sanoi katuvansa äitinsä kuoltua?

Hän sai oppia isältään.

💡 Selitä, että David O. McKay oppi isältään tekemään työtä. Hänen isänsä ei kertonut pojilleen, mitä maatilalla pitäisi tehdä, vaan tapasi kysyä heiltä: ”Pojat, mikä on suunnitelmanne tänä päiväksi?” Tämä tapa opetti heitä tekemään päätöksiä ja auttoi heitä tuntemaan, että maatila kuului yhtä paljon heille kuin heidän isälleen (ks. *Home Memories*, s. 7). Tämä koulutus auttoi heitä, kun heidän isänsä kutsuttiin lähetystyöhön Skotlanttiin vuonna 1881 ja maatilan hoito jäi perheen vastuulle. David O. McKay oli vasta seitsenvuotias, kun hänen isänsä sai kutsun. Koska David oli vastuussa maatilan hoidosta, hän kypsyi nopeasti.

Voit halutessasi kerrata enemmän tietoja hänen elämänsä varhaisvuosista ja keskustella niistä oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdan ”Hänellä oli tärkeitä tehtäviä jo varhaisella iällä” (s. 147) perusteella. Kysy oppilailta:

- Millaisia haasteita nuori David saattoi kohdata noina vuosina, kun hänen isänsä oli poissa?
- Mitä sellaisia haasteita te olette kohdanneet varhain elämässänne, mistä on ollut teille hyötyä?

Sanonnasta ”Tee työsi parhaimmin” tuli hänen tunnuslauseensa.

💡 Muistuta oppilaita keskustelusta, jonka kävitte presidentti John Taylorin tunnuslauseesta eräessä aiemmassa oppiaiheessa. Kysy, muistaako kukaan hänen tunnuslauseitaan. Kysy, onko kukaan oppilaista valinnut henkilökohtaista tai perheen tunnuslauseita sen jälkeen kun keskustelitte luokassa presidentti Taylorin tunnuslauseesta. Selitä, että presidentti Taylor ja hänen tunnuslauseensa tekivät

vaikutuksen David O. McKayhin hänen ollessaan nuori poika. Lue seuraavat presidentti David O. McKayn sanat:

”Hetä puhujakorokkeen yläpuolella siinä kokouspaikassa, jossa poikana kävin sunnuntaisin kirkossa, oli monta vuotta suuri valokuva edesmenneestä presidentti John Taylorista, ja sen alla oli kultakirjaimin, niin kuin luulin, seuraava lause: ’Jumalan valtakunta tai ei mitään.’

Tuo ajatus teki minuun vaikutuksen jo lapsena, vuosia ennen kuin ymmärsin sen todellisen merkityksen. Tuntuu, että ymmärsin jo tuolloin, ettei ole olemassa mitään muuta kirkkoa tai järjestöä, joka olisi läheskään niin täydellinen tai niin jumalallinen kuin on luonteeltaan Jeesuksen Kristuksen kirkko. Lapsena tunsin tämän vaistomaisesti. Nuorena tulin siitä täysin vakuuttuneeksi. Ja nykyään vaalin sitä lujana vakaumuksena sielussani.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay, 2004, s. 23.*)

Kysy: Kuinka luja sitoutuminen sellaiseen tunnuslauseeseen kuin ”Jumalan valtakunta tai ei mitään” vaikuttaa päätökseen pitää käskyt? Entä solmia avioliitto? Palvella lähetystyössä? Käydä kirkossa? Kuunnella eri musiikinlajeja? Hankkia koulutus?

Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Tee työsi parhaimmin” (s. 148–149) ja pyydä heitä etsimään tunnuslause, jota David O. McKay käytti suurimman osan elämäänsä. Kysy:

- Miksi tämän kaiverruksen näkeminen saattoi olla käännekohta vanhin McKaylle?
- Onko teidän elämässänne ollut samantapaisia käännekohtia? Mikä sai ne aikaan?

Hän palveli lähetystyössä Skotlannissa.

 Kerro oppilaille, että David O. McKay kutsuttiin palvelemaan Isossa-Britanniassa ja että hän vietti suurimman osan lähetystyöajastaan Skotlannissa, samoilla seuduilla, joilla hänen isänsä oli palvellut hänen ollessaan nuori poika. Lue seuraava lähetystyökokemus, josta hän myöhemmin puhui, ja keskustelkaa siitä:

”Glasgow’ssa Skotlannissa pidetyn konferenssin kokousten jälkeen vuorossa oli mitä merkittävin pappeuskokous. Muistan kuin eilisen päivän tuossa tilaisuudessa vallinneen innoituksen voiman. Jokainen tunsin Herran Hengen runsasta vuodatusta. Kaikilla läsnä olleilla oli todellakin yksi sydän ja yksi mieli. En ollut koskaan aikaisemmin kokenut sellaista tunnetta. Se oli todiste, jota olin epäilevänä nuorukaisena sisimmässäni mitä vilpittömimmin kukkulan rinteellä ja niityllä ollessani rukoillut. Se oli minulle vakuutus siitä, että vilpittömään rukoukseen vastataan ’kerran jossakin’. – –

Sellainen oli tilanne, jossa James L. McMurrin esitti jotakin, mikä on myöhemmin osoittautunut profetiaksi. Oltuani läheisessä yhteistyössä James McMurrinin kanssa olin saanut selville, että hän oli puhdasta kultaa. Hänen uskonsa evankeliumiin oli ehdoton. Sen rehellisempää miestä, sen uskollisempaa sille, minkä uskoi oikeaksi, ei ole koskaan elänyt. Kun hän siis kääntyi puoleeni ja esitti minulle silloin enemmän varoituksena kuin lupauksena

pitämäni sanat, ne jättivät minuun lähtemättömän vaikutuksen. Vapahtajan sanoja Pietarille lainaten veli McMurrin sanoi: 'Saatanan sanoa sinulle, veli David, että Saatanan on halunnut seuloa sinua kuin viljaa, mutta Jumala pitää sinusta huolen.' [Ks. Luuk. 22:31.] Sitten hän lisäsi: 'Jos säilytät uskon, olet vielä istuva kirkon johtavissa neuvostoissa.'

Sillä hetkellä mielessäni välähti kiusauksia, joita oli asetettu tielleni, ja minä tajusin jopa paremmin kuin lähetysjohtaja McMurrin tai kukaan toinen, kuinka totta hän oli puhunut sanoessaan, että 'Saatanan on halunnut sinua'. Päätin siinä ja silloin säilyttää uskon, ja minussa syttyi halu palvella lähimmäisiäni. Tajusin myös, ainakin välähdyksenomaisesti, mitä olin velkaa vanhimmalle, joka oli alun perin tuonut palautetun evankeliumin sanoman isoisälleni ja isoäidilleni, jotka olivat ottaneet sanoman vastaan vuosia aikaisemmin Pohjois-Skotlannissa ja Etelä-Walesissa.

Pyydän Jumalaa siunaamaan teitä edelleen. – – Älkää antako kiusausten johdattaa teitä harhaan." (Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1968, s. 86; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, s. 89–90.)

Kysy oppilailta:

- Mitä mielestänne tarkoittaa lause "Saatanan on halunnut seuloa sinua kuin viljaa" (ks. Luuk. 22:31)?
- Mikä oivallus vahvisti vanhin McKayn päättäväisyyttä vastustaa kiusauksia?
- Miten me voimme vastustaa kiusauksia?

Opettajan työ on jalo ammatti.

 Kysy oppilailta, miksi he haluavat opiskella. Keskustele heidän kanssaan tilaisuuksista, joita heillä on opettaa muita. Selitä, että David O. McKay kävi ensin koulua Huntsvillessä Utahissa ja sitten kahdeksannen luokan jälkeen hän opiskeli Weber Stake Academyssa [Weberin vaarnan akatemia] Ogdenissa Utahissa kahden vuoden ajan, minkä jälkeen hän palasi opettamaan Huntsvillen kouluun. Seuraavaksi hän kirjoittautui Utahin yliopistoon ja valmistui sieltä vuonna 1897 luokkansa parhaana. Lähetystyönsä jälkeen vuonna 1899 hän alkoi opettaa Weber Stake Academyssa, ja vuonna 1902 hänestä tuli sen rehtori.

Esitä luokalle joitakin tai kaikki seuraavista presidentti David O. McKayn opetuksista, jotka koskevat koulutusta, ja keskustelkaa siitä, mitä niissä puhutaan opettamisesta ja oppimisesta:

"Olen sanonut opettajille useammin kuin kerran: Jos annatte luokallenne ajatuksen, vaikka vain yhden uuden ajatuksen opettaessanne, huomaatte, että he lähtevät tunnilta tyytyväisinä. Mutta teidän velvollisuutenne on valmistautua antamaan tuo uusi ajatus." (*Gospel Ideals: Selections from the Discourses of David O. McKay*, 1953, s. 439.)

"Ihmisten elämästä tulee meille tienviittoja poluilla, jotka johtavat joko hyödylliseen ja onnelliseen elämään tai itsekkyäseen ja kurjaan elämään. On siis tärkeää, että me etsimme sekä elämästä että kirjoista parhaimpien ja jaloimpien miesten ja naisten toveruutta." (*Gospel Ideals*, s. 439–440.)

”Kirkko kannattaa koulukasvatusta. Sen organisaation nimenomaisena tarkoituksena on edistää totuutta ihmisten keskuudessa. Kirkon jäseniä kehoitetaan hankkimaan oppia tutkimalla sekä myös uskon ja rukouksen kautta, etsimään kaikkea, mikä on hyveellistä, rakastettavaa, hyvältä kuuluvaa tai kiitettävää. – –

Todellakin yksi kirkon perusopetuksista on se, että itse pelastus riippuu tiedosta, sillä, sanoo ilmoitus, ’ihmisen on mahdotonta pelastua tietämättömyydessä’ (OL 131:6).” (*Gospel Ideals*, s. 440.)

”Tiedon hankkiminen on yksi asia, ja sen soveltaminen aivan toinen asia. Viisaus on tiedon oikeaa käyttämistä, ja todellinen kasvatus – sellainen, jota kirkko kannattaa – on tiedon soveltamista jalon ja jumalallisen luonteen kehittämiseksi.

Ihmisellä saattaa olla syvälliset tiedot historiasta ja matematiikasta, hän voi olla asiantuntija psykologian, biologian tai tähtitieteen alalla, hän voi tuntea kaikki geologian ja luonnontieteiden ilmi tuomat totuudet, mutta jos tähän hänen tietoonsa ei liity sielun ylevyyttä, joka kannustaisi häntä toimimaan oikeudenmukaisesti lähimmäisiään kohtaan, harjoittamaan hyvettä ja pyhyyttä henkilökohtaisessa elämässään, hän ei ole todella sivistynyt ihminen.

Todellisen kasvatuksen päämääränä on luonne, ja tiede, historia ja kirjallisuus ovat vain välineitä haluttuun päämäärään pääsemiseksi. Luonne ei ole tulosta sattumanvaraisesta työstä vaan siitä, että jatkuvasti ajattelee oikein ja toimii oikein.

Todellinen kasvatus pyrkii tekemään miehistä ja naisista sekä hyviä matemaatikkoja, taitavia kielitieteilijöitä, syvällisiä tiedemiehiä ja loistavia kirjailijoita että myös rehellisiä ihmisiä, joissa on hyveellisyyttä, itsehillintää ja veljellistä rakkautta – miehiä ja naisia, jotka arvostavat totuutta, oikeudenmukaisuutta, viisautta, hyvyyttä ja itsehillintää parhaina edellytyksinä menestyä elämässä.” (*Gospel Ideals*, s. 440; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, 1961, s. 255.)

Kysy oppilailta:

- Millä tavoin David O. McKayn kasvatustilfilosofia oli mielestänne erilainen tai samanlainen kuin nykyisessä koululaitoksessa?
- Mikä teidän mielestänne on kasvatuksen tarkoitus?
- Kuinka voitte täyttää tehtävänne hankkia koulutusta ja samalla pysyä lähellä Herraa?

Lukekaa kohta OL 88:77–81 ja keskustelkaa siitä.

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

David O. McKay kutsuttiin apostoliksi vuonna 1906, kun hän oli 32-vuotias, ja hän palveli yli 63 vuoden ajan. Vuonna 1951 hänestä tuli kirkon presidentti ajankohdasta, jolloin olosuhteet olivat suosiolliset kahden seikan toteutumiseksi: kirkosta tuli voimakas vaikuttaja suuremmalla alueella maailmaa, ja silloin vakiinnutettiin monia kirkon ohjelmia, joiden tarkoituksena oli auttaa kirkon jäseniä oppimaan evankeliumia ja elämään sen mukaan. Sveitsin (1955), Uuden-Seelannin (1958) ja Englannin (1958) temppelit vihittiin. Monilla kirkon jäsenillä Yhdysvaltain ulkopuolella alkoi olla mahdollisuus päästä temppeliin.

Sen lisäksi että presidentti David O. McKay saavutti kirkon jäsenten ihailun ja kiintymyksen, monet järjestöt antoivat hänelle tunnustusta hänen kohottavasta vaikutuksestaan. Elämänsä aikana hän sai useita kunniaohtorin arvoja korkeakouluista ja yliopistoista sekä monia palkintoja ja kunniajäsenen arvoja siviili- ja ammattijärjestöiltä kuten Blue Key National Honor Fraternitylta (palvelujärjestö), Amerikan partiopoikajärjestöltä sekä Sons of Utah Pioneers [Utahin pioneerien pojat] -järjestöltä.

Vuonna 1951, jolloin David O. McKaysta tuli kirkon presidentti, kirkossa oli miltei 1,2 miljoonaa jäsentä, 191 vaarnaa, 42 lähetykenttää ja 8 temppeliä. Vuonna 1970, kun hän kuoli, kirkon jäseniä oli noin 2,9 miljoonaa, vaarnoja 537, lähetykenttiä 92 ja temppeleitä 13 (ks. *2003 Church Almanac*, 2003, s. 473, 632).

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Hänet kutsuttiin apostoliksi.

💡 Kysy oppilailta, ovatko he koskaan tunteneet, etteivät he ole päteviä saamaansa kutsumukseen tai että se tuntuu ylivoimaiselta. Selitä, että vanhin David O. McKay hyväksyttiin kahdentoista apostolin koorumin jäseneksi samaan aikaan kuin sellaiset kirkon johtajat kuin George F. Richards ja Orson F. Whitney. Noiden kahdentoista koorumiin saatujen palvelukutsujen aikaan vanhin Richards oli palvellut neuvonantajana vaarnan johtokunnassa ja patriarkkana ja vanhin Whitney oli palvellut miltei 28 vuotta piispana. David O. McKay oli vasta 32-vuotias ja palveli vaarnan pyhäkoulun valvojan apulaisena. Hänet asetti apostoliksi 9. huhtikuuta 1906 presidentti Joseph F. Smith.

Kysy oppilailta: Mitä me voimme tehdä, kun meistä tuntuu, ettemme ole päteviä asemaan, johon meidät on kutsuttu, tai se tuntuu ylivoimaiselta?

Vanhin McKay sai tehtävän käydä katsomassa kirkon jäseniä ympäri maailman.

💡 Kysy oppilailta, kuka matkusti kauimmaksi kodistaan lähetystyöhönsä. (Näin luokka saa tilaisuuden kuulla, missä jotkut heidän oppilastovereistaan ovat palvelleet lähetystyössä.) Kerro heille, että joulukuussa 1920 vanhin David O. McKay ja Hugh J. Cannon (silloinen Libertyn vaarnan johtaja Salt Lake Cityssä) lähtivät ensimmäisen presidenttikunnan pyynnöstä kiertämään maailman lähetykenttiä vuoden ajaksi. He matkustivat liki 100 000 kilometriä maitse ja meritse. Pyydä oppilaita lukemaan oppilaan kirjan kohta "Hän teki maailmanympärimatkan vuosina 1920–1921" (s. 150).

Kysy: Mitä sellaisia oivalluksia maailmanlaajuisesta kirkosta vanhin McKay mahtoi saada, joita hän ei olisi voinut saada kuulemalla ulkomailta tulleita raportteja tai lukemalla sieltä tulleita kirjeitä? Selitä, että joskus kun Herran palvelijat pelastetaan pahalta, tämän varjeluksen tärkeys osoitetaan dramaattisella tavalla. Kerro oppilaille seuraava tapaus:

”Tämä tapahtui vuonna 1921, kun presidentti McKay ja vanhin Hugh Cannon olivat kiertämässä maailman lähetyskenttiä. Päivän kestäneiden innoittavien konferenssikokousten jälkeen Hilossa Havaijissa vieraileville johtaville veljille ja joillekuille lähetyssaarnaajille järjestettiin yöretki Kilauean tulivuorelle. Noin yhdeksän aikaan sinä iltana kaksi autollista, meitä oli kaikkiaan kymmenen, lähti matkaan suuntanaan silloin hyvin aktiivinen tulivuori.

Seisoimme tuon tulisen kuilun reunalla – – selkäämme puhalsivat kylmät tuulet lumipeitteiseltä Mauna Loalta, ja kasvomme paloivat miltei rakoille sulan laavan kuumuudessa. Kylmään väsyneenä yksi vanhimmista huomasi vulkaanisen kielekkeen noin neljän jalan [1,2 m] päässä kraaterin sisällä, paikassa, jossa tarkkailijat voivat katsella näytöstä niin, ettei tuuli kylmännyt. Se vaikutti aivan tukevalta, ja avoimella puolella ollut kaide muodosti hyvän suojan ankaraa kuumuutta vastaan, joten se oli erinomainen paikka katsella vaikuttavaa näytöstä.

Kokeiltuaan ensin kielekkeen turvallisuutta veli McKay ja kolme vanhinta laskeutuivat alas viettävälle kielekkeelle. Seisoessaan siellä lämpimässä mukavasti he kiusasivat meitä muita arempia, jotka olimme epäröineet käyttää hyödyksemme suoja, jonka he olivat löytäneet. Me kaikki katselimme melkoisen kauan alati vaihtuvaa näkymää vuoroin kylmettyen, vuoroin paistuen.

Kun he olivat olleet suojaissa paikassaan jonkin aikaa, veli McKay sanoi äkkiä kanssaan oleville: ’Veljet, minulla on sellainen tunne, että meidän pitäisi lähteä täältä.’

Sen sanottuaan hän auttoi vanhimpia kiipeämään pois, ja sitten he vuorostaan auttoivat hänet ylös tuulenpieksemälle reunalle. Tuntuu uskomattomalta, mutta miltei heti koko kieleke sortui ja putosi jylisten alas sulaan laavaan noin sadan jalan [noin 30 m] matkan.” (Virginia Budd julkaisussa *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, uudistettu painos, 1976, s. 52–53.)

Kysy oppilailta:

- Mikä tekee teihin vaikutuksen vanhin McKayn suhtautumisessa hengellisiin vaikutelmiin sellaisissa olosuhteissa?
- Kuinka me voimme oppia olemaan herkempiä hengellisille kuiskauksille?

McKay olivat tunnettuja kohteliaisuudesta kodissaan.

- 💡 Kysy oppilailta, tietävätkö he mitään suosittuja lauseita tai ajatuksia, jotka ovat lähöisin presidentti David O. McKaylta. Vastauksiin voi sisältyä hänen lainaamansa lause: ”Mikään muu menestys ei voi korvata kotona tapahtunutta epäonnistumista.” Tästä lauseesta tuli suosittu aihe kirkon jäsenten keskuudessa, ja se välittää syvät tunteemme kodin asemasta yhteiskunnassa. Toinen lause, joka lasketaan usein David O. McKayn ansioksi, on: ”Jokainen jäsen on lähetyssaarnaaja.”

Kerro oppilaille, että huhtikuun 1964 yleiskonferenssissa presidentti McKay opetti:

”Mikään muu menestys ei voi korvata kotona tapahtunutta epäonnistumista. – – Köyhinkin hökkeli, jossa on yksimielinen perhe, jota hallitsee rakkaus, on Jumalalle ja tulevalle ihmiskunnalle arvokkaampi kuin mitkään rikkaudet. Sellaisessa kodissa Jumala voi tehdä ja tekee ihmeitä. – – Puhtaassa kodissa asuvat puhtaat sydämet ovat aina kuiskauksen etäisyydellä taivaasta.” (Lainattu julkaisusta J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924, s. 42; ks. myös *Kirkon historia aikojen täytyessä*, 2005, s. 603–604.)

Kysy oppilailta:

- Millaisella menestyksellä jotkut ihmiset yrittävät korvata menestymisen puutteen kotona?
- Mitä mielestänne tarkoittaa lause ”Puhtaassa kodissa asuvat puhtaat sydämet ovat aina kuiskauksen etäisyydellä taivaasta”?

Kysy oppilailta, voivatko he kuvitella, että joku isä sanoisi kuolinvuoteellaan viime sanoikseen: ”Kunpa olisin viettänyt enemmän aikaa toimistossa.” Keskustelkaa siitä, mitä isä tai äiti saattaisi todennäköisemmin sanoa katuvansa sellaisena hetkenä.

Selitä oppilaille, että yleisesti tiedettiin, miten hyvä suhde David O. McKayn ja hänen vaimonsa Emma Rayn välillä vallitsi. He osoittivat suurta rakkautta toisiaan kohtaan. Esitä oppilaille seuraava kuvaus McKayn kodista:

”David ja Ray kasvattivat lapsensa rakkauden, sopusoinnun ja turvallisuuden ilmapiirissä, jossa isää ja äitiä kunnioitettiin, ei siksi, että he vaativat sitä asemassaan johtajina, vaan siksi, että lapset tekivät luonnostaan heistä ihanteita ja arvostivat heidän arvostelukykyään. – –

McKayn kodissa ei ollut vieraskoreutta. Isä ja äiti olivat yhtä kohteliaita toisilleen ja lapsilleen, kun läsnä oli vain perheenjäseniä, kuin silloin kun kotona oli mitä arvostetuimpia vieraita. Samaa kohteliaisuutta ja arvonantoa toistensa oikeuksia kohtaan vaadittiin lapsilta heidän ollessaan ja leikkiessään keskenään.” (Jeanette McKay Morrell, *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 1966, s. 42, 47.)

Kysy oppilailta:

- Mitä ilmaus ”ei ollut vieraskoreutta” tarkoittaa?
- Mikä sanoma lapsille viestitetään, jos kodissa on kahdenlaisia käytöstapoja?

Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän esitti kymmenen ehtoa, jotka voivat myötävaikuttaa kodin onneen” (s. 156–157) ja keskustele niistä heidän kanssaan. Voit halutessasi tehdä piirtoheitinkalvon ja paljastaa ehdot yksi kerrallaan keskustellessanne niistä. Kysy: Mitkä näistä ehdoista tuntuvat erityisen haasteellisilta nykyajan kulttuurissa? Miksi?

David O. McKaysta tuli kirkon presidentti.

- 💡 Kerro oppilaille, että presidentti George Albert Smithin kuoltua 9. huhtikuuta 1951 David O. McKaysta tuli virkaiältään vanhin apostoli. Herra valitsi hänet johtamaan kirkkoa. Hän kutsui neuvonantajikseen Stephen L. Richardsin ja J. Reuben Clark jr:in.

Joseph Fielding Smith, virkaiältään seuraavaksi vanhin apostoli ja kahdentoista koorumin presidentti, asetti David O. McKayn kirkon presidentiksi ja erotti hänet kyseiseen tehtävään 12. huhtikuuta 1951.

Kirjoita taululle *"Ilman jumalallista johdatusta ja jatkuvaa innoitusta me _____.* Hänen johdatuksessaan, Hänen innoittaminaan me _____."

Pyydä oppilaita kertaamaan ensimmäinen puolisko oppilaan kirjan kohdasta "Hänestä tuli kirkon presidentti" (s. 152) ja täydentämään tyhjät kohdat. Kysy:

- Millä tavoin kirkon jäsenet voivat tukea ensimmäistä presidenttikuntaa luottamuksella, uskolla ja rukouksella (ks. OL 107:22)?
- Millä muulla tavoin kirkon jäsenet voivat tukea johtajiaan kirkossa?

Hän näytti profeetalta.

 Kysy oppilailta, millaisia ennakkokäsityksiä kirkkoon kuulumattomilla ihmisillä saattaa olla siitä, miltä profeetta näyttää. Selitä, että Nauvoossa profeetta Joseph Smith meni säännöllisesti satamalaiturille vastaan pyhiä, jotka olivat juuri tulleet Mississippijokea myöten. Monet olivat muuttaneet niinkin kaukaisista maista kuin Iso-Britannia. Monissa päiväkirjoissa kerrotaan, että käännyntäisten saapuessa he tunnistivat profeetta Joseph Smithin katsellessaan väkijoukkoa, joka tuli venettä vastaan. He tunnistivat hänet usein, vaikka hän oli pukeutunut muiden tavoin. Kun he näkivät hänet, kävi tavallisesti niin, että Henki todisti heille hänen olevan todellakin profeetta.

Näin kävi myös presidentti David O. McKaylle. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen kertomus, joka on kolmessa viimeisessä kappaleessa oppilaan kirjan kohdassa "Häntä kunnioitettiin kautta maailman" (s. 154). Kysy oppilailta:

- Kuinka sellaiset kokemukset saattaisivat liittyä Alman opetuksiin kohdassa Alma 5:14?
- Kuinka me voimme saada Jumalan kuvan kasvoihimme?
- Mitä olette kokeneet ollessanne lähellä profeettaa tai katsoessanne häntä yleiskonferenssilähetyksessä?

Selitä, että monet ihmiset huomasivat, että presidentti McKaylla oli ainutlaatuisen läheinen suhde Herraan. Kysy: Miksi luulette kirkkoon kuulumattomien reagoineen presidentti McKayhin siten kuin he tekivät?

Hengellisyys on sielun suurin saavutus.

 Kirjoita taululle sana *hengellisyys* ja pyydä oppilaita määrittelemään se. Kirjoita heidän vastauksensa tauluun. Kun muutamilla oppilailla on ollut tilaisuus vastata, lisää presidentti David O. McKayn määritelmä: "Hengellisyys – on tietoisuutta itsensä voittamisesta ja yhteydestä Jumalaan" (*Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, s. 18).

Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta "Hän opetti hengellisyyden kehittämistä" (s. 159–160), ja keskustelkaa siitä auttaaksesi heitä ymmärtämään paremmin hengellisyyttä. Kysy:

- Mitä luulette presidentti McKayn tarkoittaneen ympäristön hallitsemisella?
- Mitä luulette presidentti McKayn tarkoittaneen sanoessaan: "Kadotat sielusi, ellet kehitä hengellisyyttä sisimmässäsi"?

David O. McKaylla oli monia hengellisiä lahjoja.

💡 Jaa luokka neljään ryhmään ja anna kullekin niistä yksi seuraavista oppilaan kirjan kohdista (s. 157–159): ”Hänellä oli parantamisen lahja”, ”Hän avasi sokean miehen silmät”, ”Hänellä oli henkien erottamisen lahja” ja ”Jumalan voima oli hänen kanssaan”. Pyydä heitä tarkastelemaan näissä kohdissa kuvattuja periaatteita. Pyydä yhtä oppilasta kustakin ryhmästä opettamaan luokalle ryhmänsä tutkima kohta.

Selitä, että presidentti David O. McKaylla oli monia Hengen lahjoja ja että hän siunasi niiden elämää, joiden kanssa hän oli tekemisissä. Keskustelkaa seuraavista kysymyksistä:

- Kuka on oikeutettu saamaan hengellisiä lahjoja kirkossa? (Kuka tahansa myöhempien aikojen pyhä, mutta piispoilla ja muilla johtajilla on kutsumuksensa luonteen mukaisesti oikeus erityisiin lahjoihin; ks. OL 46:8–33; 1. Kor. 12:8–11; Moroni 10:8–19.)
- Mitä arvelette sisar McKayn saattaneen tarkoittaa, kun hän sanoi miestään siunatun ”ennalta näkemisellä”? (Ks. oppilaan kirjan kohta ”Jumalan voima oli hänen kanssaan”, s. 159.)

Kirkossa on vain yksi moraalin mittapuu.

💡 Kysy oppilailta, ovatko he kuulleet, että nuoria miehiä ja nuoria naisia koskevat erilaiset siveyteen liittyvät sosiaaliset odotukset. Keskustelkaa siitä, miksi nämä odotukset ovat joskus miesten kohdalla erilaisia kuin naisten. Lue seuraavat presidentti David O. McKayn sanat:

”Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa on vain yksi moraalinen mittapuu. Yhdelläkään nuorella miehellä ei ole yhtään sen enempää oikeutta olla siveetön kuin nuorella naisellakaan. Se nuorukainen, joka on siveetön nuoruusvuosinaan, ei ole uskollinen luottamukselle, jonka tytön vanhemmat ovat hänelle osoittaneet, ja se tyttö, joka on siveetön tyttövuosinaan, on uskon tulevalle aviomiehelleen ja laskee murheen, epäilyksen ja epäsovun perustan kodilleen. Älkää olko huolissanne opettajista, jotka kannustavat vapaisiin sukupuolisuhteisiin ja hillittömyyteen. Pitäkää siis mielesänne tämä iankaikkinen totuus, että siveys on hyve, jota tulee arvostaa yhtenä elämän jaloimmista saavutuksista.” (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 7–8; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, s. 149, 150.)

Kysy oppilailta:

- Millä tavoin uskotte moraalisen ilmapiirin kulttuurissamme muuttuneen presidentti McKayn palvelutyön jälkeen?
- Miksi siveys on ”hyve, jota tulee arvostaa yhtenä elämän jaloimmista saavutuksista”?

Hän antoi ohjeen siihen, milloin tietää rakastuneensa.

💡 Kysy oppilailta, minkä he katsovat olevan tärkein päätös, jonka he koskaan tekevät. Jotkut ehdottavat, että se, kenen kanssa he menevät naimisiin, on tärkeimpien päätösten joukossa. Kysy, kuinka ihminen tietää, kenen kanssa mennä naimisiin. Lue seuraava presidentti David O. McKayn neuvo:

”Saatatte kysyä: ’Kuinka sitten tiedän, milloin olen rakastunut?’

Tuo kysymys on hyvin tärkeä. Muuan opiskelutoverini ja minä pohdimme tätä kysymystä eräänä iltana kulkiessamme yhdessä. Kuten senikäiset pojat usein tekevät, me puhuimme tytöistä. Emme tienneet, ei hän enkä minä, olimmeko rakastuneita vai emme. En tietenkään ollut silloin vielä tavannut nykyistä rakastettuani. Vastaukseksi kysymykseeni ’Kuinka voimme tietää, milloin olemme rakastuneita?’ hän vastasi: ’Äitini sanoi kerran, että jos tapaan tytön, jonka seurassa tunnen halua edistyä, joka innoittaa minua tekemään parhaani ja olemaan parastani, niin sellainen nuori nainen on rakkauteni arvoinen ja herättää rakkauden minun sydämessäni.’

Annan sen – – totena neuvona.” (*Gospel Ideals*, s. 459; ks. myös *Vanhempien opas*, 1993, s. 49–51.)

Keskustelkaa seuraavista kysymyksistä:

- Millä tavoin monet nuoret tekevät päätöksen siitä, kenen kanssa he menevät naimisiin?
- Mitä etuja on presidentti McKayn esittämällä suuntaviivoilla?

Hän palveli Jumalaa ja lähimmäisiään koko pitkän elämänsä ajan.

 Päättää oppiaihe kertomalla oppilaille, että presidentti David O. McKay kuoli 97. elinvuotenaan sunnuntaiaamuna 18. tammikuuta 1970 kello kuusi hotelli Utahin asunnossaan, ja näin päättyi hänen maallinen olemassaolonsa, joka oli alkanut vain 26 vuotta sen jälkeen kun pioneerit saapuivat Ison Suolajärven laaksoon. Hän oli palvellut uskollisesti Vapahtajan apostolisena edustajana miltei 64 vuoden ajan.

Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Presidentti Joseph Fielding Smith osoitti hänelle kunnioitustaan” (s. 161). Kysy sitten:

- Mitä ominaisuuksia presidentti David O. McKay tähdensi elämässään?
- Mitä hän teki Jumalan valtakunnan rakentamiseksi?

LUKU 10

Joseph Fielding Smith

KIRKON KYMMENES PRESIDENTTI

© IRI

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

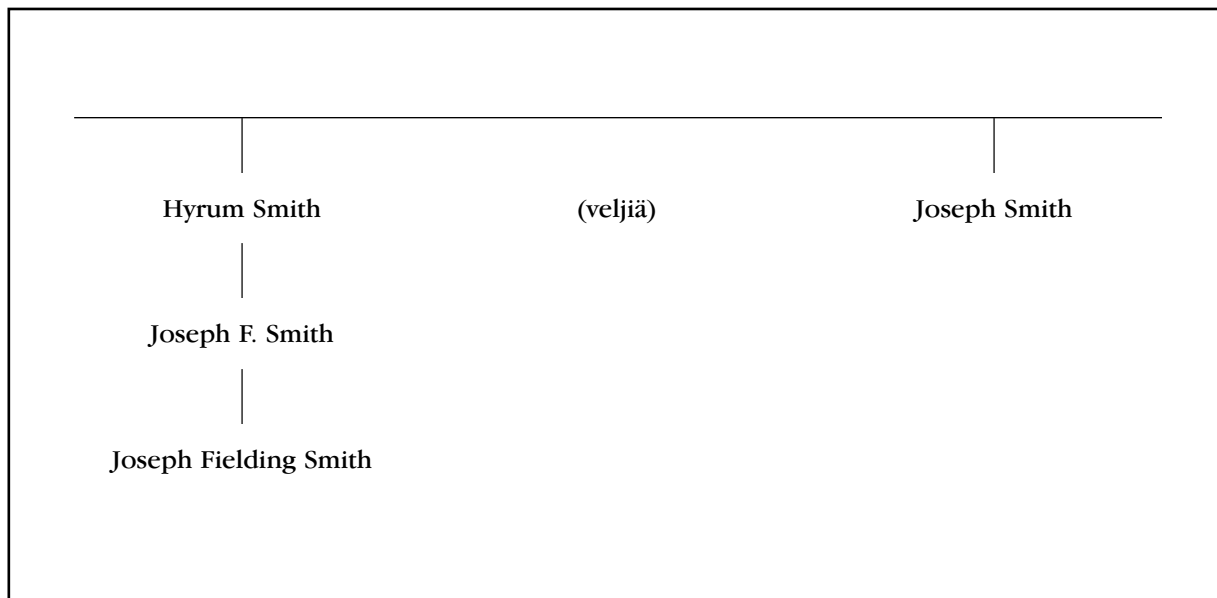
Joseph Fielding Smith syntyi 19. heinäkuuta 1876, presidentti Brigham Youngin hallintokauden lähestyessä loppuaan. Vuonna 1875, Joseph Fielding Smithin syntymää edeltävänä vuonna, vihittiin Suolajärven tabernaakeli temppeliaukiolla. Viisi päivää hänen syntymänsä jälkeen tuhannet myöhempien aikojen pyhät kokoontuivat uuteen tabernaakeliinsa juhlimaan pioneerien Ison Suolajärven laaksoon saapumisen 29-vuotispäivää.

Joseph Fielding Smith näki jokaisen aiemman kirkon presidentin Joseph Smithiä ja Brigham Youngia lukuun ottamatta ja tunsi heidät. Hän tunsi myös ne, joista tuli kirkon presidenttejä hänen jälkeensä aina presidentti Gordon B. Hinckleyyn asti. Ollessaan nuori hän kuunteli hyvin mielellään, kun presidentit John Taylor, Wilford Woodruff ja Lorenzo Snow todistivat. Joseph Fielding Smith kuunteli tuntikaudet isänsä, presidentti Joseph F. Smithin kertomuksia kokemuksistaan profeetta Joseph Smithin ja muiden varhaisten pioneerien kanssa.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Joseph Fielding Smith oli Hyrum Smithin pojanpoika.

💡 Kirjoita taululle seuraavaa:

Selitä, että Joseph Fielding Smith oli Hyrum Smithin pojanpoika, joten profeetta Joseph Smith oli hänen isoisänsä veli. Joseph Fielding Smith oli Joseph F. ja Julina Lambson Smithin esikoispoika. Hänen isänsä oli apostoli ja neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa hänen syntyessään.

Muistuta oppilaita siitä, että Hyrum Smith oli palvellut kirkon varapresidenttinä, neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa, apostolina ja kirkon patriarkkana. Joseph Fielding Smith ja hänen isänsä palvelivat apostoleina yhteensä yli 100 vuotta, yhtäjaksoisesti vuodesta 1866 vuoteen 1972.

Kysy: Miten Joseph Fielding Smithin sukuperintö saattoi auttaa häntä valmistautumaan tulevaan palvelutyöhönsä kirkossa?

Hänen syntymänsä oli vastaus rukoukseen.

💡 Pyydä oppilaita ottamaan esiin 1. Sam. 1 ja kertaa lyhyesti kertomus Hannasta sekä hänen rukouksestaan ja Herralle antamastaan lupauksesta, jos hän saisi pojan. Kysy sitten:

- Mitä Hanna halusi eniten? (Ks. 1. Sam. 1:11.)
- Mitä hän oli valmis tekemään, jos hän saisi pojan?

Lue seuraava kuvaus Joseph Fielding Smithin äidistä:

”Entisaikojen Hannan, Raamatusta tutun profeetta Samuelin äidin, tavoin Julina Smith oli kaivannut ja rukoillut hartaasti poikaa luvaten Herralle, että jos Herra siunaisi häntä siten, hän tekisi kaikkensa, jotta poika kasvatettaisiin palvelemaan Jumalaa, tuomaan kunniaa Herralle ja omalle isälleen. Ja Samuelin tavoin Joseph Fielding suhtautui äitinsä ja Jumalan väliseen sopimukseen vakavasti.” (Joseph Fielding Smith jr ja John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 20.)

Kysy oppilailta: Miten luulette sen, että Joseph Fielding Smith tiesi äitinsä lupauksesta, saattaneen vaikuttaa häneen?

Hän sai ”syntymälahjana todistuksen”.

💡 Pyydä yhtä tai kahta oppilasta kertomaan lyhyesti olosuhteista, jotka auttoivat heitä saamaan todistuksen. Pyydä heitä myös kertomaan, kuinka vanhoja he olivat tietäessään, että palautettu evankeliumi on totta. Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Sain syntymälahjana todistuksen” (s. 165) ja keskustele siitä heidän kanssaan. Kysy:

- Miksi jotkut saavat syntymälahjanaan todistuksen, toiset saavat sen vähitellen ja jotkut oivaltavat totuuden jollakin dramaattisella tavalla?
- Miten tunteet ja tieto liittyvät toisiinsa todistuksen saamisessa? (Ks. OL 8:2–3.)
- Mitä suosittelette niille, joista tuntuu, ettei heillä ole todistusta?

Joseph Fielding Smith rakasti pyhiä kirjoituksia ja tutki niitä koko elämänsä ajan.

💡 Lue seuraavat silloisen kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin Joseph Fielding Smithin sanat:

”Olen kiitollinen siitä, että synnyin hyvistä vanhemmista, jotka opettivat minut vaeltamaan totuuden valossa. Varhaisimmasta muistikuvastani lähtien, siitä lähtien kun opin lukemaan, olen saanut suurempaa tyydytystä tutkimalla pyhiä kirjoituksia ja lukemalla Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta ja profeetta Joseph Smithistä ja työstä, joka on suoritettu ihmisten pelastukseksi, kuin mistään muusta koko maailmassa.” (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1930, s. 91; ks. myös oppilaan kirja, s. 164.)

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan vanhin Bruce R. McConkien sanat oppilaan kirjan kohdasta ”Hän oli evankeliumin tuntija” (s. 168). Kysy sitten:

- Kuinka nämä kaksi lausuntoa saattaisivat liittyä toisiinsa?
- Millä tavoin varhaiset päätöksemme ja kiinnostuksemme kohteet valmistavat meitä tuleviin tehtäviimme ja palvelemiseen?

Esitä seuraavat presidentti Joseph Fielding Smithin, silloisen kahdentoista apostolin koorumin presidentin, sanat:

”Yksi velvollisuuksista, jotka Herra on antanut Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenille, on se, että heidän pitää tutkia pyhiä kirjoituksia ja hankkia tietovarasto. Muutoin Pyhä Henki ei voi johdattaa heitä, vaikka heidät on kastettu ja konfirmoitu. Herran Henki ei voi johdattaa niitä, jotka eivät tunne evankeliumin totuuksia eivätkä opetuksia, jotka Herra antoi isille. Sellaiset ihmiset jättävät itsensä avoimiksi kiusauksille ja jumalattomien petoksille, häikäilemättömille sieluille ja ovat suuressa vaarassa joutua mielettömyyksiin ja kielletyille poluille, koska heillä ei ole sitä uskon perustaa, jonka varaan rakentaa.” (*Kirkon presidentit*, opettajan opas, 1989, s. 163.)

Kysy oppilailta: Mitä vaaroja me kohtaamme, jos emme noudata presidentti Smithin neuvoa?

Hän oppi olemaan vastuuntuntoinen tekemällä kovaa työtä.

💡 Pyydä ennen oppitunnin alkua yhtä tai useampaa oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohdat ”Hän auttoi äitiään”, ”Hän oli aamuvirkku” ja ”Hän oli ahkera työntekijä” (s. 165–166) sekä raportoimaan, mitä he oppivat nuoresta Joseph Fielding Smithistä. Keskustele raporttien jälkeen oppilaiden kanssa seuraavista kysymyksistä:

- Miksi Joseph Fielding Smith sanoi myöhemminä vuosina, että hänen olkapäänsä olivat ”hieman vinossa”?
- Mitä saitte tietää siitä, millainen isovelji hän oli?
- Mitenkähän hänen nuoruudenkokemuksensa vaikuttivat hänen asenteeseensa työtä kohtaan?

Hänen patriarkallinen siunauksensa ohjasi hänen elämänsä.

💡 Kerro oppilaille siitä, kun sait patriarkallisen siunauksesi, ja miksi se on tärkeä sinulle. Selitä, että ollessaan 20-vuotias Joseph Fielding Smith sai patriarkallisen siunauksen John Smithiltä, kirkon patriarkalta. Lue seuraava ote Joseph Fielding Smithin siunauksesta:

”Sinut luetaan Siionin poikien joukkoon, joilta odotetaan paljon. Nimesi on kirjoitettu Karitsan elämänkirjaan, ja se merkitään isiesi aikakirjoihin veljiesi kanssa. Etuoikeutenasi on elää pitkään, ja Herran tahto on, että sinusta tulee mahtava mies Israelissa. Siksi sanon sinulle: pohdi usein menneisyyttä, nykyisyyttä ja tulevaisuutta. Jos saat viisautta menneisyyden kokemuksista, tulet ymmärtämään, että Herran käsi on ollut ja on sinun päälläsi vaikuttaen hyvään ja että henkeäsi on varjeltu viisasta tarkoitusta varten. Tulet ymmärtämään myös, että sinulla on paljon tekemistä täyttääksesi tehtäväsi maan päällä. Velvollisuutenasi on istua neuvottelemassa veljiesi kanssa ja johtaa kansan keskuudessa. Velvollisuutenasi on myös matkustaa paljon kotimaassa ja ulkomailla maa- ja vesiteitse ahertuen palvelutyössä, ja minä sanon sinulle:

Pidä pääsi pystyssä, kohota äänesi pelotta tai suosiota odottamatta siten kuin Herran Henki ohjaa, niin Herran siunaus on päälläsi. Hänen Henkensä ohjaa mieltäsi ja antaa sanat ja ajatukset, niin että saatat ymmälle jumalattomien viisauden ja teet uskottomien neuvostot tyhjän arvoisiksi." (Artikkelissa A. William Lund, "Elder Joseph Fielding Smith", *Improvement Era*, huhtikuu 1950, s. 315.)

Keskustelkaa seuraavista kysymyksistä:

- Minkä hänen siunauksensa lupauksen voitte huomata täyttyneen? (Kirjoita ne taululle.)
- Millä tavoin henkilökohtainen kuuliaisuus liittyy patriarkallisiin siunauksiin?

Joseph Fielding Smith palveli lähetystyössä Englannissa.

 Pyydä oppilaita laatimaan taululle luettelo ominaisuuksista, jotka ovat heidän mielestään tärkeitä tehokkaille lähetysaarnajille. Tee yhteenveto kohdista, jotka katsot tärkeiksi oppilaan kirjan kohdasta "Hän solmi avioliiton ennen kuin palveli lähetystyössä" (s. 166–167). Selitä, että Joseph Fielding Smith kohtasi lähetystyössä monia haasteita. Monet ihmiset tuona aikana suhtautuivat vihamielisesti lähetysaarnajiin ja kirkon jäseniin. Mutta vanhin Smith teki valinnan olla uskollinen. Hän kirjoitti:

"Tiedän, että työ, jota minut on kutsuttu tekemään, on Herran työtä, tai en viipyisi täällä minuuttiakaan. – Tiedän, että onnemme riippuu uskollisuudestani ollessani täällä. Minun tulee olla halukas tekemään tämän verran rakkaudesta ihmiskuntaa kohtaan, kun Vapahtajamme saattoi kärsiä meidän puolestamme siten kuin kärsi. – Olen taivaallisen Isämme käsissä, ja Hän varjelee minua ja suojelee minua, jos teen Hänen tahtonsa." (Julkaisussa Smith ja Stewart, *Life of Joseph Fielding Smith*, s. 114–115.)

Pyydä oppilaita muistelemaan kuvauksia John Taylorin ja Wilford Woodruffin lähetystyöajoista Englannissa ja vertaamaan heidän kokemuksiaan Joseph Fielding Smithin kokemuksiin. Keskustelkaa seuraavista kysymyksistä:

- Miksi on sopimatonta mitata lähetystyömenestystä kastettujen ihmisten määrällä?
- Mikä vanhin Smithin asenteessa osoitti, että hän oli menestyvä lähetysaarnaja?

Joseph Fielding Smithin isä opetti häntä pyrkimään parhaaseen.

 Jos mahdollista, tuo luokkaan näytteille joitakin Joseph Fielding Smithin kirjoittamia kirjoja, tai voit halutessasi tehdä taululle luettelon seuraavista hänen teoksistaan:

- *Pelastuksen oppeja 1–3*
- *The Restoration of All Things [Kaiken palauttaminen]*
- *Tie täydellisyyteen*
- *The Progress of Man [Ihmisen edistyminen]*
- *Kokoelma vastauksia evankeliumin kysymyksiin*
- *Essentials in Church History [Kirkon historian pääkohtia]*

- *Church History and Modern Revelation [Kirkon historia ja nykyajan ilmoitus]*
- *Man, His Origin and Destiny [Ihminen, hänen alkuperänsä ja kohtalonsa]*
- *The Signs of the Times [Aikojen merkit]*
- *Seek Ye Earnestly [Etsikää vakaasti]*

Selitä oppilaille, että Joseph Fielding Smith kirjoitti 25 kirjaa evankeliumista ja kirkon historiasta.

Joseph F. Smith tunnettiin evankeliumin tuntijana, ja hän vietti paljon aikaa vastaamalla poikansa Joseph Fieldingin esittämiin kysymyksiin. Pyydä oppilaita lukemaan oppilaan kirjan kohdat ”Hänen isänsä odotti erinomaisuutta” ja ”Hän oppi isältään paljon” (s. 167) ja ottamaan selvälle, millä muulla tavoin Joseph F. Smith vaikutti poikaansa. Kysy:

- Mitkä aiheet kiinnostivat Joseph Fielding Smithiä?
- Millä tavoin luulette Joseph Fieldingin isän vaikuttaneen poikansa kiinnostukseen evankeliumia ja kirkon historiaa kohtaan?

Joseph Fielding Smith tunnettiin uskon puolustajana.

 Kysy oppilailta, mistä he voivat saada apua, kun muut esittävät haastavia tai arvos-televia kysymyksiä kirkosta ja sen opista. Kysy: Miksi vaikeisiin kysymyksiin vas-taamisessa on apua paitsi pyhistä kirjoituksista ja henkilökohtaisesta rukouksesta niin myös johtavien auktoriteettien julkaistuista puheista ja kirjoituksista?

Selitä, että ollessaan nuorempi Joseph Fielding Smith näki, miten raskaasti kirkkoa vainottiin hänen isänsä Joseph F. Smithin ollessa kirkon presidentti. Joseph Fielding Smithillä oli monia tilaisuuksia puolustaa kirkkoa. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hän oli uskon puolustaja” (s. 167–168).

Kerro oppilaille, että Joseph Fielding Smith kirjoitti monen vuoden ajan kuukausit-taista kolumnia *Improvement Era* -lehteen vastaten kirkon jäsenten lähettämiin kysymyksiin. Hänet tunnettiin suurena uskon puolustajana ja evankeliumin totuuksien opettajana. Hänen vastauksistaan saatiin paljon apua. Myöhemmin kokoelma vastauksia painettiin viisiosaisena sarjana nimeltään *Answers to Gospel Questions* [suomeksi ilmestynyt Melkisedekin pappeuden oppikirjana *Kokoelma vas-tauksia evankeliumin kysymyksiin*, 1972]. Jos sinulla on kyseinen kirja, voit halutes-sasi lukea oppilaille siitä lyhyen kysymyksen ja vastauksen.

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Tullessaan kirkon presidentiksi vuonna 1970 Joseph Fielding Smith oli palvellut apostolina miltei 60 vuotta ja kahdentoista apostolin koorumin presidenttinä 18 vuotta. Kirkon presidentiksi tullessaan hän oli 93-vuotias, asettamisensa aikaan vanhempi kuin kukaan aiempi tai hänen jälkeensä palvellut kirkon presidentti.

Vuonna 1970 perustettiin kirkon 500. vaarna ja ensimmäiset vaarnat Aasiaan (Japanin Tokioon) ja Afrikkaan (Etelä-Afrikan Johannesburgiin). Eri puolilla maailmaa palveli hieman yli 14 000 lähetysaarnajaa. Kirkon jäseniä oli 2,9 miljoonaa, vaarnoja 537, lähetyskenttiä 92 ja temppeleitä 13. Hänen kuollessaan vuonna 1972 kirkon jäseniä oli 3,2 miljoonaa, vaarnoja 592, lähetyskenttiä 101 ja temppeleitä 15 (ks. *2003 Church Almanac*, 2003, s. 473, 632).

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Joseph Fielding Smith solmi kolme avioliittoa ja jäi leskeksi kolme kertaa.

 Kirjoita taululle seuraavaa:

- Louie Emily Shurtliff (26. huhtikuuta 1898 – 30. maaliskuuta 1908), 2 lasta
- Ethel Georgina Reynolds (2. marraskuuta 1908 – 26. elokuuta 1937), 9 lasta
- Jessie Ella Evans (12. huhtikuuta 1938 – 3. elokuuta 1971)

Selitä oppilaille, että Joseph Fielding Smith solmi avioliiton Louie Emily Shurtliffin kanssa 26. huhtikuuta 1898 ollessaan 21-vuotias. He saivat kaksi lasta, kunnes Louie kuoli 30. maaliskuuta 1908. Marraskuun 2. päivänä 1908 Joseph Fielding Smith solmi avioliiton Ethel Georgina Reynoldsin kanssa ollessaan 32-vuotias. He saivat yhdeksän lasta, kunnes Ethel kuoli 26. elokuuta 1937. Huhtikuun 12. päivänä 1938, ollessaan 61-vuotias, hän meni naimisiin Jessien kanssa. Jessie kuoli 3. elokuuta 1971.

Joseph Fielding Smith tunnettiin rakkaudesta perhettään kohtaan. Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdat ”Hän löysi uuden vaimon ja äidin lapsilleen” (s. 168) ja ”Hänen vaimonsa kuvaili häntä” (s. 170), ja keskustelkaa niistä. Kerratkaa oppilaan kirjan kohta ”Jessie Evans toi hänelle paljon lisää elämänhalua” (s. 170–171) ja keskustelkaa siitä.

Esitä seuraava kuvaus presidentti Joseph Fielding Smithin tunteista vaimoan Jessiä kohtaan tämän kuoltua:

”Puhujakorokkeelta hän kehotti aviomiehiä rakastamaan vaimoan ja omistautumaan hänelle. Mutta minua koskettavan saarnan hän piti nousemalla yhdeksän korttelia Salt Lake Cityn jyrkkiä pohjoispuolen puistokatuja Myöhempien aikojen pyhien sairaalaan kuumana heinäkuun päivänä vuonna 1971 ja viettämällä 95. syntymäpäivänsä sairaan vaimonsa Jessien vuoteen vierellä istuen. Kun Jessien tila huononi, hän pysyi tämän luona yötä päivää muutaman viikon ajan – – suoden vaimolleen loppuun asti sitä lohtua ja rohkaisua, johon hän kykeni. – –

Jessien kuolinyönä hän polvistui rukoukseen poikansa kanssa ja vuodatti sydämensä Jumalalle. ’Se oli kaunis rukous’, hänen poikansa kertoi myöhemmin.

'Siinä ei ollut katkeruutta eikä murheen vuodatusta, vain syvää kiittollisuutta, että häntä oli siunattu Jessie-tädillä, että nyt Jessie-tädillä ei ollut tuskaa, ja hänen kiittollisuutensa siitä, että he olisivat jälleen yhdessä jonakin päivänä.'

– – Muutama päivä Jessien kuoleman jälkeen yksi pojista oli hänen kanssaan hänen asunnossaan. Radiosta kuului musiikkia. Joseph Fieldingin onnistui hymyillä ja tanssia vähän musiikin tahdissa osoittaakseen, ettei hänen henkeään ollut lannistettu. Kun hän palasi matkalta kotiin muutamaa viikkoa myöhemmin, hänen lapsensa olivat huolehtineet siitä, että asunto näytti juuri sellaiselta kuin Jessie-täti olisi sen hänelle laittanut. 'Katso, isä, se on ihan samanlainen.' 'Ei', hän sanoi, 'ei se ole samanlainen. Ei samanlainen. Mutta se saa kelvata.'" (Joseph Fielding Smith jr ja John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 11–12.)

Hänet kutsuttiin apostoliksi.

💡 Kerro oppilaille, että Joseph Fielding Smithin osallistuessa huhtikuun yleiskonferenssin viimeiseen kokoukseen vuonna 1910 yksi ovimiehistä kysyi: "No Joseph, kenestä tulee seuraava apostoli?" Joseph Fielding vastasi: "En tiedä. Mutta se et ole sinä enkä se ole minä." (Ks. *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 175.) Sitten hän meni kokoukseen ja istuutui.

Hänen isänsä, presidentti Joseph F. Smith, avasi kokouksen. Alkulaulujen ja rukouksen jälkeen vanhin Heber J. Grant, joka oli silloin kahdentoista apostolin koorumin jäsen, esitti hyväksyttäväksi johtavat auktoriteetit. Vajaa minuutti ennen kuin vanhin Grant luki uuden apostolin nimen, Joseph Fielding Smith tiesi äkkiä, että hän täyttäisi vapaan paikan. (Kirkon alkuaikoina kutsut esitettiin usein ilman niitä edeltävää puhuttelua.) Keskustele oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdista "Hänet kutsuttiin apostoliksi" ja "Muut tiesivät, että hänet kutsuttaisiin apostoliksi" (s. 168–169).

Hän palveli kirkon historioitsijana.

💡 Kirjoita taululle seuraavat pyhien kirjoitusten kohtien viitteet: OL 21:1; 47:1, 3; 69:3. Pyydä oppilaita lukemaan kohdat ja ottamaan selville, minkä käskyn Herra antoi varhaisille kirkon johtohenkilöille. Pyydä heitä mainitsemaan syitä pitää tällaisia kirkon aikakirjoja.

Selitä, että Joseph Fielding Smith auttoi tallentamaan kirkon historiaa lähes 70 vuoden ajan vuodesta 1901 vuoteen 1970, mikä kattaa yli kolmasosan kirkon historiasta. Hän alkoi työskennellä kirkon historioitsijan toimistossa vuonna 1901. Kirkon apulaishistorioitsijana hän palveli vuodesta 1906 vuoteen 1921, jolloin Anthon H. Lundin kuoltua hänet kutsuttiin ja hyväksyttiin kirkon historioitsijaksi. Hän palveli kyseisessä tehtävässä 49 vuoden ajan, kauemmin kuin kukaan aiempi historioitsija.

Hänestä tuli kirkon presidentti 93-vuotiaana.

💡 Keskustelkaa vastauksista seuraaviin kysymyksiin:

- Kuka kirkon presidenteistä oli nuorin aloittaessaan palvelutyönsä? Kuinka vanha hän oli? (Profeetta Joseph Smith hyväksyttiin kirkon ensimmäiseksi vanhimaksi 6. huhtikuuta 1830, jolloin hän oli 24-vuotias, ja hänet hyväksyttiin ylipappisuuden presidentiksi 25. tammikuuta 1832, jolloin hän oli 26-vuotias.)

- Kuka oli vanhin aloittaessaan palvelutyönsä, ja minkä ikäinen hän oli silloin? (Joseph Fielding Smithistä tuli kirkon presidentti 23. tammikuuta 1970, kun hän oli 93-vuotias, ja hänet hyväksyttiin tehtävään 6. huhtikuuta 1970.)

Presidentti Joseph Fielding Smith oli 93-vuotiaana hyvin valmistautunut tähän tärkeään kutsumukseen, koska hän oli palvellut lähes 60 vuoden ajan Herran Jeesuksen Kristuksen apostolina. Kenestäkään muusta tällä taloudenhoitokaudella ei ole tullut kirkon presidenttiä niin iäkkäänä.

Kova työ oli tärkeä osa Joseph Fielding Smithin elämää.

- 💡 Kirjoita taululle seuraavat presidentti Joseph Fielding Smithin sanat. Pyydä oppilaita keskustelemaan siitä, mitä ne saattaisivat kertoa hänestä:

"Kenenkään ei pitäisi koskaan jäädä eläkkeelle. Olen tuntenut miehiä, jotka ovat ilmoittaneet eläkkeelle jäämisestään, ja luonto otti heidän sanansa todesta!" (*The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 3.)

Kerro oppilaille, että jopa ikääntyneenäkin presidentti Joseph Fielding Smith teki edelleen lujasti töitä, ja hänet tunnettiin siitä, että hän sai paljon aikaan joka päivä. Lue seuraava erään elämäkerran kirjoittajan teksti:

"Vielä 95-vuotiaana hän itse oli paras saarnansa siitä, ettei kannata jäädä eläkkeelle. Muistan ajaneeni varhain eräänä talviaamuna paljon ennen päivänkoittoa Salt Lake Cityyn. Kun käännyin kulmasta lähellä temppeliaukiota, autoni etuvalot toivat näkyviin vanhan miehen, joka käveli kylmässä, lumisessa säässä. Se oli Joseph Fielding. Hän nousi joka aamu paljon ennen kello kuutta ja teki pitkän päivätyön. Se oli elinikäinen tapa, jonka hän juurrutti myös lapsiinsa. 'Ihmiset kuolevat sänkyyn', hän varoitti heitä. 'Ja niin kuolee kunnianhimokin.'" (*The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 3; ks. myös oppilaan kirjan kohta "Hän vietti toimeliasta elämää", s. 171–172.)

Perheiltaa tähdennettiin.

- 💡 Lue oppilaille seuraavat lupaukset ja pyydä heitä keksimään, mitä ensimmäinen presidenttikunta neuvoi vuonna 1915 kirkon jäseniä tekemään:

"Jos pyhät noudattavat tätä neuvoa, me lupaamme, että siitä koituu suuria siunauksia. Rakkaus kodissa ja kuuliaisuus vanhempia kohtaan lisääntyvät. Usko Israelin nuorten sydämessä vahvistuu, ja he saavat voimaa vastustaa heitä ympäröiviä huonoja vaikutuksia ja kiusauksia." (Julkaisussa *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, koonnut James R. Clark, 6 osaa, 1965–1975, osa 4, s. 339; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 348.)

Muistuta oppilaita siitä, että Joseph F. Smithin presidenttikaudella ensimmäinen presidenttikunta esitteli perheillan ja suositteli, että kirkon jäsenet pitävät sen säännöllisesti (ks. "Perheilta esiteltiin", oppilaan kirja, s. 101–102). Kysy: Millä tavoin tehokas perheilta voi antaa voimaa "vastustaa huonoja vaikutuksia ja kiusauksia", joita kohtaamme?

Kirjoita taululle seuraavat vuosiluvut:

- 1915 – Perheilta esiteltiin ja vaarujen ja seurakuntien johtohenkilöitä kannustettiin varaamaan ainakin yksi ilta kuukaudessa perheiltaa varten.
- 1965 – Viikoittaiset perheillat vakiinnutettiin ja niitä tuettiin oppikirjoilla.
- 1966 – Vaarvoja kehoitettiin välttämään toimintojen sijoittamista illalle, jonka he valitsevat perheillaksi.
- 1970 – Maanantai-ilta määrättiin presidentti Joseph Fielding Smithin johdolla yhteiseksi ajankohdaksi kaikkialla kirkossa pitää perheiltaa.

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan seuraava neuvo, jonka presidentti Joseph Fielding Smith antoi, ja oppilaita ehdottamaan, kuinka säännölliset perheillat voivat auttaa vanhempia täyttämään velvollisuudet, joista hän tässä puhuu:

”Kaikille perheille Israelissa me sanomme: Perhe on tärkein organisaatio ajassa ja iankaikkisuudessa. Tarkoituksenamme tässä elämässä on luoda itsellemme iankaikkinen perheysikkö. – –

Vanhemmille kirkossa me sanomme: Rakastakaa toisianne koko sydämestänne. Noudattakaa siveyden lakia ja eläkää evankeliumin mukaan. Kasvattakaa lapsenne valossa ja totuudessa, opettakaa heille evankeliumin pelastavat totuudet ja tehkää kodistanne taivas maan päällä, paikka, missä Herran Henki voi asua ja missä vanhurskaus voi olla tärkeimmällä sijalla kaikkien perheenjäsenten sydämessä.

Herran tahtona on vahvistaa ja varjella perheysikköä.” (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1972, s. 13; tai *Ensign*, heinäkuu 1972, s. 27.)

Keskustelkaa seuraavista kysymyksistä:

- Millaisen painoarvon nykyiset kirkon johtajat antavat perheillalle?
- Kuinka perheilta vahvistaa perheitä?

Joseph Fielding Smith kehotti kirkon jäseniä valmistautumaan Jeesuksen Kristuksen toiseen tulemiseen.

💡 Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdat ”Meidän täytyy valmistautua Herran tulemiseen” ja ”Kristus tulee suuren jumalattomuuden päivänä” (s. 173–174), ja keskustelkaa siitä, kuinka ”maailma on täynnä onnettomuuksia”. Keskustelkaa kysymyksistä:

- Mitä osoituksia meillä on siitä, että ”ne merkit, jotka on annettu, ovat ilmenneet”?
- Mikä velvollisuus kirkon jäsenillä on tänä onnettomuuksien ja jumalattomuuden aikana?

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen oppilaan kirjan kohta ”Meidän täytyy kohottaa varoituksen ääni” (s. 174). Kysy: Kuinka me voimme kohottaa tämän varoituksen äänen kirkon jäsenille ja ihmisille, jotka eivät kuulu kirkkoon?

Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdat ”Maailmalliset eivät piittaa varoituksista” ja ”Pyhät voivat varjeltua vain olemalla kuuliaisina” (s. 174–175). Kysy: Mitä erityistä meidän pitäisi tehdä, jotta saisimme rauhaa näinä onnettomuuksien aikoina?

Joseph Fielding Smith oli Jeesuksen Kristuksen erityinen todistaja.

☞ Selitä oppilaille, että 60 vuoden ajan apostolina ja kolmen vuoden ajan kirkon presidenttinä Joseph Fielding Smith oli Jeesuksen Kristuksen erityinen todistaja. Presidentti Smith tiesi kutsumustensa tulleen Jumalalta ja suhtautui velvollisuuksiinsa hyvin vakavasti. Hän kehotti kirkon jäseniä ja kaikkia ihmisiä tulemaan Kristuksen luokse ja mukauttamaan elämänsä Mestarin opetuksiin. Hän opetti evankeliumin periaatteita ja ilmaisi ne täsmällisesti ja selkeästi pyhien iloksi ja siunaukseksi. Hän oli todellakin uskon puolustaja, kuten hänen patriarkallisessa siunauksessaan oli profetoitu:

”Minä sanon sinulle: – – kohota äänesi pelotta tai suosiota odottamatta siten kuin Herran Henki ohjaa, niin Herran siunaus on päälläsi. Hänen Henkensä ohjaa mieltäsi ja antaa sanat ja ajatukset, niin että saatat ymmälle jumalattomien viisauden ja teet uskottomien neuvostot tyhjän arvoisiksi.” (Artikkelissa A. William Lund, ”Elder Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era*, huhtikuu 1950, s. 315.)

Kirjoita taululle: ”Häntä kiinnosti _____, ei _____ tai _____.” Tutki oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän oli uskollinen ja vakaa loppuun asti” (s. 177). Kun käynte läpi tätä kohtaa, pyydä oppilaita täyttämään tyhjät kohdat ja keskustelemaan siitä, mitä he saivat tietää presidentti Smithistä.

Esitä seuraava varoitus, jonka vanhin Joseph Fielding Smith ollessaan kahdentoista apostolin koorumin jäsen esitti niistä, jotka opettavat tietoisesti väärää oppia:

”Sanon teille, että ne ihmiset, jotka nousevat sanomaan, ettei Jeesus ole Kristus, että Hän oli suuri opettaja mutta ei Jumalan Poika, Isän Ainosyntyinen, ja johtavat siten monet kieltämään ylönousemuksen voiman ja Kristuksen jumalallisuuden, ottavat päälleen mitä kauhistuttavimman vastuun, jonka pitäisi saada heidät pelkäämään ja vapisemaan. Minä en voisi kestää sitä, että tietäisin opettaneeni valhetta, joka johtaa ihmiset tuhoon. Ja kun nämä ihmiset ymmärtävät, mitä he ovat tehneet, ja ettei vain heidän oma sielunsa jää pelastumatta, vaan että he ovat olleet välikappaleena muiden ihmisten sielun tuhoamisessa johtaen nämä pois totuudesta ja vanhurskaudesta, niin sanon teille, että se on oleva heille vaikeaa, ja heidän rangaistuksensa tulee olemaan mitä ankarin iankaikkisuudessa.” (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1923, s. 138–139.)

Eräessä toisessa tilanteessa hän todisti:

”Tiedän ehdottomasti, että Jeesus Kristus on Jumalan Ainosyntyinen, maailman Lunastaja, ihmisten Vapahtaja siinä määrin kuin he tekevät parannuksen synneistään ja ottavat vastaan evankeliumin. Kuolemallaan Hän lunasti kaikki ihmiset ja otti päälleen tuon uhrin, joka vapauttaa meidät synneistämme niin ettei meidän tarvitse vastata niistä, jos me otamme vastaan Hänet ja olemme tosia ja uskollisia Hänen opetuksilleen. – –

Olen kiitollinen jäsenyydestäni tässä kirkossa, tilaisuudesta, joka minulla on ollut palvella. Toiveenani on osoittautua totiseksi ja uskolliseksi loppuun asti.” (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1956, s. 58–59.)

Lausu oma todistuksesi oppilaille.

LUKU 11

Harold B. Lee

KIRKON YHDESTOISTA PRESIDENTTI

© 1972 Merrett Smith. Kopiointi kielletty.

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Harold B. Leen isoisän isoisän isä William Lee muutti vuonna 1770 Irlannista Yhdysvaltoihin ja asettui siellä Philadelphiaan Pennsylvanian osavaltioon. Hänen poikansa Samuel Lee muutti Ohion osavaltioon, jossa hänen vaimonsa synnytti Francis Leen, joka otti vastaan palautetun evankeliumin aikuisiällä Indianan osavaltiossa. Kun Francis Lee ja hänen perheensä muuttivat länteen kohti Ison Suolajärven laaksoa vuonna 1850, he tapasivat Francisin isän Samuelin, joka oli matkalla Kaliforniaan. Samuel lähti heidän mukaansa matkalle ja liittyi kirkkoon vuonna 1851 Tooelessa Utahissa.

Harold B. Lee syntyi 28. maaliskuuta 1899 Cliftonissa Idahossa. Suolajärven tempeli oli vihitty muutama vuosi aiemmin, vuonna 1893, ja Utah oli hyväksytty Yhdysvaltain 45. osavaltioksi vuonna 1896. Kirkon presidenttinä oli Harold B. Leen syntyessä Lorenzo Snow. Brigham Youngin akatemiasta tuli Brigham Youngin yliopisto vuonna 1903. Wrightin veljekset lensivät lentokoneella Kitty Hawkissa vuonna 1903, ja Henry Ford esitteli Fordin T-mallin vuonna 1908.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Lupauksen lapsesta tulee profeetan isä.

💡 Kerro oppilaille, että Harold B. Leen isoäiti Margaret McMurrin Lee oli raskaana 11 kertaa (vuosina 1863–1875), mutta hänen lapsensa syntyivät kuolleina tai elivät vain muutaman tunnin. Patriarkka Abel Lamb Salt Lake Citystä antoi Margaretille siunauksen, jossa hän lupasi, että Margaret saisi pojan. Myöhemmin Margaret synnytti Samuel Marion Lee juniorin, josta tuli Harold B. Leen isä. Margaret kuoli Samuelin ollessa kahdeksan päivän ikäinen, ja Samuelin kasvatti isoäiti McMurrin Salt Lake Cityssä.

Harold Bingham Lee syntyi uskonnolliseen ja työteliäiseen perheeseen.

💡 Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen oppilaan kirjan kohdat ”Hän syntyi hyvistä vanhemmista” (s. 180) ja ”Hänen äitinsä huolenpito jätti häneen pysyvän vaikutuksen” (s. 181–182). Lue seuraava kunnianosoitus, jonka vanhin Harold B. Lee esitti vanhemmistaan sen jälkeen kun hänet oli kutsuttu kahdentoista apostolin koorumiin:

”Tänä päivänä kiitan Jumalaa vanhemmistani. Isäni ja äitini ovat kuulemassa, joko tässä suuressa kokouksessa tai radion välityksellä, elleivät he sattumoisin päässeet tähän kokoukseen. Ehkäpä tämä on minun tapani osoittaa kunnioitusta kahdelle suvun nimelle, Bingham ja Lee, jotka he antoivat minulle syntyessäni. Toivon hartaasti, etten häpäise noita nimiä. Minua on siunattu loistavalla isällä ja suurenmoisella ja rakastettavalla äidillä, joka ei osoittanut kiintymystään usein mutta näytti rakkautensa konkreettisin tavoin, jotka opin jo varhain lapsena tunnistamaan todelliseksi äidinrakkaudeksi.

Koulupoikana lähdin lukion väittelyjoukkueen mukana kilpailemaan. Voitimme väittelyn. Palattuani soitin äidille ja kuulin hänen sanovan vain: ’Ei sinun tarvitse kertoa. Tiedän siitä kaiken. Kerron enemmän, kun tulet kotiin viikonloppuna.’ Kun menin kotiin, hän vei minut syrjään ja sanoi:

’Kun tiesin, että sen esityksen alkamisaika oli lähellä, menin pajukkoon puron rannalle ja siellä aivan yksikseni muistelin sinua ja rukoilin Jumalaa, ettet epäonnistuisi.’” (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1941, s. 120; ks. myös oppilaan kirja, s. 181–182.)

Kysy:

- Millaisen vaikutuksen luulette vanhempien rukouksilla olevan heidän lapsiinsa?
- Takaavatko vanhempien rukoukset heidän lastensa uskollisuuden? (Selittäkää vastauksianne.)

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hän varttui Cliftonissa Idahossa” (s. 180). Kysy sitten:

- Mitä ominaisuuksia luulette Harold B. Leen omaksuneen sen johdosta, että hän asui maatilalla?
- Mitä etuja tällainen ympäristö on saattanut tarjota lasten kasvattamiseen valossa ja totuudessa?

Harold B. Lee oppi nuoruudestaan asti seuraamaan Henkeä.

- 💡 Pyydä oppilaita ajattelemaan tilanteita, jolloin Henki varoitti jotakuta vaarasta. Pyydä heitä lukemaan kohta 2. Nefi 5:1–6. Esitä sitten seuraava Harold B. Leen kertoma tapahtuma:

”Ankara ukkosmyrsky raivosi lähellä sitä vuotta, jolla kotimme sijaitsi. Perheemme, johon kuului isoäitini, äitini ja kaksi tai kolme nuorempaa lasta, istui keittiössä avoimen oven ääressä katsellen luonnon suurta ilotulitusta. Viivasalaman välähdys ja sitä välittömästi seurannut voimakas ukkosenjyrähdys kertoi, että salama oli iskenyt hyvin lähelle.

Leikin kulki edestakaisin oviaukossa, kun äiti yhtäkkiä varoittamatta tönäisi minut syrjään niin voimakkaasti, että lensin päistikkaa pois ovelta. Siinä samassa salama iski alas keittiön hellan piipusta, ulos avoimesta keittiön ovesta ja löi ammottavan halkeaman latvasta tyveen suureen puuhun, joka oli aivan talon edessä. Ellei äiti olisi toiminut vaistonvaraisesti ja olisin ollut yhä oviaukossa, en olisi tänään kirjoittamassa tätä kertomusta.” (Julkaisussa L. Brent Goates, *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, 1985, s. 41; ks. myös *Kirkon presidentit*, opettajan kirja, 1989, s. 175.)

Äitinsä tavoin Harold B. Lee oppi noudattamaan sellaisia kehotuksia. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta ”’Harold, älä mene sinne’” (s. 180–181).

Hän oli opettajana neljä vuotta ennen kuin palveli lähetystyössä.

- 💡 Kysy oppilailta, miltä heistä tuntuisi olla heidän ikäisenään lukion rehtori. Pyydä heitä mainitsemaan joitakin haasteita, joita heillä saattaisi olla. Selitä, että kun Harold B. Lee oli 17-vuotiaana suorittanut loppututkinnon Oneida Stake Academyssa [Oneidan vaarnan akatemia], hänet palkattiin opettajaksi. Hänen ensimmäinen opettajantyönsä oli yksihuoneisessa koulutalossa lähellä Westonia Idahossa. Hän muisteli:

”Siellä yhden huoneen koulussa sain hieman todellista kokemusta. Noin 20–25 oppilaan joukossa oli oppilaita miltei kaikilta luokilta ensimmäisestä kahdeksanteen. Ohjelmani koostui 28 oppitunnista joka päivä. Olin niin tunnollinen, että laskin koululla olevat lapset, ja jos he olivat kaikki paikalla, soitin kelloa, vaikkei se moneen otteeseen ollut juurikaan puoli yhdeksää enempää [ja koulun oli määrä alkaa myöhemmin]. Miltei joka ilta esitin kouluongelmani Herralle, ja vaikka en koskaan ollut kovin huolissani työstä, Herra ei koskaan hylännyt minua, ja opin joitakin elämäni arvokkaimmista itsehillintää koskevista opetuksista.” (Julkaisussa *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, s. 51.)

Seuraavana vuonna Harold B. Lee toimi koulun rehtorina Oxfordissa Idahossa. Pyydä jotakuta oppilasta lukemaan hänen selostuksensa:

”Seuraavana vuonna sain palkkaa 90 dollaria kuukaudessa tullessani piirikunnan koulun rehtoriksi Oxfordissa Idahossa. Opettajatovereinani olivat Velma Sperry ja Tressie Lincoln. Oxfordilla oli maine, että siellä oli rajua poikaryhmä, ja minulle oli esitetty uhkaus, etten kestäisi kauan koulun rehtorina. Tilanteen ratkaisemisessa minulle oli suureksi hyödyksi kokemukseni koripallossa. Koska olin kookas, opetin näitä suurikokoisia poikia, joista osa oli vanhempia kuin minä, pelaamaan koripalloa, ja lounastunnilla puin ylleni koripalloasun ja pelasin heidän kanssaan ja heitä vastaan, mutta onneksi säilytin riittävästi arvokkuutta voittaakseni heidän luottamuksensa heidän rehtorinaan ja sain myös osakseni sellaista ystävyyttä, joka on kestänyt aina tähän päivään asti.” (Julkaisussa *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, s. 53.)

Kysy oppilailta: Kuinka Harold B. Lee ratkaisi haasteet, joita hän kohtasi opettajana ja rehtorina?

Harold B. Lee palveli läntisten osavaltioiden lähetyskentällä.

 Kerro oppilaille, että piispa Samuel Marion Lee ja Leen perhe tiesivät, että Haroldin lähetystyö olisi taloudellinen taakka perheelle. Opettaessaan Oxfordissa Idahossa Harold oli antanut tulonsa avuksi perheen elättämiseen. Nyt perheen pitäisi avustaa häntä hänen lähetystyössään. Mutta kutsu tuli, ja Harold B. Lee otti sen vastaan. Isänsä seurassa hän sai endaumenttinsa 6. marraskuuta 1920 Loganin temppeleissä. Lähetysaarnajaksi hänet erotti 9. marraskuuta 1920 Salt Lake Cityssä vanhin B. H. Roberts seitsemänkymmenen koorumista, ja hän lähti lähetystyöhönsä seuraavana päivänä.

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan kaksi ensimmäistä kappaletta oppilaan kirjan kohdasta ”Hän sai kutsun lähetystyöhön” (s. 183). Kerro oppilaille, että erään kerran lähetysjohtaja joutui viime hetkellä perumaan osallistumisensa erään konferenssin alkupuoleen Sheridanissa Wyomingissa ja pyysi vanhin Leetä sijaisekseen. Vanhin Lee kirjoitti kirjeessä:

”Sanoin lähetysjohtajalle, että hän antoi minulle isomman palan kuin pysyisin nielaisemaan, mutta jos parhaani tekeminen riittäisi, minä lähtisin. Hän sanoi, ettei ollut ketään, kehen hän mieluummin luottaisi, ja kirkko maksaisi kuluni. Tein parhaani – saarnasin, soitin pianoa, johdin laulua ja

autoin ratkaisemaan vaikeudet seurakunnassa. Kun lähetysjohtaja Knight tuli maanantaina, vanhin Scadlock vaati, että puhuisin taas, mutta kieltäydyin ystävällisesti ja toiminkin siinä viisaasti. Ollessamme siellä lähetysjohtaja uskoutui minulle enemmän kuin koskaan aiemmin ja otti minut mukaansa kaikkialle. Kunpa voisin kertoa teille enemmän yksityiskohtia (kirjeet eivät kykene välittämään haluttuja ajatuksia) siitä, miten arvokas tämä matka oli minulle, koska se tapahtui lähetystyöni lopussa, kun mielessäni on ollut monia ajatuksia, jotka ovat saaneet minut arvostamaan enemmän vastuuta, joka minulla on, ja suhtautumaan siihen nöyremmin.” (Julkaisussa *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, s. 70–71.)

Kysy oppilailta: Kuinka Herra siunasi Harold B. Leetä hänen kuuliaisuudestaan, vaikka hän tunsikin olevansa riittämätön lähetysjohtajalta saamaansa tehtävään?

Harold B. Lee palasi Cliftoniin Idahaan.

💡 Kerro oppilaille, että Harold B. Lee palasi kotiin lähetystyöstään joulukuussa 1922. Paluun herättämä innostus ja joulunajan henki väistyivät nopeasti, kun hän sai tietää, miten vaikeaa taloudellisesti hänen perheelleen oli ollut pitää hänet lähetystyössä. Talouden lamakausi oli vaikuttanut etenkin maanviljelijöihin ja myös Leen perheeseen.

Lyhyen aikaa Harold B. Lee teki lujasti töitä perheen maatilalla. Kun hänelle tuli tilaisuus opettaa luokkaa Cliftonin seurakunnassa, hän otti tehtävän innolla vastaan. Myöhemmin hän toimi vanhinten koorumin johtajana. Kysy: Kuinka hän käytti vaikeaa tilannetta parhaalla mahdollisella tavalla?

Kerro oppilaille, että tänä vaikeana aikana Harold B. Lee ja hänen perheensä tekivät tärkeän päätöksen, joka vaikutti koko hänen loppuelämäänsä. Hän kirjoitti:

”Päätimme yksimielisesti, että minun pitäisi lähteä työhön ansaitakseni paremmin, joten palaan Salt Lakeen ja etsin työpaikan mahdollisimman pian. Aion tehdä sen, mikä Herran johdatuksen mukaan on oikein.” (Julkaisussa *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, s. 83.)

Kysy: Milloin perheen pitäisi olla mukana henkilökohtaisten päätösten tekemisessä?

Harold B. Lee solmi avioliiton Fern Tannerin kanssa ja perusti perheen.

💡 Kerro oppilaille, että Harold B. Lee oli tavannut Fern L. Tannerin pikaisesti lähetystyössään Denverissä Coloradossa. He olivat jonkin aikaa kirjeenvaihdossa. Kun vanhin Lee sitten palasi kotiin lähetystyöstään, hän kävi Fernin luona Salt Lake Cityssä. Käynnistään hän kirjoitti:

”Juttelimme myöhään yön mielestäni enemmänkin lähetystyöystävänä kuin rakastettuina. Oli paljon kysyttävää ja paljon kerrottavaa. Olimme molemmat kokeneet iloja ja pettymyksiä, mutta kaiken sen ansiosta olimme saaneet syvän todistuksen Jeesuksen Kristuksen evankeliumista, minkä todellista arvoa emme silloin täysin ymmärtäneet.” (Julkaisussa *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, s. 75.)

Harold B. Lee ja Fern Tanner vihittiin 14. marraskuuta 1923 Suolajärven tempelessä. Harold oli opiskellut kesällä Utahin yliopistossa ja jatkoi opiskelujaan heidän avioliittonsa ensimmäiset vuodet. Hän alkoi työskennellä Whittierin koulun rehtorina syksyllä 1923.

Kerro oppilaille, että Leet saivat kaksi lasta. Lue seuraava ote Harold B. Leen päiväkirjasta:

”Ensimmäinen vuosi avioliitossamme oli suurenmoista kuherruskuukautta, jolloin valmistauduimme ensimmäisen lapsemme tuloon. Huolimatta siitä, että noudatimme tarkoin tohtori A. C. Callisterin ohjeita, Fern oli vähällä kuolla runsaaseen verenvuotoon lapsemme [Maurine] syntyessä.

Maurine syntyi 1. syyskuuta 1924. Vuoden ja kolmen kuukauden kuluttua syntyi toinen lapsemme. Fern oli ollut jatkuvissa synnytystuskissa 60 tuntia ennen kuin Helen syntyi 25. marraskuuta 1925. Hänen syntymänsä myötä näimme läheisten sisarten suloisen kumppanuuden alkavan, ja se kehittyi heidän elämässään vuosi vuodelta.” (Julkaisussa *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, s. 84–85.)

Kysy oppilailta:

- Mitä uhrauksia vanhemmat usein tekevät tuodessaan lapsia maailmaan?
- Mitä haasteita he kohtaavat kasvattaessaan lapsia?

Harold B. Lee oli mukana koulu- ja liike-elämässä sekä yhteiskunnallisessa toiminnassa.

💡 Selitä, että ennen kuin Harold B. Lee kutsuttiin apostoliksi, hän oli Graniten koulu-piirin rehtori (1923–1928). Kun hän ei opettanut kesäisin, hän teki muuta työtä saadaakseen lisää tuloja. Vuonna 1928 hän alkoi toimia myyntiedustajana ja myöhemmin myyntijohtajana Foundation Press, Inc. -yhtiössä. Tässä työssä hänen peruspalkkansa oli suurempi kuin tulot opettajana, ja hän sai myös provisioita. Leet ostivat talon Fern Leen vanhemmilta vuonna 1928. Joulukuussa 1932 Harold B. Lee nimitettiin kaupungin komission jäseneksi Salt Lake Cityyn erään kuolleen jäsenen paikalle. Myöhemmin hänet valittiin uudelleen samaan tehtävään, ja hän jatkoi komission jäsenenä siihen asti, kunnes erosi vuonna 1936 ottaakseen vastaan toiminnanjohtajan tehtävät kirkon huoltotyöohjelmassa, jota silloin nimitettiin kirkon turvaohjelmaksi. Hän toimi tässä tehtävässä apostoliksi kutsumiseensa asti.

Harold B. Lee kutsuttiin vaarnanjohtajaksi suuren lamakauden aikana.

💡 Kerro oppilaille, että vuosina, jolloin Harold B. Lee toimi opettajana, myyntiedustajana ja kaupungin komissiossa, hän palveli myös aktiivisesti kirkon tehtävissä ja perheessään. Niiden kirkon palvelutyöhön liittyvien tilaisuuksien joukossa, joita hänellä oli tänä aikana, hänet kutsuttiin Pioneerin vaarnan johtajaksi (Salt Lake Cityssä) 26. lokakuuta 1930.

Kehota oppilaita kertomaan, mitä he tietävät tai ovat kuulleet 1930-luvun suuresta lamakaudesta. Kysy heiltä, millaista mahtoi olla elää tuota aikaa. Kertaa heidän kanssaan oppilaan kirjan kohta ”Herra valmisti häntä palvelemaan tarvitsevia” (s. 183–184). Kysy sitten:

- Kuinka kuvailisitte Leen perheen elinoloja tuohon aikaan?
- Miksi hän kykeni palvelemaan tarvitsevia niin hyvin?

Kun luette ensimmäiset viisi kappaletta oppilaan kirjan kohdasta ”Hän pyrki vilpittömästi saamaan selville pyhien tarpeet” (s. 184–185), pyydä oppilaita panemaan merkille, kuinka presidentti Lee toimi täyttääkseen vaarnansa pyhien tarpeet. Kysy:

- Mitä presidentti Lee sai selville vaarnastaan kartoitettuaan kirkon jäsenten tilanteen?
- Mikä on pappeusjohtajien rooli kirkon jäsenten tarpeiden selvittämisessä?

Kerro oppilaille, että kun vaarnanjohtaja Lee ja muut johtajat saivat selville kansansa perustarpeet (ruoka, vaatetus ja työpaikka), niin he kykenivät sovittamaan voimavarat tarpeisiin. Kerro joitakin tai kaikki seuraavista tiedoista:

Ruoka – Paikallisiin maanviljelijöihin otettiin yhteyttä ja neuvoteltiin sopimuksia, joiden mukaan Pioneerin vaarnan työttömät jäsenet auttoivat sadonkorjuussa ja saivat vastineeksi prosenttiosuuden sadosta.

Vaatteet – Monet sisaret ”olivat tuotteliaasti mukana korjaamassa tai valmistamassa vaatteita ja vuodevaatteita vaarnan avun tarpeessa olevien käyttöön” (Francis M. Gibbons, *Harold B. Lee: Man of Vision, Prophet of God*, 1993, s. 110).

Työllistäminen – ”Tarkastellessaan vaarnan voimavaroja vaarnanjohtaja Lee ja hänen veljensä löysivät suuren joukon työttömiä käsityöläisiä – muurareita, kirvesmiehiä, kivenhakkaajia, maalareita ja yleismiehiä – jotka halusivat tehdä töitä mutta eivät voineet löytää työpaikkaa. Jälleen vaarnanjohtaja Leen erityinen kyvykkyys onnistui sovittamaan voimavarat tarpeisiin. Tuloksena oli Pioneerin vaarnan urheilusalin rakentaminen. – Suuri osa urheilusalin materiaaleista hankittiin vanhoista rakennuksista, jotka vaarnan työntekijät purkivat niiden omistajien luvalla. Se pieni rahasumma, 450 dollaria, joka tarvittiin uusiin materiaaleihin, saatiin lahjoituksena ensimmäiseltä presidenttikunnalta ja vaarnan varastohuoneen ylijäämätavaroiden myynnistä. Urheilusalin rakentajat saivat korvaukseksi ’maksulipukkeita’, joilla he sitten voivat ostaa ruokaa, vaatteita ja muita tavaroita varastohuoneesta.” (*Harold B. Lee: Man of Vision, Prophet of God*, s. 115–116.)

Kysy oppilailta:

- Mitä te opitte vaarnanjohtaja Leen huolenpidosta, nerokkuudesta ja innoituksesta?
- Kuinka tarpeiden selvittämisen ja voimavarojen arvioimisen periaatetta voidaan soveltaa henkilökohtaisiin haasteisiinne?

Selitä, että Harold B. Lee oli tiiviisti mukana kirkon huoltotyöohjelman kehittämisessä. Kirkon johtajat panivat merkille, että monet paikalliset vaarnat olivat panneet alulle huoltotyöohjelmia vastauksena korkeaan työttömyyteen. Ensimmäinen presidenttikunta pyysi silloista Pioneerin vaarnan johtajaa Harold B. Leetä luomaan huoltotyöohjelman, jota voitaisiin käyttää kaikkialla kirkossa.

Saadaksenne lisää tietoa hänen osuudestaan huoltotyöohjelmassa kerratkaa oppilaan kirjan kohta ”Ensimmäinen presidenttikunta kutsui hänet kehittämään edelleen kirkon huoltotyöjärjestelmää” (s. 185–186) ja keskustelkaa siitä. Pyydä oppilaita katsomaan kohdan kahta viimeistä kappaletta ja kysy:

- Keitä ovat ne ”totuuden lähteet”, joita meidän on seurattava tänä päivänä?
- Mitä vanhin Leen mukaan kirkon jäseniltä vaaditaan, jotta heille tapahtuisi vielä suurempia?

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Kun Harold B. Lee palasi läntisten osavaltioiden lähetyskentältä vuonna 1922, kirkko oli suuren kasvun ja kehityksen vaiheessa. Vuoden 1922 loppuun mennessä kirkon jäsenmäärä oli kasvanut yli 566 000:een. Kaksi temppeliä vihittiin hänen lähetystyönsä jälkeisinä vuosina, toinen Albertassa Kanadassa vuonna 1923, ja toinen Mesassa Arizonassa Yhdysvalloissa vuonna 1927. Uskontoinstituuttiohjelma aloitettiin vuonna 1926, ja kirkon sadas vaarna perustettiin vuonna 1928.

Vuonna 1972, kun Harold B. Leestä tuli kirkon presidentti, kirkon jäseniä oli 3,2 miljoonaa, vaarvoja 592, lähetyskenttiä 101 ja temppeleitä 15. Vanhin Lee palveli johtavana auktoriteettina yli 32 vuotta, joista puolitoista vuotta kirkon presidenttinä. Kun hän kuoli 26. joulukuuta 1973, kirkko oli siihen mennessä kasvanut niin, että jäseniä oli 3,3 miljoonaa, vaarvoja 630 ja lähetyskenttiä 108 (ks. *2003 Church Almanac*, s. 473, 631–632). Presidentti Lee oli kuollessaan 74-vuotias, nuorimpana kuollut presidentti profeetta Joseph Smithin jälkeen.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Hänet kutsuttiin ja asetettiin apostoliksi.

💡 Kerro oppilaille, että kun Harold B. Lee heräsi 5. huhtikuuta 1941, hänellä oli mielenkiintoinen kokemus ennen yleiskonferenssin lauantaiamun kokousta. Kerro sitten, mitä hän kirjoitti:

”Ennen kuin nousin vuoteestani, sain varman vaikutelman, että minut nimittäisiin kahdentoista koorumin jäseneksi” (julkaisussa *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, s. 157).

Sinä iltana hänet kutsuttiin apostoliksi. Lue hänen merkintänsä tuosta tapahtumasta:

”Istuin yleiseen pappeuskokoukseen osallistuvan yleisön joukossa kirkon huoltotyöohjelman toiminnanjohtajana. Lopussa presidentti J. Reuben Clark, joka johti kokousta, esitti nimeni ja pyysi, että tulisin korokkeelle tapaamaan piispa Joseph L. Wirthliniä. Piispa Wirthlinillä oli kerrottavana minulle eräs työasia, mutta todellisuudessa sillä tavoin järjestettiin tapaamiseni presidentti Heber J. Grantin kanssa.

Kun saavuin korokkeelle, vanhin Joseph Anderson sanoi, että presidentti odotti minua johtavien auktoriteettien huoneessa. Se hämmästytti minua, ja tunsin heti, että presidentti Grantilla oli mielessään jotakin muutakin kuin vain jutteluhetki. Silloin hän ilmoitti minulle, että minut oli nimitetty – kahdentoista koorumiin täyttämään paikka, joka oli vapautunut senaattori Reed Smootin kuoltua.” (Julkaisussa *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, s. 157.)

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hänet kutsuttiin apostoliksi” (s. 186–187). Kysy oppilailta:

- Kuinka Harold B. Lee suhtautui siihen, että hänet kutsuttiin apostoliksi?
- Kuinka häntä vahvistettiin Jeesuksen Kristuksen erityisenä todistajana?

Vanhin Harold B. Lee rakasti evankeliumin opettamista.

💡 Kehota oppilaita kertomaan ajatuksiaan ja kokemuksiaan siitä, kuinka perhe voi tutkia evankeliumia tehokkaasti yhdessä. Kerro seuraavaa, mitä Helen Lee Goates, Harold B. Leen tytär, on sanonut Leen perheestä:

”Milloin tahansa meillä oli kysymys valmistaessamme kahden ja puolen minuutin puhetta, joka meidän oli määrä pitää, tai milloin tahansa mihinkään, mistä päivällispöydässä keskusteltiin, tarvittiin vastausta, meillä oli tapana kysyä: 'Entä tämä, isä? Mitä mieltä sinä olet?' Hän tapasi vastata: 'Hakekaa pyhät kirjoituksenne, tytöt, niin katsotaan, mitä Herra sanoo siitä.' Häinkin haki omat kirjansa ja pyysi meitä etsimään oikean pyhien kirjoitusten kohdan, ja me luimme yhdessä, mitä meidän tarvitsi tietää. Monta kertaa ajattelin, kuinka paljon helpompaa ja nopeampaa isän olisi ollut vain antaa meille vastaus. Mutta tulin myöhemmin ymmärtämään, että hän antoi meille jälleen kerran suurenmoisen tilaisuuden oppia tärkeitä opetuksia. Niin tehdessään hän opetti meille, että meidän tulee ensimmäisenä kääntyä pyhien kirjoitusten puoleen vastauksia hakiessamme.” (Julkaisussa *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, s. 123.)

Kerro oppilaille, että vanhin Harold B. Lee opetti pyhien kirjoitusten avulla mielellään myös pyhiä. Esitä seuraavat sanat, jotka hän sanoi pappeusjohtajien ohjekokouksessa vuonna 1972:

”Keskuudessamme kiertää monia lehtisiä, joissa ennustetaan onnettomuuksista, jotka ovat kohtaamaisillaan meidät. Joitakin niistä on julkistettu, ikään kuin ne olisivat välttämättömiä maailman herättämiseksi näkemään kauhistukset, jotka ovat kohtaamaisillaan meidät. Monet näistä lehtisistä ovat peräisin lähteistä, joihin ei voi empimättä luottaa.

Oletteko te pappeudenhaltijat tietoisia siitä, että me emme tarvitse mitään tuollaisia julkaisuja tullaksemme ennalta varoitetuiksi, jos me vain olemme perillä siitä, mitä pyhät kirjoitukset ovat jo meille selvin sanoin puhuneet?

Sallikaa minun antaa teille varma profetian sana, johon teidän tulisi luottaa johdatusta saadaksenne, sen sijaan että luottaisitte näihin vieraisiin lähteisiin, joihin saattaa olla sekaantunut melkoisesti politiikkaakin.

Lukekaa Matteuksen evankeliumin 24. luku – erityisesti se Hengen johdatuksella kirjoitettu tulkinta, joka sisältyy Kallisarvoiseen helmeen (JS–Matt.).

Lukekaa sitten Opinin ja liittojen 45. luku, jossa Herra, ei ihminen, on vahvistanut aikojen merkit.

Hakekaa sen jälkeen esiin Opinin ja liittojen luku 101 ja luku 133 ja kuulkaa vaihe vaiheelta luettelo tapahtumista, jotka johtavat Vapahtajan tulemiseen.

Etsikää lopuksi lupaukset, jotka Herra antaa niille, jotka pitävät käskyt, kun nämä tuomiot kohtaavat jumalattomia, kuten on esitetty Opinin ja liittojen 38. luvussa.

Veljet, nämä ovat eräitä niistä kirjoituksista, joihin teidän tulisi paneutua mieluummin kuin selityksiin, jotka saattavat olla peräisin henkilöiltä, joiden tiedot eivät ehkä ole kaikista luotettavimpia ja joiden vaikuttimet saattavat

olla kyseenalaisia. Ja saanen sivumennen sanoa, ettei useimpien tällaisten kirjoittajien kirjoituksia rasita todenperäisten tietojen painolasti.” (*Teachings of Harold B. Lee*, toim. Clyde J. Williams, 1996, s. 339; ks. myös *Evankeliumin opit*, uskonto 430 ja 431, oppilaan kirja, 2004, s. 96.)

Kysy: Mikä Harold B. Leetä huolestutti siinä, että me hankkiessamme opillista ymmärrystä luotamme kyseenalaisiin lähteisiin ja lehtisiin emmekä pyhiin kirjoituksiin?

Vanhin Harold B. Lee toimi kirkon korrelaatiokomitean puheenjohtajana.

☛ Selitä, että presidentti David O. McKayn hallintokaudella ensimmäinen presidenttikunta pyrki vahvistamaan kirkkoa ja yksittäisiä perheitä korreloimalla kirkon huoltotyötä, lähetystyötä, sukututkimusta, opetusta, kotiopetusta ja perheiltä koskevia ponnistuksia. Näin alkoi kaikkien ohjelmien ja opetussuunnitelman korreloiminen maailmanlaajuista kirkkoa varten. Vanhin Harold B. Lee sai tehtäväkseen toimia tämän komitean puheenjohtajana.

Kertaa oppilaiden kanssa vanhin Leen opetukset pappeuden korrelaation tarkoituksesta ja voimasta oppilaan kirjan kohdista ”Pappeuden korrelaation periaatteet kehitettiin”, ”Pappeuden odotetaan johtavan”, ”Korrelaation koko tarkoitus on vahvistaa kotia” sekä ”Kirkon ohjelmat ovat kodin tukena” (s. 188–189). Keskustelkaa sitten seuraavista kysymyksistä:

- Kuinka vanhin Lee kuvasi kirkon korrelaation päätarkoitusta?
- Mitä hyötyä kirkko on saanut tästä korreloinnista?
- Kuinka me saatamme toisinaan ymmärtää väärin sielun tukemisen? (Ks. ”Kirkon ohjelmat ovat kodin tukena”.)

Esitä seuraavat vanhin Harold B. Leen sanat:

”Kaikki, mitä teemme, pitää tehdä ’silmämääränä vain Jumalan kunnia’ [OL 82:19]. Entä mikä on Jumalan kunnia? Kuten Herra selitti Moosekselle, se on ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen. – – Kaikissa pyrkimyksissämme – – korrelaatio-ohjelmassa olemme aina pitäneet nämä asiat mielessämme. Yksinkertaisesti sanottuna kaksi päämääräämme korrelaatiossa olivat pitää pappeuden toiminta sellaisena kuin Herra on sen selvästi määritellyt siihen asianmukaisesti liittyvine apujärjestöineen, ja toiseksi se, että vanhemmat ja perhe pitävät tehtäviään kunniaa Herran käskyn mukaisesti. Ja näin me pidämme huolen siitä, että kaikki mitä tehdään, tehdään vain yksi kysymys mielessä: edistääkö tämä toiminta valtakunnan etua, onko silmämääränämme Herran organisaation ensisijainen tarkoitus – sielujen pelastaminen ja ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen?” (Puhe pyhäkoulun yleiskonferenssissa 2. lokakuuta 1970, Historiaosaston arkisto, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko, s. 7; ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee*, 2001, s. 146–147.)

Vapahtaja opastaa kirkkonsa johtajia.

💡 Esitä seuraava vanhin Harold B. Leen, silloisen kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, todistus Vapahtajasta:

”Koko sielustani ja vakaumuksestani ja tuntien tuon todistuksen vakavuuden ja tärkeyden sanon teille, että minä tiedän Hänen elävän. Olen tietoinen Hänen läsnäolostaan suuren osan aikaa silloin, kun olen tarvinnut Häntä eniten. Olen tuntenut sen yön kuiskauksissa, päiväsaajan vaikutelmissa, kun oli asioita, joista olin vastuussa ja joihin voin saada opastusta. Niinpä todistan teille ja sanon teille, että Hän on lähempänä tämän kirkon johtajia kuin aavistattekaan. Kuunnelkaa tämän kirkon johtajia ja kulkekaa heidän jalanjäljissään vanhurskaudessa, jos haluatte saada oppia paitsi tutkimalla niin myös uskon kautta, mistä todistan mitä nöyrimmin ja vilpittömimmin Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä.” (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1968, s. 131–132.)

Kysy oppilailta: Miksi on tärkeää tietää, että Herra ”on lähempänä tämän kirkon johtajia kuin aavistattekaan”?

Keskustele oppilaiden kanssa joistakin viime aikoina kirkon johtajilta saaduista neuvoista. Pyydä heitä kertomaan ajatuksiaan siitä, kuinka profeetan seuraaminen voi varjella heitä fyysisesti ja hengellisesti. Kehota yhtä oppilasta lukemaan viimeinen kappale oppilaan kirjan kohdasta ”Profeetan seuraaminen suojelee kotimme pyhyttä” (s. 191). Keskustelkaa vastauksista seuraaviin kysymyksiin:

- Miksi turva tulee vain Herran profeetan neuvojen noudattamisesta?
- Mitä teidän pitäisi tehdä, kun henkilökohtaiset näkemyksenne ovat ristiriidassa profeetan neuvojen kanssa?
- Mitä on luvattu niille, jotka ovat kuuliaisia profeetan neuvoille?

Harold B. Leestä tuli kirkon presidentti.

💡 Pyydä oppilaita kertaamaan oppilaan kirjan kohta ”Tärkeitä tapahtumia Harold B. Leen elämässä” (s. 179) ja panemaan merkille, milloin Harold B. Lee kutsuttiin apostoliksi ja milloin hänestä tuli kirkon presidentti. Kysy:

- Kuinka kauan hän palveli apostolina?
- Kuinka pitkä oli hänen presidenttikautensa?

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan toinen kappale oppilaan kirjan kohdasta ”Hänestä tuli kirkon presidentti” ja toista lukemaan kohta ”Hänen sydämensä ja mielensä tavoitti rakkaudessa jokaisen myöhempien aikojen pyhän” (s. 191).

Hän opetti pyhille, kuinka ja minne kokoontua.

💡 Pyydä oppilaita kuvailemaan, kuinka Herra kokosi pyhiä kirkon alkuaikoina. Kysy: Kuinka sanoisitte Herran kokoavan pyhiä nykyään?

Esitä seuraava presidentti Harold B. Leen näkemys:

”Tänä päivänä me näemme Herran käden vaikuttavan Hänen pyhiensä, kirkon jäsenten keskellä. Ei koskaan tämän [taloudenhoitokauden] aikana, ja ehkei milloinkaan minään aikaisempanakaan kautena, ole tämän kirkon jäsenten keskuudessa vallinnut sellainen ajan joutumisen tunne kuin tänä päivänä. Siionin rajoja laajennetaan, sen vaarvoja vahvistetaan. Kirkon alkuaikoina ilmoitettiin erityiset paikat, joihin pyhät oli määrä koota, ja Herra määräsi, ettei näitä kokoamispaikkoja tullut muuttaa, mutta sitten Hän esitti yhden rajoituksen: ’ – ennen kuin päivä tulee, jolloin heillä ei enää ole siellä tilaa; ja silloin minulla on muita paikkoja, jotka olen osoittava heille; ja niitä on nimitettävä telttavaatteen vaarnoiksi eli Siionin vahvistukseksi.’ (LK 101:21)

Meksikon aluekonferenssissa viime elokuussa [1972] kahdentoista neuvoston jäsen, vanhin Bruce R. McConkie esitti ajatuksia herättäneessä puheessaan muutaman huomautuksen, jotka liittyvät tähän aiheeseen, joten lainaan muutaman lauseen hänen puheestaan:

’ – Kohdistan nyt huomionne näissä kirjoituksissa esitettyihin seikkoihin: että Israelin kokoaminen muodostuu totiseen kirkkoon liittymisestä, totisen Jumalan ja Hänen pelastavien totuuksiensa tuntemisesta ja Hänen palvelemisestaan pyhien seurakunnissa kaikkien kansakuntien ja kaikkien kansojen keskuudessa. – – ’

Vanhin McConkie sanoo näiden sanojen päätökseksi, jotka todella tähdensivät sitä, miten suuri tarve meillä on opettaa ja valmentaa paikallisia johtajia, jotta he voisivat rakentaa kirkkoa omissa maissaan:

’Meksikon pyhien kokoamispaikka on Meksiko; Guatemalan pyhien kokoamispaikka on Guatemala; Brasilian pyhien kokoamispaikka on Brasilia; ja näin on kaikkialla maailmassa, sen joka puolella. Japani on japanilaisia varten, Korea on korealaisia varten, Australia australialaisia varten; jokainen maa on oman kansansa kokoamispaikka.’” (“Vahvistakaa Siionin vaarvoja”, *Valkeus*, lokakuu 1973, s. 424–425.)

Kysy oppilailta:

- Kuinka määrittelisitte pyhien kokoamisen tämän lausunnon perusteella?
- Minne pyhät on määrä koota meidän aikamme?
- Mitä voimaa pyhät voivat saada kokoamisesta omiin maihinsa?
- Kuinka me voimme rakentaa kirkkoa omilla vyöhykkeillämme?

Presidentti Lee opetti ja varoitti pyhiä meidän aikamme haasteista.

💡 Viittaa seuraaviin kohtiin oppilaan kirjassa ja esitä lyhyt yhteenveto presidentti Harold B. Leen opetuksista, jotka koskevat kutakin niistä (ks. suluissa olevia esimerkkejä yhteenvedoista):

- ”Kirkon jäsenten on valmistauduttava yhteenottoon pahuuden kanssa” (s. 192–193). (Herra suojelee meitä pahan vaikutuksilta, jos me noudatamme pappeusjohtajien ohjeita.)
- ”Jumalan käskyjen pitäminen tuo turvaa” (s. 193). (Kun kirkon jäsenet tukevat kirkon johtajia ja pitävät käskyt, Herra varjelee heitä.)

- ”Kirkko on puolustus ja suoja” (s. 193). (Kirkko on vastavoima maailman pahuuden vaikutuksia vastaan. Kirkon jäseniä varjellaan näiltä pahan vaikutuksilta, kun he elävät kirkon opetusten mukaan noudattamalla Jumalan käskyjä.)
- ”Maailman tuhoavat vaikutukset uhkaavat perhettä” (s. 193–194). (Perheiltojen pitäminen vahvistaa kotiamme ja suojelee perhettämme maailman tuhoavilta vaikutuksilta.)
- ”Kirkon tavoitteena on auttaa pyhiä kohtaamaan aikansa ongelmat” (s. 194). (Kirkko on perustettu auttamaan jäseniään kohtaamaan ”jokainen ongelma tässä nykyisessä ja muuttuvassa maailmassa”.)
- ”Suurimpia ihmeitä on sairaan sielun parantaminen” (s. 194). (Kirkko pyrkii auttamaan niitä, ”jotka ovat sairaita sielultaan ja hengeltään, jotka ovat masentuneita ja sekavassa mielentilassa”.)

Aikakirja hänen palvelutyöstään kirjoitettiin ihmisten sydämiin ja mieliin.

 Kerro oppilaille, että Harold B. Lee oli kirkon presidentti vain vajaat puolitoista vuotta. Vaikka hän palveli presidenttinä vain lyhyen aikaa, hän vaikutti kirkkoon suuresti.

Kysy: Mitä sellaisia ohjelmia, joita meillä on yhä kirkossa nykyään, Harold B. Lee johti? Selitä, että kun Harold B. Leestä tuli kirkon presidentti, hän pohdiskeli edeltäjiensä tekemää työtä ja uutta kutsumustaan. Kerro, mitä hän sanoi:

”Siinä pyhässä tilaisuudessa kolme kuukautta sitten, jolloin aloin saada käsitystä sen tehtävän valtavuudesta, mikä minun nyt on otettava kantaakseni, minä menin pyhään temppeeliin. Mietiskellessäni ja rukoillessani minä katseilin siellä niiden pyhien Jumalan miesten kuvia – totisten, puhtaitten miesten, Jumalan aateliston – jotka olivat edeltäneet minua samassa kutsumuksessa.

Aamuvarhaisella muutamia päiviä sitten luin työhuoneessani kotonani, yksin ajatusteni parissa, kullekin näistä presidenteistä kirjoitetut kiitossanat, joiden laatijoina olivat olleet ihmiset, jotka olivat olleet kuhunkin heistä mitä lähimmäisimmässä kosketuksessa.

Joseph Smith oli henkilö, jota Herra kasvatti poikavuosista saakka ja jolle Hän antoi jumalallisen valtuuden ja opetti asioita, jotka hänen oli tarpeen tietää saadakseen pappeuden ja laskeakseen perustuksen Jumalan valtakunnalle näinä myöhempinä aikoina.

Oli presidentti Brigham Young, joka oli ennalta määrätty ennen tämän maailman perustamista jumalalliseen tehtäväänsä johtamaan vainotut pyhät pakoon vihaa, joka uhkasi heitä noissa varhaisissa Missourin ja Illinoisin kokoamispaikoissa, sekä toimimaan uranuurtajana valtakunnan rakentamiseksi näiden majesteettisten vuorten huipuille, Jumalan tarkoitusten toteuttamiseksi.

Vilkaisu presidentti John Taylorin piirteisiin sai minut käsittämään, että tässä oli yksi, kuten presidentti Joseph F. Smith hänestä sanoi, ’puhtaimmista ihmisistä, joita olen koskaan tuntenut’.

Katsellessani edesmenneen presidentti Wilford Woodruffin kasvoja olin tietoinen siitä, että tässä oli muinaisen Natanaelin kaltainen mies, jossa ei vilppiä ollut ja joka oli vastaanottavainen Herran Hengen vaikutukselle, minkä Hengen valossa hän näytti miltei aina vaeltavan ’tietämättä edeltäkäsini mitä hänen oli määrä tehdä’.

Vaikka presidentti Lorenzo Snow'n johtokausi oli hyvin lyhyt, hänen erityisenä tehtävänä oli saada kansansa lujemmalle ajalliselle perustukselle soveltamalla päättäväisesti käytäntöön uhrauksen lakia, keventää näin kirkon kannettavana olevia raskaita taakkoja, jotka olivat päässeet syntymään sellaisten virheiden ja erehdysten takia, joita kukaan ei ollut tahallisesti tehnyt.

Kun haluan etsiä selvempää määritelmää opillisista aiheista, olen yleensä kääntynyt presidentti Joseph F. Smithin kirjoitusten ja puheiden puoleen. Katsellessani hänen jaloa hahmoaan ajattelin yhdeksänvuotiasta poikaa, joka auttoi leskiäitiään matkalla yli tasankojen, sekä 15-vuotiasta lähetyssaarnaajaa Haleakalan rinteillä Mauin saarella. Siellä hän sai vahvistusta taivaallisesta näystä, jossa hän näki setänsä Joseph Smithin. Hän johti kirkkoa myrskyisinä päivinä, jolloin vihamielinen lehdistö parjasi kirkkoa, mutta Herran määräyksestä hänen luja kätensä ohjasi kirkon eteenpäin voitokkaasti.

Luulen, etten ole koskaan päässyt lähemmäksi jumalallisen kutsumuksen merkitystä kuin silloin, kun presidentti Heber J. Grant asetti kätensä harteilleni ilmoittaen syvällä tunteella, joka on sukua tällä hetkellä tuntemalleni, kutsumisestani Herran Jeesuksen Kristuksen apostoliksi. Hänen kuvansa katsellessa alas minua kohti mieleeni palautuivat jälleen hänen Hengen kautta lausumansa innoitetun siunauksen profeetalliset sanat, kun minut asetettiin virkaan hänen kätensä alla pyhässä tempelissä.

Presidentti George Albert Smith oli ystävyden ja rakkauden opetuslapsi. Hän oli todellakin jokaisen ystävä. Katsellessani hänen kuvaansa minusta tuntui, kuin olisin saanut lämpöä siitä säteilystä, joka teki jokaisesta ihmisestä hänen ystävänsä.

Pitkä ja vaikuttava oli presidentti David O. McKay katsellessaan nyt minua noilla läpätunkevilla silmillään, jotka aina näyttivät tutkivan sieluni syvyydetkin. Joka kerta, kun sain etuoikeuden olla hänen seurassaan, en voinut muuta kuin tuntea lyhyen tuokion ajan, kuten niin monilla muilla kerroilla, että olin parempi ihminen saatuani olla yhdessä hänen kanssaan.

Häntä varten, joka ei etsi maallista kunniaa, vaan jonka sielu iloitsee siitä, mikä on hengellistä, siellä oli presidentti Joseph Fielding Smith hymyilevine kasvoineen, rakas profeettajohtajani, joka ei tehnyt kompromisseja totuuden suhteen. Kun 'Jumalan sormi kosketti häntä ja hän nukkui', hän näytti tuona lyhyenä hetkenä ikään kuin siirtävän minulle vanhurskauden valtikan, kuin sanoakseen minulle: 'Mene ja tee sinä samoin.'

Seisoin nyt yksin ajatuksineni. Minusta tuntui jotenkin yksinkertaisesti siltä, että ainoa todenmukainen asiakirja, joka koskaan tullaan kirjoittamaan palvelustyöstäni uudessa kutsumuksessani, tulee olemaan aikakirja, jonka ehkä olen kirjoittanut niiden sydämeen ja elämään, joita olen palvellut ja joiden kanssa olen tehnyt työtä kirkossa ja kirkon ulkopuolella." (Ks. "Menestykseen Jumalan valtakunta", *Valkeus*, toukokuu 1973, s. 188–190.)

Puhuessaan presidentti Harold B. Leen hautajaisissa presidentti Spencer W. Kimball esitti seuraavan aikakirjan presidentti Leen elämästä sellaisena kuin se oli kirjoitettu hänen sydämeensä niinä vuosina, kun hän palveli presidentti Leen kanssa:

”Jättiläispunapuu on kaatunut.’ Nämä sanat, jotka presidentti Harold B. Lee itse lausui erään entisen vaaranjohtajan hautajaisissa, vaikuttavat hyvin sopivilta tänään. Jättiläispunapuu on kaatunut ja jättänyt metsään suuren aukon.

Hän oli ihmisenä jättiläinen. – –

Jättiläinen, jonka varjo lankesi maailmaan tuoden mukanaan evankeliumin vaikutuksen miljoonille kirkon jäsenille ja ystäville.

Jättiläinen, joka kantaessaan apostolinviran ja ensimmäisen presidenttikunnan haasteita jumalallisen vaikutuksen alaisena käytti yhä innokkaasti aikaa ajatustensa ja neuvojensa jakamiseen lukemattomille tuhansille yksilöllisesti.

Suuri jättiläinen, joka sai innoituksen avulla pyhien kirjoitusten kokemukset, kertomukset ja neuvot löytämään tiensä ihmisten sydämeen ja mieleen kaikkialla maailmassa.

Jättiläinen, joka tavoitti kuulijoidensa sydämen sisimmät sopukat kylvääkseen ymmärtämystä, näkemystä, ohjausta ja lohdutusta.

Suuri jättiläinen, joka edusti taivaallista Isäämme Hänen kaikille lapsilleen ja toi heille lohtua, voimaa ja jumalallista vaikutusta.

Mestariopettaja, joka hyvin paljon Vapahtajan tavoin käytti tavallisia nykyajan kokemuksia opettaakseen Herran tahdon.

Niin, sukupolvienne keskuudessa on vaeltanut yksi Jumalan jaloimmista, voimallisimmista, omistautuneimmista ja ennalta asetetuista jättiläispunapuista – presidentti Harold B. Lee.” (*”A Giant of a Man”, Ensign, helmikuu 1974, s. 86–87.*)

Päätä todistamalla presidentti Harold B. Leen työn tärkeydestä kirkolle.

LUKU 12

Spencer W. Kimball

KIRKON KAHDESTOISTA PRESIDENTTI

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Spencer Woolley Kimball syntyi vuonna 1895, vuotta ennen kuin Utahista tuli Yhdysvaltain 45. osavaltio. Suolajärven temppeli oli vihitty vuonna 1893, vain kaksi vuotta aiemmin. Ensimmäiset nykyajan olympialaiset pidettiin Ateenassa Kreikassa vuonna 1896.

Vuonna 1898, kun Spencer oli kolmevuotias, hänen isänsä Andrew Kimball otti vastaan kutsun lähteä Kaakkois-Arizonaan palvelemaan vaaranjohtajana. Kimballin perhe asettui Arizonan Thatcheriin. Aikanaan perhe sopeutui ankaraan ja kuivaan ilmastoon. Andrew Kimball palveli vaaranjohtajana Arizonassa kuolemaansa asti vuonna 1924.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Kimballien kodissa opetettiin evankeliumin periaatteita.

💡 Pyydä oppilaita tutkimaan kuvaa tämän oppikirjan sivulla 171 ja keskustelemaan siitä, mitä he uskovat päivällispöydässä tapahtuvan. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan seuraavat sanat, ja pyydä oppilaita etsimään Kimballin perheen perinteitä, jotka he haluaisivat sisällyttää omaan perheeseensä:

”Kirkolla ja evankeliumilla oli keskeinen merkitys Spencerin varhaisimmissa muistoissa. Hänestä tuntui kuin äiti olisi aina istunut lastensa kanssa Thatcherin seurakuntakeskuksen neljännessä penkkirivissä pyhäkoulussa ja sakramenttikokouksessa. Perhe polvistui aina ennen ateraa rukoilemaan tuolit käännettyinä selkäpuoli pöytään päin, päivällislautaset ylösalaisin. Iltarukoukset pidettiin aina äidin viereen polvistuneina. Aina paastottiin. Aina maksettiin kymmenykset. ’Säälin lapsia, joiden täytyy oppia nämä tärkeät opetukset sen jälkeen kun he ovat varttuneet aikuisiksi, jolloin se on niin paljon vaikeampaa.’ Spencerin kohdalla nuo opetukset olivat olennainen osa lapsuutta.

Yhä uudelleen Spencer näki, kuinka hänen vanhempansa veivät ongelmansa Herran eteen. Eräänä päivänä kun Spencer oli viisivuotias ja ulkona hoitamassa askareitaan, pieni yksivuotias Fannie harhaili ulos talosta ja katosi. Kukaan ei kyennyt löytämään häntä. Kuusitoistavuotias Clare sanoi: ’Äiti, jos me rukouksemme, Herra johtaa meidät Fannien luo.’ Niin äiti ja lapset rukoilivat. Heti rukouksen jälkeen Gordon käveli juuri siihen paikkaan, jossa Fannie nukkui sikeästi suuressa laatikossa kanahäkin takana. ’Kiitimme taivaallista Isäämme yhä uudelleen’, Olive kirjoitti päiväkirjaansa. ’Emme pystyneet ajattelemaan mitään muuta koko iltana.’ Kun Oliven hevoset pillastuivat Saffordiin johtavalla tiellä, hän oli kauhuissaan siitä, että joku loukkaantuisi ja kärryt rikkoutuisivat. ’Me säikähdimme kamalasti. Mutta Herra kuuli hiljaiset rukoukseni, ja me saimme hevoset pysäytettyä. Ylistetty olkoon taivaallinen Isämme hyvydestään meitä kohtaan.’

Eräänä iltapäivänä sinä samana vuonna Spencer käveli äitinsä kanssa pölyistä tietä piispa Zundelin talolle. ’Miksi me menemme [sinne]?’ Spencer kysyi. Äiti kertoi hänelle, että he olivat viemässä kymmenysmunia. ’Ovatko kymmenysmunat erilaisia kuin muut munat?’ Silloin Olive muistutti poikaansa,

kuinka tämä otti erilleen yhden munan kymmenestä kerätessään niitä. Hän kertoi pojalleen, miksi tämä teki niin: että se yksi kuului taivaalliselle Isälle, yhdeksän heille. Siitä hetkestä lähtien munien keräämisessä oli uusi ulottuvuus. Aamiaisella heinäkorjuun aikaan Andrew saattoi sanoa pojilleen: 'Paras heinä on pellon länsipuolella. Hakekaa kuormanne kymmenyslatoon siltä puolelta. Ja kuormatkaa se täyteen ja korkeaksi.'" (Edward L. Kimball ja Andrew E. Kimball, *Spencer W. Kimball: Twelfth President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 1977, s. 31.)

Kysy oppilailta: Mitä sellaisia periaatteita voidaan poimia tästä Kimballin perhettä koskevasta kertomuksesta, jotka ovat arvokkaita nykyajan perheille?

Näytä kuvaa kahdesta puusta tämän oppikirjan sivulta 172. Selitä, että vaikka Spencer menetti äitinsä Olive Kimballin ollessaan 11-vuotias ja isänsä Andrew Kimballin ollessaan 29-vuotias, heidän rakkautensa, esimerkkinsä ja evankeliumin opetuksensa antoivat hänen elämälleen vankan pohjan. Lukekaa seuraavat presidentti Spencer W. Kimballin sanat ja keskustelkaa niistä:

"Näyttää siltä, että [jotkut] keskuudessamme – – haluavat runsaita satoja – sekä hengellisiä että ajallisia – kehittämättä juuria, jotka ravitsevat heitä. On aivan liian harvoja, jotka ovat valmiit maksamaan hinnan kurinalaisuutena ja työnä kasvattaakseen kestävät juuret. Niiden kasvattaminen tulee aloittaa nuoruudessamme. Tuskin tiesin poikana, että jokapäiväiset työt puutarhassa, karjan ruokkiminen, veden kantaminen, puiden pilkkominen, aitojen korjaaminen ja kaikki pikkutilan työt olivat tärkeä osa juurien kasvattamista, ennen kuin minut kutsuttiin kasvattamaan oksia. Olen hyvin kiitollinen siitä, että minun vanhempani ymmärsivät juurien ja oksien välisen suhteen." (Ks. "Huoltotyömme hedelmät", *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 149.)

Kysy oppilailta:

- Millainen presidentti Kimballin mainitsema suhde on juurien ja oksien välillä?
- Kuinka me voimme päätellä juuriemme voiman evankeliumin periaatteiden perusteella?

Spencer päätti, että hän pysyisi uskollisena.

 Kysy oppilailta, mitä sukupolvea he ovat kirkossa. (Jotkut ovat ehkä juuri liittyneet kirkkoon, kun taas toiset voivat olla kolmannen tai neljännen sukupolven jäseniä.) Kysy: Tuntuuko teistä, että uskonne on yhtä vahva kuin esivanhempienne, jos he ovat olleet kirkon jäseniä? Miksi tai miksi ei?

Selitä, että Spencer W. Kimball oli kirkon jäsen kolmannessa sukupolvessa (ensimmäisessä oli Heber C. Kimball, toisessa Andrew Kimball ja kolmannessa Spencer W. Kimball). Nuorena poikana hän tunsu joitakuuta kirkon jäseniä, jotka olivat tunteet henkilökohtaisesti profeetta Joseph Smithin. Lue seuraava kappale:

"Thatcher oli mormonikaupunki. Heinäkuun 24. päivänä oli aina pioneeri-päivän juhla, jossa muistettiin päivää, jolloin ensimmäiset pyhät olivat saapuneet Suolajärven laaksoon vuonna 1847. Joka vuosi oli paraati intiaaneineen,

sähikäisineen ja käsikärryineen, lippuineen ja myssyineen. Sitten Thatcherin seurakuntakeskuksessa järjestetyssä tilaisuudessa kaikki ne, jotka olivat nähneet profeetta Josephin, saivat istumapaikan korokkeella. Heitä oli yhä seitsemän sinä vuonna, kun Spencer oli 11-vuotias, ja hän katseli, kuinka heidän lukumääränsä vuosi vuodelta hupeni.” (Spencer W. Kimball: *Twelfth President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, s. 29.)

Esitä seuraava vanhin Spencer W. Kimballin kokemus, jota hän kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä muisteli elämänsä alkutaipaleelta:

”Kun olin pikkupoika, sain innostavan haasteen, joka vaikutti minuun suuresti. En voi muistaa, kuka haasteen esitti tai missä tilanteessa se annettiin. Muistan vain, että se iski minuun kuin ’salama kirkkaalta taivaalta’.
Tuntematon ääni väitti:

”Mormonikirkko” on pysynyt pystyssä ensimmäisten kahden sukupolven ajan – mutta odottakaahan, kun kolmas ja neljäs ja sitä seuraavat sukupolvet tulevat kuvaan mukaan! Ensimmäinen sukupolvi, jota uusi uskonto innoitti, suhtautui siihen hyvin innokkaasti. Katkeruuden ympäröiminä, vihamielisen maailman herjaamina, paikasta toiseen vainottuina heidän oli pakko pitää yhtä pysyäkseen hengissä. Oli hyvä syy odottaa, että he eläisivät ja kuolisivat uskollisina omaksumalleen asialle.

Näille intoilijoille, kiihkoilijoille, vihkiytyneille syntyi toinen sukupolvi. He syntyivät miehille ja naisille, joiden usko oli tullut vahvaksi ja jotka olivat tottuneet vaikeuksiin ja uhrauksiin uskonsa puolesta. He perivät vanhemmiltaan ja omaksuivat uskonnollisissa kodeissaan sen, mistä uskollisuus syntyy. Heillä oli täysi määrä voimaa ja uskoa, joihin turvautua.

Mutta odottakaahan, kun kolmas ja neljäs sukupolvi tulevat kuvaan mukaan’, sanoi kyyninen ääni. ’Tuli on sammunut, omistautuminen on laimentunut, uhraukset on mitätöity, maailma on häälynyt heidän yllään ja ympäröinyt heidät ja jäytännyt heitä, usko on kulunut loppuun ja uskonnollinen into vuo-
tanut kuiviin.’

Sinä päivänä minä tajusin, että olin kolmannen sukupolven jäsen. Sinä päivänä puristin kokoon kasvavat nyrkkini. Purin hammasta ja tein mielessäni lujan päätöksen, että tässä oli yksi ’kolmatta sukupolvea’, joka ei täyttäisi tuota hirveää ennustusta.” (Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1969, s. 18–19.)

Kysy oppilailta:

- Mitä todisteita nykyajan kirkon jäsenet osoittavat omistautumisesta, uskosta ja uhrautumisesta?
- Kuinka me voimme välttää sen, ettei toimintamme maailmassa laimenna uskoamme?

Hän teki lujasti töitä oppiakseen.

- 💡 Pyydä oppilaita ajattelemaan tavoitteita, joita he ovat itselleen asettaneet. Selitä, että kun Spencer W. Kimball oli 14-vuotias, hän noudatti erään kirkon johtajan neuvoa lukea pyhät kirjoitukset. Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta

”Hän asetti nuorena itselleen tavoitteen lukea Raamatun” (s. 199). Kysy: Millä tavoin luulette sen, että hän kiinnitti varhain elämässään huomion pyhiin kirjoituksiin, auttaneen häntä valmistautumaan myöhempisiin kutsumuksiinsa?

Pyydä oppilaita miettimään elämästään hetkiä, jolloin heidän eteensä on tullut tilanteita, joissa heidän on ollut tehtävä päätöksiä. Lue seuraavat sanat:

”Vuonna 1910 saatuaan käytyä kahdeksannen luokan Spencer alkoi ajatella pyrkimistä myöhempien aikojen pyhien ylläpitämään akatemiaan Thatcherissa. Se oli suuri rakennus, kaksikerroksinen ja hieman pelottava. Kun peruskoulun päättymisen lähestyi, kaikki kyselivät toisiltaan: ’Aiotko jatkaa akatemiaan?’ Useimmat eivät aikoneet. Jotkut aikoivat naimisiin, toiset työhön, toisilla ei ollut rahaa jatkaa opiskelua, mutta Spencer ja muutamat muut päättivät ’urheasti jatkaa opiskeluumme lukioon.’” (*Spencer W. Kimball, Twelfth President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, s. 59.)

Pyydä oppilaita lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hän oli hyvä lukuaineissa ja urheilussa” (s. 199–200), ja keskustelkaa siitä, kuinka Spencerin päätös jatkaa opiskelua oli siunauksena hänen elämässään.

Hän sai kuulla lähetystyökutsustaan valmistujaisissaan.

 Pyydä lähetystyössä palveleita kuvailemaan päivää, jolloin he saivat kutsunsa. Kehota heitä kertomaan, kuinka he valmistautuivat tuohon päivään, miltä heistä tuntui heidän saadessaan kutsun ja keitä oli läsnä, kun kutsukirje avattiin. Esitä seuraava kokemus, kun Spencer W. Kimball sai kuulla palvelevansa lähetystyössä:

”Vuonna 1914 Spencer lähti päättäjäisjuhlaan ajatellen, että syksyllä hän olisi Arizonan yliopistossa yhdessä muutaman muun luokkatoverinsa kanssa. Osana päättäjäisjuhlan juhlallisuuksia hän piti puheen oppilaskunnan puheenjohtajana, lauloi kvartetissa ja esitti yksin baritonisoolon ’The Plains of Peace’ [Rauhan tasangot]. Andrew Kimball [hänen isänsä], joka oli koululautakunnan puheenjohtaja, piti myös puheen. Puheessaan hän ilmoitti, ettei Spencer olisi yliopistossa seuraavana syksynä, vaan lähetystyössä. Spencerin luokkatoveri Lela Udall muisteli: ’Luulin Spencerin pyörtyvän.’ Spencer ilmaisi järkytyksensä lievemmin päiväkirjassaan: ’Isä ilmoitti minulle päättäjäisissä kaikkien ihmisten edessä, että minut kutsuttaisiin lähetystyöhön. Se tuli minulle yllätyksenä, sillä olin suunnitellut meneväni korkeakouluun.’ Mutta hän lähtisi. Hän ei vastustanut ajatusta lähetystyöhön lähtemisestä; se vain oli tullut odottamatta.

Neljä päivää päättäjäisten jälkeen hän oli työssä Globen kaupungissa, joka sijaitsi 130 kilometriä Thatcherista länteen. Työpaikka oli järjestetty ennalta. Kaksi kesää aiemmin hänen isänsä, jolla oli taloudellisesti tiukkaa, oli auttanut häntä saamaan työpaikan Anderson-Blaken meijerissä 47,50 dollarin kuukausipalkalla, johon sisältyivät ateriat ja yösiija. Toisena ja kolmantena kesänä hän ansaitsi 62,50 dollaria kuukaudessa eräässä toisessa Globen meijerissä. Kymmenyksiä ja satunnaista viiden sentin jäätelöä tai suklaapatukkaa lukuun ottamatta – ’toisinaan hemmottelin itseäni’ – Spencer oli säästänyt koko palkkansa maksaakseen Gilan akatemiassa talven aikana tarvitsemansa kirjat, vaatteet ja taskurahan. Nyt rahat

menisivät hänen lähetystyöhönsä.” (Spencer W. Kimball, *Twelfth President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, s. 68–69.)

Kysy oppilailta:

- Kuinka Spencer W. Kimballin esimerkin mukainen taloudellinen omavaraisuus voi tuoda vakautta ja turvaa?
- Kuinka taloudellinen omavaraisuus saattaisi auttaa meitä palvelemaan evankeliumissa?
- Mitä me voimme oppia Spencer W. Kimballin halukkuudesta lähteä lähetystyöhön?

Hän oli työlleen omistautunut ja sitoutunut lähetysaarnaaja.

💡 Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän oli työlleen omistautunut ja sitoutunut lähetysaarnaaja” (s. 200–201). Kysy: Miksi hänen lähetystyökutsunsa Sveitsin ja Saksan lähetyskentälle muuttui lähetystyöksi Yhdysvalloissa?

Selitä, että lähetystyönsä alkuvaiheissa Spencer W. Kimball oli hieman masentunut kohtaamistaan vaikeuksista. Hänen isänsä Andrew Kimball kirjoitti hänelle rohkaisevan kirjeen:

”Kovien kokemustesi ansiosta kykenet saamaan jonkinlaisen käsityksen siitä, mitä myöhempien aikojen pyhänä olemiseen vaaditaan ja mitä isäsi ja iso-isäsi ovat kestäneet. Pidä yllä hyvää, rohkeata henkeä äläkä ala ajatella, että tämän kestäminen on sinulle liikaa. Kaikki järjestyy kyllä, ja sitten sinulla on jotakin kerrottavaa jälkeläisillesi.” (Spencer W. Kimball, *Twelfth President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, s. 76.)

Kysy: Kuinka ponnisteleminen ja uhraukset vahvistavat sitoutumistamme elää evankeliumin mukaan?

Epävarmuuden hetkinä Spencer W. Kimball jatkoi uskossa eteenpäin.

💡 Kehota lähetystyössä palvelleita kertomaan, mitä he ajattelivat tulevaisuudesta heti lähetystyöstä palattuun. Auta oppilaita ymmärtämään, että jopa ihannetilanteessa lähetystyönsä juuri päättäneet voivat kokea epävarmuuden tunteita. Selitä, että kun Spencer W. Kimball palasi lähetystyöstään tammikuussa 1917, ensimmäinen maailmansota oli käynnissä. Vaikka hän oli lahjakas opiskelija, hän ei voinut jatkaa opintojaan eikä ryhtyä luomaan uraa, koska hän odotti aktiivipalvelukseen astumista. Tuona aikana hän rakastui Camilla Eyringiin, ja he solmivat avioliiton 16. marraskuuta 1917. Vasta kun aselepo solmittiin 11. marraskuuta 1918, Spencer ja Camilla saattoivat aloittaa elämänsä varmemmalta pohjalta. Lue seuraava kappale ja pyydä oppilaita kuuntelemaan, minkä neuvon presidentti Spencer W. Kimball antaa tärkeistä päätöksistä, joita on tehtävä epävarmoina aikoina:

”Te ette ehkä vielä ole päättäneet, mille alalle ryhdytte tai minkä ammatin tai elämänuran valitsette, mutta on paljon sellaisia yleisiä asioita, jotka voitte jo nyt vakiinnuttaa elämässänne, vaikka ette ehkä vielä tiedäkään, tuleeko teistä lakimiehiä vai lääkäreitä vai opettajia vai insinöörejä. On päätöksiä, jotka teidän olisi jo pitänyt tehdä tai joita teidän tulisi olla juuri tekemässä. Mitä

aiotte tehdä niinä vuosina, jotka kuluvat tästä eteenpäin siihen saakka, kun solmitte avioliiton?” (“Tavoitteiden asettaminen ja edistyminen”, *Valkeus*, 1985, konferenssiraportti 155. vuosikonferenssista, s. 45–46.)

Kysy: Mitä tulevaisuutemme kannalta ratkaisevia päätöksiä teidän pitäisi tehdä nyt?

Spencer W. Kimball sai varhain tilaisuuksia toimia johtajana.

💡 Pyydä oppilaita kertaamaan oppilaan kirjan kohta ”Johtotehtävät valmistivat häntä apostolinvirkaan” (s. 202–203) ja etsimään merkittäviä piirteitä Spencer W. Kimballin johtamistavassa.

Spencer ja Camilla kohtasivat elämän haasteet Herraan uskoen ja toisiinsa luottaen.

💡 Selitä, että yksi haasteellisimpia aikoja Spencer ja Camilla Kimballin elämässä oli, kun heidän nuori poikansa Edward sairastui polioon ja vietiin hoitoon Kaliforniaan. Camilla hoiti Edwardia Kaliforniassa Spencerin pitäessä huolen muusta perheestä Arizonassa. Esitä seuraava katkelma senaikaisesta kirjeestä, jonka Camilla kirjoitti 14. marraskuuta 1933 Spencerille:

”Päivä, jolloin saat tämän viestin, on 16. häpäivämme. Ensimmäinen kerta, kun olemme erossa toisistamme tuona päivänä. Halusin kertoa sinulle jälleen, kuten luultavasti teen liiankin usein, kuinka paljon rakastan ja arvostan sinua. Joka vuosi rakkauteni ja arvostukseni lisääntyy. Tämä erossaolo on karvaan kovaa, mutta se on saanut minut ymmärtämään paremmin kuin koskaan aiemmin, kuinka paljosta saan olla kiitollinen. Sitä seikkaa, etten ole yhtään kertaa tuttavuutemme aikana saanut syytä epäilyksiin tai epäluottamukseen, pidän yhtenä peruskivistä, joille todellinen onni ja tyytyväisyys avioliitossa rakennetaan. Sukupuolten välinen viehäytys ja muut asiat yhdessä tekevät tietenkin liitosta täydellisen, mutta ilman luottamusta ei voi olla mitään kestävää.

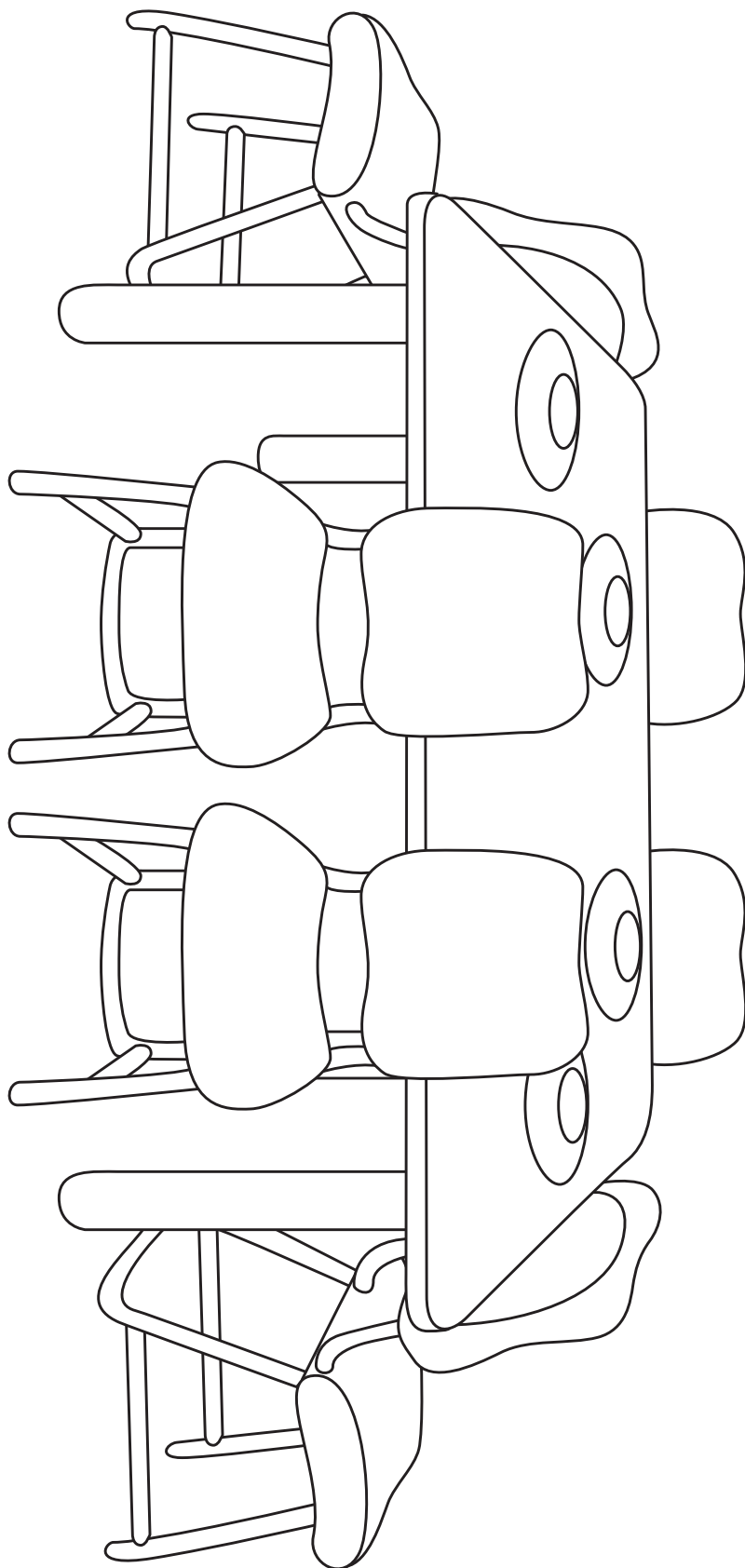
Minusta tuntuu, että ongelmamme on tuonut meidät vieläkin lähemmäs yhteen hengessä, vaikka tilapäisesti olemmekin erossa.

Jatkuva rukoukseni on, että Jumala varjelee perheemme ykseyttä ja että me voimme kaikki olla pian taas yhdessä. Sen päivän ilo tulee olemaan mittamaton.

Kuinka kaipaankaan sinua ja voimaa, jonka saan erinomaisesta luonteestasi. Ei ole ketään niin hienoa ja niin uskollista.

Uskollinen vaimosi Camilla” (Julkaisussa *Spencer W. Kimball: Twelfth President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, s. 140–141.)

Kysy oppilailta: Kuinka Spencer W. Kimballin esimerkki auttaa meitä oppimaan käsittelemään omia vastoinkäymisiämme?

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Kun Spencer W. Kimballista tuli kirkon presidentti vuonna 1973, kirkon jäseniä oli noin 3,3 miljoonaa, vaarvoja 630, lähetysskenttiä 108 ja temppeleitä 15 (ks. *2003 Church Almanac*, 2003, s. 473, 632). Washington D.C:n temppeli vihittiin vuonna 1974. Huhtikuun 3. päivänä 1976 pyhiin kirjoituksiin lisättiin kaksi ilmoitusta (jotka ovat nyt Opin ja liittojen lukuina 137 ja 138). Vuonna 1978 Virallinen julistus 2 hyväksyttiin sitovaksi Herran sanaksi. Vuonna 1979 Nauvoon vaarnasta Illinoisissa tuli kirkon tuhannes vaarna. Vuosina 1979 ja 1981 pyhistä kirjoituksista julkaistiin uudistetut laitokset. Vuonna 1985, jolloin presidentti Kimball kuoli, kirkon jäseniä oli jo 5,9 miljoonaa, vaarvoja 1 582, lähetysskenttiä 188 ja temppeleitä 37 (ks. *2003 Church Almanac*, s. 473, 632).

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Spencer W. Kimball kutsuttiin apostoliksi.

💡 Kysy, ovatko luokan jäsenet saaneet koskaan kutsua johonkin kirkon tehtävään ja miettineet, pystyvätkö he suoriutumaan siitä. Selitä, että Spencer W. Kimballilla oli sellaisia tuntemuksia, kun presidentti J. Reuben Clark jr kutsui hänet presidentti Heber J. Grantin johdolla apostoliksi. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hänen kutsumuksensa teki hänet nöyräksi” (s. 203). Pyydä oppilaita kuuntelemaan, kuinka vanhin Kimball turvasi Herraan voittaakseen riittämättömyyden tunteensa. Kysy: Kuinka Herra vahvisti vanhin Kimballia, kun hänet kutsuttiin apostoliksi?

Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Apostoli on Kristuksen erityinen todistaja” (s. 204–205).

Spencer W. Kimball rakasti Lehin lapsia.

💡 Kerro oppilaille, että patriarkallisessa siunauksessa Spencer W. Kimballille kerrottiin, että hänellä olisi kyky vaikuttaa Lehin lapsiin. Hänen isänsä Andrew Kimball oli palvellut lähetyssaarnaajana ja lähetysohjohtajana Intiaanialueella Yhdysvaltain lounaisosissa. Spencer oli varttunut aikuiseksi Arizonassa, missä hänen perheensä oli ajoittain tekemisissä Amerikan alkuperäisväestön kanssa. Sitten noin kolme vuotta apostoliksi kutsumisestaan vanhin Kimball sai tehtävän toimia kirkon intiaanikomitean puheenjohtajana. Presidentti George Albert Smith kutsui hänet pitämään huolta Amerikan alkuperäisväestön jälkeläisistä. Syyskuun 13. päivänä 1946 hän kirjoitti päiväkirjaansa:

”Menin presidentti George Albert Smithin pyynnöstä hänen toimistoonsa. – – Puhuimme lähetysskentän navajoista. Silloin hän sanoi: ’Haluan sinun huolehtivan intiaaneista – heitä on laiminlyöty. Valvo kaikkia intiaaneja. Haluan sinun olevan vastuussa ja huolehtivan kaikista intiaaneista kaikkialla maailmassa, ja heihin kuuluvat myös merensaarilla asuvat.’

Sanoin hänelle, että tekisin parhaani. Sanoin hänelle, että tämä – – tehtävä täytti kirjaimelleen patriarkallisen siunaukseni. – – Hän mainitsi toivovansa,

että johdan tätä komiteaa järjestäen voimakkaan ohjelman kaikille intiaaneille koko maailmassa.” (Boyd K. Packer, ”Spencer W. Kimball – tavallisuudesta poikkeava mies”, *Valkeus*, heinäkuu 1974, s. 281.)

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen oppilaan kirjan kohta ”Hän rakasti suuresti Lehin lapsia” (s. 203–204). Kysy:

- Ketkä ovat saaneet vastuun auttaa täyttämään Lehin lapsille luvatut siunaukset?
- Mitä presidentti Kimball pyysi kirkon jäseniä tekemään intiaanien hyväksi?
- Mitä mielestänne tarkoittaa ”kasvatusisinä ja -äiteinä” oleminen?

Vanhin Kimball noudatti isänsä esimerkkiä.

💡 Esitä seuraavat tiedot, joissa kerrotaan Spencer W. Kimballin isän Andrew’n osoittamasta rakkaudesta ja palvelutyöstä vaaranjohtajana Arizonassa:

”Ihmisiä tuli hänen luokseen kaikkina vuorokaudenaikoina liikeasioineen sekä kirkkoon ja perheeseen liittyvine huolineen. ’Heitä tuli pellolle meidän kuorimatessamme heinä’, Spencer muisteli. ’Heitä tuli aitaukseen lypsäessämme lehmiä, heitä tuli ennen aamiaista tehdessämme töitä puutarhassa ja kukkien keskellä, ja aina he lähtivät pois siunattuina.’ Monta kertaa Kimballien ateria sai odottaa, kunnes Andrew vapautuisi. Auttaakseen onnettomia Andrew alkoi pitää kahta nenäliinaa päällystakkinsa povitaskussa, toista itseään ja toista muita varten.” (*Spencer W. Kimball: Twelfth President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, s. 24).

Kerro oppilaille, että on olemassa sanonta ”millainen isä, sellainen poika”. (Kirjoita se taululle.) Pyydä oppilaita panemaan merkille samankaltaisuudet isän (Andrew) ja pojan (Spencer) välillä, kun luet seuraavat edesmenneen kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin Neal A. Maxwellin ajatukset presidentti Spencer W. Kimballista:

”Hänen monet käyntinsä sairaiden kodeissa ja sairaaloissa olivat legendaarisia. Eräs sairaalapotilas, joka oli itse joutunut avosydänleikkaukseen, sai yllätysvieraakseen presidentti Kimballin. Tämä hyvä veli oli ollut tupakan vaikutuksen alaisena mutta kertoi: ’Vaikka olin siihen aikaan vähentänyt tupakoimista melkoisesti, en ole koskenut savukkeeseen sen jälkeen kun pidin profeettaa kädestä!’ – –

On mahdotonta arvioida, kuinka monta tuhatta on saanut apua joskus kivikkoisella parannuksen tiellä lukemalla presidentti Kimballin kirjaa *Anteeksiantamuksen ihme* tai kuinka monta tuhatta on saanut tukea vastoinkäymistensä keskellä lukemalla kirjaa *Faith Precedes the Miracle* [Ihmettä edeltää usko].” (*”Spencer, the Beloved: Leader-Servant”, Ensign*, joulukuu 1985, s. 13.)

Pyydä oppilaita ajattelemaan myönteisiä ominaisuuksia, joita he ovat perineet tai oppineet sukulaisiltaan.

Hän opetti kirkon jäsenille anteeksiantamuksen ihmettä.

☞ Näytä kolmea tai neljää kirkon presidenttien tai kahdentoista apostolin koorumin jäsenten kirjoittamaa tunnettua kirjaa (kuten *Jeesus Kristus ja Kummia tekoja ja ihmeitä*). Selitä, että Spencer W. Kimball ymmärsi ja arvosti sitä, miten hänen työtovereidensa kirjoittamat evankeliumikeskeiset kirjat olivat siunauksena kirkon jäsenille. Hän oli kuitenkin päättänyt jättää kirjojen kirjoittamisen muille, joiden hän ajatteli olevan lahjakkaampia. Kun vanhin Kimball palveli kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä, hän kulutti lukemattomia tunteja puhutellen, rohkaisten ja neuvoen sellaisia ihmisiä, jotka huomasivat olevansa parannuksen tarpeessa. Lue seuraava:

”Kaikki nämä kokemukset ihmisten kanssa, jotka tarvitsivat kipeästi parannusta ja anteeksiantoa, päätyivät lopulta kirjaksi. Hän oli alkanut merkitä muistiin pyhien kirjoitusten kohtia ihmisten tutkittavaksi, sitten hän laati joitakin luetteloita uusiutuvia ongelmia varten. Vuoteen 1959 mennessä hän oli lopulta tullut siihen tulokseen, että kirkossa tarvittiin ’laaja-alaista tutkielmaa parannuksesta’. Hän käytti [sen parissa] seuraavien kymmenen vuoden aikana lukemattomia tunteja etupäässä kesällä ja joulunaikaan, jolloin johtavilla auktoriteeteilla ei ollut säännöllisiä työtehtäviä vaan heidän odotettiin lepäävän. Hän ei koskaan käyttänyt kirjoittamiseen normaalia työaikaansa; kirjoittaminen oli ylimääräistä.” (*Spencer W. Kimball: Twelfth President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, s. 383–384.)

Jos saatavilla on *Anteeksiantamuksen ihme*, näytä sitä ja kerro oppilaille, että sen lukeminen on auttanut monia ihmisiä tuntemaan Herran armeliaan anteeksiantavaisuuden.

Spencer W. Kimballista tuli kirkon kahdestoista presidentti.

☞ Selitä, että monista kirkon jäsenistä tuntui, että koska presidentti Harold B. Lee oli melko nuori (vähän yli 70-vuotias), hänen hallintokautensa olisi pitkä. Kirkon jäsenet yllättyivät ja järkyttyivät hänen varhaisesta kuolemastaan. Lue seuraavat vanhin Neal A. Maxwellin sanat odottamattomasta muutoksesta, joka tapahtui joulukuussa 1973:

”Vaikka useimpien muiden myöhempien aikojen profeettojen johtajuutta kirkon jäsenet olivat osanneet odottaa, presidentti Spencer W. Kimballin tuloa kirkon presidentiksi ei ollut yleisesti ennakoitu. Mutta kuinka nopeasti koko viitta laskeutuikaan hänen päälleen.” (*Ensign*, joulukuu 1985, s. 10.)

Kysy: Mitä luulette vanhin Maxwellin tarkoittaneen sanoillaan ”kuinka nopeasti koko viitta laskeutuikaan hänen päälleen”? (Ks. 2. Kun. 2:9–15.)

Lue seuraava auttaaksesi oppilaita ymmärtämään, kuinka nopeasti muutos johtajantehtävässä tapahtuu. D. Arthur Haycock, presidentti Harold B. Leen sihteeri, muisti tämän tapauksen presidentti Leen kuoleman jälkeen:

”Tässä hyvin surullisessa tilanteessa – – opin suuren ja perustavaa laatua olevan opetuksen pappeudesta ja kirkon hallinnosta. – – Presidentti [Marion G.]

Romney oli neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa, kun taas presidentti Kimball oli kahdentoista koorumin presidentti. Heti kun presidentti Romney saapui [sairaalaan ennen presidentti Leen kuolemaa], presidentti Kimball kääntyi hänen puoleensa ja kysyi: 'Presidentti Romney, mitä haluat minun tekevän?' Sillä hetkellä näytti olevan hyvin vähän, mitä kukaan meistä pystyi tekemään, paitsi rukoilemaan ja odottamaan. Vähän myöhemmin lääkäri tuli ja kertoi meille kauhean uutisen, että presidentti Lee oli kuollut. Hiljaa presidentti Romney, tietäen, että ensimmäinen presidenttikunta oli hajonnut sillä nimenomaisella hetkellä ja että viitta oli laskeutunut presidentti Kimballin päälle, kääntyi hänen puoleensa ja kysyi: 'Presidentti Kimball, mitä haluat minun tekevän?'" ("No Ordinary Man", *New Era*, joulukuu 1982, s. 14.)

Lue seuraavat presidentti Spencer W. Kimballin sanat presidentti Leen hautajaisissa:

"Presidentti Lee on poissa. En koskaan luullut, että näin voisi tapahtua. Minä toivoin vilpittömästi, ettei näin koskaan tapahtuisi. Epäilenpä, onko kukaan kirkossa rukoillut utterammin ja johdonmukaisemmin presidentti Leelle pitkää elämää ja yleistä hyvinvointia kuin Camillani ja minä itse. En ole ollut kunnianhimoinen. Olen neljä vuotta veli Leetä vanhempi (päivälleen 28. maaliskuuta). Olen odottanut siirtyväni tästä elämästä paljon ennen häntä. Sydämeni huutaa häntä ja hänen puoleensa. Kuinka suuresti me rakastimme häntä!" (Howard W. Hunterin lainaamana artikkelissa "'Sido paula-anturat jalkaasi'", *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 63.)

Herra elvytti hänen terveytensä ja voimansa.

💡 Pyydä oppilaita lukemaan oppilaan kirjan kohta "Hänellä oli syöpä kurkussa ja äänihuulissa" (s. 205). Kerro heille, että vuonna 1972 lääkärit suosittelivat avosydänleikkausta presidentti Spencer W. Kimballille, joka oli tuolloin kahdentoista apostolin koorumin vt. presidentti, korjatakseen aiemmasta sydänkohtauksesta aiheutuneen vaurion. Pohtiessaan pitkään jatkuneita terveysongelmiaan ja silloista heikentyneitä terveydentilaansa presidentti Kimball pyysi neuvoa ensimmäiseltä presidenttikunnalta. Lue seuraavaa:

"Pohdittaessa ehdotettua leikkausta vuonna 1972 sattui tapaus, joka oli sekä innoittava että vakavoittava. Vanhin (silloin tohtori) Russell M. Nelson kuvaili tuota dramaattista hetkeä:

'Maaliskuussa liityin presidentti Kimballin seuraan, kun hän kokoontui yhteen vaimonsa ja ensimmäisen presidenttikunnan kanssa. Presidentti Kimball sanoi: "Minä olen vanha mies. Olen valmis kuolemaan. Nuoremman miehen on aika tulla koorumiin ja tehdä työ, jota minä en voi enää tehdä." Presidentti Lee keskeytti ja löi nyrkillään pöytää sanoen: "Spencer, sinua ei ole kutsuttu kuolemaan vaan elämään." Silloin presidentti Kimball nöyrästi ja alistuen ilmoitti: "Siinä tapauksessa menen leikkaukseen." Sisar Kimball itki. Päätös oli tehty.'" (Artikkelista "Spencer, the Beloved: Leader-Servant", s. 10.)

Selitä, että presidentti Kimball eli monia vuosia kyseisen leikkauksen jälkeen. Kun hänestä kaksi vuotta myöhemmin tuli kirkon presidentti, Herra oli elvyttänyt hänen terveytensä ja voimansa ja hän opetti voimalla ja valtuudella. Esitä seuraava selonteko, jonka on antanut silloinen seitsemänkymmenen koorumin jäsen, vanhin William Grant Bangerter eräästä kirkon johtajien kokouksesta pian sen jälkeen kun Spencer W. Kimballista tuli kirkon presidentti:

”Hän ei ollut puhunut kovinkaan pitkään, kun uudenlainen tietoisuus tuntui yhtäkkiä valtaavan kuulijakunnan. Me tajusimme jonkin hämmästyttävän hengellisen läsnäolon, ja me oivalsimme, että me kuuntelimme jotakin harvinaista, voimallista, erilaista kuin mitä oli ollut missään aikaisemmissa kokouksissamme. Oli ikään kuin – hengellisesti – ihomme olisi noussut kananlihalle. Mieleemme oli yhtäkkiä värähtelevä ja ihmetystä täynnä siitä suuresta sanomasta, mikä tuli korviimme. Uudella havaintokyvyllä me oivalsimme, että presidentti Kimball avasi meille hengellisiä ikkunoita ja pyysi meitä tulemaan ja katselemaan hänen kanssaan iankaikkisuuden suunnitelmia. Oli ikään kuin hän olisi vetänyt syrjään verhoja, jotka peittivät Kaikkivaltiaan aivoituksia, ja kutsunut meitä kanssaan katsomaan evankeliumin tulevia päämääriä ja sen palvelustehtävän näköalaa.” (”Eräs merkittävä hetki kirkon historiassa”, *Valkeus*, huhtikuu 1978, s. 38.)

Todista siitä, kuinka Herra elvyttää profeettojaan ja kaikkia niitä, jotka palvelevat Häntä ja pitävät Hänen käskynsä.

Hän varoitti rakkaudesta maalliseen vaurauteen.

- 💡 Pyydä oppilaita lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hän varoitti rakkaudesta maalliseen vaurauteen” (s. 206). Pyydä heitä panemaan merkille kysymykset, jotka vanhin Kimball esitti siitä, kuka viime kädessä omistaa kaiken tässä maailmassa. Kysy sitten: Millä tavoin Herra vanhin Kimballin mukaan haluaa meidän käyttävän sitä, mitä Hän on meille antanut?

Hän kehotti kirkon jäseniä saarnaamaan evankeliumia.

- 💡 Pyydä yhtä oppilasta lukemaan Matt. 28:19–20. Kysy sitten oppilailta: Miten tämä käsky soveltuu palautettuun kirkkoon?

Selitä, että kokouksessa, johon vanhin Bangerter edellä viittasi, presidentti Spencer W. Kimball opetti kirkon jäsenten vastuuta viedä evankeliumia eteenpäin ja kehotti heitä ”pidentämään askeliaan”. Lue, miten presidentti Ezra Taft Benson, joka oli tuolloin kahdentoista apostolin koorumin presidentti, reagoi presidentti Kimballin puheeseen:

”Presidentti Kimball, sydämemme riemuitsee tuosta mestarillisesta puheesta. Luulen voivani sanoa aivan huoleti, ettei missään seminaarissa ole koskaan pidetty suurempaa puhetta – ei mitään ajankohtaisempaa. – – Olen varma siitä, että me kaikki yhdessä voimme kiittää sinua ja sanoa: Jumala siunatkoon sinua. Veljeni, tämän sanoman jälkeen tänä aamuna ei ole varmasti epäilystäkään siitä, että meillä on todellakin profeetta Israelissa.” (Lainattuna artikkelissa ”Spencer, the Beloved: Leader-Servant”, s. 10.)

Lukekaa oppilaan kirjan kohta ”Kun maailma käännytetään” (s. 207–208), ja pyydä oppilaita etsimään tapoja, joilla presidentti Kimball sovelsi kohtaa Matt. 28:19–20 meidän aikaamme. Kysy sitten:

- Mitä todisteita meillä on siitä, että kirkon jäsenet vastasivat presidentti Kimballin kehotuksiin? (Vaarujen lukumäärä kaksinkertaistui yhdeksässä vuodessa. Evankeliumia saarnattiin monien uusien kansakuntien keskuudessa. Uusia temppeleitä rakennettiin vastaamaan kasvavan maailmanlaajuisen kirkon tarpeita.)
- Mitä te teette pitääksenne tämän käskyn viedä evankeliumia eteenpäin?

Jokaisen kelvollisen ja kykenevän nuoren miehen tulisi palvella lähetystyössä.

☞ Näytä joitakin seteleitä ja kysy oppilailta, miten raha saattaisi liittyä presidentti Spencer W. Kimballiin ja lähetystyöhön. Selitä, että kun presidentti Kimball kävi tapaamassa jäseniä eri puolilla maailmaa, hän antoi usein nuorille pojille rahaa rohkaisten heitä aloittamaan säästämisen lähetystyötä varten. Hän opetti usein pyhille kaikkialla maailmassa, että heidän on tärkeää lähettää poikansa lähetystyöhön, ja julisti, että ”jokaisen MAP-kirkkoon kuuluvan miehen, joka on kelvollinen ja kykenevä, tulisi mennä lähetystyöhön” (”Täyden ja yltäkyläisen elämän suunnittelu”, *Valkeus*, syyskuu 1974, s. 379).

Kerratkaa seuraavat presidentti Spencer W. Kimballin sanat ja keskustelkaa niistä:

”Oikeita päätöksiä on helpointa tehdä, kun teemme ne hyvissä ajoin ennalta pitäen mielessämme lopulliset tavoitteet. Siten säästyy paljon tuskalta valinnan hetkellä, kun olemme väsyneitä ja kiusaus on suuri. – –

Aika päättää lähteä lähetystyöhön on paljon ennen kuin siitä tulee valinta lähetystyön ja urheilustipendin välillä. Aika päättää solmia temppeleivioliitto on paljon ennen kuin kiintyy poikaystävänsä tai tyttöystävänsä, jolla ei ole samaa tavoitetta. Aika päättää noudattaa ehdotonta rehellisyyttä on ennen kuin myymälän kassa antaa sinulle liikaa vaihtorahaa. Aika päättää olla käyttämättä huumeita on ennen kuin ystävä, josta pidät, kiusaa sinua siitä, että pelkää tai hurskastelet. Aika päättää, ettei tyydy mihinkään vähempään kuin mahdollisuuteen elää ikuisesti Isämme luona, on nyt, niin että jokainen valinta, jonka teemme, vaikuttaa päättäväsyyteemme olla antamatta minkään estää meitä saavuttamasta perimmäistä päämäärää.” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 164–165.)

Kysy oppilailta: Miksi kirkon jäsenten pitäisi presidentti Kimballin mukaan tehdä varhain elämässään valinta palvella lähetystyössä?

Pappeuden ja temppelein siunaukset ulotettiin koskemaan kaikkia kelvollisia kirkon jäseniä.

☞ Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen oppilaan kirjan kohta ”Jokainen uskollinen, kelvollinen mies kirkossa voi saada pyhän pappeuden” (s. 212–213). Kysy: Mikä vaikutus tällä ilmoituksella oli evankeliumin leviämiseen maailmanlaajuisesti?

Voitte halutessanne lukea luokassa Virallisen julistuksen 2. Tästä julistuksesta on syytä panna merkille presidentti Spencer W. Kimballin mietiskely ja rukoukset.

Pyhistä kirjoituksista tehtiin uudet laitokset.

☞ Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen Hes. 37:15–17 ja 2. Nefi 3:12. Kysy sitten:

- Mitä ovat Joosefin ja Juudan sauvat?

- Kuinka ne ovat yhdistyneet yhdeksi ja samaksi sauvaksi?

Näytä kirkon englanninkielistä painosta Raamatusta ja suomenkielistä kolmoissidosta, jotka valmisteltiin presidentti Kimballin hallintokaudella. Selitä, että presidentti Kimball antoi vanhin Thomas S. Monsonille, vanhin Boyd K. Packerille ja vanhin Bruce R. McConkielle tehtävän palvella kahdentoista apostolin koorumin pyhien kirjoitusten julkaisukomiteana ja luoda uusi nidos pyhistä kirjoituksista ”parantamaan osaltaan opillista tasoa kaikkialla kirkossa” (artikkelissa Bruce T. Harper, ”The Church Publishes a New Triple Combination”, *Ensign*, lokakuu 1981, s. 9). Tämä valtava tehtävä saatettiin päätökseen, kun vuonna 1979 julkaistiin kirkon englanninkielinen painos Raamatusta ja vuonna 1981 kolmoissidos.

Lue oppilaille seuraavat vanhin Boyd K. Packerin sanat:

”Juudan sauva eli aikakirja – Vanha ja Uusi Testamentti – ja Efraimin sauva eli aikakirja – Mormonin Kirja, joka myös on todistus Jeesuksesta Kristuksesta – on nyt liitetty yhteen niin kiinteästi, että kun tutkii toista, kiinnostuu toisesta, ja kun tulee tuntemaan toista, saa lisää tietoja toisesta. Ne ovat todellakin tulleet yhdeksi meidän kädessämme. Hesekielin profetia on nyt toteutunut.

Vuosien varrella nämä pyhät kirjoitukset saavat aikaan sen, että uskolliset kristityt oppivat sukupolvi toisensa jälkeen tuntemaan Herran Jeesuksen Kristuksen ja saavat halun noudattaa Hänen tahtoaan.

Vanhempi sukupolvi on saanut kasvaa ilman niitä, mutta uusi sukupolvi on varttumassa. Ilmoitukset aukenevat sille selkeämmin kuin millekään muulle sukupolvelle maailman historiassa. Joosefin ja Juudan sauva on nyt annettu sen käteen. Se tulee tuntemaan evankeliumin esi-isiä paremmin. Sillä on oleva todistus siitä, että Jeesus on Kristus, ja se on kykenevä julistamaan Häntä ja puolustamaan Häntä.” (”Pyhät kirjoitukset”, *Valkeus*, huhtikuu 1983, s. 106–107.)

Kysy oppilailta: Millä tavoin nämä pyhät kirjoitukset auttavat meitä ymmärtämään Herran sanat? (Lukujen pidemmät johdannot ja alaviitteet, aiheuuttelo, Bible Dictionary tai Pyhien kirjoitusten opas, paremmat kartat jne.)

Kirkon pyhiin kirjoituksiin lisättiin kaksi ilmoitusta.

- 💡 Näytä kolmoissidosta ja kysy oppilailta, mitkä ilmoitukset lisättiin pyhiin kirjoituksiin presidentti Spencer W. Kimballin hallintokaudella. Selitä, että Opin ja liittojen luvut 137 ja 138 ovat uusimmat kanonisoidut ilmoitukset, ja Virallinen julistus 2 on tiedonanto ilmoituksesta.

Esitä seuraava vanhin Boyd K. Packerin huomio:

”Tämän pyhien kirjoitusten painotyön suoranaisena seurauksena Opin ja Liittojen Kirjaan liitettiin kaksi uutta ilmoitusta, mitä ei ollut tapahtunut yli sataan vuoteen. Ja ennen kuin kirjat pantiin kiinni, saatiin suurenmoinen pappeutta koskeva ilmoitus, niin että se ehti juuri ajoissa mukaan siihen, mitä Herra on ilmoittanut pyhilleen tässä aikojen täyttymisen [taloudenhoitokaudessa].” (”Pyhät kirjoitukset”, s. 107.)

Selitä, että Opin ja liittojen luvut 137 ja 138 selventävät lisää pyhien kirjoitusten oppia kuolleiden pelastamisesta. Kohdassa OL 137:7 Herra opettaa, että ”kaikki,

jotka ovat kuolleet vailla tietoa tästä evankeliumista mutta jotka olisivat ottaneet sen vastaan, jos heidän olisi sallittu jäädä, ovat Jumalan selestisen valtakunnan perillisiä”. Opin ja liittojen luvussa 138 ilmoitetaan, että kuolemansa ja ylösnousemuksensa välisenä aikana Herra järjesti evankeliumin saarnaamisen henki-maailmassa.

Päätä todistamalla presidentti Spencer W. Kimballista ja siitä, kuinka hänen merkittävä panoksensa kirkon hyväksi vaikuttaa edelleen jäseniin maailmanlaajuisesti.

LUKU 13

Ezra Taft Benson

KIRKON KOLMASTOISTA PRESIDENTTI

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Ezra T. Benson, presidentti Ezra Taft Bensonin isoisän isä, oli ensimmäinen apostoli, joka kutsuttiin kahdentoista koorumiin profeetta Joseph Smithin kuoleman jälkeen. Hän matkasi ensimmäisen Suolajärven laaksoon 24. heinäkuuta 1847 saapuneen ryhmän mukana. George T. Benson, Ezra Taft Bensonin isoisä, syntyi Garden Grovessa Iowassa vuonna 1846. George T. Bensonin pojasta George T. Benson nuoremasta tuli Ezra Taft Bensonin isä. Tähän vahvaan pioneeri-perintöön presidentti Ezra Taft Benson lisäsi oman palvelemisen ja Herralle omistautumisen perintönsä.

Kun Ezra Taft Benson syntyi 4. elokuuta 1899 Whitneyyssä Idahossa, Harold B. Lee oli vasta muutaman kuukauden ikäinen ja Spencer W. Kimball oli nelivuotias. Kirkon presidenttinä oli Lorenzo Snow. Suolajärven temppeli oli vihitty kuusi vuotta aiemmin, ja Utahista oli tullut osavaltio vain kolme vuotta aiemmin.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Pappeuden siunaus pelasti Ezra Taft Bensonin hengen.

💡 Selitä, että Ezra Taft Benson syntyi pienellä maaseutupaikkakunnalla Etelä-Idahossa levottoman ja huolissaan olevan perheen ympäröimänä. Vaikean synnytyksen jälkeen lääkäri ei antanut juuri toivoa vastasyntyneen jäämisestä henkiin. Hänen isänsä antama pappeuden siunaus ja hänen isoäitiensä innoitettu toiminta pelastivat hänen henkensä. Lue seuraavaa:

”Presidentti Benson syntyi 4. elokuuta 1899 Whitneyyssä Idahossa George T. Benson nuoremman ja Sarah Dunkley Bensonin poikana. Hän oli vanhin yhdestätoista lapsesta.

Synnyttyään hän oli kriittisessä tilassa. Lääkäri sanoi perheelle yrittävänsä pelastaa äidin, mutta hän ei elätellyt juurikaan toivoa lapsen suhteen.

Mutta kuten presidentti Benson itse selitti: ”Isäni usko, pappeuden käyttäminen ja kahden isoäitini nopea toiminta heidän laskiessaan minut ensin kylmävesikattilaan ja sitten lämminvesikattilaan vuoron perään, sai aikaan käheän huudon kaikkien riemuksi.” (Mark E. Petersen, ”Ezra Taft Benson: ’A Habit of Integrity’”, *Ensign*, lokakuu 1974, s. 22–23.)

Hänen vanhempansa olivat uskollisia ja pystyviä.

💡 Kerratkaa oppilaan kirjan kohta ”Hän kasvoi suurenmoisessa perheessä” (s. 217) ja tehkää taululle luettelo Bensonin perheen ominaisuuksista ja toimintatavoista. Kysy:

- Mitä Bensonin perheen ominaisuuksia ja toimintatapoja haluaisitte saada omaan kotiinne?
- Kuinka virkistystoiminta vahvisti osaltaan Bensonin perheen ykseyttä?

Kerro oppilaille, että Ezra Taft Benson huomasi vanhempiansa ponnistukset ja osasi arvostaa niitä sekä ilmaisi usein kiitollisuutensa rakastavasta ja huolehtivasta kodista. Hän opetti myöhemmin:

"Vanhempamme – – ansaitsevat kunnioituksemme, sillä he ovat antaneet meille elämän. He ovat lisäksi melkein kaikissa tapauksissa joutuneet tekemään lukemattomia uhrauksia, kun he ovat huolehtineet meistä varhaisen ja myöhemmän lapsuutemme ajan, huolehtineet elämämme välttämättömyksistä sekä hoivanneet meitä sairastaessamme ja kun olemme läpikäyneet kasvamisen tunnekuohut. Monissa tapauksissa he ovat antaneet meille mahdollisuuden saada koulutuksen ja jossakin määrin itse kouluttaneet meidät. Suuren osan siitä, mitä me tiedämme ja teemme, olemme oppineet heidän esimerkistään. Olkaamme heille alati kiitollisia ja osoittakaamme kiitollisuuttamme." ("Kirkon vanhemmille jäsenille", *Valkeus*, tammikuu 1990, s. 5.)

Hänen isällään oli häneen voimakas vaikutus.

💡 Kerro oppilaille seuraavaa:

"Siitä asti kun osasi kävellä, 'T', kuten nuorta Ezraa kutsuttiin, oli isänsä varjo – hän ratsasti hevosilla, teki töitä pelloilla, valjasti hevosen ja rattaat kokouksiin, pelasi palloa ja ui puroissa. Hänellä oli voimakas tietoisuus perinnöstä, jonka hän oli saanut syntymälahjanaan Ezra T. Bensonin vanhimpana lapsenlapsenlapsena, mutta myös siksi, että hän ihaili isäänsä ja tunsu nuorena poikana epätavallista turvallisuuden ja syvän ylpeyden tunnetta siitä, kuka hän oli. Vuosia myöhemmin George Bensonin kuoltua hänen vanhin poikansa kuuli erään muutamista harvoista kirkkoon kuulumattomista Whitneyssä sanovan: 'Tänään me hautasimme suurimman kaikkien parasta ajaneen miehen Cache Valleyssa.' Epäilemättä on selvää, että George Bensonilla oli voimakas vaikutus vanhimman poikansa elämään." (Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 14; ks. myös oppilaan kirja, s. 216–217.)

Kysy: Mitä te voitte tehdä, että teillä olisi hyvä vaikutus jälkeläistenne elämään?

Uskolliset kotiopettajat vahvistivat Bensonin perhettä.

💡 Pyydä niitä oppilaita, jotka ovat varttuneet kirkon jäseninä, kertomaan lapsuudenmuistojaan kodissaan käyneistä kotiopettajista. Kerro luokalle presidentti Ezra Taft Bensonin muistoja vanhempiansa kotiin tulleista kotiopettajista:

"Me tiesimme aina, että he tulisivat. En muista heidän jääneen kertaakaan tulematta. Ja vierailu oli suurenmoinen. He seisoivat tuolin takana ja puhuivat perheelle. Sitten he kysyivät vuorotellen jokaiselta lapselta, mitä tälle kuului ja teimmekö me tehtävämme kotona. Joskus äiti ja isä valmistivat meitä ennen [kotiopettajien] tuloa, niin että osasimme vastata oikein. Mutta se oli tärkeä hetki meille perheenä. Heillä oli aina sanoma, ja se oli aina hyvä. Kotiopetus on kehittynyt paljon noista Whitneyyn ajoista. Mutta pohjimmiltaan se on yhä samaa. Samat periaatteet ovat voimassa: välittäminen, huolehtiminen, opettaminen Hengen avulla, tärkeän sanoman tuominen joka kuu-kausi sekä huolenpito ja rakkaus jokaista perheenjäsentä kohtaan." ("Kirkon kotiopettajille", *Valkeus*, heinäkuu 1987, s. 48.)

Pyydä yhtä oppilasta kertomaan jokin myönteinen henkilökohtainen kokemus, joka hänellä on ollut kotiopettajana tai kotikäyntiopettajana.

Hänen isänsä kutsuttiin lähetystyöhön.

💡 Kerro oppilaille, että kun Ezra Taft Benson oli 12-vuotias, hänen isoisänsä, piispa George T. Benson vanhempi esitti poikansa George T. Benson nuoremman (Ezran isän) nimen hyväksyttäväksi palvelemaan lähetysaarnajana. Presidentti Benson puhui myöhemmin tästä tapahtumasta ja siunauksista, joita he saivat kotiinsa, kun hänen isänsä kutsuttiin lähetystyöhön:

”Kun ajattelen sitä, miten me osoitamme uskoa, en voi olla muistamatta oman isäni esimerkkiä. Muistan elävästi, miten lähetystyön henki tuli elämäni. Olin noin kolmentoista, kun isäni sai lähetystyökutsun. – –

Kun isä ajoi hevosella kotiin päin [kokouksesta], äiti avasi postin, ja heidän yllätyksekseen mukana oli kirje Salt Lake Citystä – kutsu lähetystyöhön. Kukaan ei kysynyt, oliko asianomainen valmis, halukas tai kykenevä. Piispan oletettiin tietävän, ja piispa oli isoisä George T. Benson, isäni isä.

Kun isä ja äiti ajoivat pihaan, he itkivät molemmat – mitä emme olleet koskaan nähneet perheessämme. Me kokoontuimme rattaiden ympärille – meitä oli silloin seitsemän – ja kysyimme, mitä oli tapahtunut.

He sanoivat: ’Kaikki on hyvin.’

’Miksi sitten itkette?’ me kysyimme.

’Tulkaa olohuoneeseen, niin selitämme.’

Kokoontuimme vanhan sohvan ympärille olohuoneeseen, ja isä kertoi meille lähetystyökutsustaan. Sitten äiti sanoi: ’Olemme ylpeitä siitä tiedosta, että isää pidetään kelvollisena lähtemään lähetystyöhön. Me itkemme hieman, koska se merkitsee kahden vuoden eroa. Isänne ja minä emme näet ole koskaan olleet erossa enempää kuin kaksi päivää kerrallaan koko avioliittomme aikana – ja silloin isä oli kanjonissa hakemassa tukkeja, pylväitä ja polttopuuta.’

Ja niin isä lähti lähetystyöhön. Vaikken silloin täysin ymmärtänyt isäni omistautumisen syvyyttä, minä ymmärrän nyt paremmin, että hänen halukkuutensa ottaa tämä kutsu vastaan todisti hänen vahvasta uskostaan. Jokaisen pappeudenhaltijan, niin nuoren kuin vanhankin, tulee pyrkiä saamaan sellainen usko.” (Ks. ”Mestarin jumalalliset ominaisuudet”, *Valkeus*, tammikuu 1987, s. 37.)

”Olen kiitollinen kirkon suurenmoisesta lähetystyöohjelmasta. Isälläni oli yksitoista lasta. Me kaikki yksitoista olemme olleet lähetystyössä. Vaimoni on myös ollut lähetystyössä, ja mikä parasta, viimeisen puoli vuotta hänen leskeksi jäänyt äitinsä oli hänen kanssaan lähetystyössä. Koska olen vanhin poika, muistan hyvin ne kirjeet, joita oma isäni kirjoitti ollessaan lähetystyössä keskilännessä. Kotiimme tuli lähetystyöhenki, joka ei ole koskaan kaikonnut, ja olen siitä nöyrän kiitollinen.” (”Meidän tehtävämmme on kertoa evankeliumista”, *Valkeus*, 1985, konferenssiraportti 155. vuosikonferenssista, s. 7.)

Kysy oppilailta: Mitä me voimme tehdä luodaksemme lähetystyön perinnön perheeseemme?

Hän opetti, kuinka noustaan arvostelun yläpuolelle.

💡 Pyydä luokkaa kertaamaan oppilaan kirjan kohta "Hän oppi paljon varhaisista koulukokemuksistaan" (s. 218), ja keskustelkaa seuraavasta:

- Kuinka puhdas omatunto auttoi Ezra Taft Bensonia nousemaan epäoikeudenmukaisen arvostelun yläpuolelle?
- Mitä presidentti Benson mielestänne tarkoitti kaiken pahalta näyttävänkin välttämällä ja sillä, ettei saa tuomita toisia "vain sen perusteella, miltä heidän tekonsa näyttävät"?

Ezra Taft Benson kykeni kehittämään kykyjään korkean työmoraalin ansiosta.

💡 Lue seuraava Ezra Taft Bensonin muistelmä ja sitä seuraava kommentti:

"Kun olin 16-vuotias, eräs naapuri antoi minulle työn harventaa kokonaisen eekkerin [0,4 ha] verran punajuuria. Sitä pidettiin työnä, johon kokeneelta aikuiselta maatyöläiseltäkin meni pitkä päivä. Se oli selkää rasittavaa, koska se tehtiin kumarassa asennossa leveäteräisellä haralla, jossa oli noin kahdeksan tuumaa [20 cm] pitkä varsi. Aloitin auringon noustessa. Kun aurinko sinä iltana laski, olin kuolemanväsynyt, mutta koko eekkeri oli harvennettu. Työnantajani oli niin yllätynyt – myöhemmin hän sanoi minulle, että hän oli odottanut työhön menevän pari päivää – että hän antoi minulle kaksi viiden dollarin kultarahaa ja kaksi hopeadollaria. En ole koskaan ennen sitä enkä sen jälkeen tuntenut itseäni aivan niin rikkaaksi – enkä koskaan niin varmaksi siitä, että olen fyysisesti kenen tahansa miehen veroinen.

Useimpien maalaispoikien tavoin vartuin uskoen, että halu ja kyky tehdä työtä on menestyvän maanviljelijän perusominaisuus. Kova, älykäs työ ratkaisee. Käyttäkää sitä, niin mahdollisuutenne onnistua ovat hyvät. Aikuisena tämä periaate on juurtunut yhdeksi elämäni päävaikuttimista." (*Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower, 1962*, s. 15–16.)

"William Poole, Ezran serkku, selitti saavutuksen merkitystä: 'Päätin harventaa kolme neljäsosaa eekkeriä punajuurieltoa ja nousin ennen auringonnousua ja tein töitä pimeäntuloon asti, ennen kuin olin valmis. "T" oli ensimmäinen ihminen, jonka muistan harventaneen eekkerin punajuurieltoa päivässä.

'George-setä opetti kaikki pojat tekemään lujasti töitä', William jatkoi. 'Isäni palkkasi mielellään "T":n heinäkorjuuseen, koska hän teki ahkerasti töitä. Minusta oli mukavaa polkea heinää, koska "T" pystyi hankoamaan heinän täsmälleen sinne, minne sitä tarvitsin.'

Teini-ikäisenä Ezra kaivoi oja putkille, jotka toivat vettä läheisestä lähteestä maanalaisia putkia pitkin Bensonin talolle, ja kuoppia pylväille, jotka tukivat johtoja, joita myöten sähkö johdettiin Whitneyyn. Hän ajoi myös valjakolla läheisiin metsiin isänsä kanssa kaatamaan puuta nostureita ja aitoja varten. Joskus hän luonnonvoimilta suojautuakseen nukkui puukuorman alla." (*Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 41.)

Ezra Taft Benson rakasti Amerikan partiopoikajärjestöä koko elämänsä ajan.

💡 Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta "Partiotoiminnasta tuli elinikäinen suosikki" (s. 218–219), ja keskustelkaa seuraavasta:

- Millä tavoin Ezra Taft Benson loi hyvät suhteet partiopoikiinsa?
- Kuinka nuo suhteet auttoivat häntä hänen johtamistehtävissään?

Hän palveli lähetystyössä Englannissa.

 Kerro oppilaille, että suoritettuaan loppututkinnon Oneida Stake Academyssa Prestonissa Idahossa Ezra Taft Benson aloitti opiskelut Utahin osavaltion maatalouskorkeakoulussa (nykyisin Utahin osavaltion yliopisto) Loganissa. Kuten monet kirkon nuoret nykyään, hän keskeytti opintonsa ottaessaan vastaan lähetystyökutsun. Hänet kutsuttiin Englantiin vuonna 1921. Osan aikaa hänen lähetystyöstään hänen lähetysjohtajanaan oli presidentti David O. McKay. Vanhin Benson huomasi, etteivät ihmiset olleet yhtä vastaanottavaisia evankeliumille kuin alkuajojen lähetysaarnaaajien aikaan palautuksen ensimmäisinä vuosikymmeninä. Vastoinkäymisiä oli runsaasti. Myöhemmin kahdentoista apostolin koorumin presidenttinä ollessaan presidentti Benson puhui vastustuksesta ja väärinkäsityksistä, joita englantilaisilla oli kirkkoa kohtaan:

”Olin nuorena lähetystyössä Pohjois-Englannissa vuonna 1922. Kirkon vastustus kävi hyvin ankaraksi. Se kävi niin voimakkaaksi, että lähetysjohtaja käski meidän lopettaa kaikki katukokoukset, ja myös ovelta ovelle kulkeminen lopetettiin eräillä paikkakunnilla. Vastustus alkoi etupäässä papiston keskuudessa, ja se kävi erittäin ankaraksi. He eivät tienneet meistä juuri mitään. Muistan, että kun olin kerran kulkemassa ovelta ovelle, ystävällinen nainen tuli ovelle. Virisi miellyttävä keskustelu, ja toverini mainitsi sanan *mormoni*. Talon isäntä tuli ovelle laivaston univormussa ja sanoi: ’Minä tiedän kaiken mormoneista. Olen ollut brittiläisessä laivastossa kaksikymmentä vuotta. Purjehdimme suoraan Suolajärven satamaan, mutta he eivät laskeneet meitä maihin.’ Tämä on tyyppiesimerkki siitä, mitä meistä noina aikoina tiedettiin. Toveriani ja minua oli pyydetty menemään luoteisrannikolla sijaitsevaan Etelä-Shieldsiin puhumaan sakramenttikokouksessa.

Kutsukirjeessä meille luvattiin, että paikalla olisi joukko kirkkoon kuulumattomia. He sanoivat: ’Monet ystävästämme eivät usko valheita, joita kirkosta on painettu.’

Me paastosimme ja rukoilimme ja menimme sakramenttikokoukseen. Sali oli täysi. Toverini oli aikonut puhua ensimmäisistä periaatteista, ja minä olin tutkinut paljon valmistautuakseni puhumaan luopumuksesta. Kokouksessa vallitsi suurenmoinen henki. Toverini vuoro oli ensiksi, ja hän puhui aivan erinomaisen innoittavasti. Kun minä sain puheenvuoron, puhuin vapaammin kuin olin koskaan ennen elämässäni puhunut. Kun istuuduin, huomasin, etten ollut edes maininnut luopumusta. Olin puhunut profeetta Joseph Smithistä ja todistanut hänen jumalallisesta tehtävästään ja Mormonin kirjan aitoudesta. En kyennyt pidättämään kyöneleitä.

Kokouksen jälkeen monia ihmisiä tuli luoksemme, myös monia kirkkoon kuulumattomia, ja he sanoivat meille: ’Tänä iltana saimme todistuksen siitä, että mormonismi on totta. Olemme nyt valmiita harkitsemaan kastetta.’

Tämä oli vastaus rukouksiimme, sillä olimme rukoilleet, että sanoisimme vain sellaista, mikä liikuttaisi tutkijoiden sydäntä.” (Ks. ”Tehtävämme viedä evankeliumi kaikkien maailmaan”, *Valkeus*, lokakuu 1984, s. 92–93.)

Kysy oppilailta: Kuinka kirkon jäsenet voivat oppia luottamaan Henkeen viedessänsä evankeliumia eteenpäin?

Selitä, että vanhin Benson ja hänen toverinsa saivat innoitusta paastottuaan, rukoiltuaan ja tutkittuaan ahkerasti. Keskustelkaa siitä, kuinka nämä asiat auttavat evankeliumin saarnaamisessa ja Hengen opastuksen saamisessa.

Ezra Taft Benson solmi avioliiton Flora Smith Amussenin kanssa Suolajärven temppelissä.

- 💡 Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän solmi avioliiton elinikäisen kumppaninsa Flora Amussenin kanssa” (s. 220). Kysy: Millä tavoin veli ja sisar Benson antoivat seurustelullaan mallin nuorille?

Hän oli valmis viettämään koko elämänsä maatilalla.

- 💡 Selitä, että Ezra Taft Bensonin suorittama yliopistotutkintonsa kesäkuussa 1927 Iowa State Collegessa [nykyään Iowan valtionyliopisto] Ezra ja Flora Benson palasivat Whitneyyn Idahoon 80 eekkerin [32 ha] maatilalle, jota he viljelivät vuoteen 1929. Vanhin Benson muisteli myöhemmin: ”Olimme kotona ja odotimme viettävämme siellä lopun elämämme” (julkaisussa *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 41).

Piirikunnan viranomaiset tarjosivat Ezra Taft Bensonille työtä piirikunnan maatalousneuvojana hänen viljelijänkykyjensä vuoksi. Hän otti lopulta työn vastaan ja auttoi innokkaasti muita parantamaan satoaan ja maatalanhoitoaan. Myöhemmin hänet kutsuttiin töihin Idahon yliopistoon Boiseen Idahoon. Boisessa hän palveli myös neuvonantajana vaarnan johtokunnassa ja sitten Boisen vaarnan johtajana. Vuonna 1939 Ezra otti vastaan työtarjouksen Washington D.C.:stä toimitusjohtajana valtakunnallisessa järjestössä, joka edusti 1,6 miljoonaa maanviljelijää. Vuonna 1940 hänet kutsuttiin toistamiseen vaarnanjohtajaksi, tällä kertaa juuri muodostettuun Washington D.C.:n vaarnaan.

Kysy oppilailta: Kuinka me voimme noudattaa Ezra Taft Bensonin esimerkkiä ja löytää aikaa palvella antaumuksella kirkossa samalla kun hankimme koulutusta tai luomme uraa?

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Kun Ezra Taft Bensonista tuli kirkon presidentti vuonna 1985, kirkossa oli noin 5,9 miljoonaa jäsentä, 1 582 vaarnaa, 188 lähetyskenttää ja 36 temppeeliä. Vuonna 1994, kun hän kuoli, kirkon jäsenmäärä oli kasvanut miltei 9 miljoonaan, vaarnoja oli 2 008, lähetyskenttiä 303 ja temppeleitä 46 (ks. *2003 Church Almanac*, 2003, s. 474, 632). Hänen hallintokaudellaan maailman poliittinen kenttä muuttui. Monet valtiot hylkäsivät kommunismin ja omaksuivat demokratian ja markkinatalouden eri muodoissaan. Berliinin muuri sortui ja kylmä sota päättyi vuonna 1989. Lähetyskenttiä alettiin perustaa moniin uusiin maihin, mikä johti käännynnäisten, uusien seurakuntien ja vaarnojen suureen satoon. Toisaalla maailmassa avaruussukkula *Challenger* räjähti vain minuutti nousun jälkeen vuonna 1986, vuonna 1991 taisteltiin Persianlahden sota Irakin hyökättyä Kuwaitiin, ja Internet tuli yksityisten käyttäjien ulottuville vuonna 1992.

Kirkossa vaarnan seitsemänkymmenen koorumit lakkautettiin ja seitsenkymmenet sulautettiin vanhinten koorumeihin tai ylipappien ryhmiin seurakunnissaan vuonna 1986 ja BYU:n Jerusalem-keskus Lähi-idän opintoja varten vihittiin vuonna 1989.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Ezra Taft Benson kutsuttiin apostoliksi 44-vuotiaana.

💡 Kerro oppilaille, että 26. heinäkuuta 1943 Ezra Taft Benson sai kuulla, että presidentti Heber J. Grant halusi tavata hänet. Veli Benson tapasi presidentti Grantin tämän kodissa, jossa iäkäs presidentti oli lepäämässä. Presidentti Grant ilmoitti silloin hänelle hänen kutsumisestaan kahdentoista apostolin koorumiin. Kertaa oppilaiden kanssa, mitä vanhin Benson kirjoitti päiväkirjaansa suhtautumisestaan kutsumukseen oppilaan kirjan kohdan ”Hänet kutsuttiin apostolinvirkaan” (s. 221) mukaan. Lukekaa seuraavat otteet vanhin Ezra Taft Bensonin ensimmäisestä puheesta kahdentoista koorumin jäsenenä ja keskustelkaa niistä:

”En kykene sanoin ilmaisemaan kiitollisuuttani siunauksista, jotka ovat tulleet osakseni, ja etenkin tästä suuresta kunniaista, jonka olen saanut yhtenä heikoimmista joukossanne. – –

Minun täytyy tunnustaa, ettei minulla ollut mitään ennakoavistusta tästä kutsumuksesta, ei vähäisimmässäkään määrin. – –

Vapisen ajatellessani niitä suuria tehtäviä ja velvollisuuksia, joita tähän kutsumukseen sisältyy. – – Enemmän kuin mitään muuta – – haluan saada osakseni tämän kirkon pappeudenhaltijoiden rakkauden ja luottamuksen ja rukoilen Herraa antamaan minulle voimaa, että voisin ansaita ne.” (Julkaisussa *Conference Report*, lokakuu 1943, s. 19, 21.)

Hän avasi uudelleen lähetyskentät sodanjälkeisessä Euroopassa.

💡 Pyydä oppilaita luettelemaan eri puolilta maailmaa alueita, jonne kirkko on lähettänyt hätäapua. Pyydä heitä sitten lukemaan ensimmäiset neljä kappaletta oppilaan kirjan kohdasta ”Hän lähti lähetystyöhön auttaakseen Euroopan kärsiviä

pyhiä” (s. 222). Kysy: Kuinka vanhin Bensonin ponnistukset ovat auttaneet kirkon maailmanlaajuista lähetystyötä?

Vanhin Benson palveli Yhdysvaltain maatalousministerinä.

- 💡 Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän oli Yhdysvaltain maatalousministeri” (s. 223–224). Pyydä heitä etsimään tilaisuuksia, jolloin vanhin Ezra Taft Bensonilla oli hyvää tekevää vaikutus muihin hänen palvellessaan Yhdysvaltain hallituksessa. Esitä oppilaille presidentti Bensonin opetukset kirkon jäsenten vastuusta:

”Kehittäkää asuinyhteisöänne aktiivisen osallistumisen ja palvelemisen kautta. – – Tehkää jotakin merkityksellistä puolustaaksenne Jumalalta saamaanne vapautta.” (”Kirkon yksinäisille aikuisille miehille”, *Valkeus*, heinäkuu 1988, s. 47.)

”Meillä kaikilla on erityinen vastuu kansalaisina. Kuten profeetta Joseph Smith sanoi: ’Velvollisuutemme on keskittää kaikki vaikutuksemme tekemään suosituksi sen, mikä on tervettä ja hyvää, ja epäsuosituksi sen, mikä on huonoa’ [*History of the Church*, osa 5, s. 286]. Meidän on valittava julkisiin virkoihin ihmisiä, joiden valtuus on vaaliuurnan antamaa valtuutta suurempaa. Niin, lukekaa, mitä Herra on sanonut tästä tärkeästä aiheesta Opin ja liittojen luvussa 98, ja lukekaa sitten luvusta 101, mitä Hän on sanonut innoitetusta perustuslaistamme. Edessä olevat päivät saavat vakavaksi ja ovat haastavia, ja jos aiomme säilyttää vapautemme, ne vaativat meistä jokaisesta sen, mikä meissä on parasta.” (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 674.)

Hän asetti perheensä tarpeet ensimmäisiksi.

- 💡 Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Bensonit olivat kiinteä perhe” (s. 225). Kysy oppilailta:
- Minkä sanoman vanhin Benson välitti kieltäytymällä kutsusta tärkeille päivällisille?
 - Kuinka me voimme asettaa perheemme tärkeimmälle sijalle?

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen oppilaan kirjan kohta ”’Rukoile isän puolesta’” (s. 225). Kysy: Miten me voimme vahvistaa perheenjäseniä kohtaamaan haasteet, joita heillä on elämässä?

Lukekaa oppilaan kirjan kohta ”Hän opetti kodin tärkeyttä” (s. 226). Kysy: Mitä me vanhin Bensonin mukaan voimme tehdä yhteiskunnassamme suojellaksemme ja vahvistaaksemme kotia?

Hän puhui usein vapauden hyveistä.

- 💡 Pyydä oppilaita luettelemaan vapauksia, joista he nauttivat. Selitä, että lokakuussa 1944, vain vuosi apostoliksi kutsumisensa jälkeen, vanhin Ezra Taft Benson piti vapaudesta saarnan, joka innoitti kirkon jäseniä. Lue seuraavat otteet hänen puheestaan, ja keskustelkaa niistä:

”Varhaisimmat amerikkalaiset esi-isämme tulivat tänne yhteinen tavoite mielessään – vapaus palvella Jumalaa ja toimia omantuntonsa mukaan. Pyhiinvaeltajaisät, Uuden-Englannin puritaanit, Pennsylvanian kveekarit, Marylandin katolilaiset, Georgian luterilaiset ja Virginian hugenotit tulivat kaikki etsimään Jumalaa ja nauttimaan Jumalan antamista iankaikkisiin periaatteisiin perustuvista itsestään selvistä oikeuksista. He tunsivat pyhät kirjoitukset ja uskoivat, että vapaus on taivaan lahja. – He tunnustivat riippuvuutensa Jumalasta osoittaessaan nöyrää uskoa ja omistautumistaan kristillisiin periaatteisiin. –

Laatiessaan tuon suurenmoisen asiakirjan [Yhdysvaltain perustuslain] – varhaiset johtajamme kääntyivät hyvänsuovan Sallimuksen puoleen. Myöhemmin perustuslakia säättävän kokouksen lopputuloksesta puhuttiin Jumalan innoittamana perustuslakinamme. He olivat sisällyttäneet sen pyhiin kappaleisiin pyhien kirjoitusten vahvistamia iankaikkisia periaatteita, jotka he tunsivat. Se perustettiin ’kaiken lihan oikeuksien ja turvan vuoksi vanhurskaiden ja pyhien periaatteiden mukaan’. Myöhemmin Herra itse julisti: ’Minä olen säättänyt tämän maan perustuslain viisaiden miesten käsillä, jotka minä nostin juuri tätä tarkoitusta varten’ [OL 101:80]. –

Tieteellinen tutkimus on vahvistanut tätä maata asuttaneiden suurten kansakuntien innoitetun aikakirjan. Jokainen näistä kansakunnista menestyi niin kauan kuin se osoitti kuuliaisuutta Jumalalle. Niistä tuli myös mahtavia. Ne saivat suuria aineellisia siunauksia. Mutta ne unohtivat Jumalan. Keski-, Etelä- ja Pohjois-Amerikan muinaiset rauniot ovat äänettömänä todistuksena niiden tuhosta. Mikä on meidän suuren kansakuntamme tulevaisuus? Ihmisten ja kansakuntien historia opettaa selkeästi, että ainoastaan sitä kansaa siunataan, ’jonka Jumala on Herra.’” (Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1944, s. 128–130, 134.)

Kysy oppilailta:

- Miksi Herra vanhin Bensonin mukaan sääti Yhdysvaltain perustuslain? (Ks. myös OL 98:5–6; 101:77, 80.)
- Minkä vanhin Benson sanoo olevan välttämätöntä vapauden säilyttämiselle?

Hänestä tuli kirkon presidentti.

💡 Muistuta oppilaita siitä, että Ezra Taft Bensonista tuli kirkon presidentti 10. marraskuuta 1985. Ensimmäisessä konferenssipuheessaan kirkon presidenttinä hän esitti tämän lausunnon:

”Nyt ei ole niinkään tarpeen muuttaa ohjelmia kuin muuttaa ihmisiä” (“Astian puhdistaminen sisältä”, *Valkeus*, 1986, konferenssiraportti 156. vuosikonferenssista, s. 3).

Kysy: Mitä tuo neuvo mielestänne tarkoitti? Kerratkaa oppilaan kirjan kohta ”Hänestä tuli kirkon presidentti” (s. 227). Kysy sitten:

- Millä tavoin kirkon kolmitahoinen tehtävä, jota presidentti Benson tähdensi, voi auttaa täyttämään kaikenkattavan tehtävän kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse?
- Mitä me kukin yksilöinä voimme tehdä auttaaksemme tuon tehtävän täyttämässä?

”Mormonin kirja täytyy asettaa uudelleen sille kuuluvaan arvoon kansamme mielessä ja sydämessä.”

💡 Lue seuraavat presidentti Ezra Taft Bensonin sanat, ja keskustelkaa niistä:

”Herra on sanonut Opin ja Liittojen Kirjan luvussa 84, että ellemme me lue Mormonin Kirjaa ja noudata sen opetuksia, koko kirkko on tuomion alainen: ’Ja tämä tuomio lepää kaikkien Siionin lasten päällä.’ (jae 56) Herra sanoo edelleen: ’Ja he tulevat jäämään tämän tuomion alaisiksi, kunnes tekevät parannuksen ja muistavat uuden liiton, nimittäin Mormonin Kirjan ja ne aikaisemmat käskyt, jotka olen antanut heille, eivät ainoastaan puhuakseen, vaan myös tehdäkseen sen mukaisesti, minkä olen kirjoittanut.’ (jae 57) – – Mormonin Kirja ei ole ollut eikä vielääkään ole keskeisellä sijalla henkilökohtaisessa tutkimisessamme, perheen opettamisessa, puheissa ja lähetystyössä. Tästä meidän täytyy tehdä parannus. – –

Me olemme ottaneet suuria edistysaskeleita menneisyydessä, ja me aiomme pidentää askeleitamme tulevaisuudessa. Voidaksemme tehdä sen meidän täytyy puhdistaa astia ensin sisältä siten, että heräämme ja nousemme, olemme moraalisesti puhtaita, käytämme Mormonin Kirjaa niin, että Jumala ottaa tuomion päältäämme, ja lopulta voitamme ylpeyden nöyrytyksellä.” (”Astian puhdistaminen sisältä”, s. 3, 4 ja 5.)

Kysy oppilailta:

- Mistä syystä presidentti Benson sanoi kirkon olevan tuomion alainen?
- Minkä hän sanoi olevan keinon poistaa tuo tuomio?

Näytä Mormonin kirjaa ja todista siitä, kuinka se voi siunata ihmisten elämää. Lue seuraavat Mormonin kirjaa koskevat lausunnot ja pyydä oppilaita etsimään muita erityisiä tapoja, joilla se voi siunata heidän elämäänsä. Presidentti Benson lainasi presidentti Marion G. Romneya, silloista neuvonantajaa ensimmäisessä presidenttikunnassa, ja sanoi:

”Olen varma, että jos vanhemmat kodeissamme lukevat Mormonin Kirjaa rukoillen ja säännöllisesti sekä itsekseen että lastensa kanssa, niin tuon suurenmoisen kirjan henki leviää koteihimme ja kaikkiin niiden asukkaisiin. Kunnioituksen henki lisääntyy, keskinäinen kunnioitus ja huomaavaisuus toisia kohtaan kasvaa. Riidan henki väistyy. Vanhemmat neuvovat lapsiaan suuremmalla rakkaudella ja viisaudella. Lapset ovat vastaanottavaisempia ja tottelevaisempia noille neuvoille. Vanhurskaus lisääntyy. Usko, toivo ja rakkaus – Kristuksen puhdas rakkaus – ilmenevät runsaina kodeissamme ja elämässämme tuoden muassaan rauhaa, iloa ja onnea.” (”Astian puhdistaminen sisältä”, s. 4–5.)

Presidentti Benson sanoi myöhemmin:

”Haluan kiittää teitä uskollisia pyhiä, jotka pyritte täyttämään maailman ja oman elämänne Mormonin Kirjoilla. Sen lisäksi, että me levitämme mahtavasti Mormonin Kirjoja, meidän on levitettävä rohkeasti sen ihmeellistä sanomaa omaan elämäämme ja koko maailmaan.

Tämä pyhä kirja kirjoitettiin meitä varten – meidän ajallemme. Meidän tulee soveltaa sen pyhiä kirjoituksia itseemme (ks. 1. Ne. 19:23).” (”Kavahtakaa ylpeyttä”, *Valkeus*, heinäkuu 1989, s. 3.)

Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Voin mielessäni nähdä, kuinka täytämme maailman Mormonin Kirjoilla” (s. 228–229). Pohtikaa vastauksia seuraaviin kysymyksiin:

- Mitä menetelmiä voitaisiin käyttää maailman täyttämiseen Mormonin kirjoilla?
- Mikä Mormonin kirjassa voi antaa ihmisille paremman ymmärryksen Jeesuksesta Kristuksesta?

Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän antoi lisääntyneen henkien erottamisen ja ymmärryksen siunauksen” (s. 228) ja tuo esiin viimeisessä kappaleessa olevat lupaukset ja ehdot, jotka presidentti Benson esitti.

Hän antoi neuvoja kirkon jäsenille.

- 💡 Jaa luokka viiteen ryhmään ja anna kullekin ryhmälle opiskeltavaksi yksi seuraavista oppilaan kirjan kohdista: ”Hän neuvoi nuoria olemaan puhtaita” (s. 229), ”Hän neuvoi naimattomia aikuisia miehiä tavoittelemaan selestistä avioliittoa” (s. 229–230), ”Hän neuvoi naimattomia aikuisia sisaria tavoittelemaan selestistä avioliittoa” (s. 230–231), ”Hän neuvoi isiä heidän iankaikkisessa kutsumuksensa” (s. 231) ja ”Hän neuvoi äitejä heidän työnsä jaloudesta” (s. 231–232).

Pyydä oppilaita valmistautumaan lyhyen yhteenvedon antamiseen presidentti Ezra Taft Bensonin neuvoista kirkon jäsenille. Pyydä yhtä jäsentä kustakin ryhmästä esittämään osuutensa neuvot luokan jäsenille. Mikäli on tarkoituksenmukaista, keskustele oppilaiden kanssa tarkemmin presidentti Bensonin neuvoista.

Hän kehotti kirkon jäseniä kavahtamaan ylpeyttä.

- 💡 Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän varoitti ylpeydestä” (s. 232–233), ja listatkaa taululle presidentti Ezra Taft Bensonin mainitsevat ylpeyden oireet. Kysy:

- Mitä oireita pidätte kaikkein laajimmalle levinneimpinä?
- Mitä oireita pidätte kaikkein vakavimpina?
- Mitä vastalääkkeitä presidentti Benson ehdotti ylpeydelle?

Hän todisti Kristuksesta.

- 💡 Lukekaa oppilaan kirjan kohdasta ”Me uskomme Kristukseen” (s. 233) presidentti Ezra Taft Bensonin todistus. Keskustelkaa seuraavista kysymyksistä:

- Miksi Kristuksen seuraaminen on vastaus maailman ongelmiin?
- Millä tavoin me voimme luovuttaa elämämme Jumalalle, kuten presidentti Benson neuvoo meitä tekemään?

Presidentti Howard W. Hunter esitti kunnianosoituksen presidentti Bensonille.

- 💡 Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta "Profeetan kuolema" (s. 234). Lue seuraava kunnianosoitus, jonka presidentti Howard W. Hunter esitti presidentti Ezra Taft Bensonin kuoleman jälkeen:

"Sydämeni on tänään raskas rakkaan profeettamme ja presidenttimme Ezra Taft Bensonin poismenon johdosta. Olemme menettäneet rakkaan ystävän, viisaan ja kokeneen työtoverin kirkon johtavissa neuvostoissa ja innoitetun Jumalan profeetan.

Kaipaamme häntä syvästi tänä päivänä, jolloin olemme kokoontuneet jättämään hänelle viimeiset jäähyväisemme. Minä tunnen hänen menetyksensä erityisen henkilökohtaisella tavalla. Lähes 35 vuoden ajan istuimme yhdessä kahdentoista apostolin neuvostossa. Hän oli aina hienotunteinen ja ystävällinen minulle ja kaikille veljilleen siinä suloisessa seurassa, josta nautimme siellä. Noista vuosista kymmenenä presidentti Benson johti kahdentoista neuvostoa. Oi, kuinka hänen opastuksensa sävähdyttikään meitä. Hän oli lahjakas johtaja, loistava hallintomies. Me kaikki tunsimme hänen mielensä terävyyden ja hänen pappeutensa voiman hänen johtaessaan meitä.

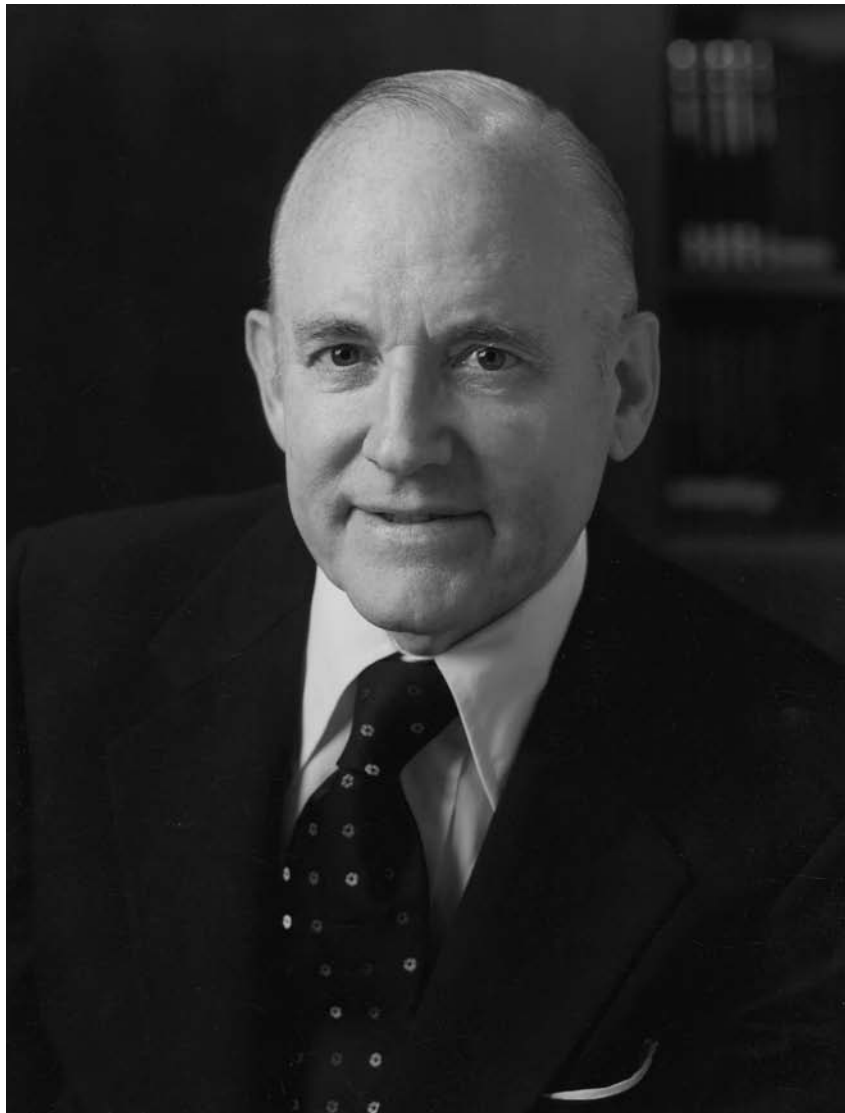
Näin profeetallisen johtajan viitan laskeutuvan hänen harteilleen. Tunsin hänen nöyryytensä ja riippuvuutensa Herrasta hänen astuessaan pyhään tehtävään, jota hän siitä pitäen hoitaisi. Kuulin hänen äänensä kohoavan uusiin hengellisen kaunopuheisuuden ja jumalallisen ilmaisun korkeuksiin. Nyt tuo mahtava ääni on vaiennut, ja me suremme hiljaisuudessa koko kirkon kanssa." ("A Strong and Mighty Man", *Ensign*, heinäkuu 1994, s. 41.)

Päätä oppiaihe todistamalla presidentti Ezra Taft Bensonin profeetallisesta kutsuksesta ja hänen merkittävästä vaikutuksestaan ja neuvoistaan kirkon jäsenille meidän aikanamme.

LUKU 14

Howard W. Hunter

KIRKON NELJÄSTOISTA PRESIDENTTI

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Kun Howard W. Hunter syntyi 14. marraskuuta 1907 Boisessa Idahossa, hänen isänsä ei ollut vielä kirkon jäsen. (Hänen isänsä John William Hunter liittyi kirkkoon vuonna 1927.) Hänen äitinsä Nellie Hunter osallistui aktiivisesti kirkon toimintaan ja opetti lapsilleen evankeliumia. William Hunter tuki vaimoan tässä pyrkimyksessä ja kävi itsekin toisinaan kirkossa.

Kirkon presidenttinä oli Howard W. Hunterin syntyessä Joseph F. Smith. Vuotta ennen Howard W. Hunterin syntymää maanjäristys tuhosi suuren osan San Franciscosta. Vuonna 1906 Etelä-Afrikassa Gandhi vannoi valan passiivisen, väkivallattoman vastarinnan puolesta hallituksen sortoa vastaan. Vuonna 1908 Henry Ford esitteli Fordin T-mallin, mikä aloitti autojen aikakauden.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Lapsena Howard W. Hunter osoitti myötätuntoa.

💡 Esitä seuraava kertomus Howard W. Hunterista pienenä poikana:

”Hänen sisarensa Dorothy Hunter Rasmussen – – muisti seuraavan herkän tapauksen, kun he olivat molemmat vielä lapsia. ’Howard halusi aina tehdä hyvää ja olla hyvä. Hän oli hyvä veli, joka huolehti minun tarpeistani. Hän oli ystävällinen äidillemme ja isällemme. Howard rakasti eläimiä ja toi säännöllisesti kotiin eksyneitä eläimiä.’ Heidän talonsa lähellä oli kasteluoja, ja eräänä päivänä useita paikkakunnan poikia, jotka eivät olleet kirkon jäseniä, oli heittelemässä kissanpentua ojaan. Se pääsi pois ojasta, mutta pojat heittivät sen veteen uudelleen. He tekivät sitä pitkän aikaa, kunnes he kyllästyivät leikkiinsä. ’Howard tuli paikalle ja otti kissanpennun syliinsä. Se makasi puolikuolleena. Hän toi sen kotiin. Äiti ajatteli, että se oli kuollut, mutta he käärivät sen peittoon, panivat sen lähelle lämmintä liettä ja hoivasivat sitä.’ Se selviytyi hengissä, ja heillä oli se kissa monen vuoden ajan. ’Hän oli niin lempeä’, Dorothy sanoi. ’En tiedä veljeni koskaan elämässään tehneen mitään väärää.’”
(Ks. James E. Faust, ”Presidentti Howard W. Hunter, ’Kotkan tie’”, *Valkeus*, syyskuu 1994, s. 5–6.)

Kysy: Mitä opimme Howard W. Hunterista tämän kertomuksen perusteella? Lue seuraavat presidentti Howard W. Hunterin sanat:

”Me elämme maailman historiassa – – aikaa, jolloin meidän täytyy – – toimia enemmän niin kuin Vapahtaja odottaisi opetuslastensa toimivan. Meidän tulisi joka tilanteessa kysyä itseltämme: ’Mitä Jeesus tekisi?’ ja sitten toimia rohkeamin saamamme vastauksen mukaisesti.” (*”Seuratkaa Jumalan Poikaa”*, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 87.)

Hän halusi liittyä kirkkoon.

💡 Kerratkaa luokkana oppilaan kirjan kohta ”Hänen vanhempansa ja varhaisvuotensa muovasivat osaltaan häntä” (s. 237–238). Kysy sitten:

- Kuinka Howard ja kirkon johtajat tunnustivat Howardin isän taloudenhoito-
tehtävän?
- Miksi Howard halusi niin kovasti saada pappeuden?

Nuorena hän sitoutui auttamaan uuden tabernaakkelin rakentamisessa.

💡 Selitä, että suurimman osan kirkon historiaa paikalliset jäsenet auttoivat rahoittamaan kappeleiden ja temppeleiden rakentamista alueillaan. Usein jäsenet paitsi lahjoittivat rahaa niin olivat myös itse mukana rakentamassa. Kirkon kasvaessa rakentajiksi palkattiin kuitenkin rakennusurakoitsijoita. Vuonna 1960 paikallinen taloudellinen osuus oli 70/30 (kirkko maksoi 70 prosenttia ja paikallisten jäsenten odotettiin keräävän keskuudestaan 30 prosenttia rahoista; pappeusjohtajat puhutelivat jäseniä ja pyysivät tekemään lahjoituksia "Rakennusrahastoon"). Vuonna 1982 suhteeksi muuttui 96/4, ja sitten vuonna 1990 se oli 100/0.

Kun Howard W. Hunter oli 15-vuotias, ilmoitettiin suunnitelmista rakentaa tabernaakkeleita jäsenille Idahon Boiseen. Lue seuraavat tiedot:

"Pyhät kokoontuivat Boisessa keskustelemaan ehdotuksesta rakentaa tabernaakkeleita, joka toimisi sekä vaarnan että uuden seurakunnan keskuksena. Kun esitettiin vetoamus sitoumuksista, Howard kohotti kätensä ja antoi ensimmäisen – 25 dollaria, mikä oli huomattava summa siihen aikaan etenkin teini-ikäiseltä. 'Tein töitä ja säästin, kunnes kykenin maksamaan sitoumukseni täysimääräisenä', hän muistelee.

Tabernaakkeleita saatiin valmiiksi kaksi vuotta myöhemmin, ja sen vihki presidentti Heber J. Grant." (Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 41.)

Kysy oppilailta:

- Miksi halukkuus lahjoittaa rahaa kirkolle on uskon koetus?
- Mitä henkilökohtaista tyydytystä voi saada sellaisten lahjoitusten tekemisestä?
- Kuinka jäsenet voivat auttaa kirkon rakennusten hoidossa näinä aikoina, kun heitä ei vaadita lahjoittamaan rahaa suoraan rakennusrahastoon eikä auttamaan rakentamisessa?

Hän oppi kovan työn työn tärkeyden.

💡 Kehota oppilaita laskemaan niiden eri työpaikkojen määrä, joissa he ovat olleet 8-vuotiaasta lähtien. Kysy sitten:

- Mikä on epätavallisin työpaikka, joka teillä on koskaan ollut?
- Mikä työ oli vaikeinta? Miksi?

Selitä, että Howard W. Hunter tunnettiin luotettavana ja ahkerana työntekijänä koko elämänsä ajan. Esittele seuraava luettelo hänen vakituisista tai tilapäisistä työtehtävistään ennen 21 vuoden ikää:

- kanojen ruokkiminen ja niiden tarhan siivoaminen
- kotisäilönnässä auttaminen
- työskenteleminen puutarhassa
- hedelmäpuiden ja marjapensaiden hoito
- nurmikkojen leikkaus ja pihatytöt
- kassanhoitajan apulaisena työskenteleminen

- sähköiden toimittaminen ja sanomalehtien myyminen
- mailapoikana toimiminen golfkentällä
- työskentely hotellissa
- kauppa-apulaisena toimiminen taidekaupassa
- soittaminen eri orkestereissa
- apulaisjohtajana toimiminen apteekissa
- oman yhtyeen perustaminen ja johtaminen
- työskentely sanomalehdessä
- kenkien myynti
- rakennuksen hankkiminen ja muuttaminen tanssiravintolaksi
- musiikin myyminen. (Luettelo mukailtu julkaisusta *Howard W. Hunter*, s. 42–61.)

Kysy oppilailta: Mikä tekee teihin suurimman vaikutuksen tässä luettelossa ja mitä se kertoo Howard W. Hunterista?

Kehota oppilaita kertaamaan oppilaan kirjan kohdat ”Hän oli Kotka-partiolainen”, ”Hän oli nuori yrittäjä” ja kaksi viimeistä kappaletta kohdasta ”Hänen varhaisnuoruutensa kokemukset osoittivat hänen päättäväisyyttään ja voimaansa” (s. 238–239). Pyydä heitä etsimään kaikkien kolmen kohdan yhteinen tekijä. Kysy sitten: Kuinka nuori Howard käytti aikansa tehokkaasti?

Hänen isänsä liittyi kirkkoon.

- 💡 Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän perusti Hunter’s Crooners tanssiorkesterin” (s. 239–240). Muistuta heille, että ollessaan lukiossa Howard W. Hunter perusti oman orkesterin nimeltään ”Hunter’s Crooners”. Orkesteri soitti monissa lukiotapahtumissa hänen kotikaupungissaan Boisessa Idahossa. Muutama kuukausi lukiosta valmistumisensa jälkeen, kesäkuussa 1926, hän ja hänen orkesterinsa saivat kutsun soittaa risteilyaluksella, joka purjehti Japaniin, Kiinaan ja Filippiineille. Howardin ollessa poissa hänen isänsä kastettiin.

Kysy, onko kukaan oppilaista nähnyt isänsä tai äitinsä menevän kasteelle ja haluaisi kertoa ajatuksiaan kokemuksesta.

Hän koki pyhäkoulussa erään elämänsä käännekohdan.

- 💡 Kysy oppilailta, muistavatko he tilannetta, jolloin hengellinen valo tuntui tunkeutuvan heidän mieleensä ja evankeliumista tuli tärkeämpi osa heidän elämäänsä. Pyydä yhtä tai kahta oppilasta kertomaan kokemuksistaan, jos he haluavat tehdä niin. Pyydä muutamia oppilaita lukemaan vuorotellen oppilaan kirjan kohta ”Eräs pyhäkoulun oppiaine rohkaisi häntä hankkimaan patriarkallisen siunauksensa” (s. 240). Kysy:

- Mikä johti hengelliseen heräämiseen Howard W. Hunterin elämässä?
- Kuinka me voimme valmistautua paremmin tämänkaltaisiin hengellisiin heräämisiin?

Hän sitoutui avioliittoon, perheeseen ja evankeliumiin.

- 💡 Kysy oppilailta, onko kukaan heistä koskaan halunnut olla esiintyvässä ryhmässä ja matkustaa maailmalla. Selitä sitten, että Howard W. Hunter oli hyvin menestyvä ja lahjakas muusikko. Hänellä oli mahdollisuus tehdä viihdyttämisestä elinikäinen ura. Kokemuksistaan viihdetaitelijana hän sanoi:

”Se oli jossain suhteessa kiehtovaa, ja ansaitsin hyvin, mutta yhdessäolo monien muusikoiden kanssa ei ollut nautittavaa heidän juomisensa ja moraalinormiensä vuoksi” (julkaisussa *Howard W. Hunter*, s. 91).

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hän solmi avioliiton Clara Jeffsin kanssa” (s. 240). Kysy sitten: Miksi avioliitto ja ammattimuusikon ura eivät hänen mielestään sopineet yhteen?

Pyydä oppilaita pohtimaan valintoja, joita heillä on nyt edessään ja jotka eivät ehkä ole sopusoinnussa evankeliumin tasovaatimusten tai avioliiton ja perhe-elämän kanssa. Kun esität seuraavat Howard W. Hunterin sanat avioliitosta, kehoita oppilaita panemaan merkille tapoja, joilla hän oli uskollinen omille neuvoilleen:

”Teille naimattomille miehille: Älkää lykätkö avioliittoa siksi, että ette ole hyvässä asemassa urallanne ja taloudessanne. Älkää kuitenkaan kiirehtikö suhteeseen ajattelematta asiaa etukäteen ja ilman innoitusta. Etsikää rukoillen Herran innoitusta tässä asiassa. Pysykää kelpollisina, niin että voitte saada tuota jumalallista apua. Muistakaa, että pappeudenhaltijoina teidän velvollisuutenanne on ottaa johto käsiinne iankaikkisen kumppanin etsinnässä.” (“Kirkko on kaikkia ihmisiä varten”, *Valkeus*, elokuva 1990, s. 44.)

”[Avioelämä] on opittua käyttäytymistä. Tietoinen pyrkimyksemme, ei vaisto, ratkaisee menestyksen. Motivoiva voima syntyy ystävällisyydestä, todellisesta kiintymyksestä ja siitä, että ottaa huomioon toinen toisensa onnen ja hyvinvoinnin.

Ennen avioliittoa katselimme elämää omasta näkökulmastamme, mutta astuttuamme tuon kynnyksen yli aloimme ottaa huomioon sen toisenkin näkökulmasta. Luottamusta ja rakkautta ilmaistakseen on välttämätöntä tehdä uhrauksia ja sopeutua.

Usein sanotaan, että onnellisessa ja onnistuneessa avioliitossa ei ole yleensä niinkään kyse siitä, että menee naimisiin oikean henkilön kanssa, vaan että *on oikea henkilö*. Tilastot, jotka osoittavat korkeaa avioerojen määrää, saattaisivat kertoa epäviisaasta kumppanin valinnasta. Jos aviopuolisot olisivat menneet naimisiin jonkun toisen kanssa, jokin tietty ongelma olisi saattanut poistua, mutta sen tilalla olisi varmasti ollut jokin toinen ongelma. Viisas kumppanin valinta vaikuttaa paljon avioliiton onnistumiseen, mutta tietoinen pyrkimys tehdä oma osansa täysin on suurin onnistumiseen vaikuttava tekijä.” (*The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 130.)

Selitä, että kun Howard W. Hunter ja Claire Jeffs valmistautuivat avioliittoon, he tekivät päätöksiä ja sitoumuksia yhteiselämäänsä varten, joista yksi oli päätös elää kymmenysten lain mukaan. Hän muisteli myöhemmin:

”Päätimme, että eläisimme tämän lain mukaan koko avioliittomme ajan ja että kymmenykset tulisivat ensin” (julkaisussa *Howard W. Hunter*, s. 81).

Howard ja Claire Hunter kokivat traagisen menetyksen avioliittonsa alkuvaiheissa.

- 💡 Kerro oppilaille, että 20. maaliskuuta 1934 syntyi Howard ja Claire Hunterin ensimmäinen lapsi – poika, jolle he antoivat nimeksi Howard William Hunter jr. Esitä sitten seuraava selonteko:

”Sinä kesänä Howardin totuttautuessa työ- ja opiskelurutiiniinsa hän ja Claire huomasivat, että heidän poikavauvansa Billy vaikutti raukealta. Lääkäri diagnosoi ongelman anemiaksi. Howard luovutti verta verensiirtoa varten, ja Billy toipui hetkeksi aikaa mutta taantui sitten entiselleen. Syyskuun alussa hänet otettiin sairaalaan lisäkokeisiin, ja Howard luovutti verta uutta verensiirtoa varten.

Kun vieläkö mitään kohentumista ei tapahtunut, huolestuneet vanhemmat veivät hänet lastensairaalaan, jossa kokeet viimein paljastivat, että suolistossa oleva pullistuma oli haavautunut ja aiheutti verenhukkaa. Lääkärit suosittelivat leikkausta.

’Meille vakuutettiin, että valitut kirurgit olivat erinomaisia alalla, joten annoimme suostumuksemme’, Howard kirjoitti. ’Leikkauksen aikaan minut vietiin leikkaussalin pöydälle hänen viereensä, ja luovutin verta leikkauksen kuluessa. Sen päättyessä lääkärit eivät olleet rohkaisevia.

Olimme hänen luonaan jatkuvasti seuraavat kolme vuorokautta, joiden lääkärit sanoivat olevan kriittinen vaihe. Kolmannen päivän iltana he kertoivat meille, että meidän olisi parasta mennä kotiin ja levätä hieman. Emme ehtineet olla kotona kauankaan, kun saimme puhelun, jossa meitä pyydettiin palaamaan sairaalaan, koska oli tapahtunut käänne pahempaan. Myöhemmin samana iltana, 11. lokakuuta 1934, hän lipui hiljaa pois meidän istuessamme hänen vuoteensa vierellä. Olimme surun murtamia ja lamaannuksissa lähtiessämme sairaalasta yöhön.’

Kaksi päivää myöhemmin, ’suloisten, lohdullisten hautajaisten’ jälkeen pienen Howard William Hunter juniorin maallinen ruumis laskettiin hautaan isoisänsä Jacob Ellsworth Jeffsin viereen.” (Howard W. Hunter, s. 86.)

Kysy: Mitkä evankeliumin periaatteet ovat kenties lohduttaneet Huntereita heidän surunsa ja menetyksensä hetkellä?

Ajan löytäminen oikeustieteellisessä opiskelemiseen oli haaste.

- 💡 Kerro oppilaille, että naimisiin mentyään Howard W. Hunter päätti opiskella oikeustiedettä. Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän oli kiinnostunut oikeustieteestä” (s. 241–242). Hänen opiskelunsa oli tiivistä. Kun hänen poikansa John syntyi, hän otti oppikirjansa mukaan sairaalaan. Lue luokalle seuraava tapaus:

”Kun Claire, joka odotti heidän toisen lapsensa syntymää, ilmoitti eräänä sunnuntai-iltana, että oli aika lähteä sairaalaan, Howard nappasi yhden oppikirjoistaan, *Blackstone’s Commentary on the Law*, ja vei kiireesti Clairen Etelä-Kalifornian Metodistisairaalaan. Claire pantiin heti vuoteeseen, ja Howard jäi vaimonsa luo, kunnes vaimon saama lääke alkoi vaikuttaa ja tämä vaipui uneen. Sitten hän jatkoi opiskelujaan.” (Howard W. Hunter, s. 90.)

Hän muisteli:

”Ei ollut helppo tehtävä olla töissä koko päivän ja mennä illalla kouluun ja sen lisäksi löytää aikaa opiskelemiseen. – Seuraelämämme oli miltei olematonta lukuun ottamatta käyntejä perheidemme luona.” (Howard W. Hunter, s. 91.)

Kysy: Kuinka voimme säilyttää tasapainon kiireisessä elämäntavassa?

Howard W. Hunterin vanhemmat antoivat hänelle suurenmoisen syntymäpäiväyllätyksen.

 Kysy oppilailta, mikä on ollut heidän paras syntymäpäivälahjansa. Selitä, että Howard W. Hunter palveli Pasadenan vaarnan johtajana vuodesta 1950 vuoteen 1959. Kun Howard oli Mesan temppelissä Arizonassa vaarnansa jäsenten kanssa vuonna 1953, hänen vanhempansa yllättivät hänet hänen 46. syntymäpäivänään (14. marraskuuta). Kerro oppilaille seuraava kokemus:

”Kun olin puhumassa kuulijoille – isäni ja äitini tulivat kappeliin valkoisiin pukeutuneina. Minulla ei ollut aavistustakaan, että isäni oli valmis saamaan temppelisiunauksensa, vaikka äiti olikin odottanut sitä jonkin aikaa. Liikutuin niin täysin, etten kyennyt jatkamaan puhumista. Temppelinjohtaja Pierce tuli vierelleni ja selitti syyn keskeytykseen. Kun isäni ja äitini olivat tulleet sinä aamuna temppeliin, he olivat pyytäneet, ettei temppelinjohtaja mainitsisi minulle, että he olivat siellä, koska he halusivat sen olevan syntymäpäiväyllätys. Sitä syntymäpäivää en ole koskaan unohtanut, koska sinä päivänä he saivat temppeliendaumenttinsa ja minulla oli etuoikeus todistaa heidän sinetöiminsä, minkä jälkeen minut sinetöitiin heihin.” (Lainattuna julkaisussa *Howard W. Hunter*, s. 135.)

Myöhemmin Howard W. Hunterin sisko Dorothy sinetöitiin vanhempiinsa Los Angelesin temppelissä Kaliforniassa, mikä – Howardin sanoin – ”teki täydellisiksi perheemme iankaikkiset siteet” (julkaisussa *Howard W. Hunter*, s. 135).

Kysy, onko ketään oppilaista sinetöity vanhempiinsa heidän ollessaan hieman vanhempia. Kysy sitten, haluaisivatko he kertoa ajatuksiaan siitä, kun heidät sinetöitiin vanhempiinsa.

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Vuonna 1994, kun Howard W. Hunterista tuli kirkon presidentti, kirkon jäsenmäärä oli kasvanut noin 9 miljoonaan, vaarvoja oli 2 008, lähetyskenttiä 303 ja temppeleitä 46 (ks. *2003 Church Almanac*, 2003, s. 474, 632). Vuonna 1994 kirkko julkisti sukututkimuksen Internet-sivuston. Presidentti Hunter vihki kaksi temppeliä hallintokaudellaan: Orlandon temppelin Floridassa Yhdysvalloissa vuonna 1994 ja Bountifulin temppelin Utahissa Yhdysvalloissa vuonna 1995. Ne olivat 46. ja 47. toiminnassa oleva temppeli maailmassa. Joulukuussa 1994 järjestettiin kirkon 2 000. vaarna Méxicossa Meksikossa. Howard W. Hunter palveli kirkon presidenttinä vain 9 kuukautta, lyhyemmän ajan kuin yksikään toinen kirkon presidentti. Vuonna 1995, kun hän kuoli, kirkon jäsenmäärä oli kasvanut 9,3 miljoonaan, vaarvoja oli 2 150, lähetyskenttiä 307 ja temppeleitä 47 (ks. *2003 Church Almanac*, s. 474, 632). Presidentti Hunter kuoli 3. maaliskuuta 1995.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Howard W. Hunter kutsuttiin apostoliksi.

💡 Kerro oppilaille, että Howard ja Claire Hunterin asuessa Kaliforniassa Howard opiskeli oikeustieteellisessä tiedekunnassa ja perusti lakiasiaintoimiston. Oikeustieteellisestä valmistuttuaan hän palveli piispana vuosina 1940–1946 ja sitten vaaranjohtajana vuosina 1950–1959. Voit kerrata oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdan ”Hänet kutsuttiin piispaksi ja sitten vaaranjohtajaksi” (s. 242).

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan oppilaan kirjan kohdat ”Hänet kutsuttiin apostoliksi” ja ”Hän ilmaisi tunteensa apostolina olemisesta” (s. 243–244). Kysy oppilailta:

- Miten te luonnehtisitte tapaa, jolla vanhin Hunter otti vastaan kutsunsa apostoliksi?
- Millä tavoin hänen esimerkkiään voitaisiin pitää sopivana tapana minkä tahansa kutsun vastaanottamiseen?

Hän opetti, että kirkon jäsenten tulee toimia uskonkäsitystensä mukaan.

💡 Kysy oppilailta, millainen on kristitty ihminen. Vanhin Howard W. Hunter opetti, kuinka tekojen täytyy noudattaa ja vahvistaa uskonkäsityksiä. Pyydä yhtä oppilasta lukemaan seuraavat sanat, ja keskustelkaa sitten siitä, kuinka ne soveltuvat meidän elämäämme:

”Usko on toteutettava henkilökohtaisina saavutuksina. Todellisten kristittyjen on ymmärrettävä, ettei Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ole vain uskon evankeliumi; se on toimintasuunnitelma. Hänen evankeliuminsa on käskyjen evankeliumi, ja sen todellinen ydin on kutsu toimintaan. Hän ei sanonut: ’Tarkkailkaa’ minun evankeliumiani; Hän sanoi: ’Eläkää’ sen mukaan. Hän ei sanonut: ’Huomatkaa sen kaunis rakenne ja kuvakieli’; Hän sanoi: ’Menkää, tehkää, nähkää, tuntekaa, antakaa, uskokaa!’ Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on täynnä käskyjä, sanoja, jotka kutsuvat henkilökohtaiseen sitoutumiseen ja toimintaan.” (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 115.)

Hän lohdutti ja neuvoi harhaan kulkeneiden lasten vanhempia.

💡 Kerro oppilaille, että yksi uskollisten vanhempien sydäntä särkevimmistä kokemuksista on, kun yksi tai useampi heidän lapsistaan kapinoi. Joskus lapset kapinoivat silloinkin, kun vanhemmat ovat opettaneet heille uskollisesti evankeliumia. Usein epäonnistumisen ja syyllisyyden tunteet valtaavat vanhemmat heidän syytäessään itseään lastensa päätöksistä olla elämättä evankeliumin mukaan. Pyydä oppilaita lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Hän puhui huolestuneille vanhemmille” (s. 249–250).

Kysy: Mikä oli vanhin Hunterin määritelmä vanhemman tehtävässä onnistuneesta äidistä tai isästä?

Hän huolehti vaimostaan Clairesta tämän halvaannuttua.

💡 Muistuta oppilaita siitä, että Claire Hunter kuoli vuonna 1983 monia vuosia jatkuneiden terveysongelmien vuoksi. Vaimonsa sairauden aikana vanhin Howard W. Hunter huolehti hänestä hellästi. Lue oppilaille oppilaan kirjan kohta ”Hänen vaimonsa kuoli” (s. 249).

Kysy oppilailta: Kuinka vanhin Hunter osoitti rakkautensa vaimoaan kohtaan?

Muutamia vuosia vaimonsa kuoleman jälkeen presidentti Hunter kirjoitti:

”Tämä olisi ollut Clairen 85. syntymäpäivä. Lähdin toimistosta aikaisin ja ajoin kaupungin hautausmaalle. Oli kuulas, kylmä päivä, ja maassa oli lunta noin neljän tuuman [10 cm] verran. Kun tallasin polun lumeen ja seisoin hänen hautansa äärellä, tunsin yksinäisyyttä ja sitten ajattelin, kuinka yksinäiseltä hänestä täytyy tuntua poissa perheensä ja lastenlastensa luota, joita hän rakasti. Nuo tunteet säilyivät mielessäni vielä kun tulin kotiin ja näin hänen valmistamiaan ja käyttämiään tavaroita.” (Julkaisussa *Howard W. Hunter*, 1994, s. 275–276.)

Kysy: Mistä asioista pidätte presidentti Hunterin asenteessa vaimoaan kohtaan?

Kerro oppilaille, että noin seitsemän vuotta vaimonsa kuoleman jälkeen presidentti Hunter ilmoitti kahdentoista apostolin koorumille menevänsä jälleen naimisiin. Lukekaa yhdessä oppilaan kirjan kohta ”Hän solmi avioliiton Inis Bernice Eganin kanssa” (s. 252–253). Kysy sitten: Kuinka hänen avioliittonsa Inisin kanssa oli hänelle siunauksena hänen elämänsä tässä vaiheessa?

Presidentti Hunter opetti, että meidän tulee keskittää elämämme Kristukseen.

💡 Pyydä oppilaita luettelemaan joitakin asioita, jotka estävät meitä keskittämästä elämäämme Vapahtajaan. Pyydä heitä lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Meidän tulee keskittää elämämme Kristukseen” (s. 252). Kysy sitten: Millaisissa asioissa menestyminen saattaisi presidentti Hunterin mukaan estää meitä keskittämästä elämäämme Kristukseen?

Lausu todistuksesi siitä, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on Herran kirkko, että Hän johtaa sitä ja että me odotamme opastusta elämäämme Häneltä ja Hänen valitsemiltaan johtajilta. Selitä, että uskolliset jäsenet keskittävät elämänsä ja toimintansa Häneen ja luottavat siihen, että saavat sitten iankaikkisia siunauksia.

Lue seuraavat presidentti Howard W. Hunterin sanat ja pyydä oppilaita valmistautumaan keskustelemaan siitä, mitä ”hyvät asiat” ovat:

”Tiedämme, että yksilöt ja järjestöt, jotka pyrkivät korjaamaan maailmassa vallitsevia epäkohtia, saavat paljon hyvää aikaan. Me kannustamme teitä noudattamaan pyhien kirjoitusten kehotusta tehdä innokkaasti työtä hyvän asian puolesta kirkossa ja asuinpaikkakunnallanne, yhteiskunnassanne ja jopa ympäri maailman. (Ks. LK 58:27.) Silti me myös pidämme kiinni siitä, että elleivät ihmiset ota Kristusta elämäänsä ja vastaanota Hänen evankeliumiaan pelastavine toimituksineen ja liittoineen, he eivät yllä todellisiin mahdollisuuksiinsa tässä elämässä tai tämän elämän jälkeen.” (”Kirkon naisille”, *Valkeus*, tammikuu 1993, s. 93–94.)

Lue seuraavat vanhin Howard W. Hunterin sanat, ja keskustelkaa siitä, kuinka ne soveltuvat siihen, kuinka kukin meistä voi saavuttaa suuruutta:

”Meillä on rajaton määrä mahdollisuuksia moniin yksinkertaisiin ja pieniin tekoihin, jotka lopulta tekevät meistä suuria. – Niille, jotka tekevät tavalista työtä mutta epäilevät saavutustensa arvoa; tämän kirkon uurastajille, jotka edistävät Herran työtä niin monin huomaamattomin mutta merkittävään tavoin; niille, jotka ovat maan suola ja maailman voima ja kansan selkäranka – teitä me yksinkertaisesti ihailamme. Jos te pysytte vahvoina loppuun asti ja jos pysytte uskollisina todistuksessanne Jeesuksesta, te saavutatte todellista suuruutta ja saatte asua taivaallisen Isämme kasvojen edessä.” (”Todellinen suuruus”, *Valkeus*, lokakuu 1982, s. 39–40.)

Lähi-idän opintoja varten perustettiin Jerusalem-keskus.

💡 Pyydä oppilaita luettelemaan joitakin kirkon rahoittamia koulutusohjelmia ja -tilaisuuksia. Kysy sitten: Miksi koulutus on niin tärkeää kirkossa?

Selitä, että presidentti Howard W. Hunterin vaikutus siihen, että kirkko sai luvan rakentaa Brigham Youngin yliopiston Jerusalem-keskuksen Pyhään maahan, oli hyvin suuri. Jaa oppilaat neljään ryhmään ja anna kullekin ryhmälle tehtäväksi lukea yksi seuraavista oppilaan kirjan kohdista ja kertoa siitä: ”Hän matkusti maailmalla apostolisessa kutsumuksessaan” (s. 244–245), ”Orson Hyde -muistopuisto rakennettiin” (s. 245–246), ”Kaikki ovat Jumalalle yhdenvertaisia” (s. 246) ja ”Jerusalem-keskus rakennettiin” (s. 246–247).

Kun oppilaat valmisteleval selontekojaan, pyydä heitä etsimään haasteita, joita kirkko kohtasi rakentaessaan Jerusalem-keskusta, ja selvittämään, kuinka vanhin Howard W. Hunterin, vanhin James E. Faustin ja vanhin Jeffrey R. Hollandin, joka oli silloin Brigham Youngin yliopiston rehtori, kyvyt ja päättäväisyys auttoivat ratkaisemaan nuo haasteet.

Hän joutui vaarallisesti uhatuksi.

💡 Kerro oppilaille, että presidentti Howard W. Hunter osoitti epätavallista rohkeutta eräässä takkavalkeillaissa Brigham Youngin yliopiston kampuksella 7. helmikuuta 1993. Kerratkaa tämä kokemus (sekä Jerusalemissa tapahtunut) oppilaan kirjan kohdasta ”Hän oli tyyni, kun hänen henkeään uhattiin” (s. 253). Kysy sitten:

- Mistä presidentti Hunter sai itseluottamusta sellaisia vaaroja kohdatessaan?
- Mitä me voimme oppia presidentti Hunterilta omien haasteidemme kohtaamisesta?

Hän kehotti kirkon jäseniä rakastamaan temppeliä.

- 💡 Pyydä oppilaita kertaamaan oppilaan kirjan kohta ”Tärkeitä tapahtumia Howard W. Hunterin elämässä” (s. 236). Pyydä heitä ottamaan selville, milloin Howard W. Hunterista tuli kirkon presidentti ja kuinka kauan hän palveli presidenttinä (9 kuukautta). Kerro heille, että yksi presidentti Hunterin pääteemoista hänen lyhyellä presidenttikaudellaan oli temppelin tärkeys. Pyydä heitä lukemaan oppilaan kirjan kohta ”Jokaisen jäsenen pitäisi olla temppelikelpoinen” (s. 254).

Hän lausui todistuksensa Jeesuksen Kristuksen erityisenä todistajana.

- 💡 Kysy oppilailta, kuinka he määrittelisivät ”Kristuksen erityisenä todistajan”. Selitä, että tämä nimitys on varattu Herran apostoleille, jotka on asetettu todistamaan maailmalle Jeesuksesta Kristuksesta ja joilla on tämän todistamisen avaimet. Esitä seuraava silloisen kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin Howard W. Hunterin todistus:

”Meidän aikanamme Herra on jälleen kutsunut apostoleja. Nämä apostolit on asetettu Kristuksen erityisiksi todistajiksi kaikessa maailmassa. He tietävät Kristuksen ja Hänen lunastustyönsä todellisuuden Hengen ilmoittamalla varmuudella. – –

Asetettuna apostolina ja Kristuksen erityisenä todistajana todistan teille kaikella vakavuudella, että Jeesus Kristus on todellakin Jumalan Poika. Hän on se Messias, jota Vanhan Testamentin profeetat odottivat. Hän on se Israelin toivo, jonka tulemista Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin lapset olivat rukoilleet pitkien vuosisatojen ajan noudattaessaan tarkkoja jumalanpalvelusmääräyksiä. – –

– – Hän kärsi Getsemanen puutarhassa ja kuoli ristillä antaen synnittömän henkensä lunnaksi jokaisen sielun puolesta, joka astuu kuolevaisuuteen. Hän nousi kuolleista kolmantena päivänä, ja Hänestä tuli ylösnousemuksen esikoinen, joka voitti kuoleman. – –

Lausun todistukseni Pyhän Hengen voimalla. Minä tiedän Kristuksen olevan todellinen, aivan kuin olisin nähnyt omin silmin ja kuullut omin korvin. Tiedän myös, että Pyhä Henki vahvistaa todistukseni totuuden kaikkien niiden sydämissä, jotka kuuntelevat uskoen.” (”Apostolin todistus Kristuksesta”, *Valkeus*, elokuu 1984, s. 27–28.)

Kysy oppilailta: Mitä tarkoittaa ”kuunnella uskoen”?

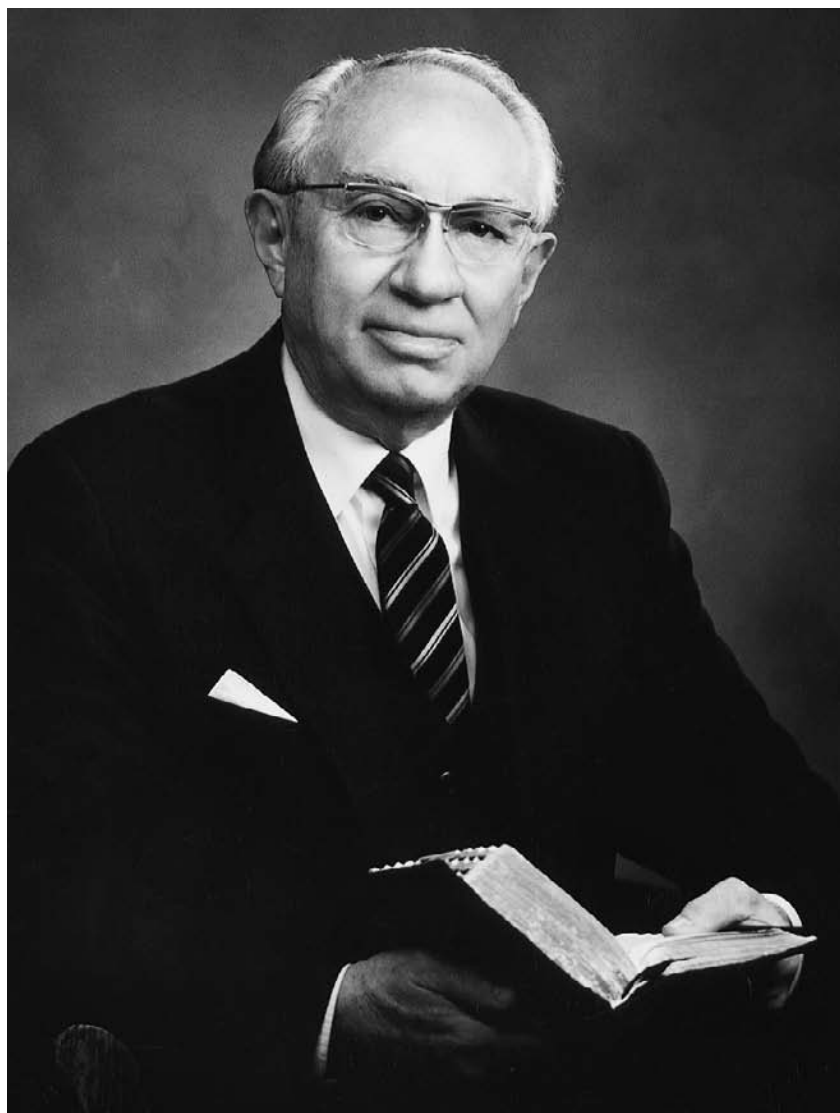
Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän todisti voimallisesti Kristuksesta” (s. 254–255). Pyydä heitä pohtimaan, mitä he voivat tehdä ”Jumalan aivoitusten täyttämiseksi tänä aikana [elämässään]”.

Lue ääneen oppilaan kirjan kohta ”Hänelle osoitettiin kunnioitusta viimeisen kerran” (s. 255) ja lausu päätteeksi todistuksesi.

LUKU 15

Gordon B. Hinckley

KIRKON VIIDESTOISTA PRESIDENTTI

OSA 1: VARHAISVUODET

HISTORIAALLINEN TAUSTA

Kun Gordon Bitner Hinckley syntyi 23. kesäkuuta 1910, kirkon presidenttinä oli Joseph F. Smith ja kirkossa oli miltei 400 000 jäsentä. Kirkolla oli neljä toiminnassa olevaa temppeliä, kaikki Utahissa Yhdysvalloissa – Suolajärven temppeli, St. Georgen temppeli, Loganin temppeli ja Mantin temppeli.

Gordon B. Hinckleyn isoisä Ira Hinckley liittyi kirkkoon Illinoisin Nauvoossa teini-ikäisenä ja matkasi pioneerien kanssa Utahiin vuonna 1850. Hän otti vastaan tehtävän rakentaa Coven linnakkeen Utahiin ja palveli Millardin vaarnan johtajana Keski-Utahissa. Gordonin isä Bryant Hinckley oli neuvonantajana Libertyn vaarnan johtokunnassa Salt Lake Cityssä noin 18 vuoden ajan ja palveli sitten vaarnajohtajana vielä 11 vuotta.

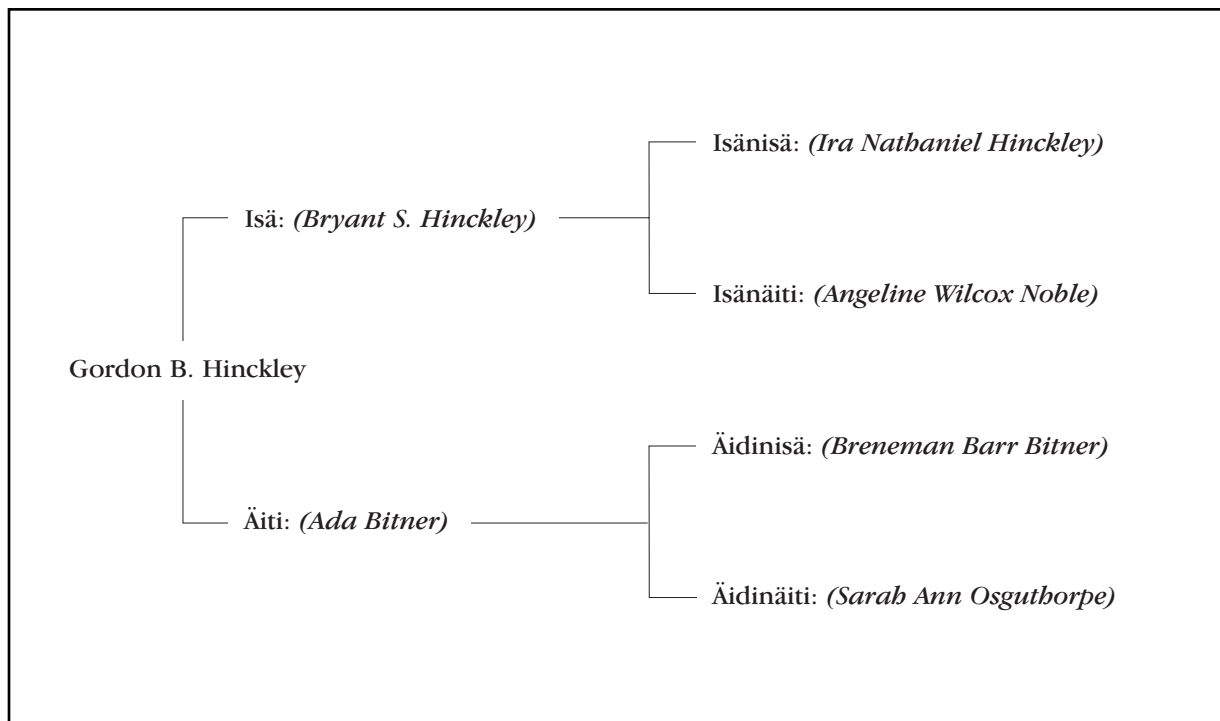
TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Gordon B. Hinckleyn vanhemmat ja isovanhemmat näyttivät esimerkkiä uskosta.

💡 Jaa oppilaat pareihin ja anna jokaiselle parille moniste, jossa on jäljempänä olevat tehtävät. Pyydä kutakin oppilasparia etsimään vastaukset tehtäviin oppilaan kirjasta. Käykää läpi heidän vastauksensa luokkana. (*Suluissa on oikeat vastaukset.*)

Käyttäkää tietoja oppilaan kirjan kohdista "Tärkeitä tapahtumia Gordon B. Hinckleyn elämässä", "Hän oli pioneerien jälkeläinen", "Hänen isänsä oli vahva ja uskollinen" sekä "Gordon B. Hinckley syntyi" (s. 257–259) ja etsikää vastaukset seuraaviin tehtäviin:

1. Täyttäkää seuraava lyhyt Gordon B. Hinckleyn esivanhempien taulu:

2. Mikä johtotehtävä Gordon B. Hinckleyn esi-isällä Thomas Hinckleyllä oli alkuaikojen Massachusettsissa? *(Hän oli Plymouthin siirtokunnan kuvernööri.)*
3. Miksi Gordon B. Hinckleyn isoisä Ira Hinckley oli tärkeä pyhille, jotka matkasivat pääreittiä Pohjois- ja Etelä-Utahin välillä? *(Hän rakensi linnakkeen, josta matkustavaiset saivat yösjän, ruokaa ja turvaa, ja hoiti sitä.)*
4. Kuvailkaa Bryant Hinckleyn koulutusta ja työkokemusta. *(Hän kävi Brigham Youngin akatemiaa Provossa Utahissa, sitten Eastman Business Collegea Poughkeepsissä New Yorkissa. Hän opetti Brigham Youngin akatemiassa ja oli sitten LDS Business Collegen rehtori Salt Lake Cityssä Utahissa.)*
5. Mitä Bryantin ensimmäiselle vaimolle tapahtui heinäkuussa 1908 ja kuinka monta lasta heillä silloin oli? *(Hän kuoli; heillä oli 8 lasta.)*
6. Missä Bryant tapasi toisen vaimonsa ja mikä hänen nimensä oli? *(LDS Business Collegessa; hänen nimensä oli Ada Bitner.)*
7. Mitä epätavallista oli heidän ensimmäisen poikansa tulevaisuudessa? *(Hänestä tuli kirkon presidentti.)*
8. Kuinka vanha Gordon oli äitinsä kuollessa? *(Hän oli 20-vuotias.)*
9. Kuinka vanha hän oli valmistuessaan Utahin yliopistosta? *(Hän oli 21-vuotias.)*
10. Mitä hän teki valmistumisensa jälkeen? *(Hän palveli lähetystyössä Brittein saarilla.)*

Kerro oppilaille, että vähän sen jälkeen kun Gordon B. Hinckleystä oli tullut kirkon presidentti, hän muisteli perintöä, jonka oli saanut vanhemmiltaan ja isovanhemmiltaan:

”Isoisäni kastettiin poikasena kesällä 1836 Kanadan Ontariossa. Hänen leskiäitinsä toi aikanaan kaksi poikaansa Illinoisin Springfieldiin. Sieltä isoisäni käveli Nauvooseen, missä hän kuunteli profeetta Joseph Smithiä. Kun kansamme vaellus alkoi vuonna 1846, hän oli voimakas, kykenevä ja uskova 18-vuotias nuorukainen. Hän oli taitava vankkurien rakentaja ja seppä. Hän kuului niihin, joita presidentti Young pyysi jäämään joksikin aikaa Iowaan avustamaan ihmisiä, jotka olivat vielä tulossa länteen. Hän avioitui vuonna 1848 ja suuntasi tähän laaksoon keväällä 1850.

Jossakin tuon uuvuttavan matkan varrella hänen nuori vaimonsa sairastui ja kuoli. Omin käsin hän kaivoi haudan, halkaisi hirret arkkua varten, hautasi hänet ja sitten kynnelsilmin nosti 11-kuukautisen lapsensa syliinsä ja vaelsi tähän laaksoon.

Hän kuului niihin, jotka presidentti Young toistuvasti kutsui suorittamaan erilaisia vaikeita tehtäviä kansamme sijoittamiseksi näihin vuoristolaaksoihin. Aikana, jolloin vaarvoja oli vain kourallinen, hän palveli johtajana Siionin Millardin vaarnassa, johon kuuluivat Keski-Utahin laajat alueet, ja matkusti tuhansia maileja hevosella ja vaunuilla palvelustehtävässään. Hän antoi niin runsaasti omastaan koulujen perustamiseksi, että hänen aikoinaan melkoinen omaisuutensa oli vähäinen hänen kuollessaan.

Isäni oli samanlainen suuren uskon mies, joka palveli kirkkoa varauksetta monissa luottamusta edellyttävissä tehtävissä. Hän johti useita vuosia silloista kirkon suurinta vaarnaa, jossa oli yli 15 000 jäsentä. Äitini ja [molemmat]

isöäitini olivat niin ikään naisia, joilla oli suuri usko ja joiden elämä ei aina ollut helppoa kirkon asettamien vaatimusten vuoksi. Mutta he eivät valittaneet. He suorittivat velvollisuutensa iloisina ja omistautuneina.” (Ks. ”Tämä on Mestarin työtä”, *Valkeus*, heinäkuu 1995, s. 71.)

Hänen vanhempansa opettivat häntä uskomaan Jeesukseen Kristukseen.

💡 Selitä oppilaille, että sen lisäksi että olivat esimerkkejä vanhurskaudesta, Gordon B. Hinckleyn vanhemmat opettivat häntä uskomaan Jeesukseen Kristukseen. Presidentti Hinckley muisteli myöhemmin hengellisen kasvunsa alkuvaiheita elämässään:

”Varhaisimmat muistoni hengellisistä tunteista ovat ajalta, jolloin olin noin viisivuotias, hyvin pieni poika. Itkin korvakipujen vuoksi. Siihen aikaan ei ollut ihmelääkkeitä. Se oli 85 vuotta sitten. Äitini pani pussiin pöytäsuolaa ja asetti sen uunin päälle lämpenemään. Isäni asetti lempeästi kätensä pääni päälle ja antoi minulle siunauksen nuhdellen kipua ja sairautta pyhän pappeuden valtuudella ja Jeesuksen Kristuksen nimessä. Sitten hän otti minut hellästi syliinsä ja laittoi lämpimän suolapussin korvalleni. Kipu hellitti ja lähti. Nukahdin isäni turvalliseen syliin. Nukahtaessani hänen siunauksensa sanat leijailivat mielessäni. Se on varhaisin muistoni pappeuden valtuuden käyttämisestä Herran nimessä.

Myöhemmin nuoruudessani veljeni ja minä nukuimme talvisin lämmittämättömässä makuuhuoneessa. Sitä pidettiin terveellisenä. Ennen kuin pääsimme lämpimään vuoteeseen, polvistuimme sanomaan rukouksemme. Ne olivat yksinkertaisia kiitollisuuden ilmauksia. Ne päätettiin Jeesuksen nimessä. Siihen aikaan rukoillessamme ei käytetty kovin usein erityisnimitystä Kristus.

Muistan, kun aamenen sanottuani hyppäsin sänkyyni, vedin peiton kaulaani asti ja ajattelin, mitä olin juuri tehnyt puhuessani taivaalliselle Isälleni Hänen Poikansa nimessä. En tuntenut evankeliumia kovin hyvin. Kuitenkin tunsin jonkinlaisen rauhan ja turvallisuuden tunteen viipyvän ympärilläni ollessani yhteydessä taivaisiin Herran Jeesuksen kautta.” (”Todistukseni”, *Liahona*, heinäkuu 2000, s. 83–84.)

Kysy: Mitä tilaisuuksia vanhemmilla on opettaa lapsiaan? Lue sitten oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hinckleyt pitivät perheiltoja” (s. 260). Kannusta heitä käyttämään hyväkseen ainakin yksi tilaisuus lausua todistuksensa perheenjäsenille tai kertoa jostakin evankeliumin kohdasta, jota he rakastavat.

Lue seuraavat presidentti Gordon B. Hinckleyn sanat ajalta, jolloin hän toimi neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa:

”Vaikuttavin evankeliumin esite on uskollisen myöhempien aikojen pyhän esimerkillinen elämä. Elämme aikaa, jolloin elämän vaatimukset tekevät kovin helpoksi ja houkuttelevaksi tehdä niin kuin Nefi sanoo: tehdä pientä syntiä; vähän valehdella, käyttää edukseen lähimmäisensä sanoja, kaivaa kuoppa naapurille, työntää verukkeella vanhurskas sivuun ja pilkata sitä, mikä hyvää on. (Ks. 2. Ne. 28:8, 16.)

Vapahtaja lausui vuorisaarnassaan: 'Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isäänne, joka on taivaissa.' (Matt. 5:16)

Jos me kansana vaellamme nuhteettomasti, olemme rehellisiä ja kunniallisia toimissamme, noudatamme elämässämme yksinkertaista ja tärkeätä ja ihanaa kultaisen säännön periaatetta, niin muut kyselevät ja oppivat meiltä. Meistä tulee ylhäällä vuorella oleva kaupunki, joka ei voi olla kätkössä. (Ks. Matt. 5:14.) ("Viisi miljoonaa jäsentä – ei huippu vaan virstanpylväs", *Valkeus*, lokakuu 1982, s. 89–90.)

Kehota oppilaita keskustelemaan siitä, kuinka vanhemmat voivat olla "vaikuttavin evankeliumin esite" lastensa elämässä.

Hän oppi varhain elämässään kovan työnteon merkityksen.

💡 Kehota oppilaita etsimään vastauksia seuraaviin kysymyksiin, kun he lukevat oppilaan kirjan kohtaa "Hän sai opetuksia nuoruudessaan" (s. 259–260).

- Minkä opetuksen Gordon B. Hinckley oppi "kattilahirviöltä"?
- Kuinka teidän mielestänne hänen kykynsä tehdä lujasti töitä on vaikuttanut siihen, mitä hän on saanut aikaan kirkon johtajana?

Lue seuraava presidentti Gordon B. Hinckleyn kokemus ajalta, jolloin hän oli neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa:

"Viikko sitten koin jotakin hyvin mielenkiintoista. Ilman virallista tehtävää osallistuin vaarnakonferenssiin maaseudulla Utahin kaakkoisosassa. Vaarnanjohtaja ja hänen vaimonsa olivat kutsuneet sisar Hinckleyn ja minut kotiinsa. Hänen johtaessaan lauantai-iltapäivän kokousta me matkasimme vaarnan alueella, kävimme puolessa tusinassa pikkukaupungissa, joista jokaisessa oli kirkon kokouspaikka. Havaitimme, että nurmikentät olivat vihreitä ja rakennukset hyvin hoidettuja, vaikka ne olivatkin pieniä ja jotkut vanhoja. Me ajoimme ympäriinsä ja katselimme koteja, vaatimattoman näköisiä mutta lähes aina siistejä ja sieviä kukkineen. Koska minulla oli vapaa lauantai ja sunnuntai, halusin tehdä tämän matkan kiittääkseen ihmisiä heidän uskostaan ja uskollisuudestaan ja ilmaistakseni rakkauteni heitä kohtaan. Useimmat heistä ovat maanviljelijöitä, jotka työskentelevät ankarasti kapean leipänsä eteen. Mutta he tuntevat suuren totuuden. He tuntevat sadonkorjuun lain: 'Mitä te kylvätte, sitä te myös korjaatte.' (LK 6:33)

He tietävät, ettei voi korjata vehnää, jos on kylvänyt kauraa. – He tietävät, että jos aikoo kasvattaa suuren sukupolven, täytyy tehdä työtä uskoen ja luottaen. On unelmoitava ja suunniteltava, palveltava ja uhrattava, rukoiltava ja uurastettava." ("Kasvakaas sisimmässänne olevan jumalallisuuden mittaisiksi", *Valkeus*, tammikuu 1990, s. 87.)

Kirjat ja koulunkäynti olivat tärkeitä Hinckleyn perheelle.

💡 Selitä oppilaille, että me voimme paitsi oppia tekemään työtä ollessamme nuoria, niin me voimme oppia rakastamaan oppimista, joka on siunauksena koko elämämme ajan. Halu oppia ja kyky tehdä työtä kulkevat usein käsi kädessä. Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta "Hinckleyn perhe arvosti kotona saatavaa

oppia” (s. 260–261). Pyydä oppilaita ottamaan selville, mitä erityisiä mahdollisuuksia Hinckleyn perhe tarjosi kannustaakseen oppimista, ja kun tutkitte tätä kappaletta, tehkää niistä luettelo taululle. Kysy sitten:

- Kuinka hyvien kirjojen sijoittaminen eri puolille taloa kannustaisi lapsia lukemaan?
- Miten luulette profeettojen ja suurten ajattelijoiden kirjoitusten vaikuttaneen Gordon B. Hinckleyn?

Nuoruudessaan Gordon B. Hinckley sai lujan todistuksen Joseph Smithistä.

- 💡 Kysy oppilailta, muistavatko he, milloin he tiesivät ensimmäisen kerran, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta. Ehkäpä he ovat miettineet, kuinka sellaiset kirkon johtajat kuin presidentti Gordon B. Hinckley saivat todistuksensa profeetta Joseph Smithistä. Kerratkaa oppilaan kirjan kohta ”Hän sai lujan todistuksen Joseph Smithistä” (s. 262) ja keskustelkaa siitä. Kysy oppilailta, onko kellään heistä ollut samanlainen kokemus kirkon laulusta.

Hän oppi vastaamaan vaikeisiin kysymyksiin.

- 💡 Monien muiden kirkon jäsenten tavoin nuorella Gordon B. Hinckleyllä oli monia kysymyksiä kirkosta ja evankeliumista. Hänellä oli vilpittön halu etsiä vastauksia, ja hän voitti epäilyksensä. Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hänen uskonsa oli suurempi kuin hänen epäilyksensä” (s. 263). Pyydä oppilaita panemaan merkille, kuinka Bryant Hinckley vastasi poikansa kysymyksiin.

Suhtautumistapa, jonka Gordon B. Hinckley oppi vanhemmiltaan, auttoi häntä myöhemmin elämässä. Hän vastasi usein ystävällisesti kysymyksiin, joita hänen lapsensa, kirkon jäsenet ja tiedotusvälineiden edustajat hänelle esittivät. Kerran hänet kutsuttiin maineikkaaseen Harvard Clubiin Manhattanin Midtowniin New Yorkiin, missä oli koolla vaikuttava joukko vieraita, heidän joukossaan sanomalehti- ja televisiotoimittajia. Esitä oppilaille seuraava kuvaus tuosta tapahtumasta:

”Kolmisenkymmentä mielipidejohtajaa istui sellaisessa järjestyksessä, että heidän kaikkien oli helppo jutella keskenään. Lounaan jälkeen vanhin Maxwell esitteli presidentti Hinckleyn viitaten niin tehdessään siihen, kuinka presidentti Hinckley nuorena lähetyssaarnaajana oli saarnannut Lontoon Hyde Parkissa kysymyksillä ahdistelijoille. – – Se loi ilmapiirin miellyttävälle ja väliin huumoripitoiselle ajatustenvaihdolle. Presidentti Hinckley jatkoi yleiskatsauksella kirkon maailmanlaajuiseen toimintaan, puhui kirkon lähetystyöstä, humanitaarisista ja koulutuksellisista hankkeista ja tarjoutui sitten vastaamaan kysymyksiin.

Jotkin seuranneista kysymyksistä olivat ennalta arvattavia. Yksi kysymys keskittyi naiseen ja pappeteen, toinen kirkosta erottamiseen ja mielipide-eroihin kirkon sisällä. Yksi kommentti käsitteli kirkon keskittymistä sukututkimukseen, ja yksi mediavaikuttaja pyysi presidentti Hinckleyä kertomaan tarkemmin väärinkäsityksistä, jotka ympäröivät kirkkoa ja sen jäseniä. Hän vastasi jokaiseen kysymykseen avoimesti ja epäröimättä tai vähääkään kiusaantumatta. Keskustelun loppupuolella yksi vieraista esitti: ’Presidentti Hinckley, ette selvästikään pelkää vastata vaikeisiin kysymyksiin. Käsitykseni mukaan menneisyudessa kirkon toiminnassa on ollut tiettyä salamyhkäisyyttä. Koko läsnäolollanne tuotte mielestäni esiin avoimuutta. Onko tämä uutta avoimuutta ja keskittykö kirkko avaamaan nyt joitakin aiemmin vähemmän

tunnettuja puoliaan julkisuuteen?’ Presidentti Hinckley vastasi: ‘On vain yksi ainoa asia, josta me emme puhu, ja se on pyhä työ, jota tehdään temppeleissämme. – – Me teemme siellä liittoja ja toimituksia, jotka ovat pyhiä ja luonteeltaan sellaisia, joista emme puhu julkisesti. – – Mutta ovi on selkosen selälään kaikkeen muuhun.’” (Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley*, 1996, s. 537–538.)

Keskustelkaa seuraavista kysymyksistä:

- Kuinka me voimme kertoa evankeliumista avoimesti ympärillämme oleville ihmisille olematta hyökkääviä?
- Kuinka voimme vastata kysymyksiin, joihin meillä ei ehkä ole vastauksia?

Hän palveli lähetystyössä Englannissa.

 Kysy oppilailta, tietävätkö he, missä Gordon B. Hinckley palveli lähetystyössään. (Euroopan lähetyskentällä, jonka keskuspaikka oli Lontoossa Englannissa.) Kysy, osaako kukaan oppilaista kertoa, kuinka hän rahoitti lähetystyönsä. Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hänen äitinsä kuoli” ja kaksi ensimmäistä kappaletta kohdasta ”Hänet kutsuttiin lähetystyöhön Englantiin” (s. 263–264). Pyydä sitten yhtä oppilasta lukemaan kohdan ”Hänet kutsuttiin lähetystyöhön Englantiin” loppuosasta (s. 264–265), kuinka vanhin Hinckley voitti masennuksen ja kuinka hänestä tuli kyvykäs lähetysaarnaja. Kysy:

- Mitä mielestänne ”työhön uppoutuminen” tarkoittaa?
- Kuinka Gordon B. Hinckleyn lähetystyö vaikutti hänen kykyynsä ajatella nopeasti ja puhua valmistautumatta?

Gordon solmi avioliiton Marjorie Payn kanssa.

 Kehota oppilaita kertomaan, mitä he tietävät Marjorie Payn ja Gordon B. Hinckleyn seurustelusta ja avioliitosta. Viittaa tarvittaessa oppilaan kirjaan (ks. ”Hän löysi iankaikkisen kumppanin”, ”Avioliiton alku oli sopeutumista” ja ”Hän rakensi talon”, s. 266–267). Keskustelkaa seuraavista kysymyksistä:

- Milloin Gordon ja Marjorie Pay tapasivat ja mikä Marjoriessa teki suurimman vaikutuksen Gordoniin?
- Millaisia ovat presidentti Hinckleyn varhaisimmat muistot Marjoriesta?
- Millaisten sopeutumisvaikeuksien kanssa Marjorie kamppaili avioliiton ensimmäisten vuosien aikana?
- Kuinka perheenjäsenet kuvailivat elämää ensimmäisessä talossaan?

Lue oppilaille seuraava kunnianosoitus, jonka presidentti Hinckley kirjoitti vaimolleen Marjorielle. Pyydä oppilaita kuuntelemaan joitakin erityisiä tapoja, joilla sisar Hinckley tuki aviomiestään:

”Kun lapsemme olivat pieniä, matkustit harvoin kanssani. Saatoin olla poissa niinkin kauan kuin kaksi kuukautta kerrallaan. Noihin aikoihin edes puhelinoimitukset eivät olleet sallittuja. Me kirjoitimme kirjeitä. Et milloinkaan valittanut. Kuinka ihanaa olikaan tulla kotiin ja tuntee sinun ja lastemme lämpimät käsivarret ympärilläni.

Nyt myöhempinä vuosina olemme matkustaneet yhdessä kauas ja laajalti. Olemme käyneet jokaisella mantereella. Olemme pitäneet kokouksia maailman suurkaupungeissa ja monissa pienemmissä. Olemme tavanneet maailman kuuluisuuksia. Olemme puhuneet miljoonille, jotka ovat arvostaneet sinua hyvin suuresti. Luontevilla sanoillasi olet voittanut kaikkien niiden rakkauden, jotka ovat kuulleet sinua. Terve järjenjuoksusi, säteilevä ja virkistävä älysi, hiljainen ja pettämätön viisautesi ja valtaisa ja vankkumaton uskosi ovat voittaneet kaikkien sinua kuunnelleiden sydämen.

Olet ollut kriitikoni ja tuomarini. Olet huolehtinut siitä, että kenkäni kiiltävät, pukuni on prässätty, solmioni suorassa. Olet sivuuttanut imartelun, jonka julkisuus tuo mukanaan, ja poiminut joukosta rehellisten ja rakastavien ystävien ystävälliset ja vilpittömät sanat. Olet pitänyt kaukana tuon tutun vilpillisen mielistelyn ja pysyttänyt jalkani tukevasti maassa. Kuinka arvostankaan sinua." (Julkaisussa Virginia H. Pearce, *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, 1999, s. 194.)

Voit halutessasi käyttää kahdentoista apostolin koorumin jäsenten, vanhin David B. Haightin ja vanhin L. Tom Perryn sanoja sisar Hinckleyn vaikutuksesta aviomiemieensä:

"Presidentti Hinckleyn avioliitto hänen rakastettunsa Marjorie Payn kanssa vahvisti hänen hengellistä voimaansa ja antoi lisää halua edistää Herramme työtä. Sisar Hinckley on ollut mitä innoittavin puoliso." ("Uuden profeetan hyväksyminen", *Valkeus*, heinäkuu 1995, s. 37.)

"Presidentti Hinckleystä tullaan sanomaan, kirjoittamaan ja merkitsemään muistiin paljon hänen johtaessaan kirkkoa. Hänen rakkaasta puolisostaan Marjoriesta tullaan kirjoittamaan paljon vähemmän. – – Millainen esikuva hän onkaan ollut ja tuleekaan olemaan kirkon ja maailman naisille. Hän on uskollinen ja kannustava kumppani kirkkomme presidentille. – –

Vuosien varrella vaimollani ja minulla on ollut etuoikeus matkustella monta kertaa kirkon tehtävissä presidentti ja sisar Hinckleyn kanssa. Matkoillamme sisar Hinckley on aina ollut hyvin myönteinen ja iloinen. Hänen innostuksensa ja kannustava asenteensa kohottaa selvästi hänen puolisoaan. Matkat ovat usein pitkiä ja rasittavia. Aikataulut eivät ehkä ole ihanteellisia. Majoituksemme ei ehkä ansaitse neljää tähteä, vaan jää paljon vaatimattommaksi. Mutta kaiken sekasorron, epämukavuuksien ja haasteiden keskellä sisar Hinckley säilyttää rauhallisuutensa ja luontaisen iloisuutensa. Aina kun astumme lentokoneesta tapaamaan pyhiä eri kohteissa, hänen ystävällinen ja rakastettava henkensä on tarttuvaa. Hän on antanut mittapuun sille, kuinka pappesusjohtajana toimivia aviomiehiä tulee tukea niin, että se tuo kirjaimellisesti esiin heissä sen, mikä on parasta." (Ks. L. Tom Perry, "Valittu nainen", *Valkeus*, heinäkuu 1995, s. 73, 74.)

Herra valmensi Gordon B. Hinckleyä hänen monien tehtäviensä avulla.

 Pyydä oppilaita ehdottamaan, mitä ainutlaatuisia oli Gordon B. Hinckleyn työtehtävissä ennen kuin hänet kutsuttiin palvelemaan johtavana auktoriteettina. Selitä, että hän työskenteli monta vuotta kirkon keskustoimistossa eri tehtävissä.

Selitä, että hänen tehtävänsä autoivat häntä välittämään syvästi kirkon jäsenistä ja ymmärtämään heitä. Esitä seuraava vanhin Boyd K. Packerin, kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, huomio, ja keskustelkaa siitä. Pyydä oppilaita valmistautumaan kertomaan, mikä ”kovia kokoneiden komitea” on.

”Kenties on välttämätöntä, että sellaiselle miehelle, jonka on määrä palvella Jumalan valtakunnassa nöyrästi ja maineikkaasti, annetaan siunaukseksi jokin luonteenpiirre tai ominaisuus, joka saa hänet pitämään itseään riittämättömänä.

Tällainen ’lahja’ ei useinkaan näy. Tavallisesti se on kätkeyty syvälle ja osoittaa monin pienin tavoin, että ihminen on oppinut sen, mitä Mooses oppi sanoessaan suuren näyn jälkeen: ’Nyt, tästä syystä minä tiedän, ettei ihminen ole mitään, jota asiaa en ollut koskaan ajatellut’ (Moos. 1:10).”

Jossakin Gordon B. Hinckleyn luonteessa on sellainen tunne. Ehkäpä sen ytimenä on se, että hän oli poikana omien sanojensa mukaan ujo. Ilman tätä ’lahjaa’ hänen korkeat yhteiskunnalliset asemansa olisivat tehneet hänet vähemmän herkäksi tavallisen miehen ja naisen, lesken ja hänen roponsa sekä köyhien tunteita ja tarpeita kohtaan. Mutta hän tuntee heidän tarpeensa; hän ajattelee niitä alati. Hän on sanonut: ’Minä ymmärrän kirkon jäseniä, koska olen yksi heistä.’

Veli Hinckley palveli usean vuoden ajan ryhmässä, jota kutsuttiin epävirallisesti ’kovia kokoneiden komiteaksi’. Siinä käsiteltiin vakavien rikkomusten tekijöiden tapauksia. Hän tuntee myötätuntoista rakkautta niitä kohtaan, jotka kärsivät syyllisyydestä, ja etenkin niitä viattomia kohtaan, joihin se vaikuttaa.

Tuo ymmärtämys kirkon jäseniä kohtaan tulee ilmi, kun hän nurisee (tämä on juuri oikea sana) sellaisista asioista kuin valtuuden väärinkäyttö, määräälevät johtajat, akateemisesti etuoikeutettujen luokka, kohtuuton käyttäytyminen perhe-elämässä tai maailmallinen mahtailu.” (Ks. ”Presidentti Gordon B. Hinckley, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa”, *Valkeus*, marraskuu 1986, s. 11.)

Kysy: Kuinka oman riittämättömyytensä ymmärtäminen saattaisi tehdä ihmisen kykenevämmäksi palvelemaan Jumalan valtakunnassa?

Hän on perheelleen kuin ankkuri.

- Lue seuraavat yhden presidentti Gordon B. Hinckleyn lapsen sanat tämän vaikutuksesta perheeseensä. Kehota oppilaita miettimään, kuinka presidentti Hinckleyn todistus ja esimerkki vaikuttivat tähän lapseen.

”En muista puhuneeni isän kanssa monistakaan minua huolestuttaneista asioista, mutta sydämessäni tiesin, että hän tiesi, että evankeliumi oli totta, ja se oli hyvin tärkeätä minulle. Hän oli kuin ankkuri. Ei siksi, että hän olisi avoimesti puhunut tunteistaan, mutta minä vain yksinkertaisesti tunsin, että hän tiesi. Jumala oli hänelle todellinen ja henkilökohtainen. Ja kun hän rukoili, opin ymmärtämään hänen uskonsa syvyyden. Hän rukoili meidän puolestamme ja niiden puolesta, jotka olivat maahan poljettuja ja vainottuja

ja yksinään ja peloissaan. Hän käytti usein sanontaa: 'Me rukoilemme, että voisimme elää niin, ettei meidän tarvitsisi katua mitään.'" (Ks. Richard Gordon Hinckley M. Russell Ballardin artikkelissa "Presidentti Gordon B. Hinckley – uskon ankkuri", *Valkeus*, lokakuu 1994, s. 15.)

Kysy oppilailta:

- Mikä on yksi presidentti Hinckleyn usein käyttämistä sanonnoista? Mitä se merkitsee teille?
- Mitä sellaista isät ja äidit voivat tehdä, mistä heidän lapsensa saavat tietää, että heillä on todistus evankeliumista, vaikka he eivät ilmaiseksikaan sitä usein sanoin?

OSA 2: MYÖHEMMÄT VUODET

HISTORIALLINEN TAUSTA

Ennen kirkon presidentiksi hyväksymistään Gordon B. Hinckley palveli melkein 14 vuotta neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa. Hänen johdollaan on vihitty useampia temppeleitä kuin kaikkien muiden aiempien johtavien auktoriteettien yhteensä. Kun presidentti Hinckley vuonna 1981 kutsuttiin palvelemaan ensimmäisessä presidenttikunnassa, oli vihitty käyttöön 21 temppeliä, mukaan lukien Kirtlandin ja Nauvoon temppelit. Kesäkuusta 1983 kesäkuuhun 2004 hän vihki tai vihki uudelleen käyttöön 84 silloin toiminnassa olevista 120 temppelistä. Tuo aikakausi oli yksi kiihkeimmistä temppelien rakentamisen ajanjaksoista tämän taloudenhoitokauden historiassa. Temppelien lisäksi presidentti Hinckley valvoi monia muita merkittäviä kirkon hankkeita. Esimerkiksi konferenssikeskus, jonne mahtuu 21 000 henkeä, rakennettiin suuremman kuin historialliseen Suolajärven tabernaakkeliin mahtuvan yleiskonferenssiyleisön tarpeisiin ja vihittiin käyttöön lokakuussa 2000.

Vuonna 1995, kun Gordon B. Hinckleystä tuli kirkon presidentti, kirkossa oli jäseniä yli 9,3 miljoonaa, vaarvoja 2 150, lähetyskenttiä 307 ja temppeleitä 47 (ks. *2004 Church Almanac*, 2004, s. 444, 582). Vuoden 2003 lopussa kirkon jäsenmäärä oli kasvanut 11,98 miljoonaan, vaarvoja oli 2 624, lähetyskenttiä 337 ja temppeleitä 116 (ks. F. Michael Watson, ”Tilastoraportti vuodelta 2003”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 26).

Sen lisäksi, että presidentti Hinckley ryhtyi voimakkaimpaan temppelien rakentamiskauteen kirkon historiassa, hänen innoitetussa johdossaan kirkossa on aloitettu muita merkittäviä ohjelmia. Rajallisten mahdollisuuksien aiheuttaman köyhyyden kierteen katkaisemiseksi presidentti Hinckley esitteli jatkuvan koulutusrahaston. Rahastosta myönnetään lainoja ”eteenpäin pyrkiville nuorille miehille ja naisille, pääasiassa kotiin palanneille lähetysaarnajille, niin että he voivat lainata rahaa opiskeluihinsa” ja oppia hyviä työelämän taitoja (ks. ”Jatkuva opiskelurahasto”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 61–62).

Tammikuun 11. päivänä 2003 lähetettiin ensimmäinen maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous vaarnakeskuksiin eri puolille maailmaa kouluttamaan tehokkaammin uusien johtajien lisääntyvää määrää kirkossa. Huhtikuussa 2004 järjestettiin kuudes seitsemänkymmenen koorumi vastaamaan kirkon kasvua.

TAPAHTUMIA, KOHOKOHTIA JA OPETUKSIA

Gordon B. Hinckley kutsuttiin apostoliksi.

 Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hänet kutsuttiin apostolinvirkaan” (s. 267–268), keskustelkaa siitä ja lukekaa seuraavat vanhin Gordon B. Hinckleyn sanat hänen ensimmäisestä konferenssipuheestaan uutena apostolina:

”Sisar Romney kertoi minulle eilen iltopäivällä, että puhuessaan kanssani eilen aamulla hän tiesi silmäni nähtyään, että minä olin se, joka hyväksyttiin [apostolinvirkaan]. Tunnustan, että olen itkenyt ja rukoillut.

Luulen tuntevani jonkinlaisen aavistuksen tämän vastuun kuormasta olla Herran Jeesuksen Kristuksen todistajana maailmalle, joka ei halua ottaa

Häntä vastaan. 'Oi Jeesuksen laupeus, mi mua varjoaa.' Herran profeetan osoittama luottamus ja näiden veljieni ilmaisema rakkaus minua kohtaan tekee minut nöyräksi. – – Rukoilen voimaa, rukoilen apua ja rukoilen uskoa ja tahtoa olla kuuliainen. Luulen tarvitsevani – ja minusta tuntuu, että me kaikki tarvitsemme – itsekuria, jos tämän suuren työn on määrä vierä eteenpäin kuten on säädetty." (Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1961, s. 115–116.)

Kysy oppilailta:

- Kuinka vanha Gordon B. Hinckley oli ja kuinka kauan hän oli ollut työssä kirkon keskuksimistossa, kun hänet kutsuttiin apostoliksi?
- Kuinka vanhin Hinckleyn isoisän ja isän elämä vaikutti siihen, mitä hän ajatteli kutsumisestaan apostoliksi?
- Millä tavoin meidän on harjoitettava itsekuria auttaaksemme tätä "suurta työtä vierimään eteenpäin"?

Hän rakastaa maailman kansoja.

 Pyydä oppilaita kuvailemaan tunteita, joita monet lähetystyössä palvelleet ilmaisevat tuntevansa sitä kansaa ja maata kohtaan, jossa he ovat palvelleet. Keskustelkaa siitä, miksi he tuntevat usein olevansa hyvin lähellä niitä, joita palvelivat, vaikka kulttuuriin ja elinoloihin on kenties ollut vaikea sopeutua. Selitä, että presidentti Gordon B. Hinckley on matkustanut laajalti kirkon palveluksessa ja oppinut rakastamaan pyhiä ja kansoja kaikkialla, missä hän on ollut, aivan kuten hän on oppinut rakastamaan syvästi Aasian kansoja.

Näytä tämän kirjan sivulla 225 olevaa Kaakkois-Aasian karttaa, jossa näkyy Hongkongin kaupunki sekä Japani, Korea, Taiwan ja Filippiinit. Selitä, että ennen apostoliksi kutsumistaan Gordon B. Hinckley sai tehtävän kahdentoista apostolin koorumin apulaisena valvoa kirkon työtä näissä ja muissa paikoissa Aasiaa. Lue oppilaille seuraava kuvaus hänen silloin vähäisistä tiedoistaan alueesta, jota häntä pyydettiin johtamaan:

"Vanhin Hinckley ei tiennyt Aasiasta ja sen kansoista juuri muuta kuin sen, mitä hän sai lukea tietosanakirjasta. Hän tiesi, että se oli toisella puolen maailmaa, että se käsitti valtavan alueen (suunnilleen 30 prosenttia maailman maa-alasta), että siellä oli joitakin maailman tiheimmin asuttuja kaupunkeja ja suunnilleen puolet maailman väestöstä ja että siellä puhuttiin useita kieliä, jotka eivät millään tavoin muistuttaneet englantia. Hän ei voinut muistaa olleensa koskaan läheisesti tekemisissä kenenkään aasialaista syntyperää olevan kanssa, eikä hänellä ollut mitään erityisiä tunteita Aasian kansoja kohtaan." (*Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley*, s. 210.)

Kysy: Mistähän syystä tämä tehtävä annettiin vanhin Hinckleylle, vaikka hän tiesi niin vähän alueesta ja kansoista, joita hänen oli määrä palvella?

Kerro oppilaille, että 1960-luvun alussa vanhin Hinckley matkusti usein Aasian maihin ja vietti siellä lukuisia viikkoja kerrallaan. Tee taululle luettelo seuraavantalaisesta työstä, jota hän teki näissä maissa: hän opetti ja neuvoi lähetysjohtajia,

innosti ja opasti lähetyssaarnaajia, opetti pyhiä ja piti huolta heidän tarpeistaan, auttoi hankkimaan maata kirkon rakennuksia varten ja koulutti johtajia.

Lue seuraava teksti ja pyydä oppilaita kuuntelemaan kuvausta siitä, mitä vanhin Hinckley ajatteli aasialaisista, joiden kanssa hän teki työtä:

”Vanhin Hinckley tunsi hengenheimolaisuutta aasialaisia kohtaan. Hän ihaili näiden päättäväisten ihmisten nuhteettomuutta, kekseliäisyyttä ja työetiikkaa, ja häntä viehättivät heidän tapansa, jotka olivat jokseenkin muodollisia mutta silti rakastettavia ja joihin oli helppo mukautua. Vaikka kirkko oli pieni ja alku vaikeaa, hän näki jäsenten vähäisen ydinjoukon mahdollisuudet.” (*Go Forward with Faith*, s. 220.)

Kysy: Kuinka kirkko on kasvanut näissä Aasian maissa sen jälkeen kun vanhin Hinckley sai tehtävän johtaa kirkkoa Aasiassa? (Voit halutessasi näyttää tämän kirjan sivulla 226 olevaa karttaa, jossa näkyvät temppelien ja vaarujen lukumäärät.)

Vuosia myöhemmin, vuonna 1987, presidentti Hinckley kuvasi kirkon kasvua Aasian maissa ja aasialaisten jäsenten uskoa:

”Vuonna 1960, vain 27 vuotta sitten, sain ensimmäiseltä presidenttikunnalta tehtäväkseni työskennellä yhdessä Aasian lähetysohjohtajien, lähetyssaarnaajien ja pyhien kanssa. Kirkko oli heikko ja pieni sillä maailmankolkalla. Uskolliset myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat sotilaat olivat kylväneet siemenen Japanissa, Taiwanissa ja Koreassa, mutta se oli pieni ja horjuva. Meillä ei ollut omia rakennuksia. Kokoonnuimme pieninä joukkoina vuokratiloissa. Talvella ne olivat kylmiä ja epäviihtyisiä. Kirkkoon tuli käännyttäviä, mutta jotkut lähtivät pian, koska heiltä puuttui uskoa. Jäljelle jäi kuitenkin vahvoja ja hyviä miehiä ja naisia, jotka katsoivat senhetkisiä hankaluuksia pitemmälle. He saivat voimansa sanomasta, eivät kokouksista. He ovat pysyneet uskollisina tähän päivään saakka, ja heidän joukkonsa on lisääntynyt kymmenillä tuhansilla.

Muutamia sunnuntaita sitten pidimme aluekonferenssin Tokiossa. Suuri sali oli aivan täynnä. Tilaisuudessa oli melkein yhtä paljon läsnäolijoita kuin on Suolajärven tabernaakkelissa tänä aamuna. Herran Henki oli läsnä. Suuri kuu-lijakunta oli täynnä uskoa. Minulle, joka olin nähnyt sen ajan, jolloin kirkko oli siellä heikko ja lukumäärältään vähäinen, se oli ihmeellinen näkymä, josta kiitän Herraa.

Samanlainen kokemus meillä oli Hongkongissa, jossa on nyt neljä Siionin vaarnaa.

Sitten Söulissa Koreassa sydämeni liikuttui, kun astuimme tuon suuren kaupungin suurimpaan kokoussaliin ja näimme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenten ja heidän kutsuttujen vieraidensa täyttäneen jokaisen paikan. Mahtava 320 hengen kuoro aloitti kokouksen laululla 'Aamusäiteitensä silloin' ['Joseph Smithin ensimmäinen rukous', *MAP-lauluja*, 14]. Se oli koskettava kuvaus profeetta Joseph Smithin ensimmäisestä näystä.

Olin nähnyt Etelä-Korean hirvittävän sodan jälkeen, sen köyhyyden ja uudelleenrakentamisen päivinä. Kun menin sinne ensimmäistä kertaa, meillä oli kuusi lähetysaarnajaa Söulissa ja kaksi Pusanissa. Jotkut olivat sairastuneet maksatulehdukseen. Nykyisin siinä maassa on neljä kukoistavaa lähetyskenttää, joilla on noin 600 lähetysaarnajaa. Monet lähetysaarnajista ovat Korean omia poikia ja tyttöjä. Heidän joukossaan on säteileviä ja kauniita nuoria naisia, joiden sydämessä palaa uskon liekki. Heidän joukossaan on nuoria miehiä, jotka jättävät opintonsa joksikin aikaa palvellakseen lähetystyössä. Nämä nuoret miehet ovat valtavan paineen alaisia asepalveluksen ja opiskelun asettamien vaatimusten tähden, mutta heillä on usko sydämessään.

Mennessäni Etelä-Koreaan ensimmäistä kertaa siellä oli kaksi tai kolme pientä lähetysseurakuntaa. Nyt siellä on 150 kirkon paikallisyksikköä, sekä vaarna-seurakuntia että lähetysseurakuntia. Silloin se oli Kaukoidän pohjoisen lähetyskentän pieni, erillinen piiri. Kappelleita ei ollut. Nykyään siellä on 14 vaarna ja 47 kirkon rakennuttamaa ja omistamaa kappelia sekä 52 vuokrattua kappelia, ja lisää on rakenteilla.

Tunsin tuossa kokouksessa kolme viikkoa sitten hengen, joka liikutti minua syvintä sieluani myöten. Näin uskon ihanat hedelmät. Tunsin alkuaikojen ponnistelut tuntemattoman kirkon vakiinnuttamiseksi. Tiesin kansan köyhyyden. Nyt siellä on voimaa. Siellä on vaurautta enemmän kuin koskaan on uneksittu. Siellä on lämmin veljeyden henki. Siellä on perheitä, joissa on uskollisia miehiä ja vaimoja ja hyviä ja kauniita lapsia.

Näitä ihmisiä minä rakastan, ja rakastan heitä heidän uskonsa vuoksi. He ovat älykkäitä ja hyvin koulutettuja. He ovat ahkeria ja eteenpäin pyrkiviä. He ovat nöyriä ja rukoilevaisia. He ovat esimerkkinä muille ympäri maailman." ("Herra, lisää meille uskoa", *Valkeus*, tammikuu 1988, s. 52–53.)

Kysy oppilailta:

- Millä tavoin olette nähneet kirkon kasvavan alueellanne, kun otatte huomioon presidentti Hinckleyn ajatukset kirkon kasvusta?
- Keitä pidätte esimerkkeinä uskollisista myöhempien aikojen pyhistä?

Hän palveli kolmen kirkon presidentin neuvonantajana.

💡 Esitä oppilaille seuraavat kysymykset:

- Ketkä olivat ne kolme kirkon presidenttiä, jotka palvelivat ennen presidentti Gordon B. Hinckleyä? (Spencer W. Kimball, Ezra Taft Benson ja Howard W. Hunter.)
- Missä tehtävässä presidentti Hinckley palveli suoraan näitä kolmea miestä? (Hän oli heidän jokaisen neuvonantaja.)

Selitä, että presidentti Gordon B. Hinckley palveli melkein 14 vuoden ajan neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa. Se, että hän palveli kolmea kirkon presidenttiä, lisäsi hänen ymmärrystään kirkon toiminnasta. Kun kirkon presidentillä ja muilla neuvonantajilla oli fyysisiä haasteita, monet ensimmäisen presidenttikunnan tehtävistä lanquesivat hänen osakseen. Hän raportoi, että se oli "erittäin raskas ja musertava vastuu. – – Se oli ajoittain lähes kauhistuttava taakka." Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta "Hänet kutsuttiin neuvonantajaksi ensimmäiseen presidenttikuntaan" (s. 268–269). Kysy sitten:

- Kuinka presidentti Hinckleyn tehtävät neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa valmistivat häntä palvelemaan kirkon presidenttinä?
- Mitä Herran sanat "olkaa levollisia ja tietäkää, että minä olen Jumala" (OL 101:16) merkitsivät presidentti Hinckleylle erityisen vaikeana aikana?
- Kuinka tämä vastaus presidentti Hinckleyn rukoukseen voisi auttaa teitä?

"Perhe – julistus maailmalle" annettiin.

💡 Selitä, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi ovat silloin tällöin antaneet virallisia lausuntoja, joita kutsutaan "julistuksiksi". Muita virallisia lausuntoja, joita ei nimitetä julistuksiksi, sanotaan "virallisiksi tiedonannoiksi" ja "opillisiksi selityksiksi". Kaikki nämä kirkon johtajien antamat viralliset julkilausumat ovat luonteeltaan vakavia ja merkittäviä kirkon jäsenille ja muille maailmassa.

Syyskuun 23. päivänä 1995 presidentti Gordon B. Hinckley luki yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa lausunnon "Perhe – julistus maailmalle" ja selitti, miksi se annettiin. Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta "Hän selitti, miksi perhejulistus oli tarpeen" (s. 274). Kysy sitten:

- Kenelle tämä julistus annettiin? (Katso virallista otsikkoa.)
- Kuinka perhejulistus voi auttaa maailmaa?

Esitä seuraavat presidentti Hinckleyn sanat oppilaille, ja keskustelkaa niistä:

"Miksi me olemme antaneet tämän julistuksen perheestä juuri nyt? Siksi, että perhettä kohtaan hyökätään. Perheitä hajoaa kaikkialla maailmassa. Paikka, josta yhteiskuntaa on alettava parantaa, on koti. Lapset tekevät enimmäkseen sitä, mitä heille opetetaan. Me yritämme parantaa maailmaa vahvistamalla perhettä." ("Innoittavia ajatuksia", *Valkeus*, elokuu 1997, s. 5.)

"Kansakunta ei nouse yhtään korkeammalle kuin sen kotien voima. Jos haluaa uudistaa kansakuntaa, on aloitettava perheistä, vanhemmista, jotka opettavat lapsilleen sellaisia periaatteita ja arvoja, jotka ovat myönteisiä ja vahvistavia ja johtavat heidät arvokkaisiin pyrkimyksiin. – – Vanhemmilla ei ole tässä maailmassa sen suurempaa velvollisuutta kuin lasten kasvattaminen oikein, eivätkä he saa vuosien vieressä mitään sen suurempaa tyydytystä kuin se, että näkevät noiden lasten kasvavan vilpittömiksi ja rehellisiksi ja tekevän jotakin elämästään." ("Eihän tämä ole tapahtunut missään syrjäisessä kolkassa", *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 46.)

Hän opetti perheiden tärkeyttä.

💡 Jaa luokka viiteen ryhmään ja anna heille tehtäväksi lukea ja keskustella seuraavista oppilaan kirjan osuuksista: "Hän opetti äitiyden tärkeyttä" (s. 270–271), "Itsekkyys on suurin avioerojen aiheuttaja" (s. 271), "Avioliiton tulisi olla iankaikista kumppanuutta" (s. 271–272), "Jumala siunatkoon teitä, äidit!" (s. 274–275), ja "Kasvattakaa lapsenne evankeliumin mukaisesti" (s. 275). Pyydä ryhmiä keskustelemaan 3–5 minuutin ajan näissä osioissa opetetuista periaatteista. Pyydä sitten yhtä oppilasta kustakin ryhmästä tekemään lyhyt yhteenveto luokalle siitä, kuinka he voivat toimia näiden periaatteiden mukaan.

Presidentti Hinckleyn isän unelma toteutui, kun Nauvoon temppeli vihittiin Illinoisissa Yhdysvalloissa.

💡 Jos mahdollista, näytä kuva Nauvoon temppelistä Illinoisissa. Selitä, että Nauvoon temppelin vihkimiseen kesäkuussa 2002 johtaneet tapahtumat olivat erilaiset kuin minkään muun temppelin kohdalla. Kysy oppilailta: Miksi Nauvoon temppeli on ainutlaatuinen? (Pyhät olivat aiemmin rakentaneet temppelin Nauvooseen, mutta vaino oli karkottanut heidät sieltä. Myöhemmin, vuonna 1848, tuli tuhosi rakennuksen.)

Kerro oppilaille, että toinen ainutlaatuinen tilanne koski presidentti Gordon B. Hinckleyn isää. Kun Bryant Hinckley, Gordon B. Hinckleyn isä, oli pohjoisten osavaltioiden lähetyskentän johtajana 1930-luvulla, hän matkusti Nauvooseen aloittamaan maanhankinta- ja entistämishanketta Nauvoon alueella. Bryant Hinckley kuvaili Nauvoon silloisia olosuhteita ja näkemystään sen entistämisestä:

”Sitä kerran ympäröinyt vauras ja kaunis kaupunki on kutistunut unohdetuksi kyläksi, jossa on vajaat tuhat asukasta. Muutamia vanhoista mormonitaloista ovat yhä pystyssä ajan patinoimina ja ihastuttavina, monet ovat hävinneet, mutta vihreät kukkulat ja virtaava Mississippin joki ovat yhä jäljellä, ja kaiken yllä leijuu murheellinen kadonneen loiston ilmapiiri. Millään toisella paikalla tässä kauniissa maassa ei ole kiehtovampaa ja vaikuttavampaa menneisyyttä. – –

Tästä vähäisestä keskuksista alkoi uusi luku suurta Amerikan raivaamisen ja asuttamisen tarinaa. Vaikka nämä ihmiset olivat köyhyneitä ja vainottuja, he eivät tuhlanneet aikaansa epäonnensa murehtimiseen vaan unohtivat vaikeutensa ja ryhtyivät työhön. – –

Nauvoosta on tuleva yksi Amerikan kauneimmista pyhäköistä ja yksi kirkon voimakkaimmista lähetystyökeskuksista.” (*”The Nauvoo Memorial”, Improvement Era*, elokuva 1938, s. 458 ja 511.)

Kerro, että Bryant Hinckley kuoli vuonna 1961. Vuonna 1999 presidentti Gordon B. Hinckley ilmoitti yleiskonferenssissa, että Nauvoon temppeli rakennettaisiin uudelleen. Esitä seuraava presidentti Hinckleyn selonteko eräässä myöhemmässä konferenssissa:

”Isäni palveli Nauvoon alueella lähetysjohtajana, ja hän halusi rakentaa temppelin uudelleen Nauvoon satavuotisjuhlaa varten mutta ei koskaan pystynyt tekemään sitä. Hengen innoittamina ja isäni toiveiden motivoimina me ilmoitimme vuoden 1999 huhtikuun yleiskonferenssissa, että rakentaisimme uudelleen tuon mahtavan historiallisen rakennuksen.

Jännitys täytti ilman. Miehiä ja naisia tuli tarjoten apuaan. He tarjosivat lahjoituksina suuria määriä rahaa sekä taitojaan. – – Kustannuksissa ei säästelyä. Meidän oli määrä rakentaa uudelleen Herran huone profeetta Josephin muistoksi ja uhrina Jumalallemme. Viime kesäkuun 27. päivänä, suurin piirtein samoihin aikoihin iltapäivällä, jolloin Joseph ja Hyrum ammuttiin Carthagessa 158 vuotta aikaisemmin, me pidimme tuon uuden komean rakennuksen vihkimistilaisuuden. Paikka on hyvin kaunis. Rakennus seisoo täsmälleen samalla paikalla, jolla alkuperäinen temppeli seiso. Sen ulkomitat vastaavat alkuperäistä.

Se on sopiva ja tarkoituksenmukainen muistomerkki tämän taloudenhoitokauden suurenmoiselle profeetalle, näkijä Josephille.” (Ks. ”’Oi jospa olisin enkeli ja voisin toteuttaa sydämeni toiveen’”, *Liahona*, marraskuu 2002, s. 6.)

Presidentti Hinckley kehotti kirkon jäseniä käyttämään temppeleitä.

💡 Kerro oppilaille, että presidentti Gordon B. Hinckley on vihkinyt enemmän temppeleitä kuin kaikki muut profeetat ennen häntä yhteensä. Kun hänestä tuli johtava auktoriteetti huhtikuussa 1958, kirkolla oli vain 10 toiminnassa olevaa temppeliä ja presidentti David O. McKay oli lähdössä vihkimään 11. temppeliä Hamiltoniin Uuteen-Seelantiin. Kun presidentti Hinckley vuonna 1981 kutsuttiin palvelemaan ensimmäisessä presidenttikunnassa, tällä taloudenhoitokaudella oli vihitty käyttöön 21 temppeliä, kun mukaan lasketaan Kirtlandin ja Nauvoon temppelit. Kesäkuusta 1983 kesäkuuhun 2004 presidentti Hinckley vihki tai vihki uudelleen käyttöön 84 toiminnassa olevista 120 temppelistä.

Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohdat ”’Kirkko ei ole täydellinen ilman temppeleitä’” ja ”’Hänen suunnitelmiaan oli sata temppeliä vuoteen 2000 mennessä’” (s. 275–277). Kysy sitten: Miksi presidentti Hinckley on tähdentänyt niin voimakkaasti temppelien rakentamista eri puolille maailmaa?

Esitä presidentti Hinckleyn kehoitus, että kirkon jäsenet käyttäisivät temppeleitä:

”Näitä eri kokoisia ja arkkitehtuuriltaan eri näköisiä ihania rakennuksia on nyt siellä täällä maapallon kansakuntien keskuudessa. Niitä on rakennettu siksi, että jäsenillämme olisi paikkoja, joissa he voivat viedä Kaikkivaltiaan työtä eteenpäin – Hänen, jonka tarkoituksena on ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen (ks. Moos. 1:39). Nämä temppelit on rakennettu käytettäväksi. Me kunnioitamme Isäämme, kun käytämme niitä.

Tämän konferenssin alkaessa kehotan teitä, veljeni ja sisareni, käyttämään hyväksenne kirkon temppeleitä.

Menkää temppeleihin ja viekää eteenpäin sitä suurenmoista ja ihmeellistä työtä, jonka taivaan Jumala on meitä varten suunnitellut. Oppikaamme siellä Hänen teitään ja Hänen suunnitelmiaan. Solmikaamme siellä liittoja, jotka johtavat meidät vanhurskauden, epäitsekkyuden ja totuuden poluille. Tulkaamme siellä liitetyiksi yhteen perheinä iankaikkisin liitoin, jotka toimitetaan Jumalan pappeuden valtuudella.

Ja ulottakaamme siellä nämä samat siunaukset aikaisemmille sukupolville, omille esivanhemmillemmekin, jotka odottavat sitä palvelua, jonka me voimme nyt suoda.

Tulkoot taivaan siunaukset teidän yllenne, rakkaat veljeni ja sisareni. Koskettakoon Elian Henki sydäntänne ja innoittakoon teitä tekemään tätä työtä niiden puolesta, jotka eivät voi edistyä ilman sitä. Toivon, että iloitsemme siitä ihanasta etuoikeudesta, joka meillä on. Tätä rukoulen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.” (”’Oi jospa olisin enkeli ja voisin toteuttaa sydämeni toiveen’”, s. 6.)

Lausu todistuksesi temppelityöstä.

Presidentti Hinckley on aina myönteinen ja optimistinen.

- 💡 Kysy oppilailta, kuinka he kuvailisivat presidentti Gordon B. Hinckleyä. Esitä sisar Hinckleyn kuvaus aviomiehestään ja sen jälkeen presidentti Hinckleyn neuvo:

”[Sisar Hinckley] sanoo, että hänen miehensä on ikuisesti optimistinen ja vakuuttaa aina huolestuneille ihmisille, että kaikki käy lopulta hyvin” (lainattuna artikkelissa Neal A. Maxwell, ”Presidentti Gordon B. Hinckley – Elämä on muovannut hänestä vanhurskaan sielun”, *Valkeus*, heinäkuu 1982, s. 16).

”Kaikki järjestyy kyllä. Jos edelleenkin yrität ja rukoilet ja teet työtä, kaikki järjestyy kyllä. Niin käy aina. Jos haluat kuolla nuorena, haudo kielteisyyttä. Tähdennä myönteisyyttä, niin olet täällä pitkän aikaa.” (Julkaisussa *Go Forward with Faith*, s. 423.)

Kysy oppilailta: Millä tavoin luulette tämän optimismin heijastuvan työhön, jota presidentti Hinckley on kutsuttu tekemään?

Hän auttoi johtamaan kirkon ”pois hämärästä”.

- 💡 Lue oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Hän tulee hyvin toimeen tiedotusvälineiden edustajien kanssa” (s. 273), ja keskustelkaa siitä. Presidentti Hinckleyn haastattelut ja keskustelut kansallisten ja maailmanlaajuisten tiedotusvälineiden edustajien kanssa ovat auttaneet hälventämään kielteisiä asenteita ja käsityksiä kirkosta.

Hän koki murheellisen ajan.

- 💡 Esitä seuraavat kappaleet presidentti Gordon B. Hinckleyn päätöspuheesta huhtikuun 2004 yleiskonferenssissa:

”Jotkut teistä ovat huomanneet, että sisar Hinckley on poissa. Ensimmäistä kertaa 46 vuoden aikana, siitä lähtien kun minusta tuli johtava auktoriteetti, hän ei ole ollut läsnä yleiskonferenssissa. Aiemmin tänä vuonna me olimme Afrikassa vihkimässä Accran tempppelin Ghanassa. Kun lähdimme sieltä, lensimme Atlantin valtameressä sijaitsevalle karulle Salin saarelle, jossa tapasimme paikallisen seurakunnan jäseniä. Sitten lensimme Karibianmerelle St. Thomasin saarelle. Siellä tapasimme joitakin muita jäseniämme. Olimme matkalla kotiin, kun sisar Hinckleyn voimat pettivät uupumuksesta. Aina siitä lähtien hänellä on ollut vaikeata. Hän on nyt 92 vuoden ikäinen, hie-man minua nuorempi. Luulen, että kellosta alkaa olla veto lopussa, emmekä tiedä, kuinka vetäisimme sen.

Tämä on murheellista aikaa minulle. Tässä kuussa tulee kuluneeksi 67 vuotta siitä, kun solmimme avioliiton. Hän on viiden lahjakkaan ja erinomaisen lapsemme äiti, 25 lapsenlapsen isoäiti sekä kasvavan lastenlastenlasten joukon isoisoäiti. Kaikkina näinä vuosina olemme kulkeneet läpi myrskyn ja päivänpaisteen rinnakkain tasavertaisina kumppaneina. Hän on lausunut kaikkialla todistuksensa tästä työstä ja jakanut rakkautta, rohkaisua ja uskoa minne tahansa on mennytkin.” (”Päätössanat”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 103–104.)

Kaksi päivää myöhemmin, 6. huhtikuuta 2004, presidentti Hinckleyn vaimo Marjorie Pay Hinckley menehtyi. Esitä seuraava ote *Liahona*-lehden artikkelista, joka kirjoitettiin hänen kuoltuaan:

”Marjorie Pay Hinckley pysyi 67 vuoden ajan aviomiehensä, presidentti Gordon B. Hinckleyn, tahdissa tämän matkustaessa eri puolilla maailmaa. Huhtikuun 6. päivänä 2004 hänen matkansa kuolevaisuudessa päättyi. Perheensä ja rakkaidensa ympäröimänä vanhuuden painama sisar Hinckley siirtyi rauhallisesti tästä maailmasta tuonpuoleiseen. Sisar Hinckley syntyi 23. marraskuuta 1911 ja oli kuollessaan 92-vuotias.

Ilmaisten usein sen, kuinka yllätykselliseksi hänen elämänsä oli muotoutunut, sisar Hinckley vitsaili monasti: ’Kuinka minun kaltaiseni mukava tyttö joutui tällaiseen liemeen?’ Kirkon lehtien edustajien tekemässä haastattelussa muutama kuukausi ennen kuolemaansa sisar Hinckley sanoi: ’No, sain parempaa kuin odotin. Elämäni on ollut hyvää.’ Helläsydämyydestään ja nokkeluudestaan tunnettu sisar Hinckley kertoi kirkon lehtien edustajille: ’Ellemme voi nauraa elämälle, olemme pahassa pulassa’ (ks. ’Presidentti ja sisar Hinckleyn vieraana’, *Liahona*, lokakuu 2003, s. 32–37), ja hautajaisissa häntä ylistettiin ’Kristuksen rakkauden ilmentymäksi’. ”(Marjorie Pay Hinckley kuoli 92 vuoden iässä”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 124.)

Presidentti Hinckley todisti Vapahtajasta.

💡 Selitä, että profeetat todistavat Herran ja Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen jumalallisuudesta. He ovat Vapahtajan erityisiä todistajia. Esitä seuraava todistus, jonka presidentti Gordon B. Hinckley lausui toimiessaan presidentti Ezra Taft Bensonin neuvonantajana. Pyydä oppilaita panemaan merkille ”uskomme kruunaava elementti” ja mitä Lunastajamme suo meille:

”Meidän uskomme kruunaava elementti on meidän vakaumuksemme elävästä Jumalasta, meidän kaikkien Isästä, ja Hänen rakkaasta Pojastaan, maailman Lunastajasta. Me olemme täällä Lunastajamme elämän ja uhrin vuoksi. Hänen sovitusuhrinsa vuoksi me ja kaikki Jumalan pojat ja tyttäret pääsemme osallisiksi Herran pelastuksesta. ’Sillä niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa.’ (1. Kor. 15:22) Iankaikkisen evankeliumin suuri suunnitelma on saatettu meidän ulottuvillemme maailman Vapahtajan lunastusuhrin ansiosta, niin että ne, jotka kuolevat Herrassa, eivät maista kuolemaa vaan saavat mahdollisuuden päästä selestiseen ja iankaikkiseen kirkkauteen.

Hänestä tulee meidän Pelastajamme meidän omassa avuttomuudessamme, ja Hän pelastaa meidät tuomiosta ja antaa meille iankaikkisen elämän.

Epätoivon hetkinä, yksinäisyyden ja pelon aikoina Hän on horisontissa tuoden apua ja lohtua ja varmuutta ja uskoa. Hän on meidän Kuninkaamme, meidän Vapahtajamme, meidän Vapauttajamme ja meidän Herramme ja meidän Jumalamme.” (”Pelastustehtävämme”, *Valkeus*, tammikuu 1992, s. 67.)

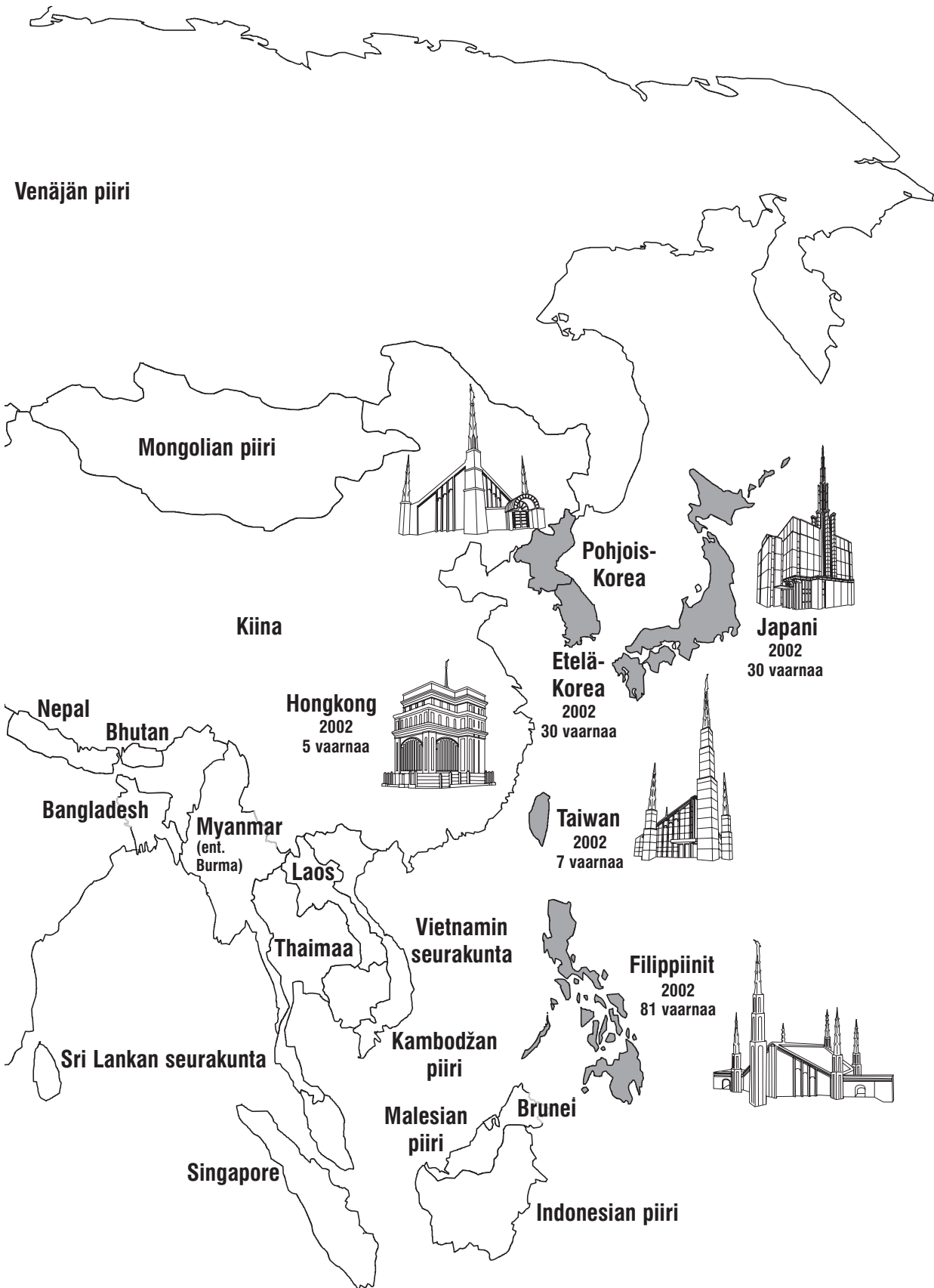
Kertaa oppilaiden kanssa oppilaan kirjan kohta ”Minä tiedän...” (s. 280) ja pyydä heitä luettelemaan joitakin asioita, jotka presidentti Hinckley tietää. Kysy sitten: Kuinka se, että tunnette presidentti Hinckleyn todistuksen näistä asioista, vahvistaa teitä?

"Hän elää, Vapahtajani."

 Presidentti Gordon B. Hinckley kirjoitti sanat lauluun "Mä tiedän, että elää Hän" (*MAP-lauluja*, 81). Pyydä luokkaa laulamaan laulu ja kehoita oppilaita miettimään periaatetta tai oppia, josta he olisivat halukkaita ilmaisemaan tunteensa.

Todista kirkkoa johtaneiden myöhempien aikojen profeettojen jumalallisesta kutsuksesta. Jokainen heistä täydensi häntä edeltäneiden profeettojen työtä auttaen tuomaan ihmisiä Jeesuksen Kristuksen luokse.

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

FINNISH

32479 130